

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ДЖОН КЕЙС

УБИЙСТВОТО КАТО ШЕДЬОВЪР

ФЛЕЙТИСТА е хищник от нов вид...

**ДЖОН КЕЙС
УБИЙСТВОТО КАТО
ШЕДЪОВЪР**

Превод: Милена Илиева

chitanka.info

Телефонът звъни. Смразяваща тишина... бавно, равномерно дишане и сетне жален глас: „Тате!“. Кошмарът е започнал.

От Шон и Кевин няма и следа. Полицията се включва. Отначало заподозрян е бащата — Алекс. Но тогава защо никой не може да си обясни малката фигурка оригами, която Алекс намира, след като се връща в празния си дом? Или купата с вода, оставена на най-горния рафт на гардероба му. Или...

Алекс решава, че трябва да впрегне собствените си умения на телевизионен кореспондент, за да спаси близнаците от незнайния им похитител, когото е нарекъл Флейтиста. Който и да е този тайнствен непознат, очертаващият се профил подсказва, че Алекс е изправен пред едно чудовище с мисия.

*На Сам Джонсън Метеор.
Липсва ни светлината ти.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Горещо благодаря на инспектор Кевин Манинг от полицейското управление в Лас Вегас и на Лио Бенке, фокусник, задето преведоха автора през един непознат терен. Дължа благодарност и на Сам и Елизабет Джонсън за подкрепата. Свалям шапка на Сара Мъррей за полезните ѝ бележки върху ръкописа. И благодарности, както винаги, на Елейн Марксън, на Джо Блейдс и на всички в „Балантайн“, които помогнаха книгата да види бял свят.

Не би било редно да пропусна и следните книги, които ми дадоха ценна информация по темата на тази книга — „Вуду — в търсене на духа“ от Ленек Хърбън, „Панорама на магията“ от Милбърн Кристофър, „Изкуството на измамата“ от Чак Романо, „Тайнствения непознат — книга за магията“ от Дейвид Блейн и удивителната „Мрежа от магия“ от Лий Сийгъл.

1.

Пет часа сън. Разтърквам очи, излизам и се навеждам да извадя днешния „Вашингтон Поуст“ изпод азалията. Никога не знам къде ще го намеря — който и да го хвърля, може само да си мечтае за професионалната бейзболна лига.

— Добро утро! Прекрасен ден в квартала.

Това е Ясмин Сийгъл, моята около осемдесетгодишна съседка от срещнатата страна на улицата с черния си лабрадор Бисквитка.

— Щом казваш. — Измъквам вестника от прозрачния му найлонов плик.

— Сериозно, Алекс, ден като този във Вашингтон! — Тя клати невярващо глава. — Направо си е дар Божии. В края на май? Не е за вярване и толкоз. — Сочи с пръст към мен. — И на теб ти е приятно, признай си, на теб и на онези твои момчета.

— Надявах се да завали — отвърщам аз и вдигам поглед към безоблачното небе.

— Ясно! Добре, Бисквитка. Схванах намека. — Махва ми енергично и се отправя към парка.

Всъщност аз наистина се надявам да завали. Поглеждам метеорологичната прогноза на последната страница на вестника, просто за всеки случай.

Не. Никакъв бързо придвижващ се фронт, никаква буря, която да препуска към Вашингтон откъм Канада или другаде.

Прекрасен ден.

Влизам в къщата и включвам кафе машината. Докато я чакам да си свърши работата, изваждам паници и лъжици за момчетата, наливам в две чаши портокалов сок, откъсвам два банана от чепката, мятам ги на масата и изваждам гигантска кутия с корнфлейкс от шкафа.

Проблемът с прекрасния ден идва оттам, че имам работа да върша, последна редакция на едно парче, което трябва да се излъчи довечера. Но с редакция или не, обещал съм на момчетата — моите

шестгодишни близнаци, — че всяка събота могат да си поръчват екскурзия по избор. И сега те твърдо са се спрели на този ренесансов фестивал, който, естествено, е на другия край на света и обратно — чак отвъд Анаполис. Само пътят дотам с колата ще ми отнеме повече от час. Ще отиде целият ден.

И понеже момчетата за пръв път са при мен след Коледа — и едва за втори, след като с Лиз се разделихме, — това е и първата от обещаните екскурзии. Няма начин да се измъкна.

Казвам си, че все ще се справя някак. По един или друг начин. Трябва да орежа материала навреме и да го оставя във Фокс на излизане от града.

Засега с момчетата се разбираме чудесно — макар че само след шест дни вече съм на края на силите си и работата ми в телевизията започва да издиша. Това определено ще се хареса на Лиз — както недостигът на сън, така и фактът, че след по-малко от седмица вече изоставам с работата си. Тя определи срока, когато уточнявахме условията за гостуването им при мен. Освен това не ми позволи да ги водя на по-продължителни екскурзии, дори за част от месеца. „Как бих могла да се състезавам с теб — каза тя, — ако всеки път, когато са с теб, сякаш са във ваканция?“ (Заведох момчетата на ски в Юта през четирите отпуснати ми дни по Коледа.)

Лиз иска един месец „нормален живот“, както тя се изразява. Работи на щат в Детския музей в Портланд. Исква от мен да се сблъскам с реалността, двацет и четири часа, седем дни в седмицата, с деца и работа едновременно, иска да се оправям с прането, времето за лягане, странните хранителни навици, приятелите и родителите на приятелите. Ако държа някога пак да се съберем, ще трябва да разбера, че нещата не се уреждат по телефона, когато имаш жена и деца. Един месец като самотен родител ще ме принуди да сложа семейството си на първо място.

Вместо работата. В официалния сайт на телевизията аз съм човекът, който „преследва най-горещите истории на най-трудните места“. Това ми спечели няколко награди, но май е на път да ми съсипе брака. И семейството. Бях в Москва, когато близнаците проходиха, в Косово — когато Кев си счупи ръката, в Мазар-ал-Шариф — когато тръгнаха на детска градина.

— Сега — каза Лиз, — най-вероятно ще бъдеш с момчетата за по-дълго, отколкото през последните две години. Току-виж дори ти харесало.

Кафето е готово. Сипвам му малко мляко и посягам да сложа пластмасовата бутилка на масата за момчетата, когато се сещам, че Кев не се докосва до мляко, освен ако не е леденостудено. Така че го връщам обратно в хладилника.

Работата е там, че наистина ми харесва момчетата да са около мен въпреки лавината от нови задължения. Лиз се оказа права за това. Предполагам, че ми е било по-лесно да оставям на нея по-голямата част от родителстването, или както там искате да го наречете. А излиза, че именно в ежедневието рутинен контакт опознаваш децата си. Бях забравил колко са забавни с изблиците на вдъхновение и искрената концентрация, с която правят определени неща. Забравил бях колко много са ми липсвали.

Онова ренесансово нещо обаче определено не го очаквам с нетърпение. След дълго шофиране през задръствания най-вероятно ще ни сюрпризират с шарлатанска, но пък скъпарска обиколка на импровизиран елизабетински карнавал. Костюмирани рицари и дами. Турнири и фалшив бой с мечове. Жонгльори и фокусници. Което не е по мой вкус. Ама никак.

Опитах се да пробутам игра на домино, посещение в зоопарка, кино и пица, но момчетата не поддадоха. Само за фестивала говорят, откакто видяха рекламата по телевизията.

И аз я видях, защото те я записаха и ме накараха да я изгледам. На преден план галопира рицар в бляскави доспехи. Зад него — наполовина дървена фасада, накичена с развени знаменца като настръхнал таралеж. С огромно копие в ръка рицарят дръпва юздите на коня си, вдига визьора и на бумтящ елизабетински английски кани всички: „Елате вий на Мерилендския ренесансов фестивал!“

Всичко това ми се стори доста фалшиво и направих грешката да го кажа на Лиз снощи по телефона с намерение да се оплачем взаимно и добродушно от тегобите на родителството.

Вместо това изслушах хладна лекция. Не съм ли бил разбрал, че родителите се радват на онова, което радва децата им? Какво съм си мислел — че Лиз е луда фенка на Барни? Или на Телетъбис? Или на „Клонингите се завръщат“?

— А аз тъкмо щях да те похваля, че си открил нещо, което толкова добре се връзва с извънучилищната им образователна програма — каза Лиз. — Колко наивно от моя страна!

Аз си нямах и идея за някаква извънучилищна програма и това за съжаление лъсна на бял свят. Тя обясни, че момчетата са полудели на тема крал Артур и всичко, свързано с него.

Това ми беше минало директно покрай ушите — макар веднъж Лиз да го беше споменала, едва сега си дадох сметка, че децата непрекъснато говореха за Кръглата маса и Мерлин. И с часове стояха в задния двор, дуелирайки се с пластмасови мечове, които бяха донесли в куфарите си.

Добре де, значи съм показал липса на любопитство относно пластмасовите мечове — толкова ли е лошо това? Или пък... Лиз е права и аз съм най-егоцентричният родител на цялата планета. За разлика от информираната им майка в Мейн.

Мейн. Тръшвам се на стола пред компютъра в кабинета си. Можеше ли да се премести някъде по-далеч? Без да напуска страната? Отговорът, разбира се, е „да“. Би могла да отиде в Аляска. На Хаваите. В Лос Анджелис. Можеше да отиде на много места. Но...

Натискам един клавиш и чакам екранът да се събуди. Материалът ми — „Афганистанска сватба“ — си беше напълно готов до девет снощи, когато ми съобщиха, че добавката на някакви рекламни клипове налага да се съкратят още две минути. Очевидното го изрязах веднага, но оставаше да шартирам още четиридесет и пет секунди. Дължината е само седем минути, така че изрязването е трудна работа. Каквото и да отрежа на този етап, ще е нещо, на което държа.

Първоначално „Афганистанска сватба“ беше част от едночасов специален репортаж за Афганистан, свързан с визитата ала „не сме ви забравили“ на Доналд Ръмсфелд в опустошената от войни страна. Добрах се до хубаво дълго интервю със секретаря по отбраната за следвоенното възстановяване. Интервюирах и Карзай. Направихме и страхотни снимки на екипа, който работеше по реконструкцията на пътя между Кандахар и Кабул. Имаше и потпури от приятни сцени из живота на тези в освободени градове. Момичета, които отиват на училище. Откриване на здравно заведение за жени. Ентусиазирани афганистанци, които слушат музика. Танци. И в ролята на черешката — сватба; афганистанска двойка празнува дълго отлаганата венчавка.

Сватбата трябваше да се състои в едно село близо до Кандахар. Безопасна зона, или така поне ни бяха казали. С екипа стигнахме дотам с техниката и всичко друго без проблеми. Въпреки камерите сватбата започна навреме. А после щастливото събитие се превърна в кошмар, когато екипажът на един отклонил се от курса американски F-16, търсец по слухове талибански конклав, взе сватбата за нещо друго.

Четирима убити, петнайсет ранени.

Материалът за сватбата беше изваден от едночасовия репортаж за напредъка на Афганистан. Сега щеше да бъде включен в едно амбициозно предаване за косвените щети — Заливът 1 (Саддам и кюрдите), Мостар (мостът), Газа и Йерусалим (загинали цивилни и от двете страни), Афганистан (моят материал за сватбата), Либерия (отрязани ръце и крака), Заливът 2 (жертви на приятелски огън). Предаването — Големия Дейв се целеше в наградата „Еми“! — щеше да завърши с материал за най-голямата от всички истории за косвени щети — 11 септември.

Отворих файла с материала си. Кошмарът още не беше започнал на екрана. Камерата се спира на грейналите лица на младоженците, после следва близък план на американските флагчета, забучени върху куповете със зестра.

— Татко, може ли да закусим пред телевизора и да гледаме анимационни филмчета?

Подскачам. Лиз си замина заедно с децата преди повече от шест месеца. Сега хлапетата цяла седмица са тук, а аз още не съм свикнал с начина, по който те просто се материализират.

— Боже, трябва да ви вържа звънчета бе, хора!

Кевин се засмива. Шон казва:

— Може ли?

— Какво?

— Да си изядем закуската пред телевизора? Моля те!

Свивам рамене.

— Защо не?

— Супер! Хайде, Кев.

Кевин обаче не помръдва.

— Кога ще тръгваме за фестивала?

Чудя се дали може да ми се размине.

— Мисля... по обяд.

— Нее! — протестира Кевин. — Ще го изпуснем.

— Кевин — казва брат му, — откриват го чак в единайсет и затварят в седем. — И после, защото наскоро се е научил да познава часовника, Шон добавя: — В деветнайсет.

Кевин поглежда брат си.

— Сериозно, в деветнайсет? — После се обръща към мен. — Обещавах ли? На обяд?

Преструвам се, че обмислям въпроса.

— Неее, не мога да обещаая.

Шон се размива задавено, после и двамата проточват жалостиво:

— Татееее!

Най-после вече усещат — след цяла седмица! — кога се шегувам. През първите няколко дни се споглеждаха разтревожено. Да кажем, че бяха забравили чувството ми за хумор, ще е твърде меко — бяха забравили какъв съм. Крайно неприятно напомняне, че пет месеца са се оказали достатъчни да се превърна в непознат за собствените си синове.

Когато децата излизат, преглеждам онези части от филма, които снощи си набелязах като пожертвани за изрязване. Намалявам докрай звука и се облягам назад да ги изгледам отново. Известно време преценявам как различно орязване ще се отрази на целостта на материала.

Накрая решавам, че може би епизодът с тъмния човек трябва да си замине. Дълъг е трийсет и осем секунди и ако се откажа от него, почти ще съм изпълнил задачата си.

Последен поглед.

Тъмният човек е един от братята на булката. Церемонията е приключила и той държи с високо вдигната ръка оръжието си — Калашников. Ухилен до уши, изстрелва няколко откоса в пристъп на въодушевление. Това ми харесва — иронията да се стреля от радост в една страна, където звуците на войната сякаш никога не спират. Камерата тъкмо се приближава към усмихнатото лице на мъжа, когато целият екран подскача.

Всъщност трусят е следствие на първата бомба, пусната от въпросния F-16.

Широката усмивка на тъмния човек се срива в ококорено недоумение, после той поглежда озадачено собственото си оръжие, сякаш то би могло по някакъв начин да е отговорно за случващото се. Все още реди наум мозайката, когато избухва втората бомба — толкова близо, че екранът моментално се изпълва с прах и отломки. Видим само като силует, тъмният човек хвърква във въздуха. Пада до една скала, целият покрит с прах, очите — замаяни, кръв се стича от едното му ухо.

Камерата се обръща към мен. И аз съм покрит с прах, стоя на един скалист участък и говоря на микрофона. После виждаме група жени, които вият и сочат към небето. После пак аз се появявам в кадър. После изумената булка, която се взира в лицето на смъртно ранения си жених.

Връщам назад, проверявам брояча. Епизодът е добър, но е периферен. Натискам няколко клавиша и епизодът... изчезва.

Поигравам си с друг епизод, който орязах снощи, окастриям няколкото секунди, които остават, после го пускам отначало. Спирам го, когато се появява образът на тъмния човек — незнайно как няколко кадъра са оцелели след редакцията. Изтривам ги и превъртам напред, колкото да съм сигурен, че историята върви гладко. Оставям го на пауза, когато децата влизат — сигурно за десети път вече, — за да ми напомнят, че е време да тръгваме.

— Отдавна трябваше да тръгнем — казва Кев. — Почти дванайсет и половина е.

— Добре де!

— Да поемаме по пътя си! — казва Кевин със странен, някак приповдигнат глас — рицарски глас, давам си сметка след кратко замисляне.

— Да! Вашите верни слуги Шон и Кевин ви умоляват!

И двамата направо ме връхлитат — твърдоглавият лорд Кевин и неговият огледален образ сър Шон. Дърпат ме за ръкавите и подскачат от крак на крак сякаш им се пишка.

— Просто ме пуснете...

— Моля тееее!

Въздъхвам и посягам към мишката.

— Добре.

— Кой е това? — пита Шон и сочи към монитора.

Бях дал пауза на кадър с лицето на младоженеца, очите му — полудели, целият омазан с кръв.

— Един човек — казвам му аз.

— Какво му е? — пита Кевин, докато ужасеното лице на ранения младоженец изчезва от екрана. На кадъра не се виждаше, че краката му ги няма. Момчетата видяха само ужаса на лицето му.

Затварям файла и вадя диска.

— Беше уплашен — казвам.

— Защо?

— Защото там имаше война, той беше ранен, а това е... това е страшничко.

— Искам да го видя — настоява Шон.

— Не.

— Защо не?

— Защото трябва да тръгваме — казвам аз и избутвам стола си назад.

Шон хуква към вратата, но Кевин остава на място, големите му сини очи са вперени в мен.

— Онзи човек ще умре ли?

Поколебавам се. Накрая казвам:

— Да.

Слагам ръка на рамото на Кевин и го побутвам към вратата, но без успех.

— Тате?

— Какво?

— Ти там ли беше... с онзи човек?

— Да.

— Не можа ли да му помогнеш?

Поемам си дъх.

— Не. Никой не можеше да му помогне.

Макар че е вярно — мъжът умря няма и три минути след като беше влязъл в кадър, — въпросът на Кевин ме смущава. На младоженеца никой не можеше да му помогне, да. Аз обаче можех да помогна на някои от другите. Само че продължихме да снимаме.

Кевин кимва, но след миг казва:

— Тате?

— Да.

— Не мисля, че онзи човек е искал да го снимат.

Клякам, така че да съм на едно ниво със сина си.

— Понякога, ако показваш ужасни неща като войната, хората по целия свят могат да видят колко е ужасно и така става по-лесно да се сложи край на ужасните неща. Според мен онзи човек...

— Какво правите бе, хора? — Шон влита в стаята с нетърпение, изписано по лицето, после хуква обратно. — Хайде!

— Да — казва Кевин и се втурва след брат си. — Да тръгваме!

Доволен съм от прекъсването, защото не съм сигурен, че сам вярвам на обяснението си. Границата е тънка. Какво е силен, обективен репортаж? И какво е експлоатация?

В Кандахар операторите изгубиха самообладание. Продължих да снимам сам. Все още мисля за това. Понякога се чувствам виновен. Работата е там, че си изкарвам прехраната от страданието и смъртта на други хора. По дяволите, дори печеля награди за това!

— Татееее! — момчетата крещят от входната врата, докато слагам диска в кутийката му. — Хайде!

„Сълзите действат — обичаше да казва Джери Тамоло, продуцентът, при когото започнах като репортер. — Сълзите действат, но кръвта е по-добра. Малко кръв наистина привлича вниманието.“

2.

Кевин и Шон се държат безупречно, когато се отбивам да предам материала на Кати Стрейт от техническия отдел на телевизията.

После в колата се заемат да следят паметниците на излизане от града.

Докато завиваме към шосето, те викат:

— Линкълн Мемориъл!

Няколко минути по-късно крещат:

— Голям пържен картоф!

Този пример за обожествено бебешко остроумие е в чест на Шон и неговата изключителна наблюдателност, когато на две годинки забеляза приликата между формата на пържените картопки, предлагани в заведенията за бързо хранене, и паметника на Джордж Вашингтон. И досега избухват в смях, като го видят.

После идва паметникът, чието име са забравили, и се налага да ги подсетя — мемориалът на Джеферсън.

— Джеферсън, Джеферсън, Джеферсън! — припяват си те, докато джипът минава по Тайдъл Бейзин.

— Може ли някога да се качим на онези там? — пита Кевин, сочейки към флотилията от синьо-бели гребни лодки.

— Още сега, ако искате. Вместо на фестивала.

— Татееее!

Нямат нищо против моята липса на ентузиазъм. Преди се преструвах, изнасях цяло представление на шеметен ентузиазъм в редките случаи, когато Лиз се възползваше от чувството ми на вина и ме подхлъзваше с някоя посветена на децата екскурзия. Те обаче така и не ухапаха въдицата и за мен беше истинско облекчение да осъзная, че на тях всъщност изобщо не им пука дали татко си прекарва добре. Те са децата, важно е те да се забавляват.

Заради отбиването в телевизията се налага да минем по най-дългия път за излизане от града, обикаляме покрай реката преди да поемем по югозападната магистрала към авеню Ню Йорк. След пет

минути вече се движим на изток през каньон от порутени градски къщи и опожарени магазини.

— Това гетото ли е? — пита Шон.

— Да.

— Супер!

Скоро кварталът на бандите отстъпва пред индустриален район. Изоставени складове с избити прозорци, ресторанти за бързо хранене и мотели с дръпнати завеси. Шон не може да се нагледа.

На Кевин обаче не му пука.

— Наближаваме ли? — пита той. И се смее. — Това е шега — задря ли? Щото току-що тръгнахме!

След час и половина пристигаме. Паркирам джипа сред хилядите други коли, припичащи се на едно открито поле в малкия Кромуюел, щата Мериленд. Момчетата са крайно развълнувани и се втурват през глава към чифт кули с бойници (не поглеждайте отблизо, направени са от талашит). Знаменца се веят върху укрепленията от двете страни на спуснат подвижен мост над „крепостен ров“, който изглежда прясно разширен. Кална мотика е подпряна край вратата на магазинче, където можеш да наемеш костюми за един ден.

— По-бавно — казвам на момчетата, когато тримата се вливаме в потока от семейства, готови да минат по моста към един друг свят.

— Един лорд и двама оръженосци, нали? — пита костюмираната жена при портата и ми взема кредитната карта. — За сметка на Нейно величество кралската Visa. — И вече сме вътре.

Изведнъж времето се превърта с четиристотин години назад. Настлани с дървени талпи алеи се вият през залесено елизабетинско селище с магазини, сергии за храна, открити амфитеатри и игри на „жив шах“. Граничната линия между въображението и реалността е в най-добрия случай неясна, защото мнозина от посетителите също са с костюми — някои простички и явно домашно производство, други богати като на актьорите и навярно взети под наем от магазинчето при входа. Решавам, че ми напомня за възстановките на Гражданската война и се чудя дали не би било интересно да заснема репортаж за хората, които са отдали сърцата си на друга епоха.

Междувременно момчетата хукват ту насам, ту натам, описвайки нещо като петолъчна звезда, която свързва един соколар с магазин за доспехи, фокусник с карти с един клоун, пееща мадригали група с един човек, който прави свещи. И всички, дори продавачите на храна и онези в магазините, са с костюми, говорят — уж — на английски от времето на кралица Елизабет.

Вълнението на момчетата е заразително и не след дълго осъзнавам, че всъщност си прекарвам страхотно. Мястото е интересно и впечатляващо, наполовина увеселителен парк, наполовина машина на времето. А и образователно отгоре на всичко. Лиз би го одобрила. И ще е права — страхотно е да си с децата, когато те се забавляват така.

Лиз, милата ми Лиз! Трябваше и тя да е тук — много щеше да ѝ хареса. За миг болезнено усещам липсата ѝ. Тръгна си чак когато не изпълних серия от обещания, че ще променя навиците си на работохолик, и въпреки това решението ѝ да ме напусне ми дойде като гръм от ясно небе. Знаех, че е права... само че така и не намерих подходящ момент да осъществя промените, които ѝ бях обещал. Новините имат това свойство — да те поглъщат. Винаги можеш да направиш нещо повече, да редактираш парчето малко по-добре, да пишеш по-добре, да провериш още един източник... и винаги трябва да го направиш сега, защото винаги имаш краен срок.

Така че — да, Лиз беше права, признавам. Аз съм работохолик. Системно оставях семейството си на заден план. Признах всичко това пред брачния консултант. Просто си мислех, че още имаме време; мислех, че имаме напредък. Сигурно и за миг не съм допускал, че тя наистина може да си тръгне. А после Лиз и момчетата си отидоха и оставиха в живота ми празнина колкото Големия каньон.

Кампанията по връщането им също не върви много добре. Това лято май се явява последният ми шанс.

А междувременно се притеснявам да не си намери някой друг, някой ала „ню ейдж“. Внимателен, чувствителен, от онези, които носят тениски с надпис „АЗ СЪМ ТАТКОТО“. От онези, които охотно разнасят бебето в някаква двуутробна торба. Отвратителна мисъл — Лиз и някакъв друг мъж с тяхното бебе, — така че я прогонвам от главата си.

— Хайде да хапнем нещо — казвам аз.

— Даа!

Нареждаме се на опашка пред сергия, където продават хотдог.

— Ще желаят ли младите господа пръска от кралската горчица върху пламтящите си хрътки?

Момчетата се стъписват, после избухват в див смях. Сещаш ли се? Хрътки? Хотдог?^[1] Пламтящи хрътки?!

Колкото до мен — аз съм изненадан, че знаят какво е „хрътка“.

Тримата прекарваме следобеда в изненади и задоволство. Кевин и Шон зяпат очаровани гълтача на мечове, красив запотен мъж с кожена престилка, който навежда глава силно назад и поглъща острието на огромен ятаган. Заедно с другите хлапета те не могат да решат дали са впечатлени или отвратени. Един уличен магьосник скъсва карта, избрана от посетител, разбърква зрелищно тестето и изважда същата карта, цяла обаче, от косата на една жена. Близнаците се споглеждат невярващо. („Ама как го направи това?“) Гледат с ококорени очи как борци в кал се хвърлят в кафявата каша и зяпат издуващия се стъклен мехур в края на тръбата на стъкларя.

Тримата гледаме как посетители на панаира, деца и възрастни, се опитват да се изкатерят по стълбата на Яков. Никой не успява да стигне до третата стъпенка на клатушкащото се нещо, защото нарушеното равновесие завърта шеметно цялата конструкция. Изхвърлените смелчаци падат върху голям куп мека слама, повечето се смеят изненадано. Някои си опитват късмета по два и дори по три пъти, преди да продължат нататък. Макар че близнаците са силни и атлетични за възрастта си, повече от ясно е, че нямат никакъв шанс. Въпреки това искат да опитат и аз склонявам. Очевидно падането е половината от удоволствието.

И двамата стигат до третата стъпенка и падат. И двамата ме засипват с горещи молби да ги пусна да опитат пак. Замислям се, защото забавлението ми се струва доста скъпо — по долар за трийсет секунди.

— Само още веднъж — казвам и те бързо се нареждат на опашката. Кевин пада веднага, но Шон се оправя някак с люлеещите се въжени примки и стига до върха. Тълпата, нагледала се на поражения, полудява. Кевин малко завижда, но се радва за брат си и е горд.

— Направете път, направете път, направете път!

Човекът, който се грижи за атракцията, изнася цяло представление по награждаването на Шон — с огромен „сребърен“

медальон с гравюра. Аз нагласявам кожената връв — скъсявам я така, че медальонът да е на гърдите му. Успехът на Шон е окуражил тълпата и няколко зяпачи се нареждат на растящата опашка.

Оставаме да погледаме още малко, после продължаваме нататък. И тримата си опитваме късмета с жонглиране и стрелба с лък (без особен успех). Момчетата са надъхани. Отегчават се. Пак са развълнувани. И направо пощуряват, когато един дрипав мъж, който се представя като Мазника, се хвърля в краката ми, умолявайки „милорда“ за „малко сребро“. Побърканият актьор ме хваща за единия глезен и хвърля момчетата в истеричен смях, когато наистина близва прашната ми маратонка. После шумно облизва устни с наслаждение.

Страхотен номер — поне докато не посягам за портфейла си да платя за снежните фунийки и не откривам, че портфейлът го няма. Настроението ми поема надолу в свободно падане, пришпорено от списъка с неприятности, които ме чакат. Ще трябва да си извадя нови документи за самоличност, да си подменя кредитните карти, шофьорската книжка. Има ли достатъчно бензин в резервоара на колата, за да се приберем. Обикновено държа по една двайсетачка за непредвидени случаи в жабката, но преди няколко дни я бях похарчил в една пицария, където не приемаха кредитни карти. Дори дребни нямам — всичките са у Мазника.

Връщаме се по обратния път — и тогава Кевин, който върви до мен, открива портфейла ми.

— В джоба ти е, тате — казва той. Когато посягам назад за портфейла, Кевин казва: — Не, в другия джоб.

И е прав. Там е. Изваждам го.

— В джоба ми — казвам. — Защо сам не се сетих?

Момчетата отвърщат с нервен смях. Не ми остава друго, освен да поклатя глава.

— Винаги държа портфейла си тук — и потупвам левия джоб.

— Този път си го сложил в десния — казва Шон.

— Така излиза.

Струва ми се странно да съм променил изведнъж навик, който имам откакто се помня, толкова странно, че отварям портфейла да проверя.

— Като че ли всичко е тук — казвам на момчетата. — Да ви кажа право, колкото и глупаво да се чувствам сега, пак е много по-

поносимо, отколкото когато мислех, че съм го загубил.

— Ами да вървим тогаваааа — крещи Кевин.

— Към турнирите, добри ми сър! — добавя Шон.

И потегляме към главната атракция в превалящия следобед. Вече цял час момчетата ме дърпат натам, а Кевин през десет минути пита колко е часът. Турнирът започва в четири и половина. Поемаме по една алея и влизаме в амфитеатъра. Вече се е събрала голяма тълпа — налага се да седнем на задните редове, далеч от арената. Седалките представляват купчинки слама, подредени върху ниските концентрични редове около централната арена.

В турнира участват четирима рицари в пълни доспехи. Докато обикалят в скоклив тръс арената върху красивите си коне, облечени като оръженоосци младежи агитират в полза на съответния състезател. Всяка част на арената е украсена с флагове и знаменца с различен цвят — червен, зелен, бял и черен, — които съвпадат с цветовете на рицарите и конете им.

Ние седим в зелената четвъртина. Всеки оръженоосец призовава към подкрепа в своя участък, като подканя зрителите да аплодират своя човек и да осмиват противниците му.

— Черният рицар е непохватен дебелак. А сега заедно...

Като част от овациите млади фенове на всеки от рицарите са поканени да се приближат към оградата, обикаляща арената.

Момчетата шумно настояват и те да участват в „Зелената машина“ — група деца, скупчили се да насърчават Зеления рицар. Аз се колебая.

Лиз никога не би им позволила такова нещо. Знае, че прекалява с тревогите си — дори се притеснява от това. „Знам, че така може да им създам чувство за несигурност — признава тя. — На практика им втълпявам, че светът е пълен с опасности.“ Но просто не може другояче. Дори и аз съм се озовавал във фокуса на нейните тревоги. Например много обичах скалното катерене, но Лиз така и не можа да се примири с това хоби. След като момчетата се родиха, ме помоли да се откажа. Аз не се противих особено. Разбих основанията ѝ, от една страна, а от друга — вече бях толкова затънал в работата си, че нямаш време да се катеря.

Но по отношение на момчетата беше още по-зле. Едва събира кураж да ги пусне в колата на някоя друга майка, като задължително

проверява коланите, седалките, какви пътни инциденти е имала дотогава колата и доколко опитен е водачът ѝ.

— Татееее, моля те!

Долу зеленият оръженосец раздава изумрудени флагчета и зелени балони. Хлапетата от „Зелената машина“ развяват флагчетата и подскачат. Казвам си, че това е точно едно от онези неща, които би трябвало да им разрешаваме. Нали съм тук, в края на краищата — ще ги виждам през цялото време. Какво толкова може да се случи?

Предавам се и се наслаждавам на бурната им радост.

— Супер! Отиваме!

— Дааа!

Гледам как русите им главици подскачат по пътечката, докато двамата си пробиват път към оградата и тълпата крещящи деца. Оръженосецът им връчва по едно зелено флагче. После турнирът започва и за моя изненада конете са страшно надъхани. Направо се усеща мощта им. Земята сякаш се разтриса, когато Червеният и Белият рицар пришпорват конете си, привеждат се над копията и забиват поглед в сърцето на противника. Когато се изравняват, сблъсъкът е гръмовен и съвсем истински. Откъм другата страна на арената се надига рев, когато Червеният рицар пада от коня си и се просва на земята. Белият рицар целува звучно копието си и го вдига във въздуха. Бялата част от публиката полудява. Поглеждам за децата и ги виждам вдясно от ликуващия участък. Заедно с няколко други деца се радват на малко кученце. Дори и то е с костюм — има елизабетинска яка около врата си.

Всички погледи се насочват обратно към арената, когато тромпет обявява началото на следващия двубой. Зелено и черно се втурват от срещуположните страни. След страховит сблъсък Черният рицар се плъосва в прахоляка. Дори и аз трябва да призная, че е вълнуващо. Двубоите са истински и бих се учудил, ако ездачите не си водят собствена статистика за победите и пораженията. Когато Черният рицар се изправя на крака и си тръгва, разтривайки задните си части, просто няма как да не аплодираш.

Това е направо страхотно, мисля си аз и се обръщам да видя как го посрещат момчетата. Погледът ми се плъзва към мястото, където Зелената машина се е събрала при оградата, но не виждам Кев и Шон в тълпата. Поне не веднага.

Още миг — наистина не ги виждам.

Ставам и проточвам врат. Някакви хора зад мен започват да подвикват „хей, ти там, сядай“. Не им обръщам внимание и продължавам да оглеждам. Само че момчетата... просто не са там. Вълна от бълбукаща паника се надига в гърдите ми. Потискам я.

На арената двамата победители се готвят за последния двубой, конете им са в срещуположните краища на арената, рият с копита земята и тръскат масивните си глави. Зеленият оръженосец подхваща скандиране и окуражава своите хлапета да се присъединят: „Зе-ле-но! Зе-ле-но! Зе-ле-но!“

— Кев?

Казвам си, че са там, някъде там пред мен, скрити зад по-големите и по-високи деца.

— Шон!

Оръженосецът е подхванал ново скандиране — „Зелен нивга не е победен“, — докато аз си пробивам път през тълпата към оградата.

— Кевин? — повишавам глас да надвикам скандирането.

Зеленият рицар тъкмо пришпорва коня си към средата на арената, когато аз стигам до оградата и си давам сметка, че не съм бил по-уплашен в живота си, дори на бойно поле.

— Шон?

Викам с цялата сила на дробовете си и се оглеждам трескаво. И виждам — други деца. Много деца. Зеленият рицар пада от коня си и през нашата секция като вълна преминава безутешен стон, а от другата страна на арената публиката ликува. По знак от оръженосците балоните са пуснати едновременно. Пробивам си път до самата ограда и оглеждам трескаво тълпата за руса коса, жълта тениска. Не ги виждам. Хлапетата започват да се пръскат, връщат се с развълнувани подскоци при родителите си.

След минута се връщам при сламената купчина, където седяхме. Забивам поглед в оредяващата тълпа и ѝ внушавам да се разтвори и да разкрие синовете ми, но след няколко минути, като се изключи една жена няколко реда по-надолу, заета да успокоява разплаканото си дете, оставам сам.

Часът е пет и двајсет и две следобед и близнаците ги няма. Няма ги. Стоя и се надявам, че момчетата са отишли до тоалетната и всеки момент ще се върнат, но в гърдите ми е заседнало някакво ужасно

чувство. Знам, че не са отишли до тоалетната. Не биха го направили, без първо да ме попитат. Още по-малко по средата на турнира.

Така че къде са?

Макар да е нелогично, в продължение на няколко минути оставам на място, неспособен да си тръгна. Тук съм ги видял за последно, тук биха се върнали — ако просто са се отдалечили неволно. Изхвърлям този израз от главата си — израз, който свързвам с репортажите за изгубили се деца, които никога повече не се намират и чиито снимки в крайна сметка се озовават върху картонените опаковки на стоки в супермаркетите.

Седя на купчината слама по-дълго, отколкото би трябвало, защото, както си давам сметка накрая, ако стана и изляза от турнирния амфитеатър, значи признавам, че синовете ми наистина са изчезнали, че нещо ужасно се е случило, нещо, което изисква намесата на полицията. Това е глупав страх, обвит в отчаяна надежда, но няколко минути минават, докато се отърся от мъглата на суеверието и раздвижа парализираните си крайници.

Когато ставам на крака, в гърдите ми като с токов удар се отключва бездна от чист ужас. Десет секунди по-късно тичам навън, толкова безумно, че тълпата се разтваря разтревожено и раздразнено пред мен.

— На този пък какво му става?

— Хей!

— Тук има малки деца, човече!

— Хей, приятел, внимавай!

Минава известно време, докато намеря човек от охраната на панаира.

— Привет, страннико...

— Не мога да намеря децата си. — Тревогата в гласа ми заличава вековете. Изведнъж пак е две хиляди и трета.

— Случва се непрекъснато — казва ми онзи. — Хората се разсейват. Приближава се някой жонгльор — имаме дузина жонгльори, не знам дали знаете. Така че е лесно да ги изгубите от поглед.

— Не съм ги изгубил от поглед — настоявам аз. — Гледахме турнира...

Всички ми съчувстват. По радиоуредбата съобщават на „принц Кевин и лорд Шон“, че баща им се е изгубил. Дали момците биха били така добри да обявят присъствието си в някой от павилионите?

Чакам и си повтарям, че момчетата ще се появят всеки момент. Но и сам не си вярвам.

---

[1] Буквално „горещо куче“ — Бел.прев. ↑

3.

Седя на една пейка пред малката сграда в селски стил, където се помещава щабът на Нейно величество. Нищо средновековно няма в интериора. Половин дузина служители работят в просторно модерно пространство. Отделът по сигурността е пълен с бюра, компютри и първокласна комуникационна система. Сградата приютява и отделите за първа помощ и за изгубени вещи.

Сивокос мъж подава глава през вратата.

— Да ви предложи напитка? — пита той. — Кафе? Безалкохолно?

Клатя глава и не свалям очи от тълпата. Повтарям си, че всеки момент момчетата ще свърнат иззад онзи ъгъл.

— Както искате.

Сивокосият е Гари Пребъл, шеф на охраната. Униформата му не се различава чувствително от тези на другите служители — бледосиня със златни кантове отстрани на крачолите, значка на предното джобче, колан с излъскана полицейска палка, аерозолен цилиндър с форма на малък боздуган, уоки-токи. С други думи — ченге под наем, което през почивните дни работи за фестивала.

Думата „напитка“ бележи Пребъл като човек, прекарал живота си на специфичен вид работа, където родовите наименования, чужди за обикновената реч, са на въоръжение — напитка, занятие, превозно средство, огнестрелно оръжие.

Когато дойдох тук и казах на Пребъл, че не мога да намеря децата си, той накара една едра жена с плитки да прочете съобщение по радиоуредбата. После се зае методично да впише подробностите във формуляр „за инциденти“, както сам го нарече.

— Когато някое дете се изгуби — каза ми той, — а те се губят непрекъснато, всеки Божи ден, нашата работа е да съобщим и после да ги чакаме да се появят. Винаги се появяват, рано или късно. — Посъветва ме да „изчакам“. — От доста време се занимавам с това. — Сложи утешително ръка на рамото ми. — Когато хората се изгубят

един друг, най-добре е едната страна да остане на фиксирана позиция, нали разбирате?

Това беше преди десет минути. Сега Пребъл сяда при мен и пие кафе от пластмасова чаша. Аз не мога да изрека и дума. Устата ми е суха като посипана с пясък.

Пребъл е от приказливите.

— Оръжието ми липсва — казва той и потупва колана си. — Трийсет години служих в силите на принц Уилям — във Вирджиния. Пенсионирах се преди пет години. Преместих се тук, за да съм близо до внуците си. — Удостоява ме с окуражителна усмивка. — Не се тревожете твърде много за момчетата. Ще се появят. Гарантирам ви.

Има топлина в очите му, а поведението му вдъхва увереност — умение, родено от дългогодишния му опит на човек, към когото хората се обръщат, когато са в беда. Трогвам се от неговата увереност, но само толкова.

Къде може да са отишли?

Хора влизат и излизат от сградата. Двойка води пиццачо детенце с разкъравено коляно. Двама притеснени тийнейджъри придружават подскачащо на един крак момиче, което е било ужилено от пчела. Разтревожен мъж обяснява, че е изгубил ключовете от колата си. Жена се оплаква, че са ѝ върнали десет долара по-малко на една от сергиите с храна.

Правя всичко по силите си да повярвам, че моите изгубили се момчета са просто поредният дребен инцидент и че всеки миг някой услужлив възрастен ще се появи иззад ъгъла, повел Кев и Шон. Но след известно време вече не мога просто да си седя там и да чакам.

— Вижте — казвам на Пребъл, — ако се появят...

— Ще се появят, господин Калахан. Искате сам да ги потърсите? Вървете, вървете. Когато се появят, ще съобщим по уредбата и ще ги задържим тук. Това мога да ви го обещавам.

Истинско облекчение е да правя нещо. Да правя нещо, каквото и да било, е по-добре, отколкото просто да чакам. Най-напред тръгвам към джипа с идеята, че момчетата може да са се сетили да отидат при колата, след като не са ме намерили. Това ли биха направили? На мен ми се струва логично, но съм прекарал толкова малко време с тях през последната половин година, че не съм сигурен как биха постъпили. Във всеки случай поне ще си взема мобилния телефон. Те знаят

номера. Преди да заминат за Мейн, Лиз ги накара да научат наизуст всичките ми телефонни номера. Може би са се обадили.

— Изглеждате ми вий забързан — закачливо казва някаква жена с щедро количество грим по лицето. Посяга да ме спре. — Постояйте, моля...

Не съм достатъчно груб да я отмина безцеремонно.

— Търся децата си.

Тя зарязва закачката.

— Дайте да ви сложа печат на ръката — казва. — Иначе ще ви накарат да си платите, за да влезете отново, дори и да сте излязъл само за десет минути.

Преди да съм отговорил, тя подпечатва opakото на дланта ми в искрящо розово.

Провирам се през акрите лъскави коли — вече има доста празни места близо до входа. Огромният паркинг е заобиколен от гъста пищна гора, оттам идва и жизнерадостната врява на цикадите, ритмичен и толкова силен звук, че за миг едва не ме подлудява. Ярkozелен Джон Диър Гейтър минава покрай мен, малката му каросерия е пълна със светлоотразителни жилетки и яркооранжеви палки за пренасочване на трафика. Готвят се за масовото преселение.

Минава известно време, докато открива джипа, но момчетата не са там. Всъщност не съм и очаквал да ги намеря, но въпреки това съм разочарован. Отварям вратата и грабвам телефона си с мигновен прилив на надежда, че ще заваря съобщение.

Само че няма нищо. Пъхам телефона в джоба си, после го вадя и се обаждам вкъщи. И там нищо, само съобщение от Кати: „Обади ми се да те питам нещо за първия кадър.“

Тръгвам назад към портата и влизам отново на панаирна територия — размахвам ръката си с розовия печат на служителя, който ме пропуска да вляза. Грабвам една карта на панаира и по нея започвам търсене.

Намерението ми е да го направя методично, да проверя всеки павилион и атракция, всеки амфитеатър, големите и малките, преносимите тоалетни, всяко магазинче. Обикалям и викам имената на момчетата. Правя всичко по силите си да не изпадна в паника, но гласът често ми изневерява и отчаянието в него стряска хората наоколо. Виждам го в очите им — изглеждат притеснени и нащрек.

— Кевин! Шон!

След известно време започвам да спирам хора на случаен принцип:

— Търся едни близнаци... Близнаци, виждали ли сте ги? Шестгодишни момчета, руси... Да сте виждали две момчета? Близнаци.

Панаирът е разположен сложно, на принципа на големите универсални магазини, така че да обикаляш възможно най-дълго. Да търсиш някого в хаотичното, претъпкано с хора пространство не е лесно. На няколко пъти се хващам, че мястото ми е познато, че се въртя в кръг. През няколко минути притичвам до турнирната арена да не би момчетата да са се върнали там. После се обаждам на Гари Пребъл — да не би някой да е завел момчетата в щаба на панаира.

След приблизително четиридесет и пет минути съм „покрил“ по-голямата част от комплекса. Няколко души си спомниха, че са виждали момчетата, но след допълнителни въпроси се оказваше, че много от тях са ги виждали по-рано през деня, а спомените на други бяха твърде неясни и следователно безполезни. Други пък казваха, че са ги виждали, само за да ме успокоят. Изглежда имам толкова отчаян вид, че хората искат да ми помогнат. („Мисля, че видях едни близнаци по време на соколарското представление.“)

После по радиоуредбата уведомяват посетителите, че панаирът ще затвори след половин час, че гостите трябва да приключват с покупките си и да си оставят достатъчно време да върнат взетите под наем костюми. Хората почти веднага започват да се изтеглят към изходите. Аз тръгвам към панаирния щаб.

Казвам на Гари Пребъл, че искам да затворят панаира преди да излязат хората.

— Това не можем да направим — казва той.

— И защо?

— Представяте ли си каква паника ще настъпи, ако се опитаме да задържим всички тези хора? Не мога да го направя. Влизането и излизането от панаира се контролира, освен за служителите. Всички влизат и излизат през един-единствен вход — така можем да сме сигурни, че всички си плащат на влизане, нали разбирате? Всъщност защо двамата с вас не отидем на изхода. Може би момчетата ще отидат при колата ви.

— Вече проверих.

— Нищо, сега панаирът затваря. Чули са съобщението. Всички тръгват към колите си. — Пребъл се скрива за миг в офиса си и го чувам да казва на помощничката си:

— Джаки, свържи се с хората. Кажим им никой да не си тръгва, ясно?

Двамата стоим на моста над крепостния ров и оглеждаме излизащата тълпа.

— От едно място влизат, от едно място излизат — казва Пребъл. — На влизане всички си плащат, а на излизане имаме грижата всички да отиват право към паркинга, така че да не нарушават спокойствието на изпълнителите и занаятчиите, които живеят в комплекса.

— Живеят тук?

— Да, някои от тях. Отзад, зад ямата за борба в кал. Имат си фургони, каравани и други такива. Панаири като този има из цялата страна, по целия свят, ако трябва да сме точни. Някои от тези хора просто пътуват от панаир на панаир. Това е животът им, точно като в цирка.

Насочвам вниманието си към приближаващата тълпа, сърцето ми забива обнадяващо всеки път, когато очите ми зърнат две руси деца — а и едно дори. Но всеки път надеждата трае само няколко секунди и избледнява, когато русите деца се приближат достатъчно, за да различа чертите им.

Не е Кевин. Не е Шон.

Някои от посетителите спират в магазинчето за костюми преди да излязат и сменят елизабетинските си дрехи с дънки и тениски, потничета и шорти. Уморени родители водят изтощени деца с изрисувани на бузките дъги. Най-малките пищят и вдигат ръце да ги носят. Двама кискащи се тийнейджъри, гримирани като готи, минават покрай мен, повели малко момиченце с гирлянда от цветя в косите.

Тълпата видимо е оредяла, когато уоки-токито на Пребъл изпращява. Сивокосият мъж се отдалечава на няколко стъпки, а у мен се надига вълна от надежда. Не трае дълго. По лицето му виждам, че не го търсят с новина за момчетата.

— Преди да тръгнем насам — казва ми той със сериозно изражение, — накарах Майк да се обади в Ан Аръндел^[1] и да ги

предупреди, че е възможно да имаме ситуация тук. Ще пристигнат всеки момент.

След пет минути преселението почти е приключило, точат се последни окъснели посетители. Вътре в комплекса екипи по почистването събират боклука, вдигат капаците на кофите и вадят големи прозрачни чували със смет. Кльоцав младеж с клоунска шапка върти кормилото на камионетка с дебели гуми, спира, хвърля в каросерията ѝ чувалите и потегля нататък. Хора в магазинчетата около входа прибират стоката си — халби, хамаци, свещи, дърворезби в рамка. В магазина за костюми една жена пресмята приходите с калкулатор. В един магазин за свещи продавачът спуска изрисуван капак над витрината.

Пребъл се свързва с подчинените си от охраната, но никой не е виждал момчетата.

— Е — казва той, — може да са заспали някъде. Комплексът е пълен с ниши и кътчета. — Гласът му вече не издава толкова увереност.

На големия паркинг двигатели ръмжат и вият, заглушавайки мрънкането и плача на уморени деца. Служители в светлоотразителни оранжеви жилетки размахват оранжеви флагове и насочват потоците изтеглящи се автомобили.

Кафяво-бежова полицейска патрулка с включени сини и червени светлини се промушва през потоците от изтеглящи се коли и спира пред портата на панаирния комплекс.

Инспектор Шофлър е едър мъж, червендалест, с мръсноруса коса. На петдесет или малко повече и с двайсетина килограма над нормата. Въпреки омачканите си кафеникави панталони и синьото сако, което е виждало и по-добри дни, той моментално внушава авторитет. И въпреки теглото, стойката и движенията му са като на атлет.

Полицай Кристиансен е кльоцав мъж с много къса подстрижка, издадени напред зъби и писклив глас. Носи кафява униформа с почти същия оттенък като на патрулката.

Ръката на Шофлър е голяма, кожата — загрубяла, и той не пуска веднага моята, а я захлупва и с другата си ръка.

— Господин Калахан — казва той и ме фиксира с такъв пронизителен поглед, сякаш ме сканира с биометрично устройство.

После пуска ръката ми и вдига обвинително пръст към Пребъл.

— Гари, трябваше да ме повикаш по-рано. Не съм го очаквал от теб, по дяволите! — И клати неодобрително глава.

Пребъл свива рамене.

— Реших, че...

— Откога ги няма момчетата? Вече повече от два часа, така ли? — Шофлър въздъхва дълбоко. — Така. С колко души разполагаш?

— Четирима, освен мен — казва Пребъл, а после, когато става ясно, че Шофлър чака за по-подробна информация, ги изрежда по име: — Освен Джак там — той кимва към бледия мъж на бюрото, — другите са Гомез, Арингтън и... а, да, Абигейл Диксън.

Шофлър прави физиономия.

— Искам ги тук.

Пребъл кима, после отдалечава телефонната слушалка от ухото си, сякаш се кани да каже нещо, но Шофлър го спира с ръка като регулировчик на кръстовище.

— Ще се свържа с К-9 — казва той и сваля клетъчен телефон от колана си. Обръща се към Кристиансен. — Това място ще го запечатаме.

---

[1] Град в щата Мериленд. — Бел.прев. ↑

4.

Човек би си помислил, че този изблик на целенасочена дейност би ме успокоил в някаква степен, но вместо това съм буквално парализиран от страх. Макар и да не приемах за съвсем чиста монета показната увереност на Гари Пребъл, сериозното и делово отношение на Шофлър е неизмеримо по-лошо. Сецам се за момчетата Рамирес, близнаци от Калифорния, убити преди няколко години. Мисля за Етан Пац и Адам Уолш, за Поли Клаас, Саманта Раниън, за всички не толкова известни изчезнали деца, чиито лица светят е свикнал да вижда на картонените опаковки и по стените на пощенските станции.

Страхът явно се чете по лицето ми, защото Шофлър ме стисва над лакътя с една от големите си ръце.

— Децата обичат да се крият. — Сега говори утешително. — Там е работата. Изгубват се, хваща ги страх и типичната им реакция е да се скрият. Може дори да си мислят, че сте им много ядосан, между другото. Защото не сте могъл да ги намерите. Така че ние ще ги потърсим, ще преровим целия комплекс. Кучетата може да помогнат, затова и повиках К-9. Разбирате ли?

— Да — казвам аз. — Разбирам.

Той се мръщи.

— Изглеждате ми познат. Да не сте адвокат или нещо такова?

— Репортер съм. Във Фокс.

— Точно така! — казва механично Шофлър, но после изглежда наистина се сеца. — Точно така. Добре. — Измъква тефтер на спирала от джоба на самото си и го отваря. Момчетата ви са на колко — май шестгодишни ми каза Гари.

— Да, Кевин й Шон Калахан.

— Дата на раждане?

— Четвърти януари деветдесет и седма.

— Опишете ги.

— Те са... ами не знам, стигат ми до тук някъде. — Вдигам ръка да покажа приблизителния им ръст. — Сини очи, руса коса...

— Каква по-точно? — пита детективът. — Тъмноруса като вашата или по-скоро платинена?

— Почти бяла.

— Някакви отличителни черти, белези, нещо такова?

— Ами предните им зъби са израсли само наполовина.

— Добре — казва детективът и кима, докато си записва, сякаш зъбният статус на момчетата е някаква изключително важна и полезна информация. Това ми се струва направо откачено, като се има предвид единственият наистина особен факт относно Кевин и Шон.

— Те са близнаци, нали разбирате? — казвам аз. От нерви гласът ми се е повишил и думите прозвучават твърде силно. Направо крещя. Поемам си дъх. — Разбирате, нали? Еднояйчни близнаци.

— Да, да — казва Шофлър, — но, виждате ли... може да се разделят. Така че... — И свива рамене.

— Не — настоявам аз. — Не биха се разделили. — Направо изтръпвам при мисълта, че Кевин и Шон не са заедно.

— Еднакво ли се обличат?

— Не.

— Кажете тогава с какво са облечени. Първо Кевин.

— Жълта тениска с кит отпред, дънки, бели найкове.

— А Шон?

— Широки панталони, синя тениска, черни обувки с бели връзки.

Шофлър си записва, после се обръща към Гари Пребъл.

— Гар... сигурно имаш списък със служителите — кой къде работи и с какво работно време. Ще ми трябва. А сега да обсъдим как най-добре да претърсим комплекса.

Двамата застават пред голяма стенна карта, окачена зад бюрата на отдел „Изгубени вещи“, и обсъждат как най-ефикасно да използват наличните хора.

— Когато претърсваш жилищния район — казва Шофлър, — което бих искал да направиш лично, Гари, искай позволение да огледаш фургоните и караваните отвътре. Но не бъди твърде настоятелен. Просто запомни кои проявяват неохота, защото по-късно можем да се върнем със заповед за обиск.

— Мислите ли? — изричам задъхано аз. — В смисъл...

Шофлър ме поглежда.

— Нищо не мисля, господин Калахан. Наистина — нищо. Просто... имаме си процедури, разбирате ли?

Кимам, но направо не съм на себе си. Заповеди за обиск!

Шофлър се обръща отново към Пребъл.

— Записвай имената на всички, отбелязвай дали си погледнал вътре или не. Разпитвай за хора, които работят за тях и които може и да не фигурират в официалния списък на служителите. Ако се окаже, че си имаме работа със случай на отвличане, ще трябва да идентифицираме потенциалните свидетели.

Макар да съм мислил за това — разбира се, че съм мислил за това, — все още съм се вкопчил в идеята, че момчетата просто са се изгубили. Думата „отвличане“ разкъсва мозъка ми като куршум.

След като изпраща отряда по претърсването — персонала на панаирната охрана, Кристиансен и новопристигналия екип от К-9 с неспокойната им немска овчарка на име Графиня, — детективът сядна на пейката пред панаирния щаб. Кани ме да седна до него.

— А сега ми разкажете какво стана, като започнете с пристигането си тук. Къде сте ходили с момчетата, всичко, което си спомняте. — Измъква малък диктофон от джоба си. — Лично аз предпочитам да си водя бележки — казва детективът, — но ако нямате нищо против, ще запиша думите ви и на лента.

— Защо да имам нещо против?

Шофлър свива рамене, включва машинката, после я вдига към устните си и казва:

— Събота вечерта, трийсет и първи май, две хиляди и трета. — Поглежда часовника си. — Часът е седем и трийсет и две. Аз съм инспектор Рей Шофлър, на повикване две-четири-две от господин Гари Пребъл, който ръководи охраната на ренесансовия панаир в Кромвел, Мериленд. Разговарям с Александър Калахан, баща на изчезналите момчета Шон и Кевин Калахан, шестгодишни еднояйчни близнаци.

Слага малкия сребрист диктофон между двама ни. Червената му лампичка свети.

— Между другото, господин Калахан, къде е съпругата ви? Вкъщи ли си е? Уведомихте ли я вече?

Господи! Лиз.

— В Мейн е. Разделени сме.

Инспекторът килва глава настрани и се мръщи — не точно това е искал да чуе.

— Момчетата са при мен, лятно посещение.

— А вие къде живеете? Местен ли сте?

— Във Вашингтон.

— Адрес?

Казвам го.

— Значи сте се обърнал към щаба на панаира в колко, да видим, в пет и трийсет и шест. Колко време преди това установихте, че момчетата ги ня...

— Ами тревога Амбър? — питам внезапно. — Не следва ли да се обяви?

Някой от колегите ми във Фокс беше направил репортаж за това преди няколко месеца. Не си спомням всички подробности, но системата, наречена на едно убито дете, вдига тревога за изчезнали деца и задейства сложна мрежа за информирание на обществеността — съобщения по телевизията и радиото, надписи, течащи в долната част на екрана по всички основни канали. Появява се информация дори на онези големи електронни табла край магистралата, които обикновено предупреждават за мъгла или катастрофи.

Обзема ме вина, когато си спомням за един спор в телевизията. Винаги съм бил против претрупването на екрана — времето, водещите новини, — които според мен разсейват зрителя. Тревогата Амбър по онова време ми се струваше от същия вид.

— Боя се, че не можем да задействаме Амбър — казва Шофлър. — Поне на този етап. Амбър изисква специфична актуална информация — описание на извършителя, марка и модел автомобил, регистрационен номер. — Ръцете му се вдигат във въздуха и пак се отпускат върху бедрата. — Нещо. Амбър е само и единствено за отвличания. За момента, доколкото ни е известно, вашите момчета са се изгубили.

— Добре.

— Не бездействаме, господин Калахан. Веднага щом Гари ми се обади и си дадох сметка, че момчетата липсват вече почти от два часа, пуснах БН-та до всички съседни окръзи.

— БН-та ли?

— Бъдете нащрек.

Кимама, но не казвам нищо.

— Така — казва Шофлър и премлясква шумно, — да започнем с това къде бяхте, когато видяхте момчетата за последен път, а после ще започнем от самото начало — какво сте правили сутринта, как сте стигнали дотук, кога сте пристигнали и всичко, което сте правили в панаирния комплекс. Да уточним това, докато още са ви пресни спомените.

— Бяхме на рицарския турнир — казвам аз. — Момчетата отидоха да скандират в подкрепа на Зеления рицар...

След като разказвам тази част, започваме от началото. Опитвам се да пресъздам деня. Червената лампичка свети, аз говоря, Шофлър слуша.

Панаирът е до голяма степен опустял, павилионите са със спуснати кепенци и заключени катинари. Двамата с Шофлър се отправяме към турнирната арена. Инспекторът спира всички, които срещаме по пътя, записва с четливия си почерк имената и каква е работата им в панаира, казва им, че трябва да се обадят на Джак в щаба преди да напуснат комплекса. Пита ги дали помнят да са виждали две момчета, близнаци. Не? А мен виждали ли са? Не.

Водили сме десетина подобни разговора, когато Шофлър спира, кривва глава и ме поглежда.

— Хъ — казва той с изражение, което не успявам да разчета.

— Какво?

Шофлър клати глава.

— Просто съм изненадан, че никой не си ги спомня, това е всичко. Така де — еднояйчни близнаци.

Думите му се шумуват покрай мен като мишка в стената.

На самата арена Шофлър ме следва, докато вървя през купчините слама.

— Тук някъде — казвам аз и спирам. — Тук някъде седяхме.

— И оттук ги видяхте за последен път?

— Приблизително.

— А те къде бяха?

Махвам към оградата, където преди няколко часа беше скандирала „Зелената машина“. Описвам — сигурно за четвърти или пети път — какво точно се случи. Шофлър разлиства тефтера си назад и проверява нещо.

— Значи последния път, когато сте ги видели, те са били там долу и са викали за Зеления рицар.

Затварям очи и се съсредоточавам.

— Не — казвам. — Не беше така.

— Не?

— За последен път ги видях точно преди последния двубой. Бяха с група други деца и галеха някакво куче.

— Куче? Какво куче?

— Кльоцаво такова... как им казваха? Като хрътка, но по-малко.

— Уипет? — пита Шофлър.

— Точно така. Имаше едно нещо около врата си — нали се сещате, яка. Надиплена бяла яка.

— Като... като при Шекспир имате предвид? Тъ... как му викат на това? Рюш?

— Да. Рюш. Всъщност... — Образът изведнъж изниква в главата ми. — Човекът също беше с такава яка.

— Какъв човек?

— Един висок мъж беше с кучето.

— И двамата са били с рюшове. Костюмирани.

— Да.

— Хм — мърмори Шофлър. — Значи сте отклонил очи от децата да видите двубоя и когато отново сте ги потърсил с поглед, вече ги е нямало.

— Точно така — казвам аз и усещам как дробовете ми се затварят, сякаш съм в самолет, който внезапно се е снижил с пет хиляди метра. — Нямаше ги.

Приближаваме се към оградата и виждам, че на арената има някой — слаб мъж с избеляла червена тениска „Адидас“. Рине конските изпражнения.

Мъжът отговаря учтиво на въпросите, зададени му от Шофлър.

— Алан Бабкок — казва той с британски акцент. — Б-А-Б, не П, К-О-К. Аз съм главният коняр, грижа се за конете и всичко около тях. — Сочи към конската тор. — Редуваме се за мръсната работа. Ще ми кажете ли за какво е всичко това?

— Две момченца липсват. Близнаци.

Бабкок ме поглежда.

— Вашите хлапета, така ли?

Кимам.

— Шестгодишни. Руси. Виждал ли сте ги?

Бабкок клати глава.

— Съжалявам. Сега няма никого, а ако питате за по-рано — повечето време съм отзад. Случва се някой и друг фен да открие пътя до входните улеи, но не са много. Не помня да съм виждал близнаци. Поне днес. Щях да си спомня.

— Входни улеи? Та къде по-точно сте вие по време на турнирите? — пита Шофлър.

— Най-добре елате да ви покажа.

Следваме Бабкок през арената и през една порта от другата страна, която ни извежда „зад кулисите“. Два метални улея, състоящи се от закривена метална мрежа, водят към две дървени заграждения.

— Влизат през единия улей — казва Бабкок, — излизат през другия. Конете могат да бъдат много твърдоглави — не им харесват особено финтифлюшките, които трябва да носят за турнира. Така че аз стоя тук, помагам за конете, качвам и свалям рицарите от гърбовете им — никак не е лесно с всичките тези доспехи.

— Какво става след това? Откарвате някъде конете до следващия ден или до следващия уикенд?

— Не, не. Стоим си тук, отзад.

— И къде по-точно? — пита Шофлър.

Тръгваме след Бабкок към двуметрова ограда.

— Тази ограда минава около целия комплекс, така ли? — пита Шофлър.

— Точно така — казва конярят, отключва катинара и отваря портата.

Веднага щом минаваме през портата и се озоваваме от външната страна на оградата, в открития свят, аз се паникьосвам. Ако Кевин и

Шон не са в панаирния комплекс, значи може да са навсякъде.

— Конете и такъмите са там — казва Бабкок, кимайки към бяла конюшня от сглобяеми панели. — Хората са в караваната. — Сочи към едно голямо уинебаго. — Рицарите... е, те всъщност са актьори, нали така? И умели ездачи също. Те живеят вътре, при другите. Тук сме само аз и Джими, да се грижим за животните.

Зад обора поляна с бяла ограда стига чак до гъстата гора. Цикадите врецят.

Огромен черен кон стои до обора, завързан за една рамка. Нисък смугъл мъж държи едно от масивните копита на звяра и го почиства от пръстта с метално длето. Бабкок го представя като Джими Гутиерес. След като разменя няколко думи с него, Шофлър си записва името му и телефонния му номер в тефтера си.

— Имате ли нещо против да хвърлим един поглед в обора... и в уинебагото? — пита Шофлър.

— Не е много подредено вътре — казва Бабкок. — Влезте, щом искате.

Връщаме се през портата в оградата и вървим обратно към турнирната арена, когато я виждам близо до един от металните улеи — малка бяла маратонка „Найки“.

Видът ѝ ме смразява и застивам на място. Шофлър и Бабкок вече са излезли на арената, когато инспекторът забелязва, че не съм с тях.

— Господин Калахан?

Махам му, неспособен да изрека и дума. Гледам втренчено маратонката. Тя просто си стои там, в прахоляка, изправена, все едно някой току-що я е събул — само дето виждам, че връзките не са развързани.

— Онази маратонка там е съвсем същата като на Кевин — казвам аз.

— Какво?

— Ето там. Онази маратонка. — Соча я, малка бяла обувка с кално петно на връзките. — Синът ми Кевин има такива маратонки.

Видът на обувката в прахоляка, с вързани връзки, ме връща към изненадващо многобройните други обувки, които съм виждал отделно от собствениците им. Вързани една за друга и метнати да съхнат на простора. Зарязани поединично на някой крайпътен банкет. Захвърлени в кофа за боклук. Има нещо в изоставените обувки — дори

в обувките пред хотелските стаи, дори онези оставени за поправка в обувцарница, — което винаги ми се е струвало тъжно, зловещо дори.

А тази обувка — дали е на Кевин? — ми се струва ужасен знак, доказателство, че някой е бързал, че е имало насилие. Навеждам се, сякаш да я взема, но Шофлър ме спира решително с ръка на гърдите.

— Момент! — Гласът му внезапно става напрегнат. — Не я пипайте.

След десет минути Кристиансен пристига и обувката се сдобива със свое собствено заграждение от пътни конуси и жълта полицейска лента. Кристиансен ще остане да изчака пристигането на криминолозите. Думата „криминолози“ ме тревожи почти толкова, колкото и самата обувка. Алан Бабкок твърди, че не е виждал „кеца“ (както той го нарича) преди да им го покажа. Джими Гутиерес също не го бил виждал.

— Откъде знаете, че е на Кевин? — пита Шофлър, докато вървим към входа на панаира. — Нали са еднояйчни близнаци?

— Не се обличат еднакво — отвърщам.

— А, да. Забравих.

— Така, да започнем от самото начало, от момента, в който сте пристигнали тук — казва Шофлър. — По кое време е било това, между другото? Как изглеждаше човекът, който ви пусна на входа?

Вадя портфейла от задния си джоб.

— Квитанцията трябва още да е у мен.

Като си вадя портфейла, се сещам как по-рано днес си помислих, че съм го изгубил. Нещо във връзка с въпросната случка ме тревожи, но после откривам квитанцията и вниманието ми се отклонява.

— Два и осемнайсет — казвам на Шофлър часа, отпечатван автоматично от машината на входа.

Инспекторът пак е извадил тефтера си.

— А човекът, който ви е продал билета? — пита той, без да вдига очи.

Този въпрос ме притеснява. Децата ми са изчезнали и имам чувството, че инспекторът ме проверява. Отговарям на въпроса:

— Трийсетинагодишна, веждите ѝ изскубани до степен на забвение. — Сякаш чувам гласа на жената: „Един лорд и двама оръженосци, нали? За сметка на Нейно величество кралската Visa.“

Двама оръженосци...

Шофлър поглежда към портфейла ми.

— Случайно да носите в портфейла си снимка на момчетата?

— Да. Имам една.

Той се почесва над веждата.

— Може да пратя някой от детективите в управлението със снимката. Това ще ускори нещата. Ще имаме готовност да я пратим на колегите от съседните окръзи. И на медиите.

Знаех, че полицията ще поиска снимка на момчетата, и въпреки това се чувствам потиснат.

— Тази е отпреди година — казвам на Шофлър, докато вадя студийната снимка от прозрачното отделение в портфейла си. Поглеждам я за миг преди да му я връча.

На снимката синовете ми са с еднакви тениски на сини ивици, което е необичайно за тях. Сигурно Лиз е успяла някак да ги убеди, защото по принцип момчетата не искат да се обличат еднакво и имат само няколко еднакви комплекта, подарък от тъща ми. Двамата с Лиз винаги сме ги оставяли сами да избират какво да облекат (в разумни граници) и те почти никога не избират дрехи, в които да изглеждат взаимозаменяеми. Освен ако не искат да си направят майтап с хората и да играят на — както те я наричат — „близнашката игра“. Родителите си не могат да заблудят, но всички други са лесна плячка.

Въпреки еднаквите дрехи няма съмнение кой кой е на снимката. Изправен пред фотоапарат, Шон принципно не проумява значението на „усмихни се“ или който и да било от другите изрази, които фотографите използват. Без значение колко пъти Лиз му обяснява, че начинът, по който си криви лицето, не е усмивка, той си знае своето. На всяка снимка, за която е позирал, откакто стана на три до сега, се вижда представата на Шон за усмивка. Тази преувеличена и лишена от веселие гримаса — устните разтеглени максимално в противоположни посоки — прилича на онова, което правят орангутаните, за да си оголят зъбите.

Снимката едва не ме срива окончателно. Гърдите ми сякаш са пълни с натрошено стъкло. Подавам я на Шофлър с необяснима

неохота, сякаш като му я давам, по някакъв начин се отказвам от собствеността си върху момчетата.

— Не казахте ли, че не се обличат еднакво? — казва Шофлър.

— Така е — отговарям. — Обикновено не го правят.

— Хм.

Половин час по-късно, след като сме обиколили комплекса по пътя, който бях изминал с момчетата, Шофлър вече е доволен. Изключва диктофона и го пъха в джоба си. Изважда мобилния си телефон, отдалечава се на няколко крачки и ми обръща гръб. Въпреки това чувам какво казва. Говори с някого в щаба.

Сякаш съм попаднал в гъста мъгла, мятam се между лудата надежда и паниката. В един момент не мога да повярвам, че това се случва. В следващия разбирам, че се случва — Шон и Кевин са изчезнали, изчезнали са! — разбирам го по студения юмрук, който е стиснал сърцето ми.

— Според мен — казва Шофлър по телефона — най-добре е да разширим търсенето и в гората, докато още не се е стъмнило съвсем.

5.

Не забелязвам кога точно розово-прасковеният залез се отцежда под хоризонта, но внезапно вече е нощ. Луната, стряскащо ясна, виси като изгонено коте в черното, обсипано със звезди небе. Изваждам телефона си и звъня на машинката вкъщи — за десети път или там някъде.

Никаква промяна, няма нови съобщения.

Шофлър не ми позволява да отида с издирващите екипи. Всички ми повтарят едно и също — най-добре ще е просто да чакам. Моите синове ги няма, а искат да седя и да гледам отстрани, зрител на собственото си нещастие.

И въпреки това ми е някак странно познато — чувството да седя в публиката, докато добре смазаната машина на катастрофата се задвижва. Под постоянния обстрел на новините, криминалните сериали, документалните филми за бедствия и „риалити“ програмите по телевизията всички ние сме подготвени за всякакъв вид кошмари. Каквото и да ни сполети, то вече се е случвало под някаква форма на някой друг — филмирано с безпощадни подробности и с музикален съпровод в добавка. Аз ли не знам това!

От пейката чувам Шофлър, който говори на висок глас в щаба:

— Започнете от пресечката на триста и първа и Шейд Вали Роуд. После птицата да се разгърне от точка 19, най-напред да направи обход над територията на комплекса...

В първия момент думите ми се струват безсмислени. После „птица“, „разгърне“ и „обход“ попадат във верните лингвистични улеи в мозъка ми и аз проумявам, че инспекторът говори за полицейски хеликоптер, който се е включил в издирването.

Кристиансен казва:

— Ако децата са в гората, от хеликоптера няма да ги видят.

Когато пристига още една патрулка с четирима униформени полицаи от град Корал (идвали и други) и с мощни фенери в багажника, Шофлър организира нови екипи.

Отнякъде се е появила храна. Пици „Папа Джон“, хамбургери, кутийки Пепси, големи алуминиеви термоси с кафе, обърнати кули от бели стиропорени чашки. Някой е закачил с кабарчета на стената топографска карта и я е разчертал на квадратчета. Първият издирващ екип потегля под съпровода на кратки прациящи реплики по уокитокитата, после и вторият. Когато третият екип от четири мъже и две жени се събира около Шофлър, който им сочи техния участък от картата, аз скачам на крака.

— Идвам с вас.

Шофлър се колебае.

— Ако ги намерим — започва той, — възможно е...

Оставя изречението недовършено, но аз знам какво иска да каже — „Възможно е да не са живи“. Кимам, за да му покажа, че съм го разбрал.

Шофлър отваря уста, сякаш се кани за пореден път да подхване тирадата си как най-добре ще помогна, ако стоя настрана. Но после променя решението си и кима в знак на съгласие.

— Какво пък!

Вървим през гъст участък в неравна линия, като се стремим да спазваме указаното ни междинно разстояние от две протегнати встрани ръце, или около два метра, но неравният терен и препятствията често скъсяват или увеличават разстоянието помежду ни. Фенерите дълбаят в мрака, цилиндричните им лъчи са силни, но в края си и те се разнищват постепенно и се разтварят във фосфоресцираща мъгла. Провират светлината си в скрити ъгълчета от гъсти храсталаци, осветяват преплетени къпини, промушват се в пукнатините между големи, обрасли с мъх скали, обливат със светлика си грапавата кора на дебели дънери, листа и клони, тук-там на кръпки проблясва вода в поточета или ярките очи на стреснати животинки. Лъчи се стрелват към небето, когато хората се катерят през повалени дънери и скали. От време на време веселата мелодийка на някой мобилен телефон нахлува абсурдно в гората и собственикът му провежда приглушен разговор с роднина или приятел.

Групата по претърсването, като разделено на сегменти чудовище, вдига невероятен шум от скършени съчки, търкалящи се камъни и

гласове, мъжки и женски, които викат един през друг: „Шон! Кевин!“ Хеликоптерът горе внася своя дял в какофонията, витлата му секат въздуха в кръгове над панаирния комплекс и вдигат толкова силен шум, че на моменти едва успяваме да го надвикаме. Гласовете ни са тънички и безсилни, безнадеждни викове в пущинака.

Напредваме бавно и с мъка през терен, който е не само неравен и пълен със скрити долчинки на най-неочаквани места, а и задръстен с тръни и пълзящи растения, често колкото човешки ръст. Шофлър предупреди, че няма да ни е лесно, и сега тежкия терен взема своя данък. Току се чува вик на болка, последван от ругатня. Само след десет минути ръцете и краката ми са издрани от тръните, лицето ми кърви.

От време на време стържещият глас на Шофлър се чува откъм уоки-токито на водача ни. Спираме, докато не става ясно, че обаждането му е рутинно и не съдържа новини за момчетата. Всеки път сърцето ми започва да се блъска като обезумяло в гърдите и ме залива вълна от адреналин. Чувствам се като махало, което се люлее между надеждата и ужаса.

Групата спира и когато хеликоптерът се появява над главите ни през няколко минути, колкото да ни облее пътьом с ярък конус бяла светлина, толкова силна, че превръща нощта в ден. После някой казва „Да вървим“ и ние продължаваме напред, пробиваме си път през гъстия листак и крещим, докато накрая прегракваме.

Издавам в някакъв транс, вниманието ми е изцяло съсредоточено в обсега на фенера ми, който въртя надясно и наляво, за да огледам всеки сантиметър от поверения ми участък. Много пъти светлината пада върху клон или група листа и за миг ми се струва, че съм видял крачол, ръка, обувка, извивка на глава.

Те всъщност са толкова малки! Когато се отбивам късно вечер в стаята им да видя дали са завити и те спят в леглата си притихнали и неподвижни, често ме побиват тръпки при мисълта колко са малки — като се има предвид мястото, което заемат в живота ми. Ако са ги покрили с листа, ако някой е положил дори и нищожно усилие да ги скрие... ще е толкова лесно да ги подминем.

Мигам с очи да проясня зрението си и затварям мислите за тази ужасна представа — покрити с листа. Но въпреки всичките си усилия не успявам да спра ужасните мисли, които се пръкват една след друга в

главата ми. Не мога да спра да мисля за онази обувка например, обувката на Кевин, изоставена край онзи улей. Как си стои там, оградена с полицейска лента и чака криминолозите.

Това са думи, които не искам в речника си — криминолози, екип К-9, издирвателна решетка.

Когато Шофлър нарежда на екипа да се върне „в базата“, никой от хората не иска да го направи. Всички мърморят и молят за още време.

— Не искаме да се отказваме — излайва гневно в радиостанцията си мъж на име Расти, който е водач на групата, — така или иначе сме тук, Шоф.

Ала Расти отстъпва неохотно пред настоятелното нареждане на Шофлър. Други екипи са готови да ги сменят. Изтощението води до грешки. Свежите очи виждат по-добре.

— Освен това — казва Шофлър, гласът му се накъсва от статичен шум, — трябва да обсъдя нещо с господин Калахан.

Стаята изглежда ужасно, превърнала се е в нещо като импровизирана кафетерия, вече препълнена със стиропорни чаши, кутии от пици и понички, пластмасови бутилки от вода. Мръсни купчини от дрехи и обувки затрупват бюрото на „Изгубени вещи“. По пода са натрупани комуникационно оборудване, оранжеви пътни конуси, жилетки с отразителни лепенки, малка планина от маслинозелени одеяла, все още неизвадени от найлоновите си опаковки.

Чакам обещания разговор. Толкова съм изтощен, че за момента ми липсва достатъчно енергия да се замислям за предмета или целта му. Ясно е, че момчетата не са намерени (иначе новият екип нямаше да навлезе в гората), а това е единственото, което наистина ме интересува.

Шофлър премята голямата си ръка през раменете ми и казва, че е време да се прибера вкъщи. Аз моментално възразявам, но той спокойно ми напомня за две неща.

— Нямаме доказателства за отвличане — започва той. — Вярно, намерихме обувката, но... — тук той свива рамене, — самият вие не можете да я идентифицирате със сигурност.

— Сигурен съм, че е на Кевин.

— Сигурен сте, че е неговата обувка, защото той има такива и защото го няма.

— И защото беше там, край турнирната арена.

Шофлър клати глава.

— Имате ли представа колко деца минават през арената всеки уикенд? Кой знае откога стои там тази обувка? Много деца имат такива маратонки. — Пристъпва от крак на крак. — Ако все пак се касае за отвлечане и се получи обаждане, похитителите няма да оставят съобщение на телефонния ви секретар. Ще искат да говорят с вас.

Кимам.

— Ще трябва да поставим подслушвателно устройство на телефона ви, а това ще стане много по-бързо, ако сте си у дома — иначе ще трябва да подпишете формуляр, който да изпратим на колегите, да им пратим и ключове — дълга и широка. Ако сте там, за два часа ще е готово.

— Добре.

Той свива устни за момент, кривва глава.

— И друго — продължава Шофлър, — при всичките тези хора и хеликоптери нещата не могат да останат в тайна. Искам да кажа, че ще се появи още в ранните новини под формата на някакъв бюлетин, а в редовните сутрешни новини... — Той клати глава. — Е, вие го знаете по-добре и от мен.

— Да — отвърщам.

Шофлър е прав. Трябваше и сам да се сетя. Само че се замислям чак сега.

Родителите из цялата страна вече са на нокти заради скорошната серия от широко отразени отвлечания и изчезвания на деца. В момента в Калифорния се води съдебно дело за отвлечане и убийство на петгодишно момиченце. Това е атмосфера, в която вестта за ново изчезнало дете моментално се превръща в голяма новина от национален мащаб.

А от медийна гледна точка изчезването на Кевин и Шон си е чисто злато — симпатични близнаци изчезват по време на рицарски турнир, сред дами в кринолини и мъже с жабо. Няма да е просто новина, ще е сензация.

— И това е добре, определено е добре — казва Шофлър. — Време е да потърсим помощта на широката общественост. А медиите

ще ни я осигурят.

Спира да говори и чака да кажа нещо. Разбирам, че очаква от мен да стигна до някакъв извод, но не мога да се сетя какво по-точно цели.

— Сигурно имате близки — най-накрая казва инспекторът търпеливо, — които не бива да разберат за това от телевизията или защото някой репортер ги е потърсил.

Господи! Лиз! Ще трябва да кажа на Лиз.

— Мисля, че трябва да си идете у дома.

Забил съм поглед в краката си. Лиз.

— Крис — продължава Шофлър и кима към полицаей Кристиансен — ще дойде с вас.

— Ще се оправя — казвам. Шофлър явно смята, че не бива да оставам сам, но най-малко от всичко искам Кристиансен да ми прави компания.

Шофлър не ми обръща внимание и кима на полицаея, после тръгва с нас към изхода на комплекса.

— Заредена ли е батерията на телефона ти? — пита той Кристиансен. Полицаят откачва телефона от колана си и отваря капака му.

— Пълна е.

Вън е тихо. Шумът от движението по магистралата едва се долавя. Бърборенето на цикадите се усилва и спада ритмично. Хеликоптерът временно се е оттеглил да зареди гориво. За миг ми се струва, че чувам далечните викове на издирващия отряд, но после лек вятър зашумява в клоните на дърветата и поглъща звука.

Вървим през малката група коли и полицейски патрулки, паркирани близо до входа на панаира.

— Е — казва Шофлър и преглъща една прозявка, — тук ще направим всичко по силите си.

Подава ми ръка и аз я стискам. После плясва Кристиансен по рамото и тръгва обратно към щаба.

Пред нас се шири огромното празно пространство на паркинга. В далечния му край се вижда четвъртитата фигурка на джипа, сам сред голямото поле. Кристиансен върви до мен и притеснено и на пресекулки говори за „един случай на отвличане, по който работих преди няколко години“.

— Намериха хлапето във Флорида — казва той. — В задния двор на гаджето й.

По дългия път към колата идеята ми, че Шофлър е пратил полица с мен от някакво съчувствие, отстъпва пред далеч понелицеприятната истина. Осъзнавам това, докато ровя в джоба си за ключовете на колата и натискам копчето на дистанционното. Ключалките щракват. Фаровете пробиват мрака.

— Така казват, нали знаете — продължава да говори Кристиансен. — В девет от десет случая е някой, когото децата познават. В девет от десет случая е някой от родителите.

Ето я истината — Кристиансен не е с мен в ролята на бавачка. Аз съм заподозрян.

Стоя с ръка на дръжката на вратата. Нямам сили да вляза в колата. Да се прибера вкъщи без момчетата е... нередно. Усещам го като знак за поражение, сякаш съм се отказал да ги търся.

— Хей, искате ли аз да карам? — пита Кристиансен.

После внезапна надежда разцъфва в гърдите ми и аз се вмъквам като подгонен в колата.

— Това май значи „не“ — казва Кристиансен, заобикаля джипа и сяда до мен. — Както искате.

Докато запаля колата и изляза от затревения паркинг на чакъления път, целият обнадяващ сценарий е готов до последните подробности в главата ми. Може би момчетата са загубили ориентация, опитали са да се върнат при сламената ни бала, но някъде са завили погрешно. Когато последният двубой приключи, всички станаха да си тръгват — беше истински хаос.

От чакъления път завивам по шосето. Когато не са ме намерили, може би са срещнали някого — хора от квартала, съседи, които не са виждали, откакто Лиз ги отведе в Мейн. И тези хора са откарали момчетата вкъщи.

Или пък Лиз... Лиз е последвала момчетата от Мейн. Искала е да докаже нещо, така че е изчакала Алекс и момчетата да се разделят... Или не самата тя лично, а е наела някого...

Разумът е пълен с предположения, душата е пълна със страх и надежда. На някакво ниво съзнавам, че тези предположения са

безпочвени и не биха издържали по-смислена проверка от моя страна.

Сега, когато съм на пътя, изпитвам необяснима нужда да се прибера у дома възможно най-бързо. Сякаш това по някакъв начин ще оправи нещата. Само да се прибера вкъщи! Там ще съм добре. Децата ще са добре. Незнайно как ми е влязло в главата, че момчетата ще са там и ще ме чакат.

— По-добре намалете малко — извиква Кристиансен.

Поглеждам километража. Движа се със сто и трийсет.

— Стига, човече. Това шосе... — Гласът на полицаия ми звучи като жужене на комар.

Намалявам до сто и двацет, а после телефонът ми звъни и аз набивам спирачки, задницата на джипа поднася и се качва на банкета сред дъжд от камъчета.

— Боже Господи! — пискливо крещи Кристиансен, докато аз трескаво се боря с телефона.

Най-накрая слагам проклетото нещо на ухото си.

— Кой е? — пита Кристиансен, но аз почти не го чувам.

— Ало? Ало! — крещя аз. Не че връзката е лоша, кристално чиста е, няма и помен от статичен шум. Но никой не се обажда, мълчат.

— Господине? Кой е? — изблейва Кристиансен, но аз вдигам рязко ръка да млъкне. Не затварям, защото си давам сметка, че това, което чувам, не е точно тишина. Дишане е. Някой диша.

— Кой е? — питам аз и полагам усилия да овладея гласа си. — Кой е?

Нищо.

А после пожар от облекчение избухва в гърдите ми, когато гласът на Кевин изпърхва в ухото ми, треперлив и предпазлив:

— Тате?

6.

После тихо изщракване и свещта угасва толкова бързо, колкото е пламнала.

— Кевин? Кевин?!

Включвам вътрешното осветление на джипа и впивам поглед в малкия светец правоъгълник на дисплея. Като повечето клетъчни телефони и моят показва номерата на входящите повиквания. Само че преди да приемеш разговора. Сега на екрана пише само: ПОСЛЕДЕН РАЗГОВОР: 18 СЕКУНДИ.

— Сър? — казва Кристиансен. — Кой беше? Кой се обади?

— Секунда само.

Дори не вдигам поглед от телефона, а сърфирам през менюто, докато стигам до ВХОДЯЩИ ПОВИКВАНИЯ. Появява се списък. Избирам ПОСЛЕДНО ПОВИКВАНЕ и прочитам: 202–555–0199.

Не може да бъде! Това е номерът вкъщи, собственият ми домашен номер! Означаваш ли това — сърцето прави салто в гърдите ми, — че момчетата са си вкъщи?

Не виждам как е възможно, как може децата да са си у дома и в същото време никой — нито те, нито хората, които са ги завели там — да не си е направил труда да звънне на мобилния ми телефон за единайсетте часа откакто ги няма.

Никакъв смисъл няма в това, но аз въпреки всичко пощурявам от радост.

Телефонът ми сигурно е загубил сигнал преди малко, когато Кевин се обади. Карам през дупка — случва се непрекъснато. Сега обаче сигналът е силен, така че натискам двойката — бутонът за бързо набиране, който ме свързва с домашния ми телефон. Нямам търпение да чуя гласа на сина си и да получа обяснение.

Телефонът звъни четири пъти, а после чувам собствения си глас: „Здравейте, свързахте се с Алекс Калахан. В момента не мога да отговоря, но...“

Затварям. Телефонът у дома има опция за изчакващ разговор и ако говоря в момента и не превключа на новото входящо обаждане, телефонният секретар се включва след четвъртото позвъняване. Момчетата сигурно ми звънят в момента, затова се е включил секретарят. Обажданията ни се блокират взаимно. Чакам, опитвам пак и пак се включва секретарят. Повтарям целия процес, като междуременно обяснявам на Кристиансен какво правя и че Кевин ми се е обадил.

След четвъртия опит се отказвам. Може би прибързвам, може би са необходими една-две минути за препращане на повикванията от централата. Отново избирам ВХОДЯЩИ ПОВИКВАНИЯ, но номерът на ПОСЛЕДНО ПОВИКВАНЕ все още е същият, на домашния ми телефон. Избирам ЧАС НА ПОВИКВАНЕ. Изписва се 04:42. Поглеждам към таблото — в момента е 04:48. Това означава, че повикването от Кевин наистина е дошло от къщата в Кливланд Парк.

В такъв случай... защо никой не вдига телефона?

— Господин Калахан — казва Кристиансен, — сигурен ли сте, че е било едно от децата?

— Да, сигурен съм. — Гласът ми е накъсан от емоцията. — Кевин беше.

— Как ги различавате — нали са близнаци?

— Защото звучеше като Кевин — сопвам му се аз. Не си правя труда да му обяснявам, че през повечето време Кевин ме нарича „тате“, а Шон „татко“ — и е готов с юмруци да защитава правото си на това обръщение.

— Сериозно! — със съмнение в гласа казва Кристиансен.

Изведнъж вече не съм толкова сигурен. Може да е бил и Шон. Тази неувереност ме тревожи.

— И какво каза той? — пита Кристиансен. — Какво е станало? Къде са?

Връщам джипа обратно на пътя и се вливам с нарастваща скорост в движението. Не отговарям на Кристиансен, мисля трескаво: „Какво каза той? Каза «Тате»“. Не мога да изкарам гласа на Кевин от главата си, най-сладкия еликсир, най-чакания звук:

Тате.

Отново набирам телефона вкъщи, изчаквам нетърпеливо края на моето записано съобщение и звуковия сигнал.

— Който е да е там с момчетата — умолявам аз, — моля ви, вдигнете телефона. Моля ви!

Малко след като се родиха момчетата на нас с Лиз ни се стовариха толкова задължения, че започнахме да оставяме секретаря да отговаря на повечето обаждания — изчакахме да чуем кой ни търси и вдигахме при възможност... или желание. Приятелите и роднините ни знаеха това, както и половин дузина от колегите ми. Съобщенията обикновено започваха с „Алекс... ако си там, вдигни“. Или „Лиз, мама е. Не си прави труда да вдигаш, просто исках да ти кажа, че...“

В къщата има няколко телефонни апарата, но аз си мисля за този в кухнята. Стои на малката червена масичка, която Лиз купи от една дворна разпродажба. Телефонът е стар, бежов, черният навит кабел е много дълъг и обикновено е оплетен безнадеждно. До него е квадратният бял секретар, червеното копче свети, ако има нови съобщения. Представям си, че усиленият ми глас говори в кухнята точно от малката мембрана на секретаря.

— Кев? Шон? Ако сте сами, вдигнете телефона, момчета, става ли? Татко е. Просто вдигнете телефона.

Нищо.

Над телефона е дъската за бележки, дървената ѝ рамка е изцапана със зелено мастило в единия ъгъл, където Шон я беше надраскал, когато прохождаше. Откакто Лиз я няма, корковият правоъгълник се е превърнал в постоянен дом на странна колекция от квитанции от химическото чистене, изрезки от вестници, менюта за храна за вкъщи, бележки с надраскани набързо имена и телефонни номера, снимки, детски рисунки, стари лотарийни билети.

— Вдигнете — моля аз, — хайде!

Секретарят се включва и отново чувам собствения си роботски глас: „Здравейте, свързахте се с...“ Опитвам се да си представя Кевин или Шон със същите подробности, с които си представям дъската за бележки, но по някаква причина не успявам.

— Какво правите? — пита Кристиансен.

Не му обръщам внимание, а набирам 411. Питам за номера на Ясмин Сийгъл, но после променям решението си и се обаждам на съседа до нас, Фред Билингсли. Ясмин е над осемдесетгодишна. Би ѝ

отнело твърде дълго време да излезе от къщи. Фред, чиято съпруга Нанси почина преди две години, живее с порасналата си вече дъщеря. Той е организиран и благонадежден, макар и не особено дружелюбен.

— Сър — казва Кристиансен, — трябва да докладвам на инспектор Шофлър. Може ли да ми кажете...

Фред определено е изненадан, че му се обаждат по това време.

— Алекс? Колко е часът? — Гласът му е разтревожен. — Проблем ли има?

— Искам да те помоля за голяма услуга, Фред — казвам аз.

Обяснявам му ситуацията и му казвам къде да намери ключа за входната врата. Фред обещава да отиде веднага — ще ми се обади на мобилния след няколко минути.

Кристиансен се навежда пред мен да погледне километража.

— Божке! — изписква той. — Господине! Сър! Намалете! Трябва да намалите.

Вече съм на околоръстното, когато Фред се обажда.

— Тук няма никого — казва ми той. — Не виждам нищо особено или необичайно, всичко изглежда на мястото си. Сигурен ли си, че са се обадили оттук?

Казвам му, че според моя телефон обаждането е дошло от къщи, но може и да има някаква грешка. Благодаря му многословно.

— Момчетата наистина ли са... изчезнали? — казва Фред. — Мили Боже, мога ли да помогна с още нещо?

Мисля си, че момчетата са в къщата и се крият от Фред. Без друга причина, освен сериозния му и някак официален маниер на поведение, винаги ги е било малко страх от „Господин Б.“.

— Благодаря ти, че провери, Фред. Задължен съм ти — казвам аз. — Не се сещам какво друго би могъл да направиш. След половин час ще съм там. Ти по-добре се връщай в леглото. Наистина съжалявам, че те събудих.

— Не се притеснявай — казва далечният глас на Фред. — Радвам се, че можах да помогна.

Кристиансен най-после се свързва с Шофлър точно преди да завия по Ордуей. Двамата все още говорят, когато спирам на алеята пред къщата. Изскачам от колата и хуквам.

Отварям рязко рамката с мрежа против комари, отключвам и вече съм вътре, влитам от стая в стая с шеметна скорост, крещя имената на момчетата, паля лампите наред, очите ми буквално претърсват трескаво стаите. Последна проверявам тяхната стая. Някакъв малоумен оптимист в мен продължава да таи надеждата, че все пак ще ги намеря там, заспали в леглата си.

Само че стаята им е празна. Съвсем празна.

С Кристиансен по петите проверявам таванското помещение, после мазето, после отново обикалям стаите, като този път отварям гардеробите, проверявам под леглата, зад по-големите мебели, навсякъде, където може да се скрие едно малко момче. И отново завършвам търсенето в стаята им. Като в сън се приближавам към прозореца на фасадата на къщата.

Ясмин Сийгъл е нощна птица — твърди, че спи само по два-три часа на нощ. Но освен това е от онези жени, които изглежда са осведомени за всичко, което се случва в квартала. Може да е видяла нещо — кола, момчетата, онзи, който ги е довел в къщата... нещо. Освен това виждам, че е будна. Синкавата светлина на телевизора грее в прозореца на хола ѝ.

Излизам от детската с намерението да се обадя от кабинета си на Ясмин, когато погледът ми се спира на нещо, което не съм забелязал досега.

Нещо като малко зайче върху двойната ракла — ниска мебел с много чекмеджета, която Лиз изнамери в Икеа. Стои от страната на Шон, която за разлика от страната на Кевин е почти подредена, иначе никога не бих го забелязал. Приближавам се и разбирам, че е оригами — малка фигурка, не повече от десетина сантиметра висока, сгъната от опаковъчна хартия. Не разбирам нищо от оригами, но това не е някакво просто, карикатурно изображение на животното. Фигурката е сложна и с чисти линии, повече като миниатюрна скулптура.

А когато я взимам в ръка, я усещам някак странно. Не е направена от хартия, а от някакъв вид животинска кожа. Което по някаква причина ме хвърля в ужас.

Винаги ли е била тук? Едва ли. Щях да я забележа.

Или пък не, мисля си в следващия момент, докато връщам малката фигурка върху раклата. В края на краищата бях ли забелязал увлечението на момчетата по рицарите? Не. А и Лиз непрекъснато ги

водеше в разни занаятчийски дюкянчета... в най-невероятните дори.
Макар че... няма начин Кевин или Шон да са направили това нещо.
Може би майка им.

Мисълта за Лиз ме удря в стомаха като ковашки чук.

О, Боже мой! Трябва да ѝ се обадя...

7.

Лиз пристига късно на следващата сутрин, излиза със странна походка, сякаш краката не я слушат, от обезопасената зона на Националното летище, хубавото ѝ лице е изопнато от сълзи. След кратка вдървена прегръдка я прихващам над лакътя, обръщам я наляво и я представям на Кристиансен.

Кристиансен е тук, за да „ви помогне да ескортирате госпожа Калахан до дома ви“ — както се изрази Шофлър.

Когато инспекторът за пръв път ми сподели тази идея, му казах да забрави, но той някак успя да ме уговори, най-вече с аргумента, че униформените полицаи наистина са от помощ, ако трябва да минеш през тълпа от репортери.

— Мъж в униформа може да подходи делово, без това да се сметне за грубо. По дяволите, може да бъде и наистина груб към репортерите и пак ще изглежда, че просто си върши работата. Патрулката, униформата — ще помогнат.

— О! — казва Лиз и очите ѝ се разширяват при вида на полицаия.

Поглежда ме ужасено и аз знам какво си мисли — че Кристиансен е тук официално със задачата да ѝ съобщи лоша новина.

— Госпожо! — измърморва той и се накланя напред в нещо като поклон.

Тя чака застинала и когато става ясно, че Кристиансен не се кани да казва друго, Лиз буквално се срива отгоре ми, лицето ѝ е горещо и влажно върху рамото ми.

— О, Алекс! Алекс?

Повече или по-малко аз я задържам права, докато тълпата се ниже покрай нас. Просто си стоим там и Лиз плаче на рамото ми. Не знам какво да правя. Но после тя отстъпва крачка назад, изтрива сълзите си и тръгва към багажното, толкова бързо, че подтичвам, за да я настигна. Стоим един до друг и гледаме как куфарите се спускат по улея към конвейерната лента.

Отварям уста да кажа нещо, но челюстите ми се затварят под собствената си тежест. Какво мога да кажа? Как беше полетът? Извинявай, че загубих децата ни?

Телефонният разговор, с който ѝ съобщих какво се е случило, беше истински кошмар, но това — това е много по-лошо. Вместо Лиз да пристигне, за да се съберем отново, както си го бях представял — подскачащите и развълнувани момчета и техният ухилен баща (моля те, върни се при мен, промених се), — ето как любовта на живота ми се връща в моя свят. Стои на няма и трийсет сантиметра от мен, обвита в силово поле от мъка и гняв. Разбира се, че беше учтива по телефона, докато се мъчех да ѝ обясня какво се е случило. Направи всичко по силите си да ме убеди, че не съм виновен, че не трябва да си го вътълпявам в главата, че тя не ме обвинява, разбира се, че не ме обвинява...

Само че това, разбира се, беше лъжа. Как би могла да не ме обвинява? Невъзможно е.

— Какво е станало с лицето ти? — пита с безразличие. — Изглеждаш...

— При търсенето — казвам аз и свивам рамене. — В гората.

— Този е мой — казва тя с изгънял гласец. Ръката ѝ сочи отсечено към един зелен куфар. Жестът е почти механичен, сякаш е кукла на пружина.

Куфарът не ми е познат. Видът му — яркозелен куфар с кожена лента по края — ме натъжава на няколко нива. Той е поредната вещ, придобита по време на раздялата ни — освен блузата, която носи, новите раници на момчетата и така нататък, — и това натрупване на вещи сякаш подчертава различните посоки, в които бе поел животът ни. А има и друго — стилният, жизнерадостен вид на куфара, който говори за една друга реалност, за Лиз, която отива да се забавлява на някое шикозно място.

А не тук, с мен, в този кошмар.

— На колелца е — казва тя, след като съм си пробил път през тълпата и съм свалил куфара от лентата.

Въпреки това аз предпочитам да го нося в ръка и ако тежестта му не е точно удоволствие, то поне ми предлага — също като посрещането на самолета — кратка почивка от чувството, че съм напълно безполезен.

Вече е станало ясно, че колкото повече набира инерция полицейската машина, толкова по-периферно става моето място в усилията. Поне пет пъти съм разказал какво се е случило, издирил съм най-хубавите и скорошни снимки на момчетата и съм дал съгласие образите им да бъдат разпространени в медийното пространство. Дал съм подробно описание на облеклото им. Обадил съм се на всички съседни да ги питам дали не са забелязали нещо във и около къщата — непозната кола, момчетата, запалени лампи... нещо. (Ясмин Сийгъл призна, че е заспала, докато е гледала „Семейство Сопрано“). Дал съм съгласието си за редица неща — телефонът ми може да бъде подслушван, записите от секретаря могат да бъдат иззети, компютърът ми може да бъде прегледан от специалисти, къщата да бъде претърсена.

Всъщност дразня се, че още не са претърсили къщата. Не разбирам защо се бавят толкова, даже се оплаках от това на Шофлър по телефона точно преди да тръгна за летището.

— Кевин е бил тук — казах аз на инспектора. — Обади ми се от този телефон. И със сигурност не е дошъл тук сам — което означава, че похитителят е бил в къщата. Би трябвало хората ви да са я претърсвали от мазето до тавана.

Шофлър ми каза да се успокоя. Когато опирало до юрисдикция — а сега трябвало да работят съвместно със столичната полиция, — минавало известно време, докато машината се завърти.

Предадох клетъчния си телефон на един така наречен комуникационен техник, изпратен от Шофлър. Всъщност — жена. Казва се Натали и двамата прегледахме списъка с повикванията, така че да идентифицирам номерата както на входящите, така и на изходящите повиквания. Всички номера ми бяха познати. Криста, помощничката ми в телевизията. Лиз. Кас Картър, чийто син е в групата на Кев и Шон в дневния лагер Сейнт Олбанс. Дейв Уайтстоун, продуцентът ми. Моите роднини. И така нататък. Натали прикачи номер на моята Нокиа, превърнала се в доказателствен материал, и ми даде квитанция. Освен това ми даде клонинг — телефон със същия номер, — в случай че Кевин или Шон се обаждат отново. Или някой с искане за откуп.

Освен това говорих с една мила жена на име Шели от Центъра за изчезнали и малтретирани деца, сканирахме снимка на момчетата и я

вкаралме в тяхната компютърна мрежа, така че организацията да започне кампания с постери из цялата страна. Друга жена — шефката на Шели — трябва да ми се обади по-късно, за да обсъдим нови идеи и да ми предложи съвет.

Сега ми остава само да не им се пречкам в краката. Искам да преровя земята за Кевин и Шон, а вместо това съм избутан встрани.

Придвижваме се с подвижната лента към покрития паркинг. Зад мен Кристиансен подрънква ключовете в джоба си. Пред мен стои Лиз, вдървена от усилието да удържа ужаса си.

Когато Кристиансен завива по Ордуей, Лиз ахва. Малката група репортери, която беше започнала да се събира рано тази сутрин, се е разраснала в тълпа. Две камионетки с подвижни телевизионни станции задръстват алеята към къщата от двете страни на улицата, друга е паркирала в алеята пред Хокинсън, вмъкнала се е до червения им джип експлорър. Има високи прожектори, кабели се вият през морави и тротоари, пълно е с оператори и озвучители. Две добре облечени фигури стоят самотни в рамките на отделени малки пространства, осветлението и озвучителното оборудване са готови за въвеждащите кадри на репортажите, които ще бъдат заснети по-късно. Съседи стоят на праговете на къщите си и зяпат внезапната окупация на иначе тихия ни квартал. Тълпата забелязва патрулката и всички се втурват да заемат местата си.

— Ох, мамка му! — казва Кристиансен. — Простете госпожо!

Лиз простенва тихичко.

Усещам се изпълнен с ужас и с непривичното чувство, че съм изложен на показ. Много пъти съм бил част от подобни сцени, поредният репортер в блъсканицата на пресконференции или сред тълпата, чакаща да се нахвърли върху ключова фигура в някой скандал. С кабелната телевизия, сателитите и умножилите се методи за информиране размерът на тези медийни тълпи минава всякакви приемливи граници. Преди няколко години участвах в отразяването на снайперистките нападения във Вашингтон като един от почти хилядата журналисти, присъстващи на пресконференцията, давана от началника на Роквилското полицейско управление.

Мисля си — твърде късно, — че е трябвало да предупредя Лиз. А и сигурно ще става още по-лошо. Историята щеше да се превърне във водеща новина по телевизията и във вестниците. Фактът, че самият аз съм журналист, че се появявам по телевизията, че лицето ми е познато за много хора, че съм (както обичахме да се шегуваме с Лиз) „треторазредна знаменитост“, щеше само да налее масло в огъня.

Лиз се притиска към мен, когато тълпата поглъща автомобила. Знаем, че би било грешка — защото всеки, който се крие от камерите, автоматично става виновен в нещо, — но едва се сдържам да не метна сакото си върху главата ѝ, за да я предпазя. Тя плаче, забила глава в рамото ми, наистина губи контрол.

— Няма нищо — шепна аз. Тя дълбоко поема накъсан дъх в отчаян опит да се успокои.

Не се получава. Ръцете ѝ са стиснати в юмруци и тя притиска кокалчетата им към очите си.

— Просто ни вкарай в къщата — казвам аз на Кристиансен.

— Как? — Ушите на полицаия горят яркочервени.

— Върви бързо, не поглеждай никого в очите, не говори с никого. Казваш „извинете“. Нищо друго.

И точно това правим. Вървя след Кристиансен и дърпам Лиз наляво, после надясно в мигновените пролуки, които полицаият създава. Промъкваме се някак през бурята от светкавици, механичното щракане на пренавиващи фотоапарати, какофонията от въпроси и коментари на висок глас.

— Извинете!

— Бихте ли коментирали...

— Извинете!

— Това е майката! Тя изглежда...

— Извинете!

— ... знаете дали има заподозрян?

— Господин и госпожа Калахан, бихте ли казали на нашите...

— ... родителите на момчетата са били разделени...

— Извинете!

— ... възможно момчетата да са избягали по своя воля?

— Мамка му! — казва Кристиансен, когато най-после се вмъкваме през вратата. Едва си поема дъх, ушите му горят.

Това, че сме вътре и че сме затворили врата пред лудостта вън, ми се струва като победа, но чувството на триумф трае само няколко секунди. Лиз вдига очи към мен, те са мокри от сълзите и разфокусирани.

— Алекс — започва тя, но само си стои и се люлее напред-назад.

— Лиз...

— Алекс! — крещи тя. Удря с юмруци по гърдите ми. — Къде са децата? Трябва да ги намериш!

8.

Седим в кухнята.

— Значи няма новини... — започва тя, после гласът ѝ пресеква.

— Ще се обадя на Шофлър, инспектора. Казах му, че ще звънна, като се приберем от летището. — Тръгвам към телефона. Тя не сваля очи от мен.

Само че Шофлър е на заседание. Оставям му съобщение, после правя чай на Лиз. Тя седи като парцалена кукла, отпусната и омекнала. Чудя се дали не трябва да я заведа на лекар.

— Обади ли се на вашите? — пита ме с безжизнен глас.

— Пътуват насам.

— Мама... не издържа — казва Лиз. — В болницата е.

— О, Лиз...

— Добре е, просто... нали се сещаш, държат я на успокоителни.

— Съжалявам.

— Помолих татко да остане с нея, но той ще дойде тук. Не можах да го спра. — Поема си шумно въздух.

Толкова дълго бърка захарта в чая си, че накрая захлупвам ръката ѝ с моята.

— О! — прошепва тя без никаква интонация.

Въпреки тълпата вън е толкова тихо, че чувам белия шум на уредите — жуженето на хладилника, воя на климатика. Сякаш се крием.

Тя опира лакти на масата и скрива лице в шепи.

— Ще ги намерим — чувам се да казвам. Тя си поема дълбоко дъх на пресекулки и вдига лице към мен.

— Ще ги намерим — казвам ѝ с пламенен глас. — Лиз, ще ги намерим.

Тя изпива с поглед лицето ми, но каквото и да намира там, то не ѝ вдъхва увереност. Нейното се сгърчва в червен възел от мъчителна скръб. Свежда глава към масата, отпуска я върху скръстените си ръце и хлипа тихичко. Неутешимо.

Лиз е под душа, когато се обажда Клер Каросела.

— Казали са ви, че ще се обадя — съобщава с делови глас. — Работя в Центъра за изчезнали и малтретирани деца. Мисля, че колежката ми ви е споменала...

— Да. Наистина спомена, че ще се обадите.

— Ние в центъра си даваме сметка, че родителите не знаят какво да правят, когато ги сполети нещо такова, така че... някой като мен обикновено се обажда да предложи съвет.

— Да — казвам аз, понеже нямам представа накъде бие тази жена. Съвет?

— Първо медиите. Сигурна съм, че вече са си устроили бивак пред вратата ви.

— Да.

— Е, ще ви подлудят, но всъщност именно те са най-големият ви съюзник. Възможно най-скоро вие и съпругата ви трябва да се появите в ефир и да отправите молба децата ви да бъдат върнати.

— Съпругата ми... тя наистина е...

— Сигурна съм, че ѝ е много трудно. Повярвайте ми, знам... — Пауза. — Но е абсолютно задължително да го направите. Това ще ви придаде реалистичност като жертви — както пред зрителите, така и пред похитителя. Много от похитителите следят развитието на нещата по телевизията, между другото. Понякога дори се включват в търсенето на жертвата.

— Поли Клаас — казвам аз.

Така се казваше момичето, отвлечено от стаята си в Калифорния, което по-късно намериха убито. Един мъж, който бе взел дейно участие в усилията да бъде намерено детето, който беше напечатал и разпространил хиляди постери и когото благодарният баща бе посочил за ръководител на фондацията, занимаваща се с издирването му, впоследствие се беше оказал регистриран изнасилвач с вкус към малки момичета.

— Ами да — казва Клер Каросела, — това е един пример, но...

— Не беше той — прекъсвам я, припомняйки си подробностите. — Оказа се, че е друг.

— Подготвили сте си домашното.

— Да.

Домашното ми. След няколко часа в интернет вече знаех повече за отвлечени деца, отколкото бих искал да знам. Включително и ужасяващия факт, че повечето от тях — повече от половината — биваха убити в рамките на три часа след отвлечането си.

— А няма ли вероятност похитителите да изгубят контрол и да направят нещо откачено, когато историята се появи по новините? Скърбящите родители и така нататък?

Въздишка.

— Да. Това е един от рисковете. — Още една уморена въздишка. — Но като цяло, Алекс, широкото отразяване има повече плюсове, отколкото минуси. Повярвайте ми, обажданията на горещата линия, доброволците, всичко това набира невероятна скорост след обръщение на родителите.

— Хм.

— Работата е там, че тези неща наистина могат да помогнат на разследването. А и похитителите — понякога те просто не издържат на изкушението да се обадят. И в такъв случай е възможно да кажат нещо, което полицията да използва. Нещо като пироманиаците, които идват да гледат пожара, който са запалили. Искат да бъдат част от нещата.

— Добре. Ще го направим.

— И още нещо... говорете искрено, от сърце. Не се опитвайте да напишете реч и да я прочетете пред камерите. По-добре е, ако просто... ако просто го направите. Колкото по-емоционално, толкова по-добре.

— Хмм.

— Някои родители предпочитат да го направят в студио, но това означава правата за излъчване да са ограничени. Това си зависи от вас. В някакъв смисъл не е толкова плашещо, а и осветлението е по-добро... но... това, естествено, ще раздразни другите репортери.

— Хм.

— А и може да се стори на зрителите твърде... отработено. Според мен пред къщата се получава най-добре. Между другото, не забравяйте да ги наричате с имената им, това е важно. „Кевин и Шон“. Не „моите синове“ или „децата ми“.

— Да. Добре.

Последният ѝ съвет е странен.

— Знам, че ще сбъркам, ако не спомена още нещо — казва тя, после се колебае.

— Да?

— Някои семейства наемат съветник за връзки с обществеността. Напоследък се превърна в обичайна практика при организациите, които защитават интересите на специфичен вид жертви... като асоциациите на страдащите от различни тежки заболявания, роднините на жертви при самолетни катастрофи, този тип неща. Оттам започна, но се прехвърля и при единичните случаи.

— Имате предвид...

— Знам, че звучи странно, но имам данни, че може да е изключително полезно някой да осъществява връзката ви с медиите, и като казвам това, имам предвид професионална агенция, Алекс, а не някой приятел. Те могат да помогнат и в поддържането на интереса. Тоест ако случаят се проточи... могат да го задържат в новините.

— Не мисля, че...

— Вижте, както вече казах, споменавам го само защото си струва да се обмисли. Не семейството на Елизабет съумя да задържи случая ѝ в центъра на вниманието толкова дълго. Дори когато всички вече вярваха, че е мъртва. Във всеки случай, ако решите да го направите, мога да ви дам списък с подходящи агенции.

Благодаря ѝ, но когато затварям, имам чувството, че съм минал през огледало. Децата ми ги няма, а те искат от мен да се покажа по телевизията и да си наема човек за връзки с обществеността?

Шофлър се обажда да ни каже, че издирващите групи не са открили нищо, но пък има тълпи от доброволци. Планът е търсенето да се разшири.

— Страхотно — казвам аз, — това е страхотно.

В гласа ми липсва ентузиазъм — щом се опитам да си спомня случай, когато подобни едромащабни усилия са постигнали резултат и жертвата е била намерена, не мога да се сетя и за един дори.

— Разпитваме хората, които работят в панаира, търсим някой, който да е видял момчетата вчера. Засега нямаме особен успех.

— Така ли? — Това е Лиз, която слуша от апарата в спалнята. — Това е странно. Всички забелязват момчетата.

Така е. Еднояйчните близнаци привличат вниманието навсякъде по света. Откакто се научиха да познават часовника, момчетата често се хващат на бас колко време ще мине извън дома преди някой да зададе неизменния въпрос „Вие близнаци ли сте?“. Миналата година Шон премина през кратък период, когато предпочиташе да отговаря отрицателно. Смяташе, че твърдото му „не“ е адски забавно, но то всъщност дразнеше хората. Всички си отдъхнахме, когато се отказа от играта.

— Може би просто още не сме говорили с когото трябва — казва Шофлър. — Все пак научихме нещо. — Колебае се толкова дълго, че ме уплаши. Усещам го в гърдите си — малка рошава топка от страх.

— Какво? — настоятелно пита Лиз с нотка на паника в гласа. — Какво сте научили?

— Прекарахме служителите на панаира през няколко информационни банки — казва Шофлър. — Компютърът изплю нещо интересно, макар че нека веднага ви кажа, че според мен няма да ни заведе доникъде.

— Какво? — пита Лиз с тънък, пресекващ гласец.

— Има един тип, който работи в малко магазинче — прави рисунки върху лица, продава свещи и вълшебни пръчки, такива работи. Според компютъра е бил осъждан за педофилия.

— Кой? — питам аз. — Как се казва?

— По-полека — спира ме Шофлър. — Само защото го е правил преди, не значи, че е виновен сега. Проверяваме алибито му и засега то издържа.

— Задържан ли е? — пита Лиз. — Знае ли къде са момчетата? Можем ли да говорим с него?

— Много скоро ще знаем всичко за него — казва Шофлър, — но както казах, госпожо Калахан, според мен той не е замесен. Просто не исках да го научите от вестниците. Исках да сте подготвени.

По звука в телефонната слушалка разбирам, че Лиз отново плаче.

— По някое време днес ще се отбия при вас — казва ни Шофлър.

— Господи! — казва бащата на Лиз, влитайки през входната врата. — Като ято лешояди са. Къде е дъщеря ми?

Тя се появява на вратата на кухнята, тих вик излита от гърлото ѝ, а после той я прегръща смутено и я потупва по рамото.

— Лиз — казва ѝ, — всичко ще се оправи. Ще видиш.

След минутка се разделят и той ми подава ръка.

— Алекс, лоша работа.

— Благодаря ти, че дойде, Джак.

Трудно ми е да се обърна към тъста си с първото му име. Поестествено ми идва „господин Тагарт“ — обръщение, което самият той, с изправената му като за парад стойка и вдървени маниери, вероятно би предпочел. Джак е директор на гимназия. Свикнал е да очаква почителност от всички по-млади от него.

Самата Лиз или не приема, или просто не отчита вродената официалност на баща си и настоява за детински прояви на близост. Когато са сами, момчетата наричат Джак „дядо“ и се поздравяват с него с ръкостискане, но когато бяха малки и тъкмо се бяха понаучили да говорят, Лиз постанови, че трябва да му казват „дядко“. И досега настоява за това, държи много на прегръдките и целувките. За да ѝ угодим, всички се подчиняваме — но само когато и тя е там. Сега тя гледа намръщено, докато баща ѝ и съпругът ѝ се впускат в нещо, което — ако не беше толкова краткотрайно — би могло да мине за прегръдка.

— Маргерит... това просто ѝ дойде в повече — казва тъст ми, измъквайки се от задължителната прегръдка. Клати глава и разочарованието от слабостта на съпругата му се чете ясно по силното му лице. — В шок е, но... — хваща ръцете си една в друга, — ще се оправи.

Маргерит Тагарт е мила и открита жена, пълна противоположност на своя Джак. Сега лежи, натъпкана с успокоителни, в медицински център „Мидкоуст“ в Рокланд, щата Мейн.

Лиз може да е искала баща ѝ да остане при майка ѝ, но сега виждам, че присъствието му повдига духа ѝ. Джак Тагарт е от онези свръхсамоуверени хора, които вярват, че нищо не може да им се опре. Това очевидно включва и намирането на внуците му. Искрено вярва, че след като веднъж нещата са били поети от способните му ръце, положителният изход е гарантиран. Безумно е да вземеш за чиста

монета самоувереността на Джак, но Лиз не е единствената, която открива утеха в присъствието му. И аз чувствам същото.

Моите родители трябва да пристигнат приблизително един час след Джак. Щях да ги посрещна на летището, но очаквам Шофлър и криминалозите да пристигнат по същото време, а не искам Лиз да се оправя с тях сама. От друга страна, макар Джак да мина с изпънати платна през тълпата репортери, моите родители не притежават неговото авторитетно присъствие. Тях репортерите ще ги изядат живи.

Когато татко се обажда от летището, предлагам му да каже на таксиджията да мине по задната уличка. В старата част на Кливланд Парк навсякъде има тесни алеи за доставки, успоредни на улиците.

— Ще отключи портата.

— Разбрано — казва баща ми. — А, виждам куфарите. След малко сме при вас.

Планът не сработва. Пристигането на родителите ми е оповестено от масово и светкавично преселение от фасадата на къщата ни към края на пресечката и после назад по алеята към задния ни двор. Отвътре чуваме тропот на крака, хор от застъпващи се въпроси. Двамата с Джак изхвърчаме от задната врата и сварваме майка ми — чието възпитание не ѝ позволява дори да затвори телефона на онези от телешоповете, — обградена от репортери и микрофони. Блондинка с хищническа усмивка е сграбчила мама за ръката и размахва огромния си микрофон като оръжие. Сацисана като сърна пред фаровете на връхлитащ автомобил, мама прави всичко по силите си да отговори на въпросите. На метър от портата баща ми, с мрачно лице и стиснати устни, се опитва да мине през тълпата с куфарите си.

— Някакви новини за момчетата?

— Бяха ли разстроени децата заради раздялата на родителите си?

— А заподозреният?

— Имало ли е оспорени родителски права при раздялата?

Щом ме забелязват, тълпата репортери зарязва родителите ми, престроява се, обгражда ме бързо и инстинктивно ми отрязва всякакви пътища за отстъпление, като глутница кучета. Четиримата едва успяваме да се задържим на крака, пътят ни към къщата е блокиран.

— Мили Боже! — казва майка ми щом все пак успяваме да се вмъкнем вътре, и се киска истерично. Очите ѝ са леко разфокусирани и когато я прегръщам, осъзнавам, че така се е натъпкала със занакс, че

тялото ѝ е като обезкостено. Татко ме тупва силно по гърба, но самият той изглежда ужасно.

— Ще ги намерим — казва твърдо, но гласът му кънти на кухо.

— Така е — казвам аз. — Ще ги намерим, каквото и да става.

Като се слушам — гласът ми насилен, но и пълен с вяра, — си давам сметка, че изпадам в някаква странна форма на магьосническо мислене. Ако само успея да докарам верния тон и — също като Джек — говоря с непобедима самоувереност, всичко което кажа, ще се сбъдне.

Късно следобед стоим пред входната врата, на няколко стъпала над блъскащата се тълпа от репортери и оператори. Заобикаля ни гора от микрофони и море от камери и фотоапарати. Врявата на човешки гласове се надига и спада, подсилена от механичния шум на камерите. Светкавици проблясват в побъркан ритъм.

Лиз стои до мен и току се дърпа назад пред шума и светлината на прожекторите.

— Аз съм Алекс Калахан — започвам.

Обръщам се към човека или хората, похитили Кевин и Шон, с призив да ги върнат, обръщам се с гореща молба към зрителите да бъдат нашите очи и уши, да се обаждат на горещата линия с информация.

Със закъснение осъзнавам, че трябваше да настоя Лиз да говори повече. Дори и в собствените ми уши гласът ми звучи отработен и спокоен — гласът от репортажите ми. Опитвам се да дам израз на искреното си отчаяние на обикновен гражданин, но не се получава. Оставам с едно чувство, което познавам твърде добре. При директните интервюта е трудно да се предскаже кой ще прозвучи убедително и кой — фалшиво. Днес аз попадам във втората категория. Оставам с усещането, че съм изнесъл представление, и то не особено успешно.

Лиз компенсира това. Изреченията ѝ са накъсани от хлипове, но тя въпреки това не спира да говори — проява на храброст, която е толкова трогателна, че забелязвам блясък на сълзи в очите на някои от репортерките. Накрая тя се обръща директно към момчетата.

— Кевин? Шон? Ние с татко ви... ние ви обичаме... толкова много! И ще ви намерим! Където и да сте. Обещавам! Ще дойдем и ще

ви намерим. Вие просто... се дръжете.

Това е, силите ѝ са свършили и не може да продължи. Обръща се рязко към мен, блъсва лице в гърдите ми и свива ръце над главата си, сякаш очаква някой да я удари. Отпуска се в ръцете ми и след миг си давам сметка, че ако я пусна, просто ще се свлече на земята. Репортерите продължават да задават въпроси и фотоапаратите продължават да ни засипват с шеметния си преграден огън, докато влача жена си през прага на дома ни.

Който вече не чувствам като убежище.

За щастие Лиз спи, когато двамата полицаи от К-9 пристигат. Дошли са да вземат непрани дрехи на момчетата, включително и чаршафите от леглата им. Следотърсачката Графиня — овързана в преплетена кожена сбруя — седи до краката на водачката си и диша тежко, докато полицаите разделят дрехите в два големи найлонови плика.

— Защо правите това? — пита Джак и сочи двата плика. — В единия са нещата на Кевин, а в другия на Шон, така ли? Защото ми се струва, че ги объркахте.

— Не точно — отговаря полицайката.

— Тоест? — настоява на своето Джак.

Тя гали Графиня по врата.

— Има и друго куче — казва тя, почти шепнешком. — Корки. С него работи друг водач.

— Моля? — казва Джак. — Бихте ли говорили по-високо, млада госпожо?

Тя плъзва поглед към партньора си и той подхваща обяснението:

— Графиня е куче следотърсач, нищо повече — казва той. — Води се по миризмата. Вероятно сте виждали хрътки във филмите?

Джак кима.

— Но има и друг вид кучета, сър, които се използват в такива случаи, специално обучени да откриват... ами, обучени са да откриват... останки, сър. Дори в езера и реки... нали разбирате, под вода. Невероятно е. — Забива очи в пода.

Джак затваря рязко очи и за миг изтръпвам от страх, че ще се пречупи.

— Мили Боже! — казва той и поглежда към мен. — Нито дума за това пред Лизи.

— Трупни кучета — прошепва полицайката. — Така им казват.

9.

Денят минава някак — водовъртеж от емоции, накъсан от сякаш стотици телефонни обаждания. Говоря с Шофлър пет-шест пъти, но няма нищо ново, освен промяната в разписанието му — вместо „по някое време днес“, ще дойде „по някое време довечера“.

По съвет на неколцина приятели се обаждам на една детективска агенция и говоря с човек, когото бях интервюирал преди време във връзка с един репортаж за руската мафия в Брайтън Бийч. Преди да съм му казал за какво се обаждам, той събира две и две:

— О, Боже, изчезналите близнаци! Господи, това са вашите момчета, не се бях сетил...

Дава ми името на най-добрия си служител в издирването на изчезнали хора — жена на име Мери Макафърти. Уреждаме си среща за следващия ден. Тя ми дава списък на информацията, която ще ѝ бъде необходима.

— Ще ви направим намаление — казва ми тя — и ще свършим работата на половин цена.

Но дори и така няма да е евтино. Седемдесет и пет долара на час, вместо сто и петдесет. Плюс разходите.

Няколко пъти говоря с Криста в телевизията — която, съобщава ми задъхано тя, е обявила десет хиляди долара награда. Снимки на момчетата, съобщение за наградата и номерът на горещия телефон ще бъдат показвани над кадър на всеки кръгъл час.

Говоря с една жена в центъра за изчезнали деца. Те са задвижили „локаторно“ търсене по електронната поща, което чрез сложна система от електронни указатели може да достигне — с прикачен файл със снимка на момчетата, физическо описание и информация за горещата линия — до повече от три милиона души.

Приятели и познати се обаждат с дузини.

В пет часа си давам сметка, че момчетата ги няма вече от двайсет и четири часа. Не го споменавам пред никого.

В шест и половина едно смутено мексиканче доставя храната, която Лиз е поръчала от Сала Тай. Баща ми оглежда подозрително храната. Джак се храни със завиден апетит и подканя дъщеря си да направи същото.

— Важно е да си поддържаш силите, миличка.

Майка ми хапва малко и казва на баща ми:

— Наистина, Боб, не е лошо.

Става седем, осем, девет.

Време за лягане. Буден съм от толкова дълго, че започвам да усещам как съзнанието ми възприема света по различен начин, макар че не мога и да си представя как бих могъл да заспя. Лиз действа трескаво, разпъва дивана в кабинета за баща си, сменя чаршафите в спалнята, която е определила за моите родители. Аз вървя след нея и нося хавлиите и чаршафите. Намерението ѝ е тя да спи в детската, но на прага застива.

— Не мога... не мога да спя тук — казва тя. — О, Боже... Алекс... — Започва да плаче и аз я прегръщам, но тя се стяга, когато я докосвам, дръпва се и сълзите ѝ пресъхват. — Ще спя на канапето в дневната — обявява тя. — Ти легни в хола.

Отправля се към банята. Следвам я с купчината сгънати хавлиени кърпи. Застава пред тоалетката и се поглежда в огледалото. После погледът ѝ се плъзва към чешмата. За миг виждам изражението ѝ в огледалото, после тя обръща към мен озадаченото си лице.

— Откъде са се взели тези монети?

Тоалетката е с плот от имитация на мрамор. Точно между вградените в плота кранове за топлата и студената вода има редица десетцентови монети, от онези с главата на Статуята на свободата. Седем, подравнени, на равно разстояние една от друга.

— Не знам — казвам аз.

— На момчетата ли са? Да не са започнали да събират колекция?

— Едва ли. Не.

Не са. Не съм виждал тези центове преди — а бих ги видял, ако са ги сложили там. Навик ми е да стоя и да гледам как Кевин и Шон си мият зъбите, за да съм сигурен, че се занимават с това повече от две секунди, че след това си изплакват четките и пускат водата да отмие

пастата от мивката. Не че толкова държа на устната хигиена. Правя го заради Лиз. Знаех, че ще ми потърси сметка при всеки признак за евентуален пропуск. Няма начин да не съм забелязал редичка от монети върху мивката. А видът им ме хвърля в ужас. Изглеждат ми като някакъв умопобъркан знак или послание.

— Някой ги е сложил там — казвам на Лиз.

— Кой? Какво?

— Похитителят.

— О, Господи! Алекс...

— Ела за малко — казвам аз и я дърпам към детската стая. — Искам да видиш нещо. — Соча ѝ малкия хартиен заек върху раклата. — Това да е на някое от момчетата? Защото не го бях виждал преди...

— Не — казва Лиз, — и аз не съм го виждала. — Поглежда ме разтревожено. — Алекс... този заек. Монетите. Какво означават?

— Не знам.

Сълзи се събират в очите ѝ, но тя ме отблъсква, когато се опитвам да я успокоя. Тръгвам след нея обратно към банята, където тя си издухва носа, плиска лицето си със студена вода, после го трие ожесточено с кърпата.

Когато чувам силното тропане на вратата, клеча на ръце и колене в дневната и безуспешно се опитвам да разпъна дивана. Джак и баща ми се редуват на пост при вратата и сега чувам дрезгавия глас на баща ми и нечий друг. Още се боря с дивана, когато баща ми и инспекторът се появяват на прага.

— Как сте? — пита ме Шофлър.

Вдигам рамене. Самият Шофлър също изглежда ужасно. Облечен е с омачкано ленено сако, едното копче виси на края си. Износените му кафеникави панталони са се смъкнали под шкембето му и дъното им виси. По уморените му очи се вижда, че има нужда от сън. Дрямка в колата по пътя насам би обяснила щръкналите кичури от дясната страна на главата му.

— Ако журналистите ви се качат на главите — казва той, — мога да изискам един полицаи от тукашното управление да стои на пост пред вратата.

Вдигам рамене.

— Ще ви се обадя, ако сметна, че е наложително.

— И вие ли се занимавате с такива работи? — пита той и кима към предния двор на къщата.

— Правил съм го, да — казвам аз. — Това им е работата.

— Боб... нали така ви е името? — обръща се Шофлър към баща ми. Пъха пръст под колана си и си вдигна нагоре панталоните.

— Да, така е. Робърт Калахан. — Висок отсечен смях изригва от гърлото на татко. За онези, които го познават добре, това е сигурен знак, че нервите му са обтегнати до скъсване.

— Бихте ли повикали и другите?

Страх изпълва гърдите ми.

— Научихте ли нещо? Имате ли... новини?

Шофлър клати глава и се навежда да ми помогне, дърпайки един от заялите предни крака на рамката. Конструкцията на канапето се разгъва с трясък.

— Готово — казва той.

С общи усилия двамата успяваме да нагласим неповратливия футон.

— Синът ми имаше такъв... кажи го де, футон ли беше... когато учеше в университета — казва инспекторът. — Спах веднъж на него. Доста удобно.

След като Лиз и другите идват при нас и седат, Шофлър ни казва, че ще ни уведоми за последното развитие. Претърсването на гората край панаира продължавало с повече доброволци, отколкото можели да използват. Горещата линия била задръстена от обаждания, но щяло да „отнеме време, докато ги обработят“. Разпитът на панаирните служители, казва той, „върви бавно, но все пак върви“. „Както казах на Алекс и по-рано, срещаме известни затруднения да открием благонадеждни свидетели, които помнят, че са виждали момчетата, но все пак имаме напредък.“

В главата ми изплува образът на Кевин и Шон на панаира, как се смеят от сърце на един жонглирац клоун. Тръскам глава, сякаш това движение може да прогони образа. Колкото повече време минава, толкова по-трудно ми е да мисля за момчетата, без да ме обземат луда паника и чувство на празнота. Все едно падаш в пропаст, отново и отново.

Единствената истинска новина е, че свещопродавецът педофил вече не е под подозрение.

— Панаирът, разбира се, му прекрати договора. Поне за известно време вече няма да продава вълшебни пръчки на малки деца. Но колкото до отвличането на вашите момчета, алибито му е непоклатимо за всяка минута от въпросния период.

— Е, това е добре — казва Лиз и притиска длани към бедрата си.

— Аз пък си мислех, че ако нечие алиби е абсолютно непоклатимо, това само по себе си е подозрително — вметва Джак.

Шофлър издиша бавно. Отговаря търпеливо, както и на всеки друг зададен въпрос. За десет минути е успял да очарова и успокои Лиз и майка ми и да впечатли Джак и баща ми. Притежава умение да изслушва, което би засрамило мнозина репортери.

— Твърде добро алиби? — казва той. — Е, такова нещо всъщност не съществува, Джак. Знам какво имате предвид, но в този случай имаме цял куп свидетели, които потвърждават местонахождението му.

— И какво е правел? — пита баща ми. — Ако нямате против да попитам.

Шофлър поглажда стърчащата коса от дясната страна на главата си и съумява да изобрази уморена усмивка.

— Не е бил на панаира през целия ден. Целия следобед, от един до шест, е бил във... — отваря тефтера си и го прелиства — в Бейсайд мотел в Анаполис, където е участвал в курс по самоотбрана. — Вдига поглед към нас. — След това е отишъл... — отново прави справка с тефтера си — на сбирка на група за взаимопомощ на хора, които скоро са загубили родител — майка му е починала преди три седмици. Тази сбирка също е била в Анаполис. Епископална църква „Светата троица“. — Шофлър затваря тефтера си.

— Значи този тип... не е нашият човек — казва Джак.

— Да.

— Е, това е добре — казва отново Лиз и хвърля поглед към мен. — Нали?

— Определено — казва Шофлър. — Елиминира се една възможност, а това винаги е полезно. Означава, че ресурсите могат да бъдат насочени в друга посока. Така... — Той потрива ръце. — Други въпроси имате ли?

— Никой не се обади с искане за откуп — казва баща ми и поглежда тревожно към мен. — Това не е ли... искам да кажа, какво според вас означава това?

— Е, още е рано да се каже със сигурност — казва му Шофлър, — но честно казано, не очаквам да има такова.

— Не? Но, но... защо не? — настоява Джак.

Шофлър смръщва лице и въздъхва.

— Първо, ако го правите заради парите, защо ще отвличате две деца? Не е като да има отстъпка при покупка на едро, ако разбирате какво имам предвид.

— Аз май не разбирам — казва Джак.

Шофлър свива рамене.

— Две деца носят два пъти повече проблеми, но не и двойна печалба. Отчаяните родители... по мое мнение те биха снесли точно толкова за едно дете, колкото и за две. Освен това... — колебае се, но накрая решава да кара направо, — факт е, че на света има много богати хора. Ако мотивът е печалба, щяха да се насочат към родители, с... въ... по-големи възможности от Алекс и Лиз. Освен... — поглежда въпросително от Джак към баща ми и после към майка ми, — ако бабите и дядовците на момчетата...

— Аз съм гимназиален директор — казва Джак. Твърде нетипично за него, това изказване е последвано от нервен смях. Относително ограничените му средства са единственото болно място на Джак. — Може би Боб е един от тайните милионери, които водят обикновен живот. — Засмива се отново и поглежда към баща ми.

— Не — казва татко. — Не казвам, че не бихме могли... — поглежда към майка ми, — да съберем известна сума, ако продадем всичко. Коего бихме направили, разбира се, но това ще отнеме време. И все пак...

— Е — казва Шофлър, — разбирате за какво ви говоря. — Ръцете му литват във въздуха, после се спускат обратно върху бедрата му.

— А мотив, който не е свързан с пари? — пита баща ми.

Шофлър се мръщи.

— Какъв например?

— Ами синът ми, репортажите, които прави... — Поглед към мен. — Създал си е достатъчно врагове.

Шофлър вдига вежди и също ме поглежда.

— Така ли е?

Пак онова чувство в гърдите ми, приливът на адреналин и паника. За това не съм се сетил. Мисълта, че момчетата са били похитени заради мен... направо ме убива. Винаги съм предпочитал скандалните репортажи. Гангстерски войни, пране на пари, трафик на оръжия. Такива истории. Така че нищо чудно...

— Баща ми е прав — казвам на Шофлър. — Не се бях сетил за това.

— Ами ако се сетите за някой, който да ви мрази чак толкова, че...

— Но защо ще се насочва към децата? Защо не към мен?

— Просто си прегледайте файловете и вижте дали няма да се сетите за нещо. Направете ми едно списъче. Лошо няма.

Обещавам да го направя, след което Шофлър ни оглежда поред. Изглежда никой няма какво повече да каже. Джак не удържа една голяма прозявка.

— Извинете. — Става. — Е, благодаря ви много.

— Да ви направя един студен чай? — предлага майка ми и също става. — Или кафе?

— Всъщност — казва Шофлър — знам, че е късно, но бихме искали да огледаме сега.

— Да огледате? — пита Лиз. — Какво да огледате?

— Да огледаме къщата — казва Шофлър. Поглежда към мен. — Със съпруга ви говорихме за това. Той смята, че похитителят е бил тук. В тази къща. И че е възможно да открием нещо. Но огледът и без това е задължителен в такива случаи.

— Не само мисля — поправам го аз. — Бил е тук.

— Каза ли им за монетите? — пита ме Лиз. — И за онзи заек?

— За какво става въпрос?

Когато му обяснявам, той кима, вади си тефтера и си записва.

— Ще ги вземем като доказателствен материал.

— Не разбирам — казвам на Шофлър. — Няма съмнение, че Кевин е бил тук. Обади ми се от домашния телефон. Дадох мобилния си на вашите хора. Знаете го.

Шофлър кимва неутрално и за пореден път повдига панталоните си.

— Да. И ние поискахме записите от мобилния оператор.

— Какво?

— Просто за всеки случай. За да сме сигурни, че обаждането на Кевин не е било препратено от някъде другаде.

— Но...

Шофлър не ми обръща внимание.

— Късно е и бихме искали да започнем — казва той. — Предполагам, че ще отнеме няколко часа. Така че всички вие... добре би било да... излезете някъде с колата, на разходка или нещо друго.

— На разходка? — казва майка ми със същия невярващ тон, който би използвала, ако инспекторът беше казал „да поплувате“ или „да си направите маникюра“.

— Някои хора се разстройват — обяснява ѝ Шофлър с търпеливия си глас, — когато непознати им ровят в нещата. — Свива рамене. — Ако решите да останете, ще трябва да стоите в тази стая, докато приключим с останалата част от къщата. После ще огледаме и тук. — Той изцъква с език. Звукът ми се струва неестествено силен.

— Е, аз не искам да ходя на разходка — казва майка ми.

— Май ще е по-добре да останем — присъединявам се аз.

— Както решите. В такъв случай ще можем да свършим още нещо. Да ви вземем отпечатъци.

— Какво? — възкликва Джак.

— Такава е процедурата, господин Тагарт. Трябват ни отпечатъците на хората, които са били в къщата, за да ги изключим. По-нататък ще трябва да вземем отпечатъци и на всички други, които са идвали тук — домашни помощници, детегледачки, техници — по същата причина. — Поглежда си часовника.

— Защо да не го оставим за утре? — пита Джак с ръка около раменете на Лиз. — Дъщеря ми е изтощена.

Шофлър върти глава.

— Знам. Много е късно — повярвайте ми, знам го. Но сигурно разбирате, че ако тук има някакви улики, нещо, което да ни насочи, трябва да го открием веднага. Не само за да се задействаме по-скоро, а и защото колкото повече време минава, толкова повече се компрометират евентуалните улики. Освен това екипът вече е тук, хората чакат вън и са готови да...

— Чакат отвън, сега? — Не знам защо, но това ме притеснява.

Шофлър отново си поглежда часовника.
— Имате ли нещо против да започнем?

10.

Седим и не знаем какво да си кажем, после Джак грабва дистанционното и пуска телевизора. Невъзможно е. Какво би било подходящо? Джак се мръщи и превключва от един неподходящ канал на друг. Бейзбол, криминални сериали, токшоу, документален филм за индустрията на младежката мода.

— Татко! — обажда се Лиз.

Джак изключва телевизора. Но когато екранът потъмнява, чуваме хората, които си вършат работата в хола. Звучи така, сякаш буквално разглобяват къщата. Откъслеците от разговори, звуците от отваряне на чекмеджета и врати, звуковият акомпанимент на претърсването — всичко това ме изнервя. Макар че сам настоях за огледа, не успявам да се отърся от чувството, че нахлуват в личния ми живот.

Идва ми наум думата „инвазия“, която с военното си звучене изглежда твърде силна в нашия случай, но незнайно защо ми се струва най-подходяща. Звуците от тези непознати, които се ровят във вещите на семейството ми, ме изпълват с чувството, че съм нападнат, че личната ми територия е нарушена. Звукът на стъпките им, тихият им говор, редките изблици на смях ме изпълват с омерзение. Дразнят ме толкова силно, че взимам дистанционното от ъгловата масичка и натискам копчето за включване.

Грешка. Хванал съм началото на новините в десет. Хорowo си поемаме дъх, когато снимката на момчетата се появява на екрана и говорителят съобщава: „Няма новини по случая с изчезналите близнаци Калахан...“

— О, Боже! — простенва Лиз, докато изключвам телевизора.

Истинско облекчение е, когато една изнервена червенокоска с лоша кожа и зелен лак на ноктите влиза да ни вземе отпечатъци.

Всички изтърпяваме лошото настроение на жената, докато ни извиква поред да седнем срещу нея. Използвайки плота на масата за опора, тя притиска върховете на пръстите ми към омаститен тампон, после и върху предварително подготвена карта. Докато притиска с леко

завъртане лявото ми кутре и после го вдига право нагоре от картотечната карта, не мога да се отърся от чувството, че има нещо зловещо в това действие. Картата съдържа само минималната информация, необходима да бъде идентифициран, заедно с овалните петна, оставени от върховете на пръстите ми, всяко със своя сложен рисунък от завъртулки и линии.

Дават ми мокри кърпички да изчистя мастилото от ръцете си, докато майка ми заема моето място. Може да е заради отслабналото действие на занакса или заради няколкото чаши кафе, които е изпила от пристигането си насам, но тя изглежда е неспособна да се остави в ръцете на жената. Дърпа се, сама си движи пръстите. Извинява се и полицайката въздъхва демонстративно всеки път, когато скъсва на две поредната опропаствена карта и я хвърля в кошчето.

— Отпуснете се — казва тя на майка ми сигурно за десети път, — оставете на мен да движа пръста ви. Въртите го... виждате ли, зацапахте отпечатъка. — Тонът ѝ варира от укорителен до покровителствен. — Оставете на мен да ви вода. Не го въртете...

— Не го въртя — казва майка ми. — Опитвам се да не го правя.

— Напротив, въртите го.

— Стига сте я тормозили — казвам аз. — Това е доброволно, нали така? — Майка ми ми хвърля признателен поглед, но усещам, че е започнала да подсмърча.

— Хайде да опитаме отново — казва гадната полицайка и попълва поредната карта с поредната изнервена въздишка.

Този път всичко тръгва добре в началото, но после мама се дръпва или нещо такова.

— Пак го направихте!

Мама се пречупва и се разплаква.

— Оставете я на мира — казва баща ми и става на крака.

— Извинете ме — казва жената, става и тръгва към вратата. — Не ми плащат достатъчно, за да търпя такова отношение.

— Съжалявам, мамо — автоматично казвам аз.

— Да ти донеса ли малко вода, Глена? — разтревожено пита баща ми. — Алекс... дали ще ни дадат малко вода?

— Разбира се. — Ставам уморено от дивана и говоря с полицаия, оставен на пост в коридора. Давам си сметка — и тази мисъл ме изпълва с чувство за вина, — че родителите ми ме уморяват и че ми се

иска да си идат. И Джак също. Знам, че са дошли, защото е трябвало да дойдат и да ни подкрепят в трудния момент. Сигурно щеше да ми е мъчно, ако не бяха дошли. Но имам чувството, че двамата с Лиз трябва да се грижим за тях.

Малко след като полицаят донася водата, идва Шофлър. Застава на прага и почуква с кокалчетата на ръката си по рамката на вратата.

— Може ли да разменим две думи, Алекс. С теб и госпожа Калахан?

Има нещо в изражението му, от което сърцето ми изстива. Първо, латексовите ръкавици, които носи — всички ги носят, — добавят някакъв смразяващ клиничен оттенък. Изправям се бързо, сякаш вече е прикачено към върха на главата ми и някой го е дръпнал рязко нагоре.

— Какво има?

— Можете да говорите свободно — казва баща ми и махва да обхване присъстващите в стаята. — Ние сме едно семейство.

Шофлър вдига ръка с длан към баща ми като пътен полицаи.

— Само родителите — казва той с нещо, което прилича повече на гримаса, отколкото на усмивка.

Лиз е посивяла. Тръгваме след Шофлър нагоре към кабинета ми, където един цивилен полицаи, също с ръкавици, седи върху ъгъла на бюрото ми и държи листове, защипани върху твърда подложка. Шофлър го представя:

— Това е полицаи Дейвид Ебинджър.

Шофлър обяснява, че след делото срещу О. Дж. Симпсън е въведено правило само един полицаи да се занимава с материалните улики — от прибирането им в пликове и надписването им, до прибирането и ваденето им от полицейското хранилище и представянето им в съда.

— Налага се да изясним тези неща — делово казва той, — в случай че се стигне до съдебно дело.

Кимаме. Разбираме.

А после Шофлър затваря вратата.

— Открихме нещо — казва той.

Не мога да изрека и дума.

На бюрото ми има кафява картонена кутия колкото кутия за обувки. Капаците ѝ са отворени и висят от двете страни, към кутията е

прикачен бял етикет с надпис на ръка. Шофлър кимва на Ебинджър и после със задния край на един молив изважда от кутията смачкана и петносана дреха — жълта тениска. Петната са червеникавокафяви и веднага разбирам, че са от кръв.

Лиз простенва. Обгръщам с ръка раменете ѝ и тя се притиска в мен, заравяйки лице в гърдите ми. Не може да погледне, а аз не мога да отместя очи. Шофлър разклаща внимателно молива, така че тениската да се разгъне. Само че тя изглежда е изсъхнала в този вид, смачкана, и усилията му не постигат много. По някаква причина се чувствам задължен да гледам, изпълнен с ужаса, че тениската ще се изплъзне от молива и ще падне на бюрото, а аз не бива да допускам това. Най-накрая гънките в единия край на смачканата тениска се разлепват, все едно се отваря стиснат юмрук, и аз виждам голяма колкото длан част от предницата на тениската.

Не ми трябва повече.

Вижда се опашка на риба, така както ги рисуват в анимационните филмчета — знам, че е на кит, върху чийто корем е отпечатана думата НАНТЪКЕТ.

— На Кевин е — казвам аз. Думите се изливат сякаш по своя воля. — Шон има същата, само че зелена. — Не мога да сваля очите си от тениската. Опитвам се да се концентрирам върху дрехата, да изключа образа на Кевин с нея. Усещам странен металически вкус в устата си. Лиз се тресе в ръцете ми.

— Къде я намерихте? — чувам собствения си глас.

— Можете ли да го потвърдите, госпожо Калахан? Имам предвид — да разпознаете дрехата?

Лиз застива, вдига глава от гърдите ми, обръща я, поглежда. Успява да кимне отсечено няколко пъти.

Шофлър я притиска.

— Казвате, че тениската е била на вашия син Кевин?

— Да.

— Къде я намерихте? — питам отново, но Шофлър отново не ми отговаря. Пуска тениската обратно в кутията и затваря капаците с помощта на молива. Ебинджър я запечатва с тиксо.

— Има още нещо — казва Шофлър. — Бихте ли ме последвали?

Шофлър води, Ебинджър върви след нас. Опитвам се да не мисля за новия ужас, който ще ни покаже инспекторът. Съсредоточавам

погледа си върху тила на Лиз, върху лекото полюшване на тъмната ѝ конска опашка. Влизаме в стаята на момчетата. Трудно ми е да дишам.

— Решихме да не го местим на първо време — казва Шофлър и отваря с молива вратата на килера. — Можете ли да обясните това? — пита той и посочва с молива към най-горния рафт.

Дръпва се встрани, така че да надникнем и ние. Там, до кутията със забавни игри, има малка стъклена купа, пълна с прозрачна течност. Стои на самия ръб на рафта, сякаш всеки момент ще падне.

— Какво е това? — пита Лиз. — Вода ли е?

— Още не сме сигурни... но, въ... както казах, ако можете да ни кажете за какво служи, това би ни помогнало.

Лиз поглежда към мен, но аз мога само да свия рамене. Нямам представа какво прави купа с течност на най-горния рафт в килера на момчетата.

— Да са имали домашно животно или нещо такова? — пита Шофлър. — Жаба, буболечка някаква... риба? Така би имало смисъл.

— Не знам за такова нещо — казвам му аз.

— Хмм — мърмори Шофлър, — не знаете. — Обръща се към Лиз. — Госпожо Калахан?

Лиз само клати глава, мръщи се и ме поглежда някак странно.

— Ще вземем проба от течността и отпечатъци от купата. Купата е ваша, между другото, нали? — Поглежда към мен, после към Лиз.

— Не знам — казвам аз. — Предполагам.

— На мен не ми е позната — казва Лиз.

— Хмм — отново казва Шофлър. — Е, Дейв ще се заеме с това — казва той и кима към килера, — а екипът може да се прехвърли в дневната. Останалата част от къщата вече е на ваше разположение. — Сваля си ръкавиците.

— Инспекторе...

— Предполагам, че няма да отнеме много време — казва той, без да ми обърне внимание, — а след това ще ви се махнем от главата. Сигурно всички са доста уморени вече — продължава той, — особено родителите ви.

— Тениската — с изтънял глас казва Лиз — означа...

— Съжалявам — прекъсва я Шофлър, скривайки се зад официалния тон, — тениската е веществена улика и въпросите около

нея ще трябва да почакаат. Прибързано би било да гадаем. Ще я изпратим в лабораторията и след това ще знам повече.

— Но...

Той върви към вратата, подминава ни. Изглежда нямаме друг избор, освен да го последваме в коридора. Спираме, така че двамата полицаи, излизаци от кабинета ми, да минат към входната врата. Всеки от тях носи голяма картонена кутия, залепена с полицейско тиксо.

— Какво е това? Какво сте взели?

— Мисля, че е компютърът ви.

— Компютърът ми?

— Успокойте се, Алекс. Така се прави. Похитителят е бил тук, нали? Просто трябва да вземем някои неща, за да ги прегледаме. Инспектор Ебинджър ще ви даде инвентарен списък, когато приключим, и не е лошо да го прегледате. Колкото до компютъра, може момчетата да са общували с някого по интернет. Трябва да проучим тази възможност.

Лиз се обръща към мен.

— Упражнявал си родителски контрол върху това, нали, Алекс?

— Въобще не са ползвали компютъра.

— Алекс!

— Не са се приближавали до него! Мисля, че дори не знаят как се включва. — Това сигурно е вярно. Инженерите на „Епъл“ така добре са маскирали копчето за включване и изключване, че когато купих компютъра, се наложи да звънна в магазина да питам къде е.

— Ти ми обеща!

— Лиз...

Шофлър се намесва.

— Алекс — казва той, — имате ли нещо против да се подложите на тест с детектор на лъжата?

— Какво?

Казвам „както“, но съм го чул. Знам също и какво означава. Убийствата — дори убийствата на деца — често се извършват вътре в семейството. Когато изчезне дете, родителите автоматично са първите заподозрени. Чувам гласа на полицаи Кристиансен, докато двамата вървим към джипа през празния паркинг пред панаира. „В девет от десет случая е някой от родителите.“

Кой би могъл да забрави случая Сюзън Смит? Усмивнатите лица на синовете ѝ се появяваха по новините дни наред и съсипаната им майка умоляваше похитителите да ги върнат, да върнат момчетата, които самата тя беше пристегнала с предпазните колани и после беше избутала колата в студените води на едно езеро. Как е могла да го направи, питах се тогава — всички се питаха, — дали е гледала как водата се издига, гледала ли е как потъват? Спомням си и една двойка във Флорида, отправяла сълзливи молби да бъде върната обичаната им дъщеря, чието осакатено тяло по-късно беше открито заровено в собствения им заден двор.

„Имаш ли нещо против да се подложиш на тест с детектор на лъжата?“ В тази компания ме поставят — на Сюзън Смит и на сълзливите детеубийци от Флорида.

И аз разбирам. Фактът, че ме молят да се подложам на такъв тест, означава, че окървавената тениска... или пък са намерили и нещо друго в къщата... ги кара да смятат, че може да имам нещо общо с изчезването на момчетата. Разбира се, знам също, че грешат.

Преди да съм отговорил на Шофлър, той прави онзи полицейски жест с ръка.

— Никой не изисква от вас да се подложите на теста — казва инспекторът. — Напълно доброволно е — разбирате това, нали?

— Какво? — казва Лиз. — Какво?

Аз просто си стоя там. И в гърдите ми се надига гняв.

— Ще се подложам на теста — казвам, — но това ще е загуба на време. Нещо не разбирам. Трябва да има стотици хора, които са видели децата ми на панаира. И Кевин ми се обади, обади ми се оттук. Вашият човек... Кристиансен — той беше с мен в колата.

Шофлър изкривява лице, вдига поглед към тавана, сякаш получава оттам някаква информация. После кимва, явно стигнал до някакво решение.

— Вижте — казва той, — колкото до телефонното обаждане. Казвате, че е било вашето дете, но никой друг не може да го потвърди. Може да е бил всеки. Дори обаждането наистина да е дошло оттук. — Струва ми се, че се кани да каже още нещо, но променя решението си и само клати глава.

Аз обаче знам какво си мисли и думата се взривява в главата ми като граната — съучастник.

— Точно като онази обувка, която забелязахте до оградата — казва Шофлър. — Нали се сещате? Не намеквам нищо, но работата е там... кой я забеляза?

— Каква обувка? — пита Лиз с паника в гласа. — Намерили са обувка?

— Намерихме детска обувка на територията на панаира — казва Шофлър. — Според съпруга ви тя е на едно от момчетата.

— На Кевин — казвам аз. — Една от маратонките му, найковете.

— Сигурно разбирате защо бихме искали да се подложите на теста — казва Шофлър с тон, който трябва да мине за успокоителен, — защото... работата е там... всичко, с което разполагаме, всичко е...

Тук млъква и свива рамене. Не го казва, но аз схващам посланието му. Възможно е аз да съм сложил обувката там, зад турнирната арена, и после да съм я посочил на Шофлър. Съучастник е могъл да ми се обади от домашния на мобилния телефон. Няма искане за откуп — нито по телефона, нито по пощата. Самият Шофлър го каза: „Защо му е да отвлича две деца? Не е като да има отстъпка при покупка на едро.“ Няма външно потвърждение на версията ми. Всичко започва и свършва с мен.

— Все някой трябва да ни е видял там — казвам аз. — Така де... не е за вярване. Хиляди хора ни видяха.

— Е, колкото до посетителите на панаира — с помирителен тон казва Шофлър, — сигурен съм, че сте прав. Наистина получихме много обаждания от хора, които твърдят, че са ви видели. — Пак издава онзи цъкащ звук с език. Който е предназначен да изрази съжаление. — Но пък всички канали гърмят за това. Повечето от обадиците се дори не са били там във въпросния отрязък от време. Е, сигурен съм, че в крайна сметка ще намерим достатъчно благонадеждни свидетели, които са ви видели със синовете ви и могат да потвърдят часовата рамка. — Ръцете му се вдигат встрани в жеста „какво мога да направя аз“. — Но докато това стане, съветът ми е да се подложите на теста.

— Разбира се, че ще се подложат на теста.

— Добре — казва инспекторът. — Ще го уредя.

Родителите ми и Джак са се появили в коридора зад инспектора.

— Казаха ни да се преместим в кухнята — обяснява майка ми.

— За какъв тест става дума? — пита Джак.

— Искат Алекс да се подложи на тест с детектор на лъжата — казва Лиз с треперлив глас.

— Детектор на лъжата? — обръща се баща ми към Шофлър. — Какво, по дяволите, трябва да означава това?

Шофлър отново вдига ръка.

— Така се прави — казва той. — За да го изключим.

— Като с пръстовите отпечатъци? — вмъква майка ми.

Шофлър кима. Баща ми изпъчва гърди.

— Слушайте, инспектор Шофлър — казва той, — бъдете откровен с мен. Има ли нужда да наемем адвокат?

— Всичко е абсолютно доброволно — казва Шофлър. — Ако синът ви иска да...

— Не — прекъсвам го аз. — Татко, за Бога! Никакви адвокати — нямам нужда от адвокат.

— Не че... — започва баща ми. — Не исках да кажа... — Клати глава. Виждам, че е стиснал здраво ръката на майка ми, пръстите им са преплетени, кокалчетата — побелели. — Просто всичко това никак не ми харесва, Алекс. Не ми харесва накъде отиват нещата.

— Ще го уредя за сутринта — казва Шофлър.

За миг фалшивото обвинение ме поглъща... Да ме обвинят в такова нещо! Сам мога да напиша въвеждащия текст, представям си затаения и мрачен глас на диктора:

„Ново развитие по случая с изчезналите близнаци Калахан — полицията намира окървавена тениска в дома на бащата... Бащата е бил помолен да се подложи на тест с детектор на лъжата.“

Ала обидата и гневът от обвинението, избликът на тъга — тези чувства траят само няколко секунди. Едва ги регистрирам на фона на отчаянието, което ме е обвило, откакто Шофлър ни показва окървавената тениска на Кевин. Единствената искрица надежда идва от мисъл, която сама по себе си е толкова ужасна, че ме е срам да си я призная — тениската беше само една, не две. Може би две деца наистина са им дошли в повече. А и обувката беше на Кевин. Може би Шон...

Потъвам.

Не че съзнателно съм вложил твърде много във вярата си, че Шофлър и властите ще открият похитителя на синовете ми, ще намерят Кевин и Шон и ще ги върнат къщи. И все пак на някакво ниво съм вложил в тази мисъл повече, отколкото сам съм съзнавал. Повярвал съм в професионализма и енергията на властите, в ресурсите им — техника и жива сила, в хеликоптерите им, разграфените им карти, кучетата им, криминалозите им, информационните им бази с данни.

Но ако поканата да се подложи на тест с детектор на лъжата означава — а не виждам какво друго може да означава, — че според тях съм играл някаква активна роля в изчезването на синовете си, то тогава надежда няма. Властите са толкова далеч от истинската следа, че със същия успех мога да заложа всичките си надежди на жълтите панделки, които съседите ми са започнали да връзват по дърветата на улицата ни в знак на съпричастност.

11.

Тестът с детектора на лъжата е назначен за тази сутрин в единайсет.

Въпреки че съм невинен, пак се притеснявам. Как може една машина, създадена да измерва галваничната реакция (а аз имам само бегла представа какво е това), да различи видовете стрес? Как може едно механично устройство да различи тревогата при изричането на съзнателна лъжа от тревогата заради самия тест, заради фалшивото обвинение и заради неznайната участ на изчезналите ми деца?

В голяма степен обаче тестът е начин да отклоня мислите си — по почти приветстван от мен начин — от ужаса, с който ме изпълва мисълта за жълтата тениска. И макар че не очаквам с нетърпение да стигна до колата, особено след като Шофлър не успя да опази от пресата новината за „напоената с кръв тениска на детето“, в известен смисъл едва ме свърта вкъщи. С всеки изминал час атмосферата вътре става все по-нагнетена, ужасеното очакване — все по-непоносимо.

Всеки път, когато звъни телефонът — поне веднъж на всеки пет минути, — ние затаяваме дъх, разкъсвани между надежда и страх.

Най-вече страх. Въздъхваме облекчено, стане ли ясно, че обаждането не носи новини за момчетата, че е просто поредното обаждане от пресата или полицията, от приятел или от непознат, който иска да помогне. Клишето се оказва вярно. Липсата на новини е добра новина. Липсата на новини е като отлагане на смъртна присъда.

Моите родители и Лиз може и да са възмутени от обвиненията срещу мен, но при Джак съдебните заседатели още не са стигнали до решение. Той не е сигурен. В известен смисъл ми е по-лесно да приема това, отколкото майчините ми постоянни тиради на засегната скръб.

Баща ми иска да дойде с мен в управлението, дори и Лиз предлага да ме придружи, но аз не искам да им причинявам това.

На тазсутрешната пресконференция, която всички изгледахме в дневната, Шофлър отказа да коментира и да отговаря на въпроси за

окървавената тениска и предупреди, че не бива „да се правят прибързани заключения“.

Въпреки това знам какво ме очаква щом изляза през вратата.

Ето че дойде време. Кристиансен пристига със свой колега да ме придружат до патрулката. Макар да не съм с белезници, думата „придружаване“ не дава и бегла представа за това как бивам избутан по стълбите и преведен на бегом през крещящата тълпа.

Все още не съм арестуван, но езикът на тялото на моите придружители ясно показва за какво иде реч — разпит на заподозрян. Боря се срещу естествената си неохота да срещам очите на хората. Не е лесно. Единият инстинкт ме кара да обърна глава и да отклоня очи от непрестанните изблици светлина. Правия невъзможното да държа главата си изправена. Докато стигнем до патрулката, вече съм полусляп от светкавиците.

Кристиансен ме набутва вътре. Транспортират ме до управлението на Парк Стрийт за теста с детектора на лъжата. Столичната дирекция на полицията също е замесена вече, защото има „неуточнени въпроси относно юрисдикцията в зависимост от мястото и естеството на престъплението“. Така го обясни Шофлър тази сутрин на пресконференцията, на която присъствали триста и осемнайсет представители на медиите, казва ми Кристиансен.

Като повечето представители на властта Шофлър не обясни какво по-точно има предвид — въпреки молбите на пресата.

Аз обаче го разбрах — заедно с милионите американци, гледали различни „експерти“ да разшифроват изявлението на Шофлър. Свежда се до следното:

Сценарий първи: Убил съм децата си у дома, отървал съм се от трупите им, а после съм карал деветдесет километра до Кромвел, Мериленд. След това съм се мотал няколко часа из панаира, за да си осигуря алиби, преди да съобщя, че децата ми са изчезнали. Юрисдикция — Вашингтон.

Сценарий втори: Убил съм децата си в Мериленд, някъде в околностите на ренесансовия панаир. Юрисдикция — окръг Ан Арандел.

Сценарий трети: Момчетата са били отвлечени от ренесансовия панаир (последното беше формулирано поне по един канал като

„версията на бащата за случилото се“). Юрисдикция — окръг Ан Аръндел, в сътрудничество с ФБР.

Атмосферата в полицейското управление е някак вяла, което — колкото и да е невероятно — ме успокоява. Толкова е различно тук от натегнатата атмосфера у дома! Напомня ми за скуката в пътните управления.

Оставам с усещането, че повечето от хората, които работят тук, от чиновниците до инспекторите, виждат толкова варварство всеки ден, че рутината е притъпила емоционалните им реакции. Без значение колко немислимо е едно престъпление — дори убийство на деца, — вече е имало прецедент и въпросното престъпление фигурира под свой номер в полицейския код.

Всичко е въпрос на процедура. Има процедура, с която да се подходи към всяка човешка простъпка, мислима и немислима, процедура, която не оставя много място за силни чувства или гняв. Докато съм тук, всички ме третират, ако не учтиво, то поне с професионално пренебрежение, интересува ги само по-бързо да си свършат работата. Дошъл съм за тест с детектора на лъжата — идеята е той да бъде направен и да се пристъпи към следващата задача.

Точно както и при вземането на отпечатащи обаче, и в тази процедура има нещо злоецо. Чувствам се в капан, на чужд терен, а детекторът е просто съвременна версия на теста, с който са изпитвали вещниците през средновековието. Доколкото си спомням (от документален филм на Дискавър), ако обвинената жена, с привързани за краката тежки камъни, успее да не се удави — към което би се стремил всеки нормален човек, — това се приемало като знак за вина и нещастницата била обявявана за вещица и изгаряна.

С теста е същото. Самият факт, че искат да го направя, вече говори против мен. Няма да се проваля на теста, но като човек, правил десетки репортажи от съдебната зала, добре знам, че е възможно резултатите да бъдат „неубедителни“.

Ако се представя добре, това няма да помогне. Само че ако откажа, ще е още по-лошо. Да го „минеш“, не означава нищо, защото всъщност никой не вярва на резултатите — които, както ми бива

напомнено, докато техникът ме кани да седна, „не се приемат като доказателство в съда“. Удостоява ме с подобие на усмивка.

— Да се чуди човек защо си правят труда тогава — чувам се да казвам и моментално съжалявам, подразнен от нервната си словоохотливост.

Той свива рамене.

— Резултатите могат да бъдат полезни за следствието, макар да не се считат за доказателство — повтаря той.

И двамата знаем защо „си правят труда“ с тези тестове. Могат да бъдат полезни по много начини. Едно означават, когато човек се съгласи да се подложи на теста, съвсем друго — ако сам си наеме техник за целта, който може да подбере малко по-различни въпроси или да ги зададе по по-лесен за клиента начин.

Гари Кондит^[1] се подложи на теста, но си нае свой техник. Същото беше и с родителите на Джон-Бенет Рамзи^[2]. Запомнил съм тези изключения от общоприетото поведение на невинните. Помнят ги и всички останали.

В по-голямата си част тестът е форма на натиск, чист и непресторен. Имаш заподозрян, притискаш го до стената, изнервяш го по всякакъв начин. Виждали сме го хиляди пъти. Това иска Шофлър — да ме притисне.

Техникът изстиска гел върху сензорите и ги прикрепва към кожата ми. Гелът е много студен.

Специалистът, който ще извърши теста, също изглежда студен — направо като робот, — докато ми обяснява процедурата. След дълга пауза, в която си проверява техниката, започва да ми задава въпросите от предварително подготвения си списък.

Интонацията на гласа му не се променя, без значение дали ми задава рутинните начални въпроси („Името ви Алекс ли е?“, „В Северна Дакота ли живеете?“, „Ризата, която носите в момента, синя ли е?“) или съществените („Вие ли убихте Шон и Кевин Калахан?“, „Знаете ли къде са в момента Шон и Кевин Калахан?“).

Има голяма пауза след всеки въпрос, докато той настройва машината и си води бележки. Улавям се, че затаявам дъх, докато отговарям на въпросите, и го споменавам. Техникът се усмихва слабовато.

— Това няма значение — казва той по начин, който не ме успокоява.

И после тестът свършва. Дават ми мокра кърпичка да избърша останалия по кожата ми гел. Смъквам си ръкавите с идеята, че ще ме върнат в патрулката и оттам ще потеглим към дома.

Вместо това се появява Шофлър заедно с млад чернокож мъж, когото представя като инспектор Прайс.

Тримата отиваме в малкия кабинет на Прайс. Тропически рибки плуват през полюляваща се океанска растителност на монитора. По сивите стени на кабинета са накачени дузина или повече снимки на усмихнато момченце.

— Кажете ми нещо, Алекс — пита Шофлър. — Нали нямате нищо против да повторим отново историята ви? Бих искал инспектор Прайс да я чуе — той е определен да ни помага по този случай.

Свивам рамене. Не виждам какъв е смисълът, но защо не.

— Добре.

— Работата е там, че инспектор Прайс има специална подготовка във... въ... разпитването на хора. Чувал съм, че имал истински талант да изравя забравени спомени. Надявам се да стигнете до нещо, което ще ни помогне да намерим синовете ви.

— Някаква насока — със строг баритон казва Прайс. — Това ни трябва.

Това са глупости и всички го знаем. Шофлър търси някаква непоследователност в разказа ми. Което обяснява защо го нарича *история*.

— Както кажете — отвързвам аз.

Едра жена с огромни кръгли обици потропва на отворената врата.

— Ехо, искам да ми подпишеш нещо, Джейсън. — Вика го с пръст — лакът ѝ е яркочервен. — Ела в моето салонче, ако обичаш.

Шофлър оглежда снимките, закачени на стените.

— Сладко хлапе — казва той, после въздъхва прочувствено. — Божке, извинявайте!

— Ами билетът? — сецтам се аз.

— Какво?

— Билетът за панаира. Един възрастен, две деца. Показах ви го. Ако не се лъжа, дори ви го дадох, нали така?

— Мдаа.

— Отбелязан е и часът на влизането ни. Един възрастен, две деца.

Шофлър клати глава, на лицето му има израз, който сякаш казва „я слез на земята“.

— Алекс... сигурно си давате сметка, че този билет нищо не означава. — Ръцете му се вдигат, после се отпускат обратно. — Може да сте купили билет за един възрастен и десет деца, ако разбирате какво искам да кажа.

За своя изненада се чувствам смутен.

Акустика.

В Лондон отидохме в катедралата „Сейнт Пол“ и се качихме в Шептящата галерия, на половината разстояние нагоре към купола. В брошурата се споменава за една акустична аномалия — ако си в единия край на огромния купол и прошепнеш нещо близо до стената и ако нищо не попречи на звука, той се предава по линията на овала и може да бъде чуто до стената в отсрещния край. Лиз настоя да го изпробваме и заехме позиции в срещуположни страни на купола, после изчакахме няколко минути, докато разстоянието помежду ни се разчисти. Все още си спомням какъв шок изживях, когато чух гласа на Лиз в ухото си, толкова близък и ясен, а в същото време я виждах смалена от стотината метра, които ни разделяха. „Чакай ме в хотела — прошепна ми тогава тя — и аз ще се погрижа да не скучаеш.“

Чрез някакъв подобен акустичен трик сега чувам гласа на инспектор Прайс, макар че дори не го виждам в претъпканото и шумно пространство на полицейското управление. Думите му долитат до ухото ми, ясни и силни.

— Не, нали точно това ти казвам. Точно затова го правим. Онзи още не си е довел адвокат — можеш ли да повярваш? Поне засега.

Той сяда срещу мен, възседнал един стол на обратно, скръства ръце върху облегалката и подпира на тях красивата си глава.

— Сигурно ви е писнало да го повтаряте — казва той и клати тъжно глава. — Мога да си представя.

Прайс си го бива, признавам му го. Очаквал бях... и аз не знам... нещо като колективна игра може би. Доброто ченге и лошото ченге в екип с Шофлър, не знам. Или пък веднага да ме нападне.

Не става така. В стаята сме само двамата — аз и инспектор Прайс. Шофлър не се вижда никъде, но аз съм наясно, че е зад голямото огледало на отсрещната стена.

Съгласявам се разговорът да бъде записан.

Започвам с моя разказ за съботните събития, с най-малки подробности.

После минаваме към финансовото ми състояние.

— Сигурно е трудно да се поддържат две домакинства с кажи-речи същия доход?

Признавам, че не е лесно от финансова гледна точка, но с Лиз се справяме някак.

— На два пъти сте закъснели с издръжката.

Кимам.

— Така е. Но не беше заради парите. Просто бях в чужбина. По работа. Можете да проверите в телевизията.

— В чужбина — казва Прайс. Лицето му се смръщва, когато повтаря думите ми, сякаш току-що му е хрумнало нещо неприятно. — В чужбина — повтаря го отново. — Разбирам.

Не казва нищо в продължение на минута или две. Аз съм забил поглед в краката си и устоявам на подтика да запълня паузата. Прайс се клати със стола си, после кривва глава настрани и ме поглежда.

— Предварителното споразумение във връзка с раздялата ви лишава от значителна част от заплатата, нали така?

Кимам.

— Къщата ви... кварталът е от скъпите, нали? Ако с Лиз не се съберете, ще се наложи да продадете къщата, прав ли съм?

Свивам рамене.

— Така е. — И после, преди да съм успял да се спра: — Не ми пука за това. Не е важно за мен.

Колебая се. Не ми харесва как се опитвам да обясня действията си на този човек. Не ми харесва как говори за жена ми на малкото й име. Та той дори не я е виждал!

— Значи ще загубите къщата?

Внезапно се ядосвам.

— Какво искате да кажете? Смятате, че съм убил децата си, защото не искам да се местя от Кливланд Парк? Така ли смятате? Господи!

Той размахва ръка помирително.

— Добре, нова тема. Момчетата имаха ли застраховка? Някакъв вид полица? Защото ако е така, най-добре ще е да ни го кажете още сега.

— Застраховка? Имате предвид здравна застраховка?

Прайс клати глава.

— Имам предвид застраховка живот.

— Застраховка живот? Та те са шестгодишни!

После се сещам защо ме пита и гласът ми, гневен и твърде висок, дава знак, че съм разбрал.

— Сега пък намекувате, че съм убил децата си заради застраховката!? И какво — ще почакам да мине малко време, ще я осребря и ще се преместя в шибаната Бразилия! Да не сте се побъркали?

— Не — казва Прайс, гласът му е спокоен и разумен. — Никой не намекува нищо подобно. Просто си говорим за натиска, на който сте подложен и толкова. Лично аз мисля, че е много по-вероятно човек като вас... че просто сте изгубил контрол, точно както преди малко, и нещата са отишли по-далеч, отколкото сте възнамерявал, нали разбирате...

При което аз, разбира се, полудявам.

— Слушайте — казвам и гласът ми трепери, — не съм убил децата си.

— Господин Калахан, може би трябва да починем малко. Може би трябва да се консултирате с адвокат.

— Не ми трябва почивка и не ми трябва никакъв шибан адвокат!

— Инспектор Шофлър каза ли ви, че са ви видели на паркинга да отваряте колата си — и то след като сте съобщили, че момчетата ви са изчезнали.

— Проверяха дали не са се върнали при колата, след като не са ме намерили. Човекът от охраната — той ми го предложи.

И продължаваме в същия дух. Един час, два часа, три, четири. Тече петият час, когато Прайс, след като ме е попитал дали искам да

ида до тоалетната, се извинява и сам отива дотам. Когато се връща, ми носи чаша вода и предлага да започнем отначало.

Правим го.

— Припомнете ми — започва той, — чия беше идеята да отидете на фестивала? Ваша ли беше?

— Не — казвам му аз, — вече ви казах. Тяхна беше. Аз не си падам по такива неща.

— А по какви неща си падате?

И така нататък.

— Казвате, че сте чули гласа на Кевин по мобилния си телефон — казва Прайс, когато стигаме до този момент. — Той е казал само думата „тате“. Така че искам да знам следното — откъде сте сигурен, че е бил Кевин? Те са еднояйчни близнаци, нали?

— Те са ми деца. Разбрах, че е Кевин.

— Разбрал сте. — Прайс изписва кавички във въздуха с пръсти.

— Точно така.

Изглежда се кани да оспори това, но после се усмихва.

— Е, това звучи приемливо като че ли. — Клати глава. — Трябва да е било трудно обаче — казва той с вид на искрено загрижен. — Обнадежило ви е. — Съчувствена въздишка. — Само тази едничка дума и повече не се е обадил.

— Да. Само тази дума.

— Мдаа — проточва Прайс, после внезапно завива в друга посока. — Защо не ми разкажете за предишната вечер. Хммм?

— Не виждам как...

— Не искате ли да говорите за това? — Мръщи се, после се извинява, сякаш неволно е зачекнал болна тема.

— Не, нямам нищо против да говоря за това. Просто...

Прайс свива рамене.

— Вижте, никога не се знае кога ще изникне нещо, които може да бъде от помощ.

Кимам.

— Така, значи предишната вечер... петък вечерта... казвате, че сте имали много работа. Значи, да поговорим за вечерята, искате ли? Сготвихте ли нещо, или ядохте навън?

- Ядохме навън. Пица.
- Каква пица? Къде?
- В „Ту Амис“, на Уисконсин.
- Някой видя ли ви?
- Сигурно. Сервитьорката, другите клиенти.
- С кредитна карта ли платихте или в брой?
- Сигурно с кредитна карта.
- Не си спомняте.
- Не си спомням.

Той маха с ръка в знак, че не е важно, после ми хвърля една усмивка.

- И аз не винаги обръщам внимание на тези дреболии.

Джейсън Прайс е щедро надарен с чар и го използва докрай, за да ме убеди, че иска да ми бъде приятел — ама наистина иска. А начинът да се сприятелим е да му кажа онова, което иска да чуе. А онова, което той иска да чуе — не че би го използвал срещу мен, и той е имал трудни моменти с Дерик, — е че аз съм го направил. Ядосал съм се и съм загубил контрол над себе си — на всички ни се случва, човешко е. Никой не се контролира непрекъснато. И така нататък.

Както го описвам, изглежда нескопосано и лесно преодолимо, но не е така. Импулсът да призная прилича почти на религиозно стремление. Ако само можех да си призная, бих бил очистен и прероден, бих могъл да започна наново.

Часовете минават и ме обзема опасна апатия. Искам да спра да говоря. Искам да спя.

Много пъти съм чел за хора, оцелели на крачка от смъртта. Идва момент, когато волята започва да линее. Точно преди да замръзне до смърт, жертвата на хипотермия се чувствала затоплена и сънлива; ярка светлина обгръщала давящия се. От подобни разкази стигам до извода, че забвението може да бъде примамливо, желана почивка от борбата и болката.

За пореден път обсъждаме маршрута ми с момчетата в панаирния комплекс, когато някой чука на вратата. Инспектор Прайс се мръщи, казва „извинете ме за момент“, става, открехва вратата и провежда кратък разговор с човека отвън. Макар да шепнат, става ясно,

че не са на еднакво мнение, спорят. После, без да каже дума, Прайс ме оставя сам.

Чакам безучастно и често си поглеждам часовника. Минават десет минути. Двайсет. Половин час.

Когато Прайс се връща, разпитът поема в съвсем нова посока, която дълбоко ме озадачава.

— Каква религия изповядвате, Алекс?

— Моля?

— Религиозните ви убеждения. Вярата ви.

— Не съм много религиозен.

— Значи сте атеист?

— Не, не точно атеист. Какво общо има това?

— Потърпете малко, става ли? Ако трябва например да попълвате анкета, кое квадратче бихте отбелязали — „атеист“ ли?

— Не. Аз съм нещо като католик. Не... не знам. Бих отбелязал „християнин“, предполагам.

— Предполагате.

Следват въпроси на тема какво мисля за животинските жертвоприношения, за един репортаж, който бях правил за сантерията в южна Флорида, за духовните ми убеждения, какво мисля за религии като уика.

— Слушайте — казвам накрая, — накъде биете с всичко това? Не разбирам какво общо имат въпросите ви със случая.

— Не ви харесва тази посока на разговора ни? — пита Прайс и лицето му се смръщва изненадано.

— Просто не разбирам какво целите — казвам му аз.

— Не е празно любопитство от моя страна — казва той. — Това ви го гарантирам.

И като го гледам, като гледам професионалното разочарование, изписано на лицето му, най-после стигам до извода, че колкото и искрено да му сътруднича, това няма да ме оправдае в неговите очи. Опитвам се да докажа несъществуваща хипотеза — а това просто не може да бъде направено. Без значение на колко въпроса отговарям правилно, Джейсън Прайс се интересува само от отговорите, които потвърждават вината ми. И понеже не съм виновен, няма причина да седя тук и да се подлагам на всичко това.

Казвам му, че искам да се прибера у дома.

— Отказвате да се подложите на по-нататъшен разпит.

— Не виждам смисъл да го правя.

— Отказвате. Това ли ми казвате?

Клатя глава.

— Няма да ме оставите на мира, нали?

Джейсън Прайс ме удостоява с тънка усмивка.

— Това „да“ ли е?

Решавам да му угодя. Какво значение има?

— Да — отвърщам. — Отказвам.

Прайс става. Оставя ме сам в стаята.

---

[1] Конгресмен демократ, заподозрян в убийството на 24-годишна стажантка в Конгреса. — Бел.ред. ↑

[2] Шестгодишно момченце, убито в дома си в нощта на Коледа. — Бел.ред. ↑

12.

Почукване на вратата ме изтръгва от затисналата ме дрямка. Не знам колко време е минало, но в стаята влиза Шофлър, а не Прайс.

— Да вървим — казва той.

Веднага разбирам, че нещо е станало. Отношението му към мен се е променило, но по начин, който не успявам да определя. Изключва касетофона и аз го следвам до колата отвън. Голям бял форд, краун виктория. Ден е — утро. Прекарал съм нощта в стаята за разпит.

Обзема ме страх, когато Шофлър ми отваря вратата да вляза. Защо изведнъж се е загрижил за чувствата ми? Защото... защото ми съчувства.

Когато сяда отпред и си слага колана, аз се стягам, готвя се за мрачния му тон, за ужасната новина, за най-лошата новина. Изминали сме няколко пресечки, когато осъзнавам, че съм затаил дъх.

— Резултатите от теста излязоха — казва Шофлър и клати глава.

— Какво? — Не това съм очаквал и облекчението ми е незабавно и бездънно. — Имате предвид — от детектора на лъжата?

— Не — казва Шофлър. — Не... от лабораторния тест. На тениската. — Въздъхва силно и продължително, завивайки покрай един ъгъл.

— И... какво?

— Кокоша кръв — казва той и ми хвърля бърз поглед. — Тениската е напоена с кокоша кръв.

— Кокоша кръв! — повтарям аз и летя в облаците от облекчение. Не съм сигурен какво означава, но знам, че новината е добра. Кръвта не е била човешка. Не е била на детето ми.

Шофлър измучава нещо неопределено.

Сега разбирам защо Прайс ми бе задавал онези въпроси за религия и животински жертвоприношения. Въодушевляването ми повяхва.

— Вижте — казва Шофлър, — освен това ние, ами... открихме благонадеждни свидетели, които са ви видели на панаира с момчетата.

— Хм.

— Двама служители — продължава Шофлър. — Човекът със стълбата на Яков — той много добре си спомня момчетата ви. Каза, че едното се покатерило по стълбата като маймунка.

— Шон.

Шофлър кима.

— Даа, и след като хлапето се изкатерило догоре, се наредила огромна опашка от желаещи да си изпробват късмета — по-големи деца, които решили, че щом малкият е успял, значи е лесна работа. Като се има предвид, че таксата е по долар на опит, собственикът на атракцията е имал повод да празнува и основателна причина да запомни малкия си благодетел.

— И защо се е сетил чак сега?

— Бил си взел почивка за неделята и понеделника, така че разговаряхме с него едва тази сутрин. Местен е и не пътува с панаира. А след като го разпитахме, искахме и да го проверим. — Въздишка. — Да сме сигурни, че не познава вас, че не познава Лиз, не познава децата — такива неща. Всъщност открихме доста служители на панаира, които са ви видели с децата. Мъжът със стрелбището — той също ви помни много добре. Има и други.

— Хм.

— След като намерихме тениската... трябваше да проверим, разбирате ли? Защото ако сте отишли на панаира, за да си създадете алиби...

— Сигурно.

— Вижте — Шофлър е раздразнен и махва с ръка да приключи темата. — Кокошата кръв, всичките хора, които са ви видели — това не ви сваля от кукичката.

— Така ли?

— Ами помислете. Дори да сте били на панаира с момчетата, кой може да каже дали след това не сте ги отвели някъде, нали така? А после сте отишли при Пребъл и сте вдигнали врява, че не можете да откриете децата си. Кокошата кръв? Не знам. Може да си имате таен живот. — Един син мерцедес го засича и Шофлър надува клаксона. — Господи, виж го този! Трябваше да сложа лампата. Както и да е, онова, което ви откачва от кукичката е друго. Сглобихме всяка минута от следобеда ви по показания на свидетелите — установихме къде точно

сте били от момента, когато сте оставили материала си в телевизията, до момента на появата ви при охраната, за да съобщите за изчезването на децата. — Прави пауза. — Така че... изглежда ви дължа извинение, Алекс.

Чакаме на светофар. Еуфорията ми трае долу-горе колкото да светне зелено. Да, добре е, че вече не съм заподозрян. Но децата все така ги няма. Кошмарът не е свършил.

Не казвам нищо.

— Съжалявам за теста с детектора на лъжата — продължава Шофлър, — и за Прайс. Извинявам се. Наистина.

— Мислехте, че аз съм го направил.

Той свива рамене.

Свиваме по Клингъл Роуд и се отправяме към Кънектикът. Гледам през прозореца и клатя глава.

— А междувременно похитителят печели време...

Мисля за похитителя с децата ми, в собствената ми къща, за онзи зловещ хартиен заек, за редицката монети, за напоената с кръв тениска. И за себе си в стаята за разпити — и през цялото това време следата е изстивала.

Изливам всичко това в думи и Шофлър просто ме оставя да си говоря, докато накрая разбирам, че е безсмислено да продължавам. Отвън двама малчугани с балони от зоопарка минават с майките си. Ако бяхме отишли в зоологическата градина! Опитвам се да потисна тези безполезни опити да пренаредя миналото, но те ми се натрапват поне по сто пъти на ден. Стискам здраво очи.

След малко Шофлър казва:

— Онзи мъж с кучето, на турнирната арена. Двама свидетели твърдят, че са го видели с вашите момчета.

Сърцето ми изстива.

— Мислите, че той го е направил?

— Ами... не бихме искали да прибързваме. Високият мъж, кучето с яката — всичко това го съобщиха по телевизията, така че не бива да се предоверяваме на свидетелите. И въпреки това започнахме да питаме дали някой не е виждал изчезналите близнаци с този човек. И, разбира се, хората са ги видели. Или поне — изписва кавички във въздуха — „така мислят“.

— Така мислят.

— За наш късмет така и не е изтекла информация към медиите какво е било кучето и това ни даде възможност да пресеем свидетелските показания. Знаем, че е било уипет, така че ако са видели мъж с немска овчарка или пудел...

— Ясно.

— Канех се да ви питам доколко добре сте огледали онзи човек. Помните ли лицето му?

Колебая се. Помня сцената, но тогава се оглеждах за Кевин и Шон, да съм сигурен, че още са там, където трябва да бъдат. Веднага щом ги забелязах в тълпата от скандиращи деца, се успокоих.

— Не знам — казвам на Шофлър. — Всъщност не му обърнах внимание. Забелязах костюма му и кучето. Реших, че работи в панаира.

— Ще ми се да поработите с някой от нашите художници — да видим какво ще излезе. Ще го уредя.

Светва зелено и завиваме по Кънектикът.

— В пет имам пресконференция — казва Шофлър. — Искате ли да дойдете с мен? Двамата с Лиз? Така де, вече не сте заподозрян. Може би ще е по-добре да присъствате, за да отговорите на въпросите им.

Никакво „може би“. Знам какво би ми казала Клер Каросела. Ако това ще ни спечели повече ефирно време, двамата с Лиз ще стоим пред тълпата от репортери цялата нощ.

От опит знам какво ще бъде. Ще се надвикват един друг за правото да ни засипят с въпроси. Въпросите ще са или реторични („Чувствате ли се облекчен, след като подозрението срещу вас отпадна?“) или такива, на които е невъзможно да се отговори („Смятате ли, че полицията скоро ще открие момчетата ви?“).

— Ще дойдем.

През следващите два дни енергични приятели и съседи не ни оставят на мира. Сега, когато вече не съм заподозрян, шлюзовете отново са отворени докрай. Къщата е затрупана с храна — курабийки, салати, огромни кошници с всевъзможни хранителни продукти.

Улица Ордуей е окичена с жълти панделки. Булевард Кънектикът също е украсен, по няколко пресечки в двете посоки от къщата ни.

Куриер донася ръчно изработени картички от другарчетата на момчетата в „Сейнт Олбанс“ — цветя, нарисувани с ярки флумастери, внимателно изписани думи на подкрепа и несръчни детски подписи.

Растящото количество мечета и цветя, оставени на тротоара пред нас, започва да ми действа на нервите. Напомня ми за цветята, струпани по крайпътните банкети на места, където са станали тежки катастрофи, за посмъртните дарения в Оклахома Сити, за куповете цветя и плюшени играчки след катастрофата, в която загина принцеса Даяна, планините от възпоменателни дарения край Световния търговски център. Погребални дарения.

Полицията вече е организирала една гореща линия и макар да се противопостави вяло на откриването на втора, отрядът от съседни не може да бъде спрян. Джак организира доброволците, които приемат обажданията на втората гореща линия, и координира смените им. За разлика от официалната гореща линия тази обещава награда плюс поверителност.

Моят стар приятел Езра Сидран, компютърен гений, спонсорира създаването на уебсайт — findkevinandsean.com^[1]. Приятелката на Лиз, Моли, се заема да организира доброволци, които да следят сайта. Само след два дни вече имаме по четиристотин посетители на час.

Понеже вече съм извън подозрение, телевизионната станция възобновява наградния фонд и самата Криста се появява в ефир, призовавайки към дарения. Фокс добавя още пет хиляди към първоначално обявената сума. Счетоводната фирма на телевизията доброволно се наема да получава и пресмята постъпилите средства. За няколко дни във фонда се събират повече от деветдесет хиляди долара.

Три стари приятелки на Лиз организират отпечатване и разпространение на хиляди постери. Колкото до нас, през повечето време сме затворени в къщата, но получаваме информация, че лицата на момчетата са на витрините на всички възможни магазини, по автобусните спирки, телефонните стълбове и всеки постер е с напечатани по края късащи се листчета с номера на горещата линия и интернет адреса.

Срещам се с Мери Макафърти, частния детектив, когото наех да помогне в издирването на момчетата. Тя ми обяснява какво е свършила, най-вече „търсене на улики“ чрез разговори с десетки наши приятели и познати — както и с новите приятели и познати на Лиз и

момчетата в Мейн. Това е довело до „нищо засега“. Насочила е вниманието си към хората, работили за нас — водопроводчици, детегледачки, зидаро-мазачи, хората, които инсталираха миялната машина, бояджии (дадох ѝ всичките ни разписки за извършени услуги от този род).

— Не е за вярване колко често е замесен подобен човек.

— Но не и в този случай.

— Да, засега поне.

Работя с полицейска художничка на име Марайке Уилк и се опитвам да изцедя от главата си образа на мъжа с кучето. Понеже само съм го зърнал за миг, не съм голям оптимист. Шофлър настоява, че „холандчето“, както той нарича Марайке, е „царица в изваждането на подробности от спомените на очевидци, направо е гений“.

Затруднявам се от самото начало, докато се опитвам да определя формата на лицето му. Яката, която носеше, също създава проблеми — не само защото ми е още по-трудно да определя дължината на лицето му, но и защото крие връзката между врата и раменете, линията на челюстта и дори ушите му. Добре подрязаните козя брадичка и мустаци също не помагат. Въпреки уменията на Марайке да прехвърли беглите ми впечатления върху белия лист, резултатът е неясен и твърде общ. Мъжът гледа с празен поглед от окончателната скица, с хубава подстрижка и добре оформени брадичка и мустаци, точно както го помня, но останалото си е чиста догадка.

Шофлър се отбива да погледне докъде сме стигнали.

— Какво ще кажеш? — пита Марайке.

— Ще кажа, че всичките ми изглеждат от един дол дренки.

— Какво?

— Марайке и Лари — Лари е друг от художниците ни — вече работиха с други трима свидетели, които са видели този човек с децата ви. — На Марайке казва: — Продължавай. Дай му да ги види.

Тя ми показва серия от пет варианта на мъжа с кучето, във всичките се набиват на очи козята брадичка и заострените мустаци. Като се изключат те, скиците се различават по формата на главата и по други характеристики.

— Лицевото окосмение, особено когато е оформено в геометрични форми и чисти линии, привлича окото и останалите черти остават до голяма степен незабелязани. Човек запомня лицевото окосмение. Възможно е — казва Марайке с едва доловимия си акцент, — дори да са били фалшиви.

Шофлър клати глава.

— А и яката около шията — тя също създава проблеми.

Марайке извиква на екрана моята скица.

— Доволен ли сте от тази? — пита ме тя.

Аз вдигам рамене.

— Май да.

Тя щраква няколко пъти с мишката и косата, брадата и мустаците изчезват. Гладко избръснат, мъжът може да е всеки.

— Ще ги усредня всичките — казва Марайке, — после ще направя една с лицевото окосмение и една без него, става ли?

Позицията на властите се променя. Сега, когато момчетата официално се водят като жертви на отвличане, към случая е прикрепен агент от ФБР. Шофлър предварително ме осведомява, че Джуди Джоунс е много млада, но и много умна.

— Заек, обаче пипето ѝ сече та дрънка.

Събираме се в дневната. Шофлър я представя и тя ми обяснява, че участието на Бюрото в случаи на отвличане е задължително след случая Линдберг^[2].

Лиз седи до мен и ми държи ръката, макар че в ситуацията няма нищо интимно. Ние сме като двама непознати пред лицето на катастрофа, докосваме се инстинктивно, в търсене на човешки контакт. Заедно поддържаме обединен фронт за пред обществото — включително и на мероприятия като сегашното. Но като се изключат моментите, когато тя се срива и има нужда — буквално! — от рамо, на което да си поплаче, жена ми се държи официално и дистанцирано и очевидно не ѝ допада това натрапено ни от обстоятелствата подновено съжителство. Още не съм я виждал по халат например.

— Участието на Бюрото варира — казва Джуди Джоунс и се стреми да срещне погледите ни поред. — Понеже сме доволни от

начина, по който полицията води разследването, ролята ни ще бъде ограничена до поддръжка.

Джак веднага възразява.

— Какво — ФБР е толкова заето с разни терористи, че две деца са без значение? Не заслужават ли внуците ми цялото ви внимание?

Аз смятам, че ограничената роля на Бюрото е в наша полза, но Джак не е на същото мнение. Като се има предвид тирадата му как момчетата заслужавали най-доброто, става ясно, че въпреки незабравимата серия от провали на ФБР през последното десетилетие (Руби Ридж, Уейко, шпионинът Робърт Хансън, невероятното недоглеждане, довело до атаката от 11 септември, потресаващите грешки на феберейските лаборатории^[3]), Джак храни погрешни представи за ефикасността на Бюрото, по-подходящи за времето на Елиът Нес срещу Ал Капоне.

Джоунс ни уверява, че ограничената роля на Бюрото не се дължи на „прекомерна заетост с националната сигурност“.

— Готови сме да предоставим всякаква помощ, поискана от инспектор Шофлър.

— Как е възможно да сте доволни от действията на полицията? — настоява на своето Джак. — Те смятаха, че Алекс е виновен, и докато се занимаваха с него, истинският похитител е заличавал следите си. — Той вдигна гневно ръце.

— Разбирам чувствата ви. Постфактум всички сме гении. Но трябва да разберете, че до този момент следствието е водено безупречно. Веднага след като е повикан, инспектор Шофлър е направил необходимото да обезопаси местопрестъплението — което никак не е било лесно, между другото, на такъв обект. Незабавно е задействал активно издирване и разследване. За времето след изчезването на момчетата той и екипът му са разпитали огромен брой свидетели, някои повече от веднъж. Установил е добри връзки със столичната полиция. Водил е разследването като по учебник, а това включва — поглежда към мен и ме удостоява с лека съчувствена гримаса — разпита и оневиняването на господин Калахан.

— Откъде накъде? — казва Джак, лицето му е почервеняло и излъчва нескрита войнственост. — Губят си времето с Алекс и никой дори не търси внуците ми. Всички ги мислят за мъртви.

Джоунс поглежда надолу към пръстите си — ноктите ѝ са изгризани до кръв.

— В полето на криминалното правораздаване — казва тя — всички ние сме в някаква степен ученици на историята. Трябва да се основаваме на познатите прецеденти. Разследвайки господин Калахан, инспектор Шофлър се е водил от историята. Работата е там, че повечето отвличания и убийства на деца са извършени от родителите им — особено когато родителите са разделени. — Тя взема полицейското досие от масичката. — Този похитител не е действал типично. Просто няма много случаи — аз лично не открих и един такъв, — в които отвличането е извършено на много мили от дома на жертвите и въпреки това похитителят се връща в дома им, кара една от жертвите да се обади по телефона на родител, при това без да се постави искане за откуп. — Тя клати глава. — Подобно поведение е изключително рисково.

— Ами тениската? — питам аз. — Имате ли някакви теории за нея?

Тя въздъхва и поглежда към инспектор Шофлър.

— Няма нищо в базата данни, наистина нищо. Може да е било някакъв вид животинско жертвоприношение. В момента работим по това.

Шофлър прави физиономия.

— Според мен тениската е трябвало да ни насочи по грешна следа. Не че сме пренасочили изцяло усилията си, работехме и върху другите следи и вероятности. Имаме две изчезнали деца и разследването тече на пълни обороти. Но докато не излязоха резултатите от лабораторията, нормално беше да съсредоточим част от ресурсите си върху Алекс. — Той клати тъжно глава. — Мисля, че тениската е подхвърлена нарочно и подейства като заклинание.

— Зелен хайвер — казва Джоунс. — Само дете тениската е жълта.

Лиз простенва и главата ѝ се отпуска безсилно.

— Този тип е прекалено умен, по дяволите! — казва баща ми.

— Инспектор Шофлър ме помоли да се заема с две от уликите — казва ни Джоунс. — Първо, хартиеният заек — вече проверих някои неща.

— Така ли? И какво открихте? — питам аз.

Тя свива рамене.

— Не много. Консултирахме се със специалист по оригами. Според него фигурката е умно конструирана и доста сложна, но повече от това не може да ни каже. Сега заекът е при друг специалист, но не ми се вярва тази улика да ни доведе до нещо съществено. Като всяка друга субкултура, от делтапланеризма до ръчното изработване на свеци, и оригамито има повече запалени почитатели, отколкото би допуснал човек.

— А материала? — пита Лиз. — Кожа или каквото е там.

— На пипане наистина е като кожа. Нарича се слонска кожа. Но всъщност е специален вид хартия, която се използва за изработване на оригами.

— Ясно.

— Хартията трябва да е влажна, когато се прегъва, а слонската кожа била особено подходяща, така ми обясни специалистът. Не е рядко срещана и всъщност е предпочитаният материал, особено за фигури на животни. Боя се, че дори да открием източника на хартията, това няма да ни помогне много. Само в интернет има реклами на дузина доставчици.

Лиз изглежда сякаш всеки миг ще се разплаче.

— Другият въпрос, който инспектор Шофлър ме помоли да проуча — казва Джоунс, — са евентуалните врагове на господин Калахан. Получих копие от списъка, предоставен ни от вас, и когато приключим тук — тя премества погледа си към мен, — бих искала да го прегледаме заедно.

Майка ми вдига ръка, сякаш е в клас. Лицето ѝ е яркочервено.

— Ами ако е защото са близнаци? — избълва на един дъх тя. — Непрекъснато се сещам за онзи нацистки лекар... и за експериментите му. — Притиска ръка към устата си. — Съжалявам — казва и поглежда към мен и Лиз.

Баща ми я прегръща през раменете.

— И аз съм си мислил за това — казва той.

Аз пък се опитвам да не мисля за това. Не съм в състояние да се справя с подобна мисъл, изтръпвам от идеята за някакъв съвременен Менгеле, който прави разни неща на моите момчета. По-добре да са мъртви. И аз да съм мъртъв.

— Проверих как стоят нещата с близнаците — отвърща Джуди Джоунс и клати глава в знак на отрицание — и мога да ви кажа, че за последните двайсет години има много малко случаи на отвлечени близнаци. Или на изчезнали близнаци. И няма нищо, което да кореспондира с този случай.

— А онези момчета от Ел Ей? Лопес ли бяха? Някакво испанско име. — Това питане е от Джак.

— Близнаците Рамирес — казвам аз.

— Изглежда Алекс знае защо този случай няма отношение към нашия — казва Джоунс и кима към мен.

— Полицията залови похитителя с телата на момчетата — обяснявам. — После той се самоуби.

— С което онзи случай приключи окончателно — казва Джоунс. — Така че...

Майката на Лиз, Маргерит, пристига с полет от Мейн и едва не се налага пак да постъпи в болница след сблъсъка с тълпата журналисти пред къщата.

Макар че — само седмица след отвлечането — въпросната тълпа е започнала да оредява.

Съпричастни хора, които не познаваме, продължават да се записват доброволци за издирвателните отряди и продължават да претърсват района около панаира винаги, когато времето го позволява. Когато можем, и ние се включваме — само майка ми остава. Облечени с последен модел екипи, дарени от „Тенлитаун Аутдор Спортс“ (собственик е приятел на мой приятел), ние изминаваме с колата стотината километра до Кромуел и после се разделяме според полицейските инструкции, като всеки от нас се включва в различен издирвателен отряд.

Слабото зрение на мама не ѝ позволява да се бърхти сред трънаците и долчинките. Тя си остава вкъщи и помага на групата „Сила на молитвата“, организирана от нейна приятелка — проверяват широк обхват от имейл адреси.

Телефонът в кабинета ми е свързан с половин дузина други апарати, инсталирани от властите.

— Ако похитителят все пак се обади — обяснява майка ми на член от групата, — трябва да може да се свърже незабавно.

Телефонът не престава да звъни. Когато сме си вкъщи, всички се залавяме да отговаряме, като записваме името, номера и целта на обаждането.

Шофлър наминава към един следобед, вече десет дни след изчезването на момчетата. Всички други са заети, така че двамата разговаряме насаме.

Най-напред ми казва, че вече са събрали значителна информация за мъжа с кучето.

— Излиза, че този човек непрекъснато е бил заобиколен от деца. Заради кучето, нали разбирате? Много сладко куче. Служи му като магнит. Магнит за хлапета.

— Точно това видях и аз — група деца, които галеха кучето.

— Получихме потвърждение от един от хората, които продават билети на входа. Спомня си, че момчетата са излезли с някакъв мъж с куче.

— Спомня си, че са излезли? Наистина? И къде е бил досега този билетопродавач?

— Той е от вида на неохотните свидетели. Има досие. Определено не беше от доброволците. Стигнахме до него чак при втората серия разпити. Привикваме всички служители по списък и този път ги питаме дали са видели висок мъж с куче и две деца да излизат от панаира. И това хлапе, понеже е нервен женчо и се има за почтен гражданин, само дете пуши марихуана, схващате за какво ви говоря... та този път хлапето започва да се притеснява. Какво ще стане, ако си държи устата затворена? Това лъжа ли ще е? Или дори възпрепятстване на правосъдието? Дали няма да се сметне за нарушаване на подписката му? И решава да проговори.

— Хм.

— И аз бях скептично настроен. Как е възможно да си го спомня? Хиляди хора влизат и излизат всеки ден и половината са облечени като Робин Худ или крал Артур. А и вече е минала повече от седмица.

— Десет дни.

— Така е. Ето обаче какво ни казва хлапето. Не е обърнал внимание дали децата са близнаци, помни само две момчета с еднакъв ръст. Запомнил е само, че групата му се е сторила странна.

— Групата?

— Двете деца, мъжът и кучето. Питам го какво има предвид. Покрай него минават рицари и принцеси, цели пълчища готи и какво ли не... а тази малка група му се е сторила странна? Странна в какъв смисъл? Защо странна? И той каза какво му е направило впечатление — че мъжът е бил костюмиран, кучето е било костюмирано, а децата — не. Сторило му се нелогично. Обикновено било обратното.

— Хм.

— Когато го каза, ми просветна, че наистина е така, не мислите ли? Не е нещо, което ще си измислиш. Освен това той закова кучето.

— Казал е, че е било уипет?

Шофлър вади тефтера си и си слага очилата. Много е привързан към тефтерите и си записва всичко. Понякога се допитва до бележките си по няколко пъти в течение на един разговор. Има стотици тефтери. Шегува се, че някой ден ще си напише мемоарите.

Сега намира каквото търси.

— Да, ето го. Питам го какво е било кучето на високия мъж и той ми казва, че е „едно от онези бързи кучета, прилича на хрътка, но е по-малко“.

— Съвпада.

— Тогава го питам как е бил облечен собственикът. И той отговаря: „Казах ви — с костюм.“ Аз настоявам: какъв вид костюм? Казва ми, че тази работа му я намерила сестра му и той не е на „ти“ с ренесансовите глупости. После ми посочва очевидното — че хората не идват на ренесансов фестивал, облечени като каубои или Супермен.

Познавам, че Шофлър е развълнуван, но не разбирам накъде бие.

— На хлапето определено започва да му писва от мен — казва инспекторът, — но аз го притискам. Може ли да бъде по-точен? Е, високият не бил крал. Не бил рицар. Не знаел какво е. Костюмът му... бил с шантава яка, същата като на кльоцавото куче. И тогава ми казва, че онзи бил с някакъв клин и носел флейта. — Шофлър вдига очи към мен и ме поглежда над очилата си. — Аз казвам — чакай малко, имал е флейта? Защото това го беше споменал и един друг свидетел, но тогава не обърнах голямо внимание. И лицето на хлапето грейва, все едно го е

споходило внезапно вдъхновение. „Май това беше — казва ми то. — Носеше една такава дреха, нали се сецате, с четири различни цвята. И флейтата. Сигурно се е бил дегизирал като Вълшебника флейтист.“

Шофлър затваря тефтера си. Изглежда доволен от себе си, но мен ме ползват ледени тръпки. Каква беше онази приказка? Доколкото си спомням, флейтистът отървал селото от плъховете, но после големците отказали да му платят. Тогава той засвирил отново и всички деца го последвали. После... онези деца не изчезваха ли всичките?

---

[1] Името на сайта — „намерете Кевин и Шон“. — Бел.прев. ↑

[2] На 1 март 1932 г. двегодишният Чарлз Линдберг-младши е отвлечен и въпреки платения рекорден тогава откуп от 50 хил. долара е убит. — Бел.ред. ↑

[3] В Руби Ридж снайперист на ФБР прострелва жената и сина на екстремиста Ренди Уивър; в Уейко, Тексас, при атака на ФБР 75 души от сектата „Давидова клонка“ загиват в пожар; Робърт Хансън — работил за ФБР 27 години, 15 от които е бил и руски агент. — Бел.ред.

↑

13.

По всяко време знам колко дни са минали от изчезването на момчетата. Не е нужно да пресмятам, просто знам. Днес, когато карам родителите си към летището, стават двацет и един дни, осем часа и нещо.

Предложих им да се приберат (както Джак и Маргерит направиха преди седмица) и не ми беше особено трудно да ги убедя.

В чакалнята майка ми ме прегръща продължително, после изтрива сълзите си. Баща ми ме потупва мъжката по гърба. Стоя извън зоната за сигурност и гледам как плешив мъж с яки рамене дръпва майка ми настрани за допълнителна проверка. Карат я да съблече яркожълтото си ленено сако и тя стои с вдигнати настрани ръце, докато той прокара детектора си покрай тялото ѝ. Прави го толкова бавно и методично, че ръцете ѝ започват да треперят от усилието да ги задържи в тази уморителна поза.

Ето колко слаб е станал контролът ми върху собствените ми емоции — в един момент просто гледам безучастно как плешивият тормози майка ми, а в следващия кипя от гняв. Едва се удържам да не нахлуя през загражденията и да не се нахвърля върху плешивеца. Ще ми се да го фрасна така, че да падне. Ще ми се главата му да изкънти в пода. Вече чувам оправданията му — „Просто си вършех работата“, — но те изобщо не ме интересуват. Ако целта му е да открие вероятни терористи, значи пилее времето и парите на всички, тормозейки майка ми. Той не „просто си върши работата“ — той злоупотребява с дадената му власт.

Дните си минават и интересът на медиите започва да линее. Кевин и Шон все по-рядко се появяват в новините. Обажданията и имейлите, доброволците и даренията също намаляват. Горещата линия вече не е толкова гореща, жълтите панделки започват да избеляват, постерите на момчетата изчезват от витрините на магазините,

изместени от съобщения за хорови музикални програми, изгубени кучета и всякакви бюлетини.

Междувременно полицията прави „всичко, което е по силите“ — което не е много. Поне за известно време продължават да се появяват улики и всяка ми вдъхва кратка надежда, преди Шофлър да я обяви за задънена улица.

Една вечер се отбива с кутии китайска храна. Казва ми, че работят здраво върху субкултурата на ренесансовите фестивали: „търсим високия мъж, препращаме всичко — портретите по описание, кучето, цялата история. Няма да повярваш колко фенове на средновековието има.“

— Колко Вълшебни флейтисти може да има? — пита Лиз.

— Не мислете за него по този начин — казва инспекторът между две хапки пиле по императорски. — Костюмът може да е бил дегизировка. Като онези с униформите. Да кажем, че има обир, в банка например... или нещо такова. Човекът е с униформа на пощенски служител, с гащеризон на човек от поддръжката или нещо друго — хората само това запомнят.

— И какво става с онзи човек — питам аз, — с високия мъж? Стигнахте ли донякъде?

Шофлър прави физиономия.

— Засега нямаме нищо съществено.

Кромуюел. През повечето дни отивам там да се присъединя към ядрото от доброволци, онези, които идват всеки ден, дори и в най-горещите дни, за да търсят момчетата. Не роптая против дългото пътуване — добре е да се махна от къщата и да правя нещо.

Макар че един ден си давам сметка, докато си пробивам път през храсталациите в района извън панаира, че участвам в търсенето, без да храня никаква надежда, че ще намерим някаква следа от момчетата — но и без страх, че можем да открием такава. Не вярвам, че ще открием малко отпуснато телце с непокътнати дрехи, а плътта му се претопява в листата и съчките. При Лиз е различно. Когато тя участва в търсенето, го прави с ужасена настървеност, която ясно показва какво очаква да открие.

Колкото до мен — аз мисля, че момчетата са с Флейтиста, който и да е той, и макар че досега многократно са ме предупреждавали за опасностите на „отричането“ и знам, че може би се самозаблуждавам, въпреки това мисля, че Кевин и Шон са живи. По тази причина търсенето с доброволците в Кромвел се е превърнало в нещо като ритуал, един вид отдаденост на каузата момчетата да бъдат намерени, като да кажеш молитва или да отидеш на поклонение.

Някои от кромвелските доброволци ме притесняват. Чудя се на пламенното им участие, на непресъхващото им желание да нагазят в поредния участък от задръстения с отровни лози и милиони буболечки терен. Вече познавам мнозина от тях. Макар че повечето са се включили в търсенето така, както биха вложили усилията си в набирането на средства за борба с рака на гърдата или в лобирането за нова детска площадка, у неколцина има нещо, което ме притеснява. Тъмният блясък в очите на един мъж ме смуцава, както и почти религиозният плам на две от жените.

Чудя се какво ли представлява животът им извън това, щом могат да отделят толкова много от времето си на нашата кауза. Понякога се хващам да мисля, че някой от тях може да е замесен в отвличането, да е съучастник, който докладва на Флейтиста. Макар да се чувствам виновен заради тези си мисли, вече съм събрал информация с имената и адресите, местоработата и семейното им положение, странностите и хобитата им. Предадох я на Мери Макафърти, частния детектив.

Отношенията ни с Лиз продължават да се влошават. През първите няколко дни случилото се беше толкова ужасно, че откривахме някаква утеха в общата си загуба.

С това отдавна се свърши, съпричастието беше изместено — от страна на Лиз — с някаква сякаш изкопирана от Джак официалност, която постепенно охладня още повече. Озовем ли се в една стая, нея сякаш не я свърта на едно място. Срещнат ли се погледите ни, тя бърза да извърне очи.

Зад всичко това стои неоспоримият факт, че в крайна сметка тя обвинява мен. Факт, който все по-често изплува на повърхността под формата на сценарии от типа „само ако“.

Казвам си, че това се случва след всяко нещастие. След като веднъж преодолеят първоначалния шок, близките на жертвите се замислят за начини, по които нещастieto е можело да бъде предотвратено. Сблъсквал съм се с това многократно в работата си, помня изтормозените лица на опечалените след предотвратими нещастия (пожарът в родайлъндския нощен клуб, самолетната катастрофа във Флорида, експлозията на совалката) — „Трагедията е ужасна, защото можеше и да не се случи“. Това намира израз и в правораздавателната ни система — завеждат се дела още преди пламъците да са угаснали. Съдебен спор за вината.

В нашия случай няма нужда от разследване или възстановки. Аз съм въплъщението на „човешката грешка“. И като факторът, който е могъл да предотврати нещастieto, аз бавно се превръщам — в сърцето и ума на съпругата си — в неговата първопричина.

Присъстваме на събиране на средства, организирано от Центъра за отвлечени деца. Невъзможно е да откажем, но самото събитие е истинско изпитание на силите ни. Двамата с Лиз седим на подиума заедно с други хора, превърнали се в знаменитости благодарение на личното си нещастие. Някои от родителите носят ламинирани снимки на децата си, закачени на гърдите като идентификационни значки — сърцераздирателна галерия от обаятелни усмивки и грейнали очи.

Десетки непознати предлагат помощ и съчувствие, но има нещо във всичко това, което ме изправя на нокти. Оставам с впечатлението, че някои от пострадалите се стремят към някаква изродена форма на популярност.

Централната реч е изнесена от самотна майка на име Мелинда. Тя разказва тъжната история за отвличането на осемгодишната ѝ дъщеря с простикия, но въздействащ стил на роден разказвач. Прави всички необходими паузи за усилване на ефекта. Осем години след изчезването на момиченцето останките му били открити в двора на техен съсед.

— Ако направим равносметка, около сто деца годишно биват отвлечени и убити от непознати — казва ни тя. — Въпреки гласността, която такива отвличания и убийства получават благодарение на медиите, тези случаи всъщност са едни от най-редките престъпления.

Статистически по-вероятно е едно дете да бъде ударено от светкавица. — Прави пауза. — Някои от нас бяха ударени от такава светкавица. — Слага ръце на сърцето си, а някои от седналите на високата маса кимат тъжно. Една от жените проплаква самотно. — Когато това се случи — с предрезгавял глас ни казва Мелинда, — ударът е смъртоносен. Седемдесет и четири процента от тези деца — дъщеря ми Бони е една от тях — биват убити през първите три часа след отвличането. От отвличените деца голямото мнозинство, седемдесет и шест процента, са момичета на средна възраст единайсет години. В осемдесет процента от случаите децата са отвлечени в периметър от една миля от домовете си. Така че не се заблуждавайте, че детето ви е в безопасност в двора или когато кара колело по улицата пред дома ви. Същото е с автомобилните катастрофи, повечето от които се случват в рамките на една миля от дома на жертвата. Болшинството от другите видове злополуки също се случват в домовете ни. Нашите домове, дами и господа, може и да са нашите крепости... но не са непробиваеми.

Докато тя прави пауза за по-голям ефект, аз си мисля — Кевин и Шон не се вписват в нейната схема. Не са момичета, доста по-малки са от средната възраст и бяха на повече от осемдесет километра от къщи. И бяха двама.

— Така че имаме нужда от ресурсите, за да действваме светкавично — завършва Мелинда. Моментът, който е подбрала да отправи молбата си за финансова подкрепа, е безукорен. Не съм изненадан, когато разбирам, че гради нова кариера като мотивиращ оратор и че е написала книга „Как да опазим децата си“, пълна със съвети как да защитим децата си от хищниците, без в същото време да ги осакатяваме психически с безкрайните си страхове. Книгата може да се закупи във фойето пред банкетната зала. Десет процента от приходите отиват в сметката на центъра.

След като публиката си тръгва, е организирана обща молитва за родителите и роднините на изчезналите деца. Седим в кръг на съгваеми столове и си държим ръцете. Съседката ми стиска моята с такова ожесточение, че пръстите ми изтръпват. След минута мълчание споделяме на глас подробности за сполетялата ни беда.

Излизам си, когато осъзнавам, че повечето хора в кръга всъщност са в траур. Споделят си стратегии за справяне с окончателната загуба на децата си. Като родителите и съпругите на

безследно изчезналите във виетнамската война, които вече не търсят „любимите си хора“. Онова, което търсят, е нещо друго — евфемизмът за това друго нещо е „затваряне на досието“. С други думи — останките. Доказателство за смъртта.

— Не мога да остана тук — прошепвам в ухото на жена си. — Те мислят, че децата им са мъртви. — Когато ставам, Лиз си тръгва с мен, но не защото го иска.

— Извинете ни, извинете ни моля — мърмори тя, докато аз издърпвам със сила ръката си от ръката на жената до мен и тръгвам към вратата.

В колата очите ѝ са гневни и непрощаващи.

— За какъв се мислиш, Алекс — да ги съдиш за това как се справят със загубата си?

— Те са отписали децата си. Аз не съм.

Лиз избухва в сълзи.

Вечерта ми съобщава:

— Връщам се в Мейн.

Поглежда към ноктите на ръцете си и отново избухва в плач.

На следващия ден си заминава.

Работа. Макар Ал да ми каза, още когато разбра за момчетата, че мога да забравя за работата си за „колкото е необходимо“, миналата седмица получих имейл с молба да „уточня“ плановете си. Или трябвало да се върна скоро, поне на непълен работен ден, или да подам официална молба за отпуск, в която да са уточнени срокът и датата, на която ще се върна на работа. Дребният шрифт уточняваше, че при дадените обстоятелства телевизията ще продължава да покрива допълнителните облаги, включени в трудовия ми договор, дори ако реша да си остана вкъщи. Допълнителни облаги — да, но тъй като отсъствието ми ще наложи наемането на мой заместник, „трудова възнаграждение“ няма да има.

Кажичи-речи всички са съгласни, че ще е „най-добре“ да се върна на работа. Това заключение се основава на донякъде неясното, но пък всеобщо мнение, че работата ангажира вниманието и следователно действа терапевтично. Свежда се до следното — ако съм твърде зает и

не мисля непрекъснато за изчезналите си синове, ще съм по-малко депресиран.

Съмнявам се.

Да стана, да се облека, старата, позната до болка рутина — явно съм отвикнал. А и самото място усещам като чужд терен. Телевизионните станции са истински лудници, шумни и кипящи от енергия, там всички или гонят крайни срокове, или си поемат изтощени дъх след поредния. Колкото до мен... Аз се чувствам инертен и бездеен сред жужащия кошер. Съществувам в някакъв изолационен мехур, създаден от внимателното отношение на колегите ми. Гласовете се снишават, когато приближа, погледите се отклоняват леко встрани, никой не знае какво да ми каже, нито как да се държи в мое присъствие. Виждам как се тормозят — да го спомена ли или не? Когато обяснявам, че нищо, което кажат или направят, не би могло да влоши състоянието ми, те се чувстват наскърбени.

Един ден след като съм се върнал на работа, Шофлър се отбива. Пристига с опаковка от шест бири и огромна пица с богат пълнеж.

— Здравословна храна — казва той през високия си накъсан смях. — Следвай примера ми и скоро и ще станеш същият отпуснат дебелак като мен.

Радвам се да го видя. Всъщност не се сещам за друг, когото повече бих се зарадвал да видя на прага си — освен момчетата. Първо, Шофлър изглежда е единственият човек на света, който винаги е готов да говори на темата, която наистина ме интересува. Освен това е циничен, забавен и както от известно време си давам сметка — много умен. Накрая обикновено предъвкваме за пореден път отхвърлените насоки на разследването с надеждата да открием нещо, което сме пропуснали — хартиения заек, кучето, свидетеля, който беше видял мъжа да се качва в черен пикап, последните непотвърдени сведения, че мъжът е бил забелязан някъде, кокошата кръв, „вражеския“ списък с хора, които съм нападал от ефира. Шофлър разлиства тефтерите си — вече е на третия. Досието, казва ми той, вече заема седем папки. Порано ми е обяснил, че всяко досие започва с една папка — от онези със седемсантиметрово гръбче. Папките — които Шофлър ми е позволил да разгледам набързо — съдържат копия от всички документи,

свързани с разследването — доклади, свидетелства на очевидци, разпити, снимки от местопрестъплението, резултати от криминалогични тестове, заповеди за обиск, инвентарни списъци от обиските, разписки за иззети доказателствени материали и така нататък.

Ядем пица, гледаме бейзболен мач, плещим глупости известно време преди той да стигне до причината за посещението си.

— Неприятно ми е да ти го кажа, Алекс — започва и спира. Чувства се неудобно, потропва с пръсти по капака на кутията от пицата, мести крака. После зърва лицето ми и вдига ръка към мен. — Не се тревожи. Не е за момчетата. Там няма нищо ново. За... за мен е. Свалят ме от случая.

— Какво? — Шофлър има славата на булдог, който никога не отпуска хватката си, пожертвал е два брака заради работата си и работи по старите си случаи във всяка свободна минута. — Какво искаш да кажеш? Ти никога не затваряш случай. С това си известен. Свалили са те от случая? Защо?

Дълбока въздишка.

— Ето как стоят нещата. Не сте само вие — всичките ми случаи са пренасочени. За това ново нещо се говори още от единайсети септември и сега най-после се случва наистина — Столична антитерористична група. — Ръцете му се разтварят като книга. — Полицаи от всички юрисдикции, плюс двама от ФБР, хора от митницата и имиграционната служба. Аз съм човекът от Ан Аръндел. Виж, съжалявам.

Не казвам нищо. Ударът е жесток.

— Вашият случай е предаден на една млада колежка — Мюриъл Петрих. Аз може и да съм булдог, но тя пък е много умна. И амбициозна. Което е добра комбинация.

— Да.

— Виж, знам... — Клати глава. — Можеш да разчиташ на мен, че ще наблюдавам нещата, става ли? И можеш да ми се обаждаш по всяко време по каквато и да е причина. Ако ти хрумне нещо, някаква насока, каквото и да е, аз ще направя каквото мога. Но дай шанс на Петрих — тя е истинска тигрица.

— Да. — Не успявам да скрия огорчението си. Имам чувството, че Кевин и Шон са изоставени на произвола на съдбата.

Свикнах да спя в дневната. Често се просвам на футона и задрямвам облечен, после се събудям към два, три или четири, телевизорът си работи, лампите са запалени. Тази вечер, след като Шофлър си тръгва, разчиствам бирените бутилки и останките от пицата, слагам всички съдове в миялната, забърсвам плотовете. После обикалям къщата, заключвам вратите, събличам се и си лягам.

Лягам си в леглото с бялата метална рамка, за което Лиз пестеше толкова упорито. Трябва да си го вземе в Мейн. Струва ми се ужасно, че не знам къде живее и какви вещи я заобикалят, а аз съм заобиколен от нещата, които тя е подбирала с такъв ентузиазъм. Леглото — спомням си ноци, когато едно от момчетата, а дори и двете, идваха при нас, събудени от лош сън, самотни или болни, заставаха при долната табла на леглото и казваха „Мамо?“. Не „татко“, никога „татко“, в това не мога да се заблуждавам. Винаги се обръщаха към Лиз, защото тя беше постоянното присъствие. Спомням си съботните и неделните сутрини, когато децата идваха да ни събудят, мятаха се отгоре ни и четиримата посрещяхме заедно новия ден.

Лежа в тъмното. От време на време някоя кола завива по Ордуей и двойният лъч на фаровете ѝ се плъзга по стената и тавана. Лежа в тъмното и стигам до решение. Да се върна на работа, да се препъвам през часовете в мъгла от задължения... не мога да го правя повече.

Вместо това ще намеря синовете си.

14.

Когато си подавам оставката, всички се опитват да ме разубедят. Не бивало да избързвам и така нататък. Сигурно си мислят, че ще се разпадна окончателно, остана ли без работа.

Големия Дейв клати огромната си глава и отхвърля оставката ми, обръщайки я с лицето надолу върху бюрото си.

— Ще го пишем неплатен отпуск — казва той. — Да кажем за три месеца.

— Нищо не мога да ти обещаая — казвам му аз. — Не знам колко време ще ми отнеме.

Когато Дейв казва нещо, което наистина не иска да каже, той свежда глава, набръчква чело и поглежда към теб изотдолу, досущ като огромна костенурка. Готвя се за някакъв грозен коментар, когато виждам главата му да се свежда, но той казва следното:

— И какво смяташ да използваш вместо пари?

Дейв е достатъчно запознат с финансовото ми положение, за да разбира, че това се очертава като проблем. Достатъчно близки сме — канили сме го няколко пъти у дома за майсторски подготвените вечери на Лиз. Знае, че не се въргаляме в пари и че раздялата допълнително е усложнила нещата.

— Слушай, ако закъсаш — казва той, — просто ми кажи.

Начинът, по който изрича предложението си — сякаш го изстиска от себе си, — ми подсказва, че то му причинява болка.

Благодаря му.

— Имам малко заделено настрани — казвам.

Всъщност не съм наясно как ще се справя финансово. Няма начин да помоля Лиз за разрешение да ипотекирам къщата например. Технически погледнато, според клаузите на споразумението по раздялата дори не мога да си взема неплатен отпуск, защото това би намалило способността ми да й осигуря издръжка. Трябва да намеря

начин едновременно да търся момчетата и да плащам редовно издръжката. Не мога да я оставя без тези средства.

Ще трябва да помоля баща ми за заем — макар че, както и всички останали, той ще сметне напускането ми за грешка. Имам двама приятели — Майкъл и Скот, — които биха могли да ми заемат няколко хилядарки.

Ето така ще го направя. Ще моля. Ще вземам назаем. Каквото е необходимо.

— Все пак мисля, че правиш грешка — казва ми Дейв, докато си стискаме ръцете. Аз обаче усещам, че зад думите му се крие и известно облекчение, че съм му се махнал от главата.

Започва се с Дейв, но не свършва там. Всички ми казват, че правя грешка. Какво бих могъл да направя аз, което вече не е било направено? Неизречената истина е, че според всички тях съм се хванал да гоня вятъра, че децата ми са мъртви и че трябва да приема тази вероятност — без едновременно с това да губя надежда, разбира се.

Чудеса се случват. Често се споменава името на Елизабет Сمارт.

Дори Шофлър се опитва да ме разубеди.

— Алекс — казва ми той с тон на разочарован родител, — не го прави. Виждал съм го преди и мога да ти гарантирам, че само ще си разбиеш сърцето. Направиш ли го, ще прегориш — и емоционално, и физически.

— И какво? — Точно в това е въпросът. Щом веднъж реших да изоставя идеята за „работа“, направо не мога да повярвам, че съм чакал толкова дълго.

Инспекторът въздъхва.

— При повечето такива случаи, ако бъдат разрешени — което обикновено не се случва, извинявай, че го казвам, — пробивът идва отвън, ако разбираш какво ти говоря. Можеш да си разследваш до второ пришествие и пак да не стигнеш доникъде. А после някой затворник споделя нещо със съкилийника си, или похитителят бива заловен в друг щат за подобно престъпление, компютърът открива сходство и готово.

— Знам.

— Аз пък знам какво си мислиш — че ще вложиш в разследването повече енергия и целенасоченост от професионалистите и че ще успееш там, където всички ние сме се провалили. Мислиш си, че само защото за теб е толкова важно, ще намериш момчетата. Искам да ти кажа, че...

— Ще ги намеря — прекъсвам го аз. — Или ще разбере какво се е случило с тях. И ако това изчерпи всичките ми ресурси, ако изчерпи самия мен — така да бъде.

Шофлър въздъхва продължително, но известно време не казва нищо. Чувам хора да разговарят край него, телефони звънят, клавиатури тракат.

— Е — най-накрая казва той с уморен глас, — дръж ме в течение.

Кевин и Шон. Шон и Кевин.

В много отношения аз съм по-добре подготвен за подобно издирване от повечето родители. Аз съм репортер — да откривам разни неща ми е работа.

Но преди да започна да задавам въпроси или да търся съвет, първото, което правя, е да се запитам защо, не че и досега не съм си задавал хиляди пъти този въпрос. И все пак...

Започвам отначало.

Най-напред — Флейтиста. Преди разследването да потъне в девета глуха, полицията беше открила повече от дузина свидетели, които са ги видели — момчетата и Флейтиста — да се отправят към паркинга.

Флейтиста. Все още мисля за него по този начин въпреки предупреждението на Шофлър, че костюмът може да е бил дегизировка. Проблемът е там, че за мен той е нереален. Той е идея, а не човек. Няма реални измерения.

Само че той е реален. Той е човек, който живее някъде, купува си хранителни продукти, носи определен вид чорапи... и е похитил синовете ми. Понеже не знам достатъчно, за да си създам реална представа за него, трябва да се съсредоточа върху онова, което знам. И върху онова, което е направил. Отвел е децата ми и е имал причина да го направи.

МОТИВ — изписвам най-отгоре на първата страница на жълтия си тефтер. И после се замислям за възможностите.

Пари? Липсата на искане за откуп изглежда отхвърля тази възможност.

Отмъщение? Дали някой не е отвлякъл момчетата, за да ми отмъсти заради мой репортаж? Вярно, покрай работата си съм имал контакти с лоши хора, но Шофлър проучи тази възможност и я отхвърли. При престъпления за отмъщение извършителят по правило известява жертвата. „Факторът злорадство“, както го нарича Шофлър.

— Този тип наистина е умен — тениската, телефонното обаждане и така нататък, — само че факторът злорадство все още не е налице. Ако ти връща за нещо и не те уведоми за това, къде отива удовлетворението му?

Двамата с Шофлър размишлявахме върху това, опитвайки се да свържем уликите, оставени от Флейтиста, с някое от моите журналистически разследвания, само че не стигнахме до нищо.

Сексуален хищник? Това е основната версия, но нещо ми пречи да я приема. Защо ще отвлича две деца — това само би го затруднило. И друго — защо ще се връща с тях в къщата, защо ще се обажда на мобилния ми телефон, защо допълнително ще обърква разследването с окървавената тениска? Сексуалните престъпници са импулсивни. Или така поне се твърди. Връщането в къщата, оставянето на следи — това е предумишлено. Не се връзва с класиката.

Детско порно? Сладки руси близнаци. Дали не са били отвлечени, за да участват във филм или да бъдат продадени на някого, който си пада по близнаци? Шофлър работи и по тази хипотеза, много сериозно, но и тя не го доведе до никъде. Първо, повечето малолетни, попаднали в сенчестия свят на детското порно, не са отвлечени, а „закупени“ от роднини или осиновители. А и едно такова отвличане, което със сигурност ще предизвика буря от медийно отразяване, едва ли би било по вкуса на една субкултура, която предпочита да стои на тъмно. И все пак...

Религиозен маниак? Нищо не сочеше натам.

Медицински експерименти? Шофлър отхвърли теорията за доктор Менгеле с основанието, че няма нито един прецедент в базата данни за отвлечени близнаци с такава цел. Но ако Кевин и Шон са били първите?

Дълго седя и се опитвам да измисля други възможности. В днешния свят на късни раждания и безплодни двойки не е немислимо момчетата да са били отвлечени от някого, който отчаяно иска да има дете. Някой, който е дебнел из панаира, съзрял е възможност и се е възползвал. Размишлявам известно време върху идеята за вманиачен кандидат-родител.

Който и да е бил, той или тя трябва да живеят като отшелници, извън обществото, защото никой не е виждал момчетата след деня на отвличането им. А и какво биха означавали в такъв случай десетцентовите монети? Тениската? Телефонното обаждане? Как би се вписало всичко това в родителския сценарий?

Отшелник. Хрумва ми нещо очевидно, за което не съм се сещал преди. За разлика от случая на Елизабет Сمارт, няма начин човек да се разхожда с двама еднояйчни близнаци, без да предизвика подозрение. Така че където и да са, който и да ги държи, ако са живи, момчетата са скрити от чужди погледи, изолирани са.

Плъзвам очи по списъка си с възможни мотиви — пари, отмъщение, сексуален хищник, детско порно, религиозен маниак, доктор Менгеле, кандидат-родител. Така съставен, списъкът ме вледенява. Най-малко ужасяващите мотиви предполагат безцеремонна лудост; най-тревожните говорят за изначално зло.

Поемам си дълбоко дъх. Под списъка с мотивите изписвам втора дума с главни букви:

улики

заек оригами
кокоша кръв
редица монети

Подхвърлени от похитителя. Джуди Джоунс установи, че заекът е сгънат от стандартен материал, няма отпечатыци от пръсти и е със средна сложност на изпълнението. И толкоз.

И все пак Флейтиста го е оставил на раклата откъм страната на Шон. Защо?

Кокошата кръв. Възможно е напоената с кръв тениска да е имала за цел да хвърли подозрението върху мен, но по това можеше да се спори. Кокошата кръв може да е имала друго някакво значение. Полицейската лаборатория установи, че кръвта е от порода кокошки, типична за повечето птицеферми.

Монетите. Криминолозите ги провериха за пръстови отпечатащи и не стигнаха доникъде. Направен бе дори опит да се проследят до източника им — но се оказа, че макар да няма много от тези дребни монети в обращение, все пак наброяват милиони. Издавани са в продължение на почти трийсет години — от 1916 до 1945, — когато са били заменени с нова серия. Полицията и ФБР също работиха по тази нишка — монетния двор производител и датата на издаването им, но не откриха нищо смислено.

И въпреки това монетите не са били оставени случайно — Флейтиста си е направил труда да ги подреди. Това трябва да значи нещо.

Има и други улики. Кучето например. Флейтиста е използвал сладкото кученце като магнит за деца. Шофлър провери как стоят нещата с уипетите и ни каза, че породата става все по-популярна. Много уипети имало. Но колко много може да са всъщност? Никога не съм виждал да разхождат уипет на каишка.

А и самият Флейтист — костюмът му. Само дегизировка ли е бил, или и той има някакво скрито значение? Ще трябва да си припомня приказката за Вълшебника флейтист. За костюма — откъде можеш да купиш или наемеш костюм на Флейтиста? Зърнах го съвсем за кратко, но ми се стори доста сложен и автентичен. И онези богати надиплени яки? Една за него и една за кучето. Откъде се купуват такива яки? Дали Шофлър е проверил това? И ако е проверил, какво е открил? Под УЛИКИ добавям:

уипет
Флейтиста — приказка
костюм
яка

Ще трябва да погледна папките на Шофлър. Само че сега май са папките на Мюриъл Петрих.

Вдигам телефона и се обаждам на Петрих. Не е там. Оставям съобщение и звъня на домашния ѝ телефон. Вместо делово съобщение с женски глас, секретарят ме изненадва с гласа на малко дете, което има затруднения с произнасянето на буквата „р“.

— Здравейте, свълзахте се с дома на Питъл, Мюлиъл и Блитани. Ако...

Гласът на момиченцето, толкова сладък, уязвим и горд от себе си, ми идва в повече. Сякаш пропадам в пропаст. Онова, което съм загубил. Затварям.

Идва ми пак да звънна на Петрих. Искам да ѝ кажа да изтрие записа на детския глас от секретаря. Както добре би трябвало да знае, всеки може да открие адреса ѝ по номера на телефона. Да не е луда? Обявява на всеки обадил се, че в къщата има дете?

Поемам си дълбоко дъх, обуздавам импулса си и самовнушената бдителност. Въпреки професията си Петрих все още смята света за дружелюбно място. Знае — но всъщност не знае, — че всичко това може да се изпари за секунда.

15.

Няма смисъл да се захващам с монетите и заека без преди това поне да съм прегледал полицейските папки и да съм наясно какво са открили по въпроса. Така че докато чакам Петрих да ми се обади, влизам в интернет.

За пореден път се гмурвам в света на изчезналите деца. И преди съм влизал в сайтове, свързани с отвлечени деца — може би съм пропуснал нещо, може би някакъв ъгъл ми е убягнал.

Отново съм в страната на картонените млечни опаковки, придружен от обяви по края на страницата, обяви на частни детективи, които си предлагат услугите в откриването на изгубени деца. Погълнат съм от лицата на изчезналите — включително и усмихнатите лица на Кевин и Шон.

Поправям се. Никой не „изчезва“. Това не е някакъв фокус. Тези деца са били отвлечени. Мъжът, отишъл на ренесансовия фестивал облечен като Вълшебния флейтист, човекът, изтръгнал синовете ми от моя живот... и въвлъкъл ги в своя. И аз ще разбера кой е и защо го е направил.

Влизам в сайт, поддържан от IRE — организация на разследващи репортери и редактори. В началото решавам, че не ми върши работа. По-голямата част от включените отвлечения са свързани с виртуалния свят — като в „Опасностите на интернет“. Има десетки истории за безстрашни ченгета и агенти на ФБР, работещи под прикритие в чат румовете.

Но това не може да има нищо общо с моите деца. Някои шестгодишни деца имат забележителни компютърни умения, но не и моите, чийто достъп до компютъра е строго контролиран от Лиз. А и те едва сега се учат да четат — не могат да пишат на ръка, нито на клавиатура. Няма начин да са влезли в чат рум, още по-малко да са си уредили среща с непознат.

Но някои от статиите в архивите на IRE ме плашат сериозно. Една от тях разказва за набожна двойка, която ръководела „приемен

дом“ в селската част на Илинойс и която продавала свои повереници на педофили. Друга е за някакви садистични генийчета от Айдахо, които отвлекли десетгодишно дете с намерението да направят филм за убийството му. Кошмар след кошмар, всеки по-страшен от предишния.

Втори сайт ми напомня, че всяка година има по-малко от сто отвличания от непознати и че обикновено не малките деца са обект на тези престъпления, а тийнейджърите. Повече от половината случаи засягат момичета над дванайсет години. Преглеждам десетки сайтове, предложени от търсачката, всеки от които е посветен на изчезнало дете. Тази галерия от изгубени лица ми действа потискащо. А и самите сайтове ми се струват като далечни постове на един огромен свят, също като снимките на опаковките от мляко: ВИЖДАЛИ ЛИ СТЕ ТОВА МОМИЧЕ? Изстрели в мрака.

Сайтовете на отделни деца — findkevinandsean.com е един от тях — се появяват непрекъснато, докато се ровя в нета. Има също и платени обяви за изчезнали деца, които се появяват в дясната част на екрана. Отбелязвам си да поговоря с Езра, моя приятел компютърен гений. Колко ли струва такова нещо? Сега, когато момчетата все по-рядко се появяват в новините, една платена обява, появяваща се при търсене на теми като „отвлечени деца“, навярно би била полезна.

А може би е крайно време, в края на краищата, да наема и специалист по връзки с обществеността. Някой, който ще ни вкара в Дейтлайн или 20/20^[1] и ще задържи момчетата в новините. Семейство Сمارт успяха да направят това няколко месеца след изчезването на дъщеря им — едночасов специален репортаж, пълен със снимки и видеоматериал на изгубеното им дете. От репортажа, който изгледах по препоръка на Клер Каросела от Центъра, ставаше ясно, че полицията насочила вниманието си към един работник по поддръжката, бивш затворник, починал няколко месеца след отвличането. Теорията изглеждаше правдоподобна, подкрепена от косвени улики за някаква кола, макар че съпругата на починалия настояваше, че е невинен.

Дори и след смъртта на заподозрения семейство Сمارт продължило да лобира за внимание към случая на тяхната дъщеря. Може би просто са се надявали да открият останките ѝ, но тепърва полицията и цялата страна щели да получат урок. Не залагайте всичко на една хипотеза.

Воден от импулс, включвам и „близнаци“ сред другите ключови думи, които съм задал на търсачката — „отвлечане“, „изчезнали“, „деца“.

Гугълът изплюва повече от сто хиляди сайта.

Стеснявам търсенето с „изчезнали близнаци“. Дори и така списъкът наброява повече от трийсет и три хиляди адреса. Разглеждам ги двадесетина минути и се оказва, че на практика всички са за Кевин и Шон.

Влизам в Лексис/Нексис с паролата си от телевизията. Набирам ключовите думи „изчезнали близнаци“ и ограничавам търсенето до новини, публикувани преди отвлечането на моите момчета.

Списъкът включва повече от хиляда статии, но след кратък преглед установявам, че на практика само три от тях се отнасят за отвлечени близнаци.

Момчетата Рамирес. Пресата съживи този случай само няколко часа след като се разбра за Кевин и Шон, защото приликите между двата случая са наистина поразителни. Хулио и Уилсън Рамирес били отвлечени от час по физкултура в детски център в западен Лос Анджелис. Момчетата Рамирес не само са били еднояйчни близнаци, а и по времето, когато са отвлечени, са били седемгодишни — почти на същата възраст като Кевин и Шон.

Сетил се бях за тях в самото начало на кошмара, докато седях на пейката на Гари Пребъл пред охранителния център на панаира.

Случило се е преди около две години. Момчетата изчезнали и се провело масово издирване — макар и недостатъчно, за да се избегне критиката на тема колко по-големи биха били усилията, ако момчетата били с англосаксонско потекло.

Три месеца след изчезването им убиецът бил хванат с окървавени ръце, така да се каже. Заловен бил в една порутена хижа в планината недалеч от Биг Сър. Телата на мъртвите момчета били открити в хижата — едното в хладилника, грижливо пакетирано като парчета говеждо месо, другото провесено в кладенеца. Убиецът бил арестуван и самоличността му бързо установена. Чарли Вермилиън, сексуален психопат, пуснат от една луизианска лудница месец преди изчезването на момчетата. Сложили му белезници, прочели му правата

и го натикали в патрулка. Но преди патрулката да стигне до местния затвор, той бил мъртъв — сдъвкал капсула с цианид, която бил прикачил под яката на ризата си.

Така случаят Рамирес бил затворен и понеже извършителят вече не беше между живите, не можеше да има и никакво отношение към изчезването на моите момчета. Слава Богу! Както ФБР, така и Рей Шофлър работиха по хипотезата за престъпление по подражателство, но не стигнаха до никъде.

Втората група сайтове е свързана с близнаците Гейблър. Това обаче е фалшиво попадение, защото Гейблър са били жени, при това шоугърли от Вегас. Търсачката ги беше изплюла, защото една от ключовите ми думи беше „деца“, а вестниците са писали, че Гейблър наскоро участвали в музикално ревю на някакво място, наречено „Синия папагал“. Ревюто се казвало „Деца на бъдещето“.

Изчезнали са преди около три години и месец по-късно били открити — разлагащите се тела били намерени в обичайния „пресечен терен“ на двайсетина мили извън Вегас. Вестникарските снимки показваха близначките Гейблър живи, една до друга в оскъдни костюми, дългите им крака в мрежести чорапогащи, усмихнатите им лица в рамка от футуристични украшения за глава. Не виждам как биха могли да имат някаква връзка с моите момчета.

Което означава, че ми остават само близнаците Сандлинг — Чандлър и Конър. Познавам и този случай — случая с щастлив край. Доколкото си спомням, майката беше обвинена за отвличането на децата си — макар че май така и не я осъдиха. Имаше и нещо за някакъв неин приятел.

Заради предполагаемото участие на майката досега не се бях задълбочавал в този случай. Сега съм склонен да го направя, защото току-що ми е хрумнало нещо — случайно да познавам друг, погрешно заподозрян в изчезването на собствените му деца?

Преглеждам материалите. Началото е такова, каквото го помня. За разлика от мен Ема Сандлинг не е била уважаван член на обществото, а луда глава, чийто начин на живот най-меко би могъл да се определи като „неконвенционален“. Зависима от хероин наркоманка, минала през безброй лечебни програми, тя далеч не е била идеалната майка. За децата ѝ често се грижели приятели и роднини, а неведнъж се озовавали и в приемни домове.

Някои от статиите споменаваха инцидент, свързан с един от престолите на Чандлър и Конър в приемни домове — наричаха го „първото отвличане“. След като съм прочел това-онова, решавам, че е несправедливо да се нарича „отвличане“, че е силно преувеличено и подвеждащо при това. Въпросното отвличане се свежда до факта, че Ема Сандлинг е върнала момчетата с два дни по-късно от определения ѝ срок заради — по нейни твърдения — проблем с колата.

Другият важен момент е приятелят, с когото „съжителствала“, както и фактът, че по време на отвличането Сандлинг и двамата ѝ синове живеели в палатка в един щатски парк близо до Корвалис, Орегон.

Гаджето ѝ — когото Сандлинг упорито определяла като „обикновен приятел“ — бил бездомник на име Далт Трублад. Сандлинг го познавала от един от центровете за детоксикация и когато го срещнала случайно в библиотеката в Юджийн, го поканила да остане при тях в палатката за няколко седмици. Оказало се, че Трублад е нарушил подписката си, макар Сандлинг да твърдяла, че не е знаела нищо за това.

Ако службите за защита на детето не останали доволни от факта, че момчетата и майка им живеели в палатка, още по-недоволни били от разкритието, че търсен престъпник е споделял с тях въпросното жилище. Когато момчетата изчезнали, изчезнал и Трублад и докато не се появил няколко седмици по-късно (пиян и раздърпан, присвоил си ролята на регулировчик и насочващ движението с червено кепе в центъра на Портланд), изглеждало логично полицията да сметне, че момчетата Сандлинг може да са били с него.

Заради миналото ѝ на наркоманка, начина ѝ на живот и липсващите момчета подозрението паднало върху Сандлинг. Теорията била, че двамата с Трублад имали предварително споразумение, че планът им бил да бъде поискан откуп — макар че откуп така и не бил поискан. Колкото до Трублад, когато полицията го задържала в Портланд и го разпитала, той казал, че е напуснал Юджийн, защото отвличането го „уплашило“.

Обстоятелствата около самото отвличане били съвсем ясни — Сандлинг завела момчетата в ресторант на Макдоналдс в Корвалис с намерението да ги зарадва с по едно детско меню. Оставила ги в детския кът и отишла да купи храната. В детския кът нямало други

деца, нито възрастни. Деветима възрастни — шестима от тях видни граждани, които провеждали литературна сбирка — седели в основната зала на ресторанта. Когато Сандлинг се върнала с храната, децата ги нямало.

За лош късмет клиентите и персоналът на ресторанта помнели нея, но никой не помнел да е виждал децата ѝ. В някои от статиите бяха включени и схеми на ресторанта с местоположението на клиентите и персонала — от тези схеми става ясно, че Сандлинг и момчетата са минали през зрителното поле на хората вътре, за да стигнат до детския кът. Освен деветимата клиенти, шестима служители на Макдоналдс били зад тезгяха, когато момчетата изчезнали. На драйв ин алеята имало две коли. Никой не видял нищо.

Не помогнал на Сандлинг и фактът, че по времето, когато съобщила за изчезването на момчетата, много хора вече били забелязали, че тя често оставя децата си с часове в градската библиотека, докато работела, почиствайки чужди домове.

Онова, което последвало, било предсказуемо — буря от взаимни обвинения в орегонската система за защита на детето и полицейско разследване, съсредоточено почти изцяло върху Ема Сандлинг. Съдията, който година по-рано върнал момчетата на преодолялата зависимостта си към наркотиците майка, бил обруган от всички страни. Социалните работници, които свидетелствали в полза на Ема Сандлинг и способността ѝ да поеме отново отговорност за децата си, били охулени по най-безобразен начин. Много се изприказвало и изписало за това как близнаците Чандлър и Конър пропаднали през пролуците („пропастите“ — според портландския вестник) на системата. Надигнали се гласове за разследвания и за цялостна реформа на системата за защита на детето.

Ако може да се съди по собствения ми опит, Ема Сандлинг е била подложена на безмилостни разпити, макар че тя, за разлика от мен, поне е проявила достатъчно здрав разум да си поиска адвокат. Не ѝ е било предявено обвинение, но е била задържана „за разпит“ в продължение на трийсет и два часа.

Момчетата се появили осем седмици по-късно в голям търговски център близо до Юрика, Калифорния. Според водеща статия в „Сакраменто Бей“, децата явно били пътували в малка моторизирана къща „дълго време“, когато шофьорът спрял да зареди бензин. Било

нещо като голяма каравана, от онези, при които шофьорската кабина е отделена от жилищната част. Момчетата чакали шофьорът да ги пусне да слязат. Искали да му кажат, че отзад е много горещо, искали сладолед, искали да пишкат. Но шофьорът не дошъл. Те започнали да тропат по стените на караваната и да викат; после едното се хвърлило върху вратата и за тяхна изненада тя се отворила.

Слезли. Едното момче искало да иде в магазинчето до бензиностанцията, да намери шофьора и да му поиска пари за сладолед. Другото обаче било започнало да се съмнява в историята, която им разказал похитителят. Притеснявало се, че двамата с брат му никога не излизали от мястото, където ги държали. Това пътуване с караваната било първото им излизане. Искало да се обади на най-добрата приятелка на майка им — Фийби. Така че двамата хукнали към търговския център да потърсят телефон. Имали богат опит с обажданията за сметка на получателя, но телефонът не работел. Така че влезли в едно магазинче за сувенири да помолят да се обадят по телефона оттам. Продавачката ги познала и се обадила в полицията.

Докато патрулката пристигне, от караваната нямало и следа.

Медийното отразяване на щастливия край е донякъде лишено от ентузиазъм. Повдигат се въпроси около това как вратата на караваната „се е отворила“, относно успешните усилия на Сандлинг (наела услужлив адвокат, съгласил се да я представя безплатно) да предпази момчетата от агресивни разпити. На фона на този негативизъм от страна на полицията и на обществото като цяло не е изненадващо, че въпреки вълната от свидетелства на нейни приятели, работодатели и персонала на училището, в което учили синовете ѝ, за това как Сандлинг наистина била променила коренно живота си, минали няколко месеца и съдебно дело преди жената да си върне попечителството над децата си.

Разширявам търсенето и изтеглям всичко, което успявам да открия за случая Сандлинг. След няколко часа вече съм убеден, че цялостното ми впечатление е било повлияно от медийното отразяване, оклеветило Ема Сандлинг. Изглежда Шофлър се е хванал на същата въдица, както и Джуди Джоунс от ФБР — поне никога не са ми казвали нещо, което да ми подсказже, че смятат случая за свързан с нашия, въпреки очевидните сходства.

Аналогията — шестгодишни близнаци, отвлечени на обществено място — е толкова поразителна, че не мога да сваля очи от статиите. Може би не съм догледал нещо заради погрешното предположение, че бурният личен живот на Сандлинг непременно означава участие в отвличането на собствените ѝ синове. Когато ги препрочитам сега, не откривам нищо, никакви доказателства, които да противоречат на нейния разказ за случилото се. Трублад е имал алиби. Не е открит друг съучастник. Сандлинг не е променила версията си нито веднъж въпреки тежките разпити. И макар че продавачката в магазина за сувенири е получила част от наградата, нито цент от въпросния фонд не е попаднал в ръцете на Сандлинг.

През следващите два часа разговарям с полицейските управления в Корвалис и Юрика. В началото, когато се представям и казвам, че ме интересува случаят Сандлинг, ме прехвърлят от служител на служител. Когато започвам да настоявам, реакцията ме изненадва — удрям в стена.

Използвам имена, споменати във вестниците по повод на отвличането, и издирвам телефонните номера на хора, свързани с Ема Сандлинг — клиентите ѝ, социалните работници, адвокатата ѝ и всеки, чието име успявам да изровя от медийното отразяване. Свързвам се с половината от тях и се натъквам на една и съща реакция. Не знаят къде е. Не могат да ми помогнат.

Ставам схванат от стола си, осъзнал, че навън е тъмно и че съм стоял пред компютъра с часове. Не съм се отказал от издирването на Ема Сандлинг, но знам, че трябва да хапна нещо. Откакто Лиз ме напусна, отслабнах значително и хората започнаха да го забелязват.

Отправлям се към кухнята да намеря нещо за ядене, макар да знам, че хладилникът е почти празен. Има само две изсъхнали парчета сирене, плесенясал пъпеш и половин литър мляко, което се оказва киснало. Пиле на грил, което съм забравил да увия, сега е така изсъхнало, че прилича на мумия. Във фризера има само ледени кубчета и една замразена пица. Оглеждам кутията на пицата за дата на годност и я откривам под плътен скреж. Датата, в избледняло розово, е отпреди година.

Дори и това ме потиска. Пицата се е озовала във фризера още преди с Лиз да се разделим, преди животът ми да се разпадне на съставните си части. Сигурно сме я купили за вечеря на момчетата. За миг издигам пицата до статута на талисман. Откривам, че не ми се иска да я изхвърля. Клатя глава, изливам млякото в чешмата и изхвърлям всичко останало.

През повечето време се храня навън. На това трябва да се сложи край — прекалено скъпо ми излиза. Казвам си, че утре ще напазарувам, предимно аламинути. Както и малко здравословна храна. Ябълки. О, Господи!

За пръв път след отвличането на момчетата си обувам маратонките и излизам да потичам във влажната вашингтонска нощ. Определено не съм във форма, но кросът ме отпуска. Самото движение ми е приятно, усещането за избиващата по тялото ми пот, за затруднения ритъм на дишането ми. Приятно ми е как колите ме подминават с рев под светлинните ореоли около уличните лампи и как вниманието ми се фокусира върху основни неща — къде да стъпя, как да заобикалям най-добре минувачите, как да хвана зелената вълна на светофарите, така че да не накъсвам кроса си.

Тичам петнайсетина минути, после тръгвам по обратния път. Спирам в денонощния на ъгъла на Портър и Кънектикът, дишам тежко и се потя обилно, докато измъквам една петдоларова банкнота от джоба на шортите си. Тя също е мокра от пот.

Продавачката е същата, която Джак кръсти „Бавната маца“. Срамежлива, дребничка жена, почти момиче, с красиво лице. Прави всичко с такова вбесяващо и бавно внимание, че клиентите, които я познават, излизат от магазина, ако на опашката има повече от един човек.

— Две ямайски телешки пържоли — казвам ѝ аз. Те ще са ми вечерята — вкусни, макар и мазнички.

Продавачката ме поглежда с огромните си кафяви очи, после свежда поглед към ръцете си.

— Вие сте човекът с изчезналите деца — казва тя.

— Аз съм, да.

— Моят вуйчо... той разбира тези неща от друг свят. — Притиска един пръст към челото си. — Той казва, че момчетата ви са добре.

— Вуйчо ви? Какъв друг свят? Знае ли къде са момчетата?

— Не, не. — Стиска пръсти и поглежда встрани, очите сведени.

— Ами... как се казва... светът на душите. Той казва вашите момчета не са там, още са в този свят. Аз му казвам, че живеете близо до магазина и че много пъти идвате тук. Вуйчо казва — вашите момчета са добре. Аз помисли вие иска да знае. — Лицето ѝ се раздвижва в срамежлива усмивка, нещо като вдигане на рамене.

— Благодаря ви. — И наистина съм ѝ благодарен. Доволен съм и от най-слабата искрица светлина. — Благодаря, че ми казахте.

— За нищо. — Прави пауза. — Люти или по класическа рецепта?

Пускам рестото в голям стъклен буркан, където се събират средства за дете на име Белинда, което е болно от левкемия. Друг изстрел в тъмното — като уебсайтовете, като снимките по кутии от хранителни стоки, като всичко. Когато се касае за деца, не можеш да се задоволиш с проценти или вероятности — правиш каквото можеш, всичко, което можеш.

— Благодаря ви, че ми казахте за вуйчо си. — Благодарността ми е искрена. Изумително е как това дребно, непотърсено насърчение ми влива сила.

Мадоната на касовия апарат ме награждава с ангелска усмивка.

---

[1] 20/20 — неправителствена онлайн организация за обществен натиск — Бел.прев. ↑

16.

— Задръж за секунда — казва Шофлър, — тъкмо си тръгвам. — Чувам гласове, звън на асансьори, Шофлър си взима довиждане с някого. После казва по телефона: — Е, какво става?

— Близнаците Сандлинг.

Ако не го познавах толкова добре, може би нямаше да забележа, но сега усещам колебанието и внезапната сдържаност в гласа му.

— Е и — какво за тях?

— Колкото повече чета за случая, толкова повече ми прилича на нашия. Приликите са удивителни. И не разбирам защо вие с Джуди Джоунс сте го отхвърлили като несвързан.

И отново долавям онази особена нотка в гласа му, сякаш е нащрек.

— Проверихме го, Алекс. Наистина. Виж, онова отвличане е станало на другия край на континента. Имаш възрастта на момчетата и че са близнаци. И толкова.

— И толкова?

— Като оставим това настрани, не виждам друга връзка. — Шофлър кашля да си прочисти гърлото. — Майката, така де... не е била точно стълб на обществото.

— Слушай, Рей, изчетох всичко, което успях да открия по случая. Доколкото мога да преценя, Ема Сандлинг може и да не е била майка Тереза, но няма никакви доказателства, че е била свързана с отвличането на децата си.

— Това е твое мнение. Може да има факти, за които не знаеш.

— Сигурно. Защото по всичко личи, че колегите ти не са си дали много зор да издирят похитителя, след като децата са се появили в Юрика.

— Грешиш — казва Шофлър. — Имаше разследване. И то сериозно разследване. Само че майката не беше от най-услужливите.

— Искаш да кажеш...

— Искам да кажа, че Ема Сандлинг отказа да съдейства. Казала, че е за доброто на момчетата, да ги предпази, но не всички се хванаха на това. Виж — момчетата са живи и здрави, всичко свърши добре. В продължение на няколко дни това беше голямата новина, истинско чудо. Но след това? Няма извършител, няма предявено обвинение, няма история, няма процес. Разполагахме само с момчетата и с едно полицейско разследване, стигнало до задънена улица. Защо? Защото по някаква причина — било защото е замесена, или защото искрено е искала да предпази децата — мамчето не пожела да говори, не разреши и на момчетата да говорят.

— Можела е да изкара някой и друг долар от медиите, това поне е сигурно.

— Вярно, и това може да означава, че е сваятна. Или че се е опитала да ограничи щетите. Колкото повече хора си врат носовете, толкова по-вероятно е участието ѝ да излезе на бял свят.

— Ако е участвала.

— Добре де, ако е участвала. Но общото мнение беше, че не ѝ е чиста работата, че е било някаква схема да се изръсат пари от състрадателното общество, която се е прецакала. След което мама Сандлинг изчезна от сцената.

— Не съм съгласен.

Отначало Шофлър не казва нищо. После пита:

— Защо?

— Защото колкото повече мисля по въпроса, толкова повече се убеждавам, че човекът, отвел хлапетата Сандлинг, е същият, който е отвлякъл и моите. Те са се измъкнали, така че той е взел моите деца, за да ги замени.

— Хм. — Пауза. — Убеждаваш се значи?

— Моделът е същият. Стига, Шоф!

— Сигурно има хиляди близнаци на Западния бряг. Защо му е да идва в другия край на страната?

— Не знам, но колкото повече мисля за случая Сандлинг, толкова повече ми прилича на моите момчета. Смятам да направя допълнителни проучвания. Само че не мога — заради Ема Сандлинг. Тя е изчезнала, все едно е пропаднала вдън земя.

— Опитал си се да я намериш, така ли?

— Да. А откриването на хора е част от служебната ми характеристика. За да си добър репортер, трябва да си имаш източници и да намираш разни хора, без значение дали искат да бъдат намерени или не. Обаче не мога да открия Ема Сандлинг.

— Хм.

— И докато се опитвам да ѝ хвана следите, говоря и с ченгетата в Орегон. Не, това не е съвсем точно. Говоря на ченгетата в Орегон.

— Не раз...

— Обаждах се и в двете управления — в Корвалис, където са изчезнали момчетата, и в Юрика, където са избягали от караваната. Колегите ти в Юрика ми казаха каквото можах, което не е много. Но тези от Корвалис! Не ми казват нищо, Рей. Мълчат като риби. Категорично отказват да говорят с мен. Разправят ми някакви глупости за „правото на лична тайна“.

— Значи затова ми се обади. — Той въздъхва продължително.

— Да. Реших, че може би ще успееш да ги убедиш. Да им кажеш, че няма да създавам проблеми никому.

Той не бърза да отговори.

— Съжалявам, Алекс. Не мога да ти помогна. Ще ми се да можех, но ръцете ми са вързани.

— Ръцете ти са вързани? Става дума за синовете ми. Рей, не можеш да...

Но инспекторът вече е затворил.

Два часа по-късно стоя пред дома на Шофлър в Грийнбелт и го чакам да се появи. Къщата не отговаря на очакванията ми — макар да не съм сигурен какво всъщност съм очаквал. Знам, че Шофлър работи по седемдесет часа на седмица и че има два провалени брака зад гърба си. Сигурно съм очаквал нещо запуснато, но къщата пред мен е спретната и уютна, с дъсчена ограда и добре поддържани цветни лехи. Има дори и асма пред вратата.

Отначало седя на верандата, но по залез облак хищни комари ме прогонва обратно в колата ми. Чакам, слушам бейзболните репортажи по радиото и периодично включвам климатика, когато стане прекалено горещо.

Силен металически удар, който се случва сякаш в черепа ми, ме измъква от дрямката. Звукът всъщност е от почукване по вратата на колата ми, както осъзнавам със закъснение, отваряйки очи — Шофлър е надвиснал пред прозореца.

Не се радва да ме види. Стойката му е хищническа, почти заплашителна, наполовина в сянка, осветен от нездравата зелена светлина на уличните лампи. Изглежда ужасно, раздразнен, но и толкова уморен, че очите ми отскачат към часовника на таблото — 03:32 през нощта.

Целият съм потен. Устата ми е като пълна с памук, устните ми са сухи и напукани. Ризата ми е залепнала за кожената седалка и издава неприятен звук, когато изправам гръб и посягам да отворя вратата. Само че Шофлър затиска вратата на джипа с голямата си ръка и ме поглежда намръщено.

— Прибирай се, Алекс.

— Няма.

— Просто си върви.

— Трябва да говоря с теб.

Завърта се на пета и тръгва към вратата на къщата. Влязъл е преди да съм се измъкнал от джипа. Натискам звънеца поне дузина пъти. Не мога да повярвам. Чакал съм го шест часа! Връщам се в колата с огромното желание да натискам клаксона, докато не събудя целия квартал и не принудя Шофлър да говори с мен. Но си спомням изражението на лицето му и решавам да не го правя.

През последните няколко седмици съм прекарал много време с Шофлър и всяка минута съм бил настроен на неговата вълна, наблюдавал съм го с екзалтираното внимание на влюбен хлапак, непрекъснато нащрек за издйнически знаци — чул ли е нещо, има ли някакви новини? Научил съм се да разчитам езика на тялото му — интонацията, жестовете, изражението.

Освен това знам, че ченгетата и военните много държат на уважението. Ако направя номера с клаксона и злепоставя по този Начин Шофлър пред съседите му, няма да постигна нищо. Може дори да ме арестува. Спирам две пресечки по-нататък и нагласявам алармата на мобилния си да ме събуди в шест. Инспекторът няма пак да ме свари задрямал.

Когато излиза от къщата си в 7:44, Шофлър изглежда изненадващо бодър за човек, който е спал — в най-добрия случай — четири часа. А след това ме вижда, когато се показвам иззад неговата краун виктория.

Раменете му се отпускат. Клати глава.

— Господи, Алекс!

Аз просто си стоя там. Вратите на колата му се отключват с щракване.

— Влизай — казва той.

— Какво?

— Влизай.

Вече е станало горещо, слънцето е бяло замазано петно зад мътната мараня на небето. В колата направо не се диша. Освен това вони — на храна за вкъщи и на пепелник, омесени с натрапчивата миризма на боров ароматизатор. Прекарал съм с Шофлър достатъчно време да знам за него следното — пие кафе по цял ден, пали цигара от цигара при всяка възможност и яде предимно в колата си.

Излиза на задна от алеята пред къщата си и сваля всички прозорци. Отначало решавам, че сме тръгнали за кафе, в „Дънкин Донатс“ или „7-11“, но скоро се озоваваме на шосе 50, пътувайки сред фон от бял шум. Инспекторът не продумва. След няколко минути протяга ръка към таблото и всички прозорци се затварят, с изключение на неговия. Включва климатика и пали цигара, вдишвайки дълбоко и жадно дима. По навик — а не защото се съобразява с мен — издишва дима през прозореца. Вбесен е и раздразнението се излъчва от него като силово поле.

— Къде отиваме?

— Имам среща — казва той.

— Но...

— Искаш да говорим? Това е времето, с което разполагам. Искаш да се върнеш при колата си по някое време преди полунощ? Твой проблем.

— Добре.

Устоявам на условния рефлекс да се извиня или поне да кажа нещо, което би свалило напрежението в колата. Така е по-добре — и

дватамата да сме вбесени. Така няма да си говорим глупости.

Вече сме на деветдесет и пето. Шофлър се включва в натовареното движение, стилът му на шофиране е безстрашен и толкова агресивен, че с мъка се удържам да не набия крака в пода. Изпушва цигарата си чак до филтъра, загасява я в препълнения пепелник и затваря капака.

Само че не я изгасил добре и след минута тънка струйка дим с лютивата миризма на горящи филтри се процежда откъм пепелника. След още една минута той отваря отново пепелника и изсипва малко студено кафе в пушещата маса. Резултатът е съскане, последвано от нова вълна на още по-ужасна миризма.

— Ароматотерапия — казва Шофлър. Затваря пепелника, вади ръка през прозореца и потропва с пръсти по външната страна на вратата. — Виж — казва след малко. — Всъщност не съм ти ядосан.

— Не си ли?

— И знаеш ли защо? Защото си прав.

Вмъква голямата кола в открила се за миг пролука в лявото платно и си спечелва дълго възмутено бибипкане. Подава ръка през прозореца и показва среден пръст.

— Дъщеря ми твърди, че съм незрял — точно това са думите ѝ. Аз ѝ казвам, че за мен това е зрелостта — да показвам на тези нещастници среден пръст вместо да ги спирам за проверка. — Раздвижва рамене, потупва джобчето на гърдите в търсене на цигара, изважда една от пакета и я пали.

— И така... мама Сандлинг.

— Да.

— Същото като случая със Снайпериста. Всички казват, че е бял самотник — бял, бял, бял. Бял мъж в бял пикап. Е, ти може и да не го знаеш, но както вървят нещата, някои колеги не мислят така. Сигнали са до заключението — от свидетелства на очевидци, от гласовия запис, — че онзи е от братята. Освен това смятат, че кара бивша полицейска кола, синя краун виктория или шевролет каприз. Някои от тия откачалки си падат по рециклирани полицейски коли — дали заради иронията или просто защото тези бибчета наистина си ги бива. Но работата е там — чуваме ли ние, останалите, теорията им? Защо става така, че никой, на нито един инструктаж, не казва и дума за чернокож в син седан, който говори за себе си в множествено число?

Клатя глава.

Шофлър загасва цигарата си в кашата от смачкани фасове.

— Дали случайно не е защото окръг Монтгомъри е ответник по дело за расово профилиране?

— Шегуваш се.

Шофлър клати глава.

— Колкото до случая Сандлинг — и там имаше дела, и то не едно. Двамата с Джоунс забелязахме приликите, между другото. Джоунс се свърза с онези в Корвалис. И какво стана? Съдействаха ли ни, услужиха ли ни като колеги на колеги? Не. Повече или по-малко ни казаха да се разкараме.

— Тя е от ФБР и са я разкарали?

— Много са учтиви, искат да ни услужат, но иначе — да, разкараха я.

— Защо?

— Заради съдебните дела. Ето как стоят нещата — Ема Сандлинг има възражения за това как е водено разследването. И съди полицията — за периода на задържането ѝ, за начина, по който е водено разследването, и за какво ли още не. Има дело за злоупотреба със служебно положение и друго за профилиране въз основа на начин на живот.

— Това пък какво е?

— Твърдят, че клаузата в конституцията за равни права на защита би трябвало да се отнася за класа и начин на живот по същия начин, по който покрива раса, религия, пол и етническа принадлежност.

— Искат промяна в конституцията?

— Да. Помисли за това, а? Така, значи ченгетата там нямат вяра на Сандлинг. Все още смятат, че иска да си покрие задника; все още смятат, че е замесена. Така че задай си въпроса дали Сандлинг изгаря от желание да говори с някого, който е свързан с опазването на реда. Ченгетата мислят, че тя го е направила. Децата са ѝ били отнети и са минали месеци, докато съдът ѝ ги върне. Успяла е само защото е попаднала на мекосърдечен съдия, който е сметнал, че да си оставя момчетата в библиотеката и да живеят в палатка не я прави много лоша майка. Като се имат предвид социалната реформа, нивото на безработицата и невъзможността на Сандлинг да плаща на

детегледачка или таксите в детските градини, какво друго е можела да направи? Както и да е, когато Джоунс се обади с молба да ѝ дадат телефона на Сандлинг, удари на камък.

— Сандлинг не е пожелала да разговаря с нея.

— Именно. Сандлинг не иска да говори, ченгетата не искат да говорят, адвокатите не искат да говорят. Пробвахме.

— Тя знаела ли е за Кевин и Шон?

Шофлър обръща към мен голямата си глава и просто ме поглежда.

— Ти как мислиш? Че е възможно да е пропуснала историята? Може би, ако живее на Марс. Не, работата е там, че отвличането на твоите момчета е съживило нейния случай. И това я е ужасило.

— Откъде знаеш?

— Проведохме конферентен разговор — аз, Джоунс, Сандлинг и адвокатите ѝ. Адвокатите много помогнаха, както можеш да си представиш — непрекъснато ѝ повтаряха, че не е длъжна да говори с нас, че не е длъжна да отговаря на този или онзи въпрос. Но ние все пак я притиснахме, заиграхме се с чувството ѝ за вина и така нататък. Имаме две момчета в опасност, нейните момчета биха могли да ни дадат полезна информация, как може тя като майка... дрън-дрън-дрън.

— И?

— Нищо. Не стигнахме и до първа база. Където и да живее сега, никой не я знае коя е. И тя иска това да си остане така... което е разбираемо. Притеснява се да не изтече информация и случаят с момчетата ѝ да не се появи отново по първите страници, което неизбежно ще унищожи новия им живот на новото място. Или пък извършителят ще си опита повторно късмета — на което Джоунс отговори „не и ако го хванем“. Само че Сандлинг не се хвана и дума не обели. Адвокатът побърза да ни предупреди, че нямаме право да споменаваме случая Сандлинг пред медиите.

— Шегуваш се!

— Обади се на шефа на Джоунс в Бюрото и на моя шеф в Аръндел... просто за да придаде тежест на предупреждението си.

Седя си там и се пържа в собствения си сос от гняв и безсилие. Вбесен съм на Сандлинг, на адвокатите ѝ, на ченгетата, на всички. И което е по-лошо, започвам да губя надежда. Поемам си няколко пъти дълбоко дъх, за да се преборя с нещо като вътрешен срив.

— Добре ли си? — пита Шофлър.

Свивам рамене.

— Мога да направя две неща за теб — казва Шофлър. — Първо, макар да не вярвам да ти е от голяма полза, мога да ти дам копие от портрета. Онзи, който са изработили с хлапетата на Сандлинг. Джоунс успя да го изиска. Аз май нямах право да го копирам, но го направих. Пък и без това вестниците го публикуваха навремето. Ако някой те пита, оттам си го взел.

— Не прилича ли на Флейтиста?

Той свива рамене и вдига едната си ръка.

— Кой знае? Като че ли не. Повече лицево окосмение от нашия човек. Което замазва чертите. — Въздъхва. — Второто нещо, него можеш и сам да го издириш, така че просто ти спестявам време, моминското име на Сандлинг е Уейлн.

— Мислиш, че сега използва това име?

— Отде да знам — казва Шофлър и ми се хили. — Беше ми казано да не си навирам носа.

Оставя ме близо до Белия дом.

— Вземи метрото от станция Юниън — съветва ме Шофлър. — Слез на Ню Карлтън. Оттам можеш да вземеш такси. Ще ти струва максимум десет долара.

Когато отворя вратата на следващата сутрин да взема вестника, зад мрежата е пъхнат кафяв служебен плик. Не очаквам много и въпреки това оставам разочарован, когато виждам портрета.

Лицето е безизразно, каквито истинските лица не са. Липсата на изражение някак лишава чертите от смисленост и прави образа нееднозначен. Дори снимките за документи са по-изразителни — защото все пак са снимани живи хора. Занасям скицата в кабинета си и я поставям до скиците, направени от Марайке — една с моя помощ, останалите по описанията на други очевидци. Като че ли има нещо в очите, което се повтаря във всички скици. Като се изключи това, образите са на различни мъже с лицево окосмение. Лицата ме гледат, неразгадаеми, сякаш ми се подиграват — не знаеш кой съм.

Мери Макафърти почуква с розовия си нокът по бюрото и ме поглежда с големите си кафяви очи.

— Не би трябвало да е проблем да я открием — казва тя. — Може и да не е имала адрес, щом е живяла в парк... но е имала кола, което означава шофьорска книжка, застраховка. Очевидно е имала карта за библиотеката, а мога да се хвана на бас, че децата са имали личен лекар. Трябва да има нещо в училищните архиви, може би глоби за превишена скорост и неправилно паркиране, клубни карти в големите магазини. Повярвайте ми, освен ако не си постави за цел обратното, в наше време всеки фигурира в десетки бази данни. И какви са шансовете да е прекъснала всичките си връзки с миналото? — Макафърти клати глава.

— Така е.

— Може да използва друго име — но казвате, че това е моминското ѝ име, така че е доста вероятно да го е запазила заради социалните осигуровки, а в такъв случай... е, в такъв случай няма да е трудно. До утре може и да съм открила нещо. Да ви пратя имейл? Или предпочитате по факса?

— Имейл става.

— Значи се разбрахме — казва тя и става. Поколебава се, после клати глава. — Но на мен се пада лесната част. Вие ще трябва да я убедите да разговаря с вас.

— Знам.

— Ако не се лъжа, тази жена няма да се поколебае да повика полицията — казва тя. — Внимавайте да не ви арестуват.

17.

Макафърти е страхотна. Ема Сандлинг, по баща Уейлън, живее във Флорида. На следващата сутрин в седем часа вече летя към Дейтона Бийч.

От летището към града минавам по огромния международен скоростен аутобан Дейтона. Оттам продължавам по магистрала А-1-А, избелена от слънцето и обточена и от двете страни с безкрайни ресторанти за бързо хранене, мотели, миниатюрни голф игрища и боулинг зали. Всичко е павирано. Единствената растителност, като се изключат грижливо поддържаните оазиси на голф игрищата, се състои от някоя и друга обрелена от вятъра палма. От време на време между гигантските хотели и комплекси зървам и причината за съществуването на всичко това — белия пясък и ослепителния блясък на Атлантика.

След няколко мили виждам ориентира, който търся — огромния комплекс на хотел „Адамс Марк“. Моята стая в „Дроп Анкър Ин“ е на една пресечка от другата страна на пътя. Голямата ѝ табела с форма на котва обявява СВОБОДНИ СТАИ НА СПЕЦИАЛНИ СЕДМИЧНИ ЦЕНИ.

Според метеорологичния канал разликата в температурата и влажността между Вашингтон и Дейтона Бийч не е голяма, но не така го усещам, когато слизам от взетата под наем хюндай соната. От паважа се излъчва жега, толкова плътна и влажна, че се усеща като шамар в лицето. Океанският бриз също не помага. Вятърът е като струята на огромен сешоар.

Стаята е точно каквато може да се очаква за трийсет и два долара на ден — тъмните следи от изгаряния с цигари красят голяма част от повърхностите, телевизорът и лампите са завинтени към поставките си, а за дистанционното трябваше да оставя двайсет долара депозит. Застояла миризма на цигарен дим се е напоила във всички тъкани и дразни обонянието въпреки аромата на евтин освежител. Но пък стаята

е голяма и с климатик, който изглежда си върши работата. Има и телефон, така че мога да си включа лаптопа към интернет.

Ема Сандлинг, сега Сузи Уейлън, работи наблизо, на самия плаж, в павилион на име „Плажното зайче“ на двеста метра от „Адамс Марк“. Освен това учи вечерно в Общинския колеж на Дейтона Бийч и е преполовила курса си по „респираторна терапия“. Момчетата ѝ посещават петото поред безплатно библейско училище, като последното е спонсорирано от църквата „Словото Божие“ в Ормънд Бийч. Уейлън кара червен пикап субару от осемдесет и четвърта с лепенки „Спасете тюлените“. Живее с момчетата в малък апартамент под наем в Порт Ориндж, където получава отстъпка от наема срещу задължението да мие коридорите и стълбището и да поддържа чисти пералното и складовото помещение. Всичко това го разбрах от имейла на Макафърти само два часа след като бяхме говорили. „Чудесата на информационната ера“ — както се изрази тя.

Сядам на леглото, после се изтягам и забивам поглед в тавана. Откакто получих имейла на Макафърти, се опитвам да измисля как да подходя към Ема Сандлинг.

Планът ми е да отида при „Плажното зайче“, да взема под наем шезлонг и чадър, да си купя тубичка слънцезащитен крем и да я запrikaзвам. Бива ме в тези неща като повечето репортери.

Плащам за еднокдневен престой, показвам разписката на входа и влизам с колата на плажа зад един черен експлорър. Караме по пясъка със задължителната скорост от петнайсет километра в час. Вдясно от мен има безкраен парад от сгради и паркирани коли, хотелските басейни проблясват на слънцето. Вляво е белият плаж, гората от чадъри, кърпи, плажни постелки и хора, просторът на океана и небето.

Забелязвам караваната, където работи Ема Сандлинг, което не е трудно. Намира се под огромен надуваем заек с бански костюм. Заекът подскача и се дърпа на еластичните си въжета под напора на бриза. Малка опашка клиенти се е наредила пред караваната, кльоцави младежи с огромни шорти, дебели пенсионери. Почерняло от слънцето момиче си тръгва с голям книжен пакет пържени картопки.

След минутка минавам покрай караваната и първото ми впечатление от Ема Сандлинг е за силует зад прозореца, който

отброява ресто. Излизам от плажния комплекс близо до „Адамс Марк“ и се връщам по А-1-А обратно към входа. Този път Сандлинг е отвън с подложка за листа в ръка и говори с две момчета, понесли зелени буги-бордове. Тя е дребна жена с червеникава коса, хваната на тила в хлабава опашка. Носи розови шорти, бяла блузка и джапанки. Зърната за миг усмивка, впечатление за лунички и ето че пак съм я отминал.

Този път човекът на входа ме познава и ми маха да влизам. На стотина метра от „Плажното зайче“ вмъквам сонатата между бял пикап и ръждясащ блейзър.

— Кажете? — Има заразителна усмивка. Трапчинки.

— Само бутилка вода.

— Готово. Малка или от един литър?

— Нека да е от литър.

— По-добре — казва тя и изважда бутилка „Дасани“ от хладилника зад себе си. — Горещо е. Човек трябва да внимава, иначе може да се обезводни.

Слага рестото в чинийката и поглежда покрай мен към жената отзад, но аз се колебая, обезоръжен от безгрижието и уязвимостта ѝ.

— Нещо друго, господине? — пита ме тя и леко смръщва чело.

— Не, това е всичко — казвам аз и се дръпвам.

Намирам свободно местенце на плажа, постилам кърпата си на твърдия пясък и гледам вълните, непрестанния им прилив и отлив. Малки деца цапат в плиткото, строят пясъчни замъци и носят черупки на майките си. Чайки крещат, прелитат самолети с рекламни пана. Решени да се сдобият с тен жени лежат неподвижно на кърпите си като припичащи се тюлени. Тийнейджърки вдигат врява във водата. Зад мен парад от коли пълзи с бавната скорост на погребална процесия.

Аз седя, слънцето прежурия в гърба ми и мисля за Ема Сандлинг. Усецам кожата си много сгорещена и когато затворя очи, главата ми започва да пулсира, сякаш някой непрекъснато затръшва тежка врата. Когато тръгвам обратно към колата, пулсиращото усещане е изчезнало и мястото му е заето от една-единствена потискаща мисъл — няма да стане.

Изглежда съм се заблуждавал — защото как съм могъл да си помисля, че ще стане? Бих могъл да се запозная с Ема Сандлинг,

разбира се, дори да се сприятеля с нея. Но какво ще стане, когато повдигна въпроса, който ме интересува? Когато новият ѝ приятел започне да задава въпроси за отвличането на синовете ѝ — за онова, което е положила толкова усилия да погребее в миналото?

В колата е толкова горещо, че се налага да постеля плажната си кърпа на седалката. Воланът изгаря ръцете ми. В мотела преглеждам тефтера си и по-точно информацията, която Макафърти ми е изпратила за Ема Сандлинг. Набелязвам си няколко въпроса, които искам да задам. После дълго гледам в тавана и мисля как да накарам Ема Сандлинг да говори с мен.

Най-накрая навличам шортите и тениската си и излизам, тичам по тротоара покрай А-1-А, изпаднал в нещо като транс от горещината и движението. Може пък кросът да раздвижи някоя идея в главата ми. Тичам половин час в едната и половин час в обратната посока, после се довличам в хладната мотелска стая. Взимам душ.

Размишлявам. Все пак имам нещо, което мога да използвам като лост. Ема Сандлинг се крие. Аз знам къде е. Бих могъл да я разкрия. Това тя ще го разбере. Тук си е създала някакъв живот и едва ли ѝ се иска да започва всичко отначало.

Само че така нареченият ми „лост“ далеч не се равнява на план Б. Никак. Остава ми само едно — да се оставя на нейната милост.

Благодарение на имейла от Макафърти знам разписанието на Ема. Ще затвори „Плажното зайче“ в пет, после ще отиде с колата си до Ормънд Бийч, за да вземе момчетата от училището. После най-вероятно ще хапнат в някой ресторант за бързо хранене, след което ще остави децата при бавачката в Порт Ориндж и ще ѝ остане време колкото да се придвижи за курса си в седем в Общинския колеж. Който продължава до девет и половина, след което ще прибере момчетата и ще потеглят към къщи. Дълъг ден.

Бих могъл да позвъня на вратата на апартамента ѝ, но усещам, че ще е по-добре, ако говоря с нея, без децата да са наблизо. Така няма да се чувства толкова уязвима. Ако бях по-търпелив, бих могъл да изчакам до утре сутринта и да я пресрещна на плажа преди да отвори

караваната. Само че съм нетърпелив. Ако успея да открия колата ѝ на паркинга пред Общинския колеж, ще я изчакам там.

Междувременно си проверявам пощата. Имам имейл от Петрих с прикачен файл с полицейските досиета за монетите и книжния заек. Изчитам ги, но единствената нова за мен информация е дългото един параграф експертно мнение от някакъв специалист по оригами.

Без да унищожа обекта, не мога да проуча техниките на сгъване, но съдейки по външния оглед, обектът прилича на модифициран заек на Ланг, фигура със средна трудност, адаптирана по някой от множеството модели на зайци, създадени от известния оригамист доктор Джоузеф Ланг.

Опитвам се да погледам телевизия, но това ме влудява — реклами, записан смях и новини ми действат като звука от нокти върху черна дъска. Изключвам го, но става още по-лошо — пържа се в собствения си адреналин и пълзящото време. Малко по-късно се отправям към плажа на разходка, донякъде успокоен от шума на прибоа. И въпреки това поглеждам часовника си през десет минути.

В девет потеглям към булевард Клайд Морис, небето над мен е нашарено с розови ивици. Излизам на международния аутобан, после вдясно към огромния паркинг на колежа. Сега паркингът е наполовина празен, но сигурно е бил претъпкан, когато Ема е дошла, защото откривам червеното ѝ субару почти в края. Сигурен съм, че е нейното заради лепенките „Спасете тюлените“, но все пак сверявам регистрационния номер с онзи в имейла на Макафърти. Да.

Девет и петнайсет е. Паркирам на няколко метра от субаруто. Включвам радиото, но след няколко минути не издържам и излизам от колата. Не мога да си намеря място от нерви. После обаче решавам, че привличам твърде много внимание, като просто стоя там, и тръгвам към тясна ивица растителност, разделяща паркинга от една сервизна алея. Там чакам сред ниски палми и тропически храсти, мърморя си тихо под съпровода на раздвижваните от вятъра листа.

В един момент си давам сметка какво правя — репетирам. Все едно упражнявам думите си преди пряко включване в ефир. Знам, че е глупаво, сякаш има правилен начин да кажа онова, което се каня да кажа — но въпреки всичко упорито изпробвам различни фрази, защото това ангажира мислите ми.

— Ема... казвам се Алекс Калахан. Сполетени сме от обща беда...

— Ема Сандлинг, нужда се от помощта ви.

— Ема...

Вече е съвсем тъмно. Осветителни тела се кипрят на равни интервали в паркинга, всяко хвърля конус от светлина, съживен от орбитиращи насекоми. Все повече коли си тръгват. В близката секция са останали само дузина.

Някой се приближава, но скоро разбирам, че не е тя. Някакво хлапе с провиснали панталони и слушалки на главата. Влачи се към ръждясалата си тойота и отпрашва.

След пет минути я виждам да бърза в моята посока. Хрумва ми, че сигурно изглеждам странно, застанал в храстите, така че преди да се е приближила прекалено, тръгвам към колата си. Имам смътната идея да отворя багажника като претекст, че съм извън колата. В последния момент променям решението си и вместо това отварям капака на мотора. И моментално решавам, че е било грешка.

Тя е извадила ключовете си и хвърля бдителен поглед към мен преди да отключи вратата на колата си.

Направо съм се парализирал.

Тя сваля прозореца — ръчно. Запалва двигателя. Звукът от колата е като сирена за край на времето. То изтича твърде бързо. Докато успее да раздвижа краката си, тя вече си слага колана. Тръгвам към нея, вдигнал ръка.

— Извинете? — казвам.

— Съжалявам, но наистина бързам.

— Чакайте. — А после изстрелвам с гласа си от новините: — Сполетени сме от обща беда.

Репетираните ми думи прозвучават странно, много странно — дори в собствените ми уши. Ема се намръщва, сякаш съм я заговорил на чужд език и тя се опитва да преведе казаното.

— Аз съм Алекс Калахан — казвам, говоря твърде бързо и думите ми се застъпват. — Видели сте го по новините. Синовете ми, Кевин и Шон, бяха отвлечени. Вашата трагедия е приключила щастливо, Ема, но моята продължава. Имам нужда от помощта ви. Нуждая се...

Името ѝ, излязло от моята уста, свършва работата, струва ми се. Не е проумяла нищо друго от казаното, докато не изричам името ѝ. Името, което вече не използва.

Виждам по лицето ѝ промяната — осъзнаване, последвано от ужас. После тя потегля, гумите изскърцват пронизително.

Издъних се.

Но истината е, че не изпадам в паника, защото знам, че не може да избяга от мен. Не може. Знам къде отива. Само че точно в този момент не мога да помръдна, не мога дори да вдишам. Въздухът ме притиска, тежък и плътен. Стоя на същото място, когато тя се връща.

Спира колата си, отваря вратата. Светлина се разлива през отворената врата, а тя седи там, на светлото.

— Вижте... съжалявам — казва тя. — Не ми беше лесно. С цялата тази негативна енергия — понеже съм единственият човек, който знае какво ви е, а вместо това направих всичко възможно да стоя настрана...

Гласът ѝ заглъхва и близо минута тя мълчи. Звукът на трафика сякаш набира сила.

— А когато чух за момчетата ви по телевизията... — О, Боже! — Поема си треперливо дъх. — Знаех, че е той, просто знаех. И си помислих... наистина си помислих... помислих си... — Гласът ѝ отказва и тя започва да плаче. — Помислих си... това е добре, сега той няма да се върне за моите деца. Получил е каквото иска. — Дави се от хлипове. — Съжалявам.

— Хей — започвам аз, — няма нищо. Раз...

— Не, има — прекъсва ме тя. — Толкова се срамувам от себе си. — Въздишка. — Работата е там, че когато децата се появиха в Юрика... човек би си помислил, че всички ще са толкова щастливи. Но не бяха. Е, вдигна се шум как било истинско чудо и така нататък, не било ли прекрасно... но сякаш това не им беше достатъчно. Щастливият край ги задоволи за... колко... за четиридесет и осем часа. След това искаха да се върнат към трагедията и нещастиято, по-лоши

бяха и отпреди. Толкова беше трудно. Децата се върнаха, а после те ми ги отнеха.

— Сигурно ви е било трудно да повярвате.

Тя клати глава, вади цигара и я пали.

— Опитвам се да ги откажа — казва тя. — Никога не пуша пред момчетата.

— Това е добре.

— Трябва да разберете — казва тя. — Все още ме е страх, че ще намерят начин да ми ги отнемат. Разбирате ли?

— Разбирам.

— Виждате ли, те още не вярват, че съм невинна. Така и не повярваха, че Далт просто си тръгна, когато се обадох от полицията и му казах какво е станало. Не му беше много чиста работата, бил е известно време в затвора. Това го знаех, но не знаех, че е пуснат предсрочно срещу подписка. А после, когато не можах да го намерят, направо зациклиха на тази теория. Просто не искаха да приемат истината — че си е тръгнал, защото се е уплашил. До последния момент бяха убедени, че ще намерят момчетата заровени някъде. Или че Далт ще се появи и ще признае, че двамата сме ги продали за детско порно или нещо такова.

— Наистина?

— Наистина. И когато момчетата се появиха, сякаш им се искаше те да са преживели нещо ужасно. Фактът, че децата бяха добре — или поне сравнително добре, — ги разочарова. И просто не искаха да ги оставят на мира. Непрекъснато ги тормозеха, разпитваха ги. Не знам. Предполагам, че и аз на тяхно място не бих повярвала на човек като мен.

— Вижте, искрено ви съчувствам. Но причината да ви потърся е защото съм отчаян. Мисля, че човекът, отвлякъл вашите синове, сега държи моите.

Тя отклонява поглед встрани и когато отново поглежда към мен, виждам, че плаче. Скрива лице в шепи.

— Знам.

— И...

— Просто не виждам как бих могла да ви помогна. Полицията се провали отчасти, защото решиха, че двамата с Далт сме виновни, но отчасти защото нямаха други улики. Камерата на бензиностанцията

беше хванала караваната, но не и табелката с номера. Няколко души в бензиностанцията бяха видели онзи, но той е бил с униформа — гащеризон и шапка, като на механик или нещо подобно. Камерата не го е хванала.

— Бихте ли говорили с мен? Просто да ми разкажете?

Тя ме поглежда.

— Ако мога да го направя, без животът ми да се появи в жълтите вестници — да. Не знам дали мога да ви кажа нещо, което да ви е от полза, но... — Вдига рамене.

— Благодаря.

Въздъхва дълбоко и поглежда часовника си.

— Детегледачката ще се притесни. Да не говорим, че трябва да сложа момчетата да си лягат. Защо не дойдете утре при „Зайчето“?

Не знам защо, но се правя на ударен.

— Зайчето?

— Видях ви там — бяхте с шапка на Ориолес, нали? Купихте си бутилка вода. — Почуква с пръст по слепоочието си. — Жалко, че не видях човека, който отвлече децата. Никога не забравям лица.

18.

Помагам на Ема, когато се натрупат много клиенти — подавам ѝ кутийки газирана вода, зареждам резервния хладилник, стоя на прозореца, докато тя дава под наем буги-борд или дъска за сърф. Когато няма клиенти, си говорим. Сред шума на вълните, рева на генератора и жуженето на охлаждащите машинарии и климатика в караваната е толкова шумно, че провеждаме разговора си почти с викове.

Докъм средата на предобеда сме разказали в общи линии историите си. За мен е извън съмнение, че човекът, отвлякъл нейните синове, е същият, когото аз наричам Флейтиста. Но Шофлър е прав. Паралелите са неясни. Няма конкретни подробности, още по-малко вещественни доказателства, които да свържат двата случая.

Споделяме впечатленията си какво е да те заподозрат в изчезването на собствените ти деца.

— Нормално е да се случи на човек като мен — казва ми тя. — Така де, аз съм боклук — оправих се, вярно, вече три години съм чиста, но какво от това? Винаги си само на косъм да ги започнеш пак. — Умълчава се, после казва: — И този косъм трябва да стане здрав като... като от титан. Това се опитвам да направя.

— Мисля, че шансовете ти са добри.

Тя свива рамене.

— Работата е там, че... те изглежда смятаха, че сме намислили да изкопчим пари по някакъв начин и затова момчетата са изчезнали. Но при теб? Не разбирам.

— С жена ми сме разделени. Но основна роля изигра Флейтиста — той е оставил окървавената тениска в килера и поне за няколко дни полицията вярваше, че аз съм убил децата.

— А, да, точно така — сега си спомних. Кокошата кръв.

— А и онази купа с вода — тя също си свърши работата. Не знам какво са си помислили — че съм държал момчетата затворени в килера? — Клатя глава.

— Каква купа с вода?

— Имаше купа с вода на един рафт в килера в детската стая. Високо. Нямам представа как се е озовала там. В същия килер намериха окървавената тениска.

Не е точно ахване — по-скоро сякаш тя спря да диша, — но при всички случаи няма начин да пропусна внезапните вълни на тревога, излъчващи се от Ема Сандлинг.

— Какво?

— Наистина е той — казва Ема.

— Какво имаш предвид?

— А десетцентови монети? Имаше ли редичка десетцентови монети?

— Да. В права редица на мивката в банята.

Ема слага ръка върху моята.

— Имаше редичка десетцентови монети в средата на спалния чувал на Конър. Помислих, че Кон ги е сложил там. Но после Амалия — тя живееше в съседната палатка — та тя само погледна монетите и направо откачи. Имам предвид, че стана бяла като платно, а иначе кожата ѝ е много тъмна. Пак тя забеляза и водата — купа, сложена на една малка поличка, нали се сещаш, закачена за стената на палатката.

— И защо се е уплашила толкова? Какво означава това?

— Е, и аз това я попитах, само че Амалия... първо ми каза да не пипам нищо, и въобще изглеждаше прекалено истерична, за да обяснява каквото и да било. Не пипай водата, каза, не мести монетите. И го каза наистина сериозно, сякаш беше въпрос на живот и смърт, сещаш се. Аз я гледам и нищо не разбирам. Един вид — какви ми ги говориш. Тя се опитва да ми обясни, но английският ѝ не е много добър. Доколкото можах да схвана, това били някакви вуду работи и главното било да не ги мества. Казах ли, че тя е от Хаити? Чакай малко.

Обслужва група тийнейджъри, подава кутийки с кола и пържени картопки, туба слънцезащитен крем и една тениска с надпис „Животът е плаж“. Едно момиче се киска и казва: „Стига, Кевин, престани вече!“. Кевин. Името ме вледенява. Кевин. Шон. Къде сте?

В гърдите ми сякаш има вакуум, сякаш сърцето ми се е изпарило. Защото полицаите взеха водата и монетите като веществени доказателства. Предвид на казаното току-що от Ема, не мога да

превъзможна чувството, че това може да нарани момчетата. Или може би вече ги наранило.

Ема затваря прозорчето, връща се, сядна на ниското столче и пригладва бретона си назад. Климатикът в караваната не надмогва жегата и ние двамата сме потни.

— А тази Амалия... знаеш ли къде е тя сега?

Ема клати глава.

— Въобще не съм я виждала оттогава. Малко след разговора, за който ти разказах, ченгетата дойдоха и оградиха палатката с полицейска лента. Искях да остана там — още вярвах, че момчетата може да се появят отнякъде, — но те ме отведоха в управлението. Започнаха да разпитват другите хора в парка, блокираха изходите. Амалия и нейният приятел Бертран бяха незаконни имигранти. Тя работеше в „Камфърт Ин“, хотела. Той беше строителен работник. Много хора като тях живеят в паркове. Сецаш се — работещите бедняци. Палатковите лагери са много по-евтини от апартамент под наем. Както и да е, Бърти и Амалия със сигурност не са искали да говорят с полицията. Амалия не им казала нищо. Нищо не била видяла, нищо не била чула, нищо не знаела. Когато полицаите я потърсили отново заради монетите, защото аз им споменах за това — трябва да е било колко... седмица по-късно, — Амалия и Бърти отдавна ги нямало там.

— Значи така и не си разбрала какво е имала предвид?

— Е, разбрах, че е било нещо като проклятие — за което вече се бях досетила заради начина, по който реагира Амалия. Но кажи-речи това беше всичко.

— Казала ти е да не ги местиш, да не ги докосваш дори?

— Точно така.

— Полицията отнесе купата с вода от моята къща. И монетите също. Като доказателства.

— О, и при мен направиха същото. На практика унищожиха почти всичко в палатката — включително и самата палатка, — за да тестват за следи от кръв и така нататък. Да беше видял какво получих, когато най-последно ми върнаха вещите. Направиха списък, нали се сецаш, когато ги взеха. Сигурно такъв е редът.

— Инвентарен списък при обиск.

— Ами да — това трябва да е. Само че някои от нещата въобще не си ги получих. Бяха отбелязани в списъка — унищожени при тестването. — Прави знак за кавички във въздуха, после клати глава. — Монетите бяха в едно малко пликче. Хвърлих ги в океана — покъсно, когато момчетата се върнаха. Една по една.

Поемам прозорчето, докато тя излиза да приеме два плажни чадъра. Продавам две сладоледени вафли и голяма порция пуканки.

— Вуду-връзката ми се губи — казвам ѝ аз. — Човекът, отвлякъл Кевин и Шон, е бял.

— Това казаха и моите момчета — че не е бил черен. И на мен ми се стори странно. Един от инспекторите ми каза, че според тях може да е било нещо организирано.

— Ема?

— Моля те, опитай се да ми казваш Сузи.

— Извинявай. Сузи?

Тя седи на столчето с кръстосани крака, поклаща единия и джапанката ѝ се люлее. Забелязвам, че ноктите на краката ѝ са лакирани с пет различни пастелни цвята, като малки желибончета.

— Може ли да говоря с момчетата?

— О, Боже! — казва тя. — Знаех си, че ще се стигне до това.

— Просто си мисля, че може да има нещо — дори не знам какво, — но все пак нещо, което те знаят и което може да ми помогне.

Тя въздъхва.

— Просто не ми се иска да възкресявам всичко това, разбираш ли? Ами ако ти кажат нещо и ти решиш да го кажеш на полицията? След което полицията ще започне да ги разпитва отново и медиите ще разберат. — Въздъхва отново. — Наистина не ми се иска пак да се местя и да започвам всичко отначало.

Килва глава назад и вперва поглед в тавана. Вятърът навън се усилива и воят му долита дори през паразитния шум на генератора. Песъчинки трополят по стената на караваната. Над нас надуваемият заек подскача на еластичните си въжета. Когато Ема отново поглежда към мен, в очите ѝ има сълзи.

— Май не трябваше да те моля за това.

— Как би могъл да не ме помолиш? — пита тя. — Разбирам те.

Свива ръце в юмруци и избърсва очите си с кокалчета, също като дете. Поема си дълбоко дъх и издува бузи като рисунка на северния

вятър — после издиша шумно. Съчувствието най-после надмогва инстинкта ѝ за самосъхранение.

— Добре — казва тя и стиска силно очи, сякаш не иска да става свидетел на собственото си съгласие.

Ема определя основните правила и ме кара да се закълна „в децата си“, че ще ги спазвам. Ще се обръщам към момчетата с имената им от Флорида (Кай и Брандън). Няма да ги притискам, ако стане ясно, че не желаят да отговарят на някой въпрос. Разговорът ще трае само петнайсет минути и каквото и да кажат, ще си остане за моя лична консумация. И така нататък. Удивлявам се, че след всичко преживяно все още е склонна да разчита на нечия дума.

Срещаме се следващата вечер. Когато за пръв път виждам Кай и Брандън, оставам без дъх. Не че приличат на моите момчета. Не приличат. Но имат същите близнашки навици — начина, по който се споглеждат, закачките им, как се прекъсват един друг, довършват си взаимно изреченията, търсят с поглед подкрепа от другия, докато говорят.

Подготвил съм се за ужасна история, но онова, което ми казват, звучи по-скоро окуражително.

— Къде бяхте? — питам ги аз най-напред, като мества поглед от единия към другия. — Какво представляваше мястото?

— Беше голяма къща. — Брандън поглежда към брат си, който му кимва леко.

— Много голяма.

— С морава.

— Много дървета. Като гора.

— Какви дървета?

Кай поглежда към Брандън и свива рамене.

— Борове?

— Да — съгласен е Брандън и поглежда към майка си. — Като в Гранд Тетънс.

— Живяхме там няколко месеца — обяснява Ема. — Работех в един ресторант в Джаксън.

— Правеха бизонски бургери — казва Кай и изкривява отвратено лице. — Гадост.

— Имаше ли други хора там, в тази голяма къща — да косят моравата или други такива неща по поддръжката, или беше само мъжът, който ви отведе с колата си от Макдоналдс?

— Само той. Е, идваха и други хора от време на време, но ние не ги виждахме. Трябваше да стоим в голямата стая. Док ни каза така.

Док. Това не ми харесва. Доктор Менгеле. Папа Док. Бейби Док.

— Но не ни караше да пазим тишина или нещо таквоз.

— Нещо такова — поправя го Ема.

— Нещо такова. Даже можехме да играем Нинтендо.

— Защо не е трябвало да се виждате с други хора?

— Щото те можело да кажат и тогава мама — той хвърля бърз поглед към Ема, — можела да си има неприятности и повече никога да не я видим.

— Когато ги е заговорил в Макдоналдс — обяснява Ема, — онзи им е казал, че е мой приятел, че е трябвало да се върна за лечение в клиниката и не съм събрала смелост да кажа на момчетата...

— Док ни каза, че мама пак трябвало да се лекува — вметва Брандън.

— Казал им, че щяло да ми е прекалено тежко да се сбогувам с тях — обяснява Ема. — Че съм щяла да остана в дамската тоалетна, докато си тръгнат. Казал им, че ще ида да ги взема веднага щом се почувствам по-добре. Но ако някой разбере, че са при него — понеже той по закон нямал право да ги задържи, — щели да идат в приемен дом и детската социална служба никога нямало да им позволи да се върнат при мен.

— Никога — казва Кай много сериозно. — Точно така ни каза.

— Сега си имаме парола — уточнява Брандън, — за да знаем дали наистина е със знанието на мама или не.

— Не му казвай! — предупреждава го Кай.

Брандън се кокори на брат си, после се обръща към мен с извинителна усмивка.

— Не бива да казваме на никого, иначе някой може да разбере и пак да ни преметнат.

— Много добър план. — Усещам как петнайсетте ми минути изтичат. — И какво правехте по цял ден? Играехте Нинтендо? Гледахте телевизия?

— Нее. Телевизия не гледахме. Играехме Нинтендо, много. И на пинг-понг.

— И на други игри също.

— Но най-вече тренирахме.

— Тренирахте? — Местя поглед между двамата. — В какъв смисъл?

— Упражнения — казва Кай и започва да ги изброява с напевен ритъм, свивайки пръстите си по ред. — Лицеви опори, коремни преси, разтягане, гимнастика...

— И двамата ли? — Доктор Менгеле отново изскача в главата ми заедно с фрази като „мускулна биопсия“, „кардионатоварване“, „максимална издръжливост“.

— Аха.

— Той правеше ли ви тестове — с някакви машини или нещо подобно?

— Ннее.

— Макар че понякога се състезавахме — казва Кай. — Обикновено аз побеждавах.

— Не винаги — възразява Брандън.

— Много наблягахме на гимнастиката — казва Кай. — Нали знаете, салта и такива работи.

— И задно салто. Искате ли да ви покажа?

— Алекс няма време за това — спира го Ема. — Явно са го правели всеки ден в продължение на часове — добавя към мен. — Упражнения на греда, прескоци. Започнах да се чудя дали Док не е някакъв превъртял треньор на олимпийски надежди.

— Катерехме се и по въже — казва Кай и се усмихва. — Чак до тавана. Това го правехме много често. Никак не е лесно, между другото. Но така се заяква.

— Какви въжета?

Кай и Брандън се споглеждат и вдигат рамене.

— Ами просто въжета — казва Кай. — Дебели, висяха от халки на тавана.

— Онези с възлите бяха по-лесни.

— Да, обикновените бяха много трудни за катерене, особено в началото. Помниш ли, Бран? Изкачвахме се само на една-две стъпки от пода.

— Но после се научихме.

— И това е било... къде, в гимнастически салон... вътре в голямата къща?

— Да — в мазето. Много голяма стая, направо огромна.

Двамата кимат сериозно.

— Да. Като на стадион или нещо такова.

— Колко високо бяха закачени бяха тези въжета?

Те се споглеждат.

— Много нависоко.

— Колкото до тавана тук, или... — Таваните в апартамента на Ема са на около два метра и половина от пода.

— Не — възмутено казва Брандън. — Много по-високи... наистина високи.

— Хм. И този човек, той... направи ли ви нещо?

— Какво да ни е направил?

Не знам как да се изразя и Ема бърза да ме успокои:

— Не — казва тя. — Не е имало нищо такова.

— Нищо какво? — пита Кай.

Ема се колебае.

— Казахте ми, че не ви наранил.

Брандън клати глава.

— Нищо не ни е направил. Той ни харесваше.

— Харесвал ви е. Значи... беше ли... приятелски ли се държеше?
— питам аз.

Ема ме стрелва с поглед, но не казва нищо. Момчетата клатят глави, вече са отегчени и не ги свърта на едно място.

— Нее — казва Кай, — той просто... просто беше... — Поглежда към брат си, но Брандън свива рамене. Изглежда никой от двамата не е в състояние да охарактеризира отношението на похитителя. — Беше си обикновен — казва накрая Кай. — А и през повечето време ни оставяше сами, освен когато тренирахме.

— И какво ви накара да загубите доверието си в него? — питам Кай. — В търговския център. Защо се опитахте да се обадите на приятелката на мама?

— Не знам — казва Кай и се мръщи. — Той просто... не знам. — Клати глава.

— Кай е много интуитивен и малко недоверчив — казва Ема с вяла усмивка. — Брандън е по-голям оптимист.

— Какво означава това, мамо? — пита Брандън.

— Означава, че гледаш с усмивка на света, миличък.

— А онова... тутивен, то хубаво ли е? — пита Кай.

— Интуитивен. Да, мъжлето ми, означава, че си умен и бдителен и че се водиш не по онова, което хората казват, а по това как ти усещаш нещата. — Обръща се към мен. — Много време изкараха по приемни домове, а системата е пълна с гадни ко... сецаш се. Не е нещо, което да запази вярата ти в хората. — Тя свива рамене. — Брандън е едно от малкото изключения.

— Опа! — казва Брандън. — Мама каза „гадни“.

Фактът, че похитителят не се е възползвал от момчетата ми носи огромно облекчение, но целта му определено ми убягва. Дали не си е отвякъл... семейство? Синове? Каква връзка е имал с тях?

— Онзи човек, Док, той с вас ли се хранеше? — питам.

— Нее — за закуска си имахме овесени ядки и мляко, а за обяд сами си правехме сандвичите. Вечерята я приготвяше той — разни неща в пластмасови кутии, които затопляше в микровълновата.

— Хубава беше — казва Кай. — Храната. Здравословна. Не разни боклуци.

— И през цялото време не сте видели никого другиго?

Брандън клати глава.

— Не.

Опитвам се да измисля какво друго да ги питам, когато Кай сам казва нещо:

— Понякога ни правеше фокуси, помниш ли, Бран? В началото?

— Фокуси? — Ема се смръщва. Това изглежда е ново и за нея. — Какви фокуси?

— Ами, с карти и такива работи — казва Брандън. — Сецаш се — фокуси.

— И с монети.

Монети.

— Той... нареждаше ли монетите в редичка? — пита Ема.

Брандън криви лице.

— Нееее. Той такава... вадеше ги от въздуха, после ги караше да изчезнат.

Кай плясва с ръце.

— Ето така.

Ема почуква с пръст по часовника си. Това напомняне ме кара да задам един от онези въпроси, които никога не задавам като репортер — отворени, неопределени въпроси, които почти винаги получават в отговор вдигане на рамене.

— Сещате ли се за нещо... за къщата, за онзи мъж или... и аз не знам... за нещо, което се е случило, докато сте били там?

— Разказахме на полицията — казва Брандън, вече искрено отегчен. — Сто пъти им го разказахме.

— Знам, но ако има нещо, което да ми помогне да открия онзи човек... бихте ли ми го казали?

— Той ни излъга — казва Кай. — Мама въобще не го е молила да ни вземе. Просто е била на опашката да ни купи сандвичи.

— Знам. Значи, ако има нещо...

Кай въздъхва дълбоко.

— Добре. Хайде да помислим, а, Бран?

Двамата затварят очи и кривят лица в преувеличен израз на дълбока концентрация.

Кай отваря очи и свива рамене.

— Мисля, че това е достатъчно — казва Ема.

Брандън отваря очи и се обръща към брат си.

— Казахме ли на някого за кучетата?

Кай вдига рамене.

— Кучета? — питам аз.

— Кльоцави кучета — казва Брандън. — Направо им се брояха ребрата. Само че не бяха гладни. Той каза, че просто си били такива.

Благодаря на Ема на вратата, толкова пространно, че тя почти се изчервява.

— Не знам дали ще ти помогне — казва и прехапва долната си устна. — Надявам се да е така. Надявам се да ги намериш.

Чувам момчетата в стаята зад нас и звукът на гласовете им отваря в гърдите ми нов кладенец на болка. Май не мога да помръдна и това води до смутено мълчание. Ема се окашля да прочисти гърлото си. Явно не би искала да ми хлопне вратата в лицето, но си има къщна работа и трябва да сложи момчетата да си легнат.

— Е — казва тя, — желая ти късмет.

— Момчетата имат късмет, че си с тях — казвам аз накрая. — Късметлии са, че ти си им майка.

Тя се почесва с кутрето по веждата и ме поглежда закачливо.

— Благодаря — казва и престапва от крак на крак, — но се родиха с наркотична зависимост, така че имам какво да навакзвам.

— Е, мога да се хвана на бас, че ще наваксаш и отгоре — казвам аз.

Тези мои благи думи изглежда я изнервят. Иска да си тръгна. Истината е, че имам проблем с помръдването, защото мисълта да се върна в „Дроп Анкър“ ме потиска.

— Е — казва Ема. Колебанието ми на прага ѝ само налива масло в нейната подозрителност.

Със значително усилие на волята съумявам да махна за довиждане и да си тръгна. Да, потвърдих хипотезата си, че похитителят на момчетата Сандлинг е същият, който е отвел моите синове, но с какво ми помага това? Приближи ли ме и с една крачка до тях?

19.

У дома се консултирам с тефтерите си и се хвърлям в преследване на моите „нишки“, добри или лоши.

Монетите. Ако приятелката на Ема, Амалия, е била права за връзката им с вуду, знам откъде да започна. Един от продуцентите във Фокс — Скот — миналата година направи репортаж за вуду. Ходи някъде във Флорида, където има много хаитяни.

— Здравсти, Алекс! Къде се губиш бе, човек. Как си?

— Sprawям се някак.

— Ако мога да направя нещо, можеш...

— В интерес на истината, точно затова се обаждам. За твоя репортаж за вуду. Имам няколко въпроса и си помислих, че ти можеш да ме насочиш къде да попитам.

— За вуду? Ами да. Ако аз не мога да ти отговоря, ще знам къде да те насоча.

— Човекът, който отвлече момчетата, е оставил някои неща в къщата ми.

— Чакай. Децата ти не бяха ли отвлечени на някакъв панаир?

— Похитителят след това ги е довел в къщата и оставил разни неща. Не съм сигурен, че полицията е съобщила нещо за това на медиите.

— Неща, свързани с вуду?

— Някои от тях. Или поне аз така мисля.

— Мили Боже! Кукли?

— Не. Монети. Наредени в редичка. И купа с вода, сложена на високо.

— Да знаеш... това ми напомня за онзи случай в една частна клиника в Кокоу Бийч. Международният синдикат на работещите в сферата на услугите се опитваше да организира част от помощния персонал в серия от такива клиники в тамошния район. В една от клиниките ръководството отвърнало по странен начин — оставило вуду... послания, сигурно така трябва да се нарекат — из цялата

сграда. Помощният персонал бил предимно от хаитяни, както и сам сигурно се сещаш. И тези предупреждения — или каквото там са били — били под формата на подредени във фигури монети и купи с вода на странни места. В крайна сметка ръководството беше обвинено в несправедливи трудовоправни взаимоотношения. Искали да внушат страх на персонала, схващаш ли? Защото монетите били проклетие. А купите с вода — тях ги оставяли, за да пият духовете, — намеквали, че наоколо има духове. Жадни.

— Без майтап?

— Монетите у вас десетцентови ли бяха?

— Да.

— От онези с крилатата Свобода, дето крилата някак излизат от главата ѝ?

— Откъде знаеш?

— Защото тези десетачета са любимата монета за вуду. Не можах да вмъкна нищо от това в репортажа, но наистина е много интересно. Първо, заради крилцата повечето хора наричат монетите „меркуриевите десетачета“. Така че е възможно всичките тези суеверия да са се породили заради тази неточност. Защото на лицевата страна на монетата всъщност е главата на Статуята на свободата. Както и да е — Меркурий е бил римският бог на кръстопътищата, на съобщенията, на хазартните игри и на фокусниците. Богът на магията. Връзката е в това, че хаитяните вярват, че някои от хунганите имат свръхестествени сили — с други думи, че мога да правят магии.

— Какво е „хунган“?

— Шаман, вуду шаман. Та да се върнем на меркуриевите десетачета — вуду еквивалентът на Меркурий се нарича Легба.

— Вуду еквивалентът? Има еквивалент?

— Вуду религията съчетава много неща. Заема и адаптира към себе си елементи от къде ли не. Сигурно затова и продължава да съществува. Та този Легба, той е свързан също и със свети Петър — пазителя на портите, сещаш се, нали? Тази фигура — Меркурий, Легба, свети Петър — е свързана с достъпа и праговете.

— И защо монетите са проклетие?

— Виж това не знам, но онези хора от клиниката дори не искаха да влязат в някои от стаите, толкова бяха уплашени.

— Хм.

— Предполагам, че меркуриевите десетачета носят и добър, и лош късмет, защото хората в Луизиана и Флорида ги носят на верижка около врата си. Уж носело пари.

— Стига бе!

— Освен това десетачетата се използват в торбички мойо.

— Торбички какво?

— Не бързай да се смееш. Поръчах си да ми направят такава, докато работех по репортажа, и може да е съвпадение, но оттогава животът ми стана интересен. Така че за торбичка мойо ти трябва десетаче. Трябват ти и няколко корена — какви ще са корените решава хунганът. В моята сложиха корен, който се казва „свети Йоан Завоевателя“. Запомнил съм го, защото името ми хареса.

— Хм.

— Както и да е, хунганите знаят какви корени да сложат. Значи вземаш меркуриевото десетаче, корените и малко захар. Увиваш всичко това в банкнота от два долара, това пък слагаш в торбичка от мек червен плат и го овързваш добре. След това, за да активираш мойото си, трябва да намажеш торбичката с менструална кръв или урина от жената, която обичаш. Бая зор видях с Кристин заради последната част.

— Сигурно.

Говорим още малко, благодаря му и той ми дава името на един преподавател от щатския университет във Флорида, ако случайно ми потрябва по-подробна информация за вуду.

Съставям списък на средновековни фестивали. От предишни проучвания знам, че такива има повече, отколкото би си помислил човек.

За мой късмет първият адрес, който изплюва търсачката — Директория на панаирите, — ми свършва чудесна работа. С едно кликване в центъра на красивата кожена корица на „книгата“, красяща заглавната страница на сайта, получавам достъп до подробен списък от събития — Панаири, Фестивали, Възстановки, Пирове, Шествия, Турнири и така нататък. Подредени в хронологичен ред, „пергаментовите“ страници на „книгата“ предоставят богата информация. Всеки отделен панаир или фестивал си има препратки,

които съдържат подробности за годината, в която се „състои“ събитието (1567, 1601 и т.н.), колко дълго се е „играло“, броя на сцените за представления, броя на павилионите, продаващи стоки и храна, карти, метеорологична информация, работно време и входна такса, както и телефонни номера и друга информация за контакт с управата. Има дори „оръжейна политика“ за всяко събитие, съобщаваща дали оръжията трябва да бъдат „мирно овързани“ или не (каквото и да значи това).

Освен двеста и деветте „главни мероприятия“, директорията предоставя списък на актьорите и компаниите, управляващи тези фестивали, умопомрачителен каталог, включващ всичко от „демонстрации на хищни птици“ до огнегълтачи.

Занаятчиите и продавачите си имат собствена „страница“; в списъка има доставчици на кожени съдове за пиене, плетени ризници и жонгльорски бухалки.

Използвайки директорията като гид, всеки ден прекарвам по няколко часа на телефона, разговаряйки с хора, които управляват подобни места. Повечето се налага да убеждавам, да се боря с инстинктивното им нежелание да съдействат. Разбирам защо не искат да говорят с мен. Самият аз определено бих избягвал да разговарям с разни отчаяни родители, които намекуват, че из фантазия ми свят дебне похитител на деца.

Все пак успявам да спечеля повечето, поне дотам, че се съгласяват да разлепят постер ТЪРСИ СЕ в служебните помещения.

Постера го изработиха в „Кинкос“. Под класическото заглавие „ТЪРСИ СЕ“ има различни портретни скици на Флейтиста (включително и изработената от полицейски художник по описание на близнаците Сандлинг). Под скиците има кратко описание на отвличането на Кевин и Шон, мястото и датата, заедно с малкото, което е известно за външността на Флейтиста, за костюма му и кучето. Най-отдолу има информация за връзка и обещание за награда.

Изпращам по няколко пакета на ден — циркулярно писмо и по няколко копия на постера. Използвам Федерал Експрес — макар да е скъпо, — заради спешността, която внушават експресните им доставки. Вкарвам адресите в компютъра си, създам съм и файл на всеки панаир, така че да следя последвалите обаждания и имейли,

отклика и какво е направено. Записите в календара ми ме подсещат кога да очаквам резултати.

Веднага щом приключа с всички мероприятия в Директорията, съм планирал да се заема със списъка на актьорите и търговците. Междувременно си почивам от средновековния свят с планове за подобна кампания сред кучешкото царство.

Може би ще успея да се добера до Флейтиста чрез кучето му. Оставам шокиран, когато първото ми търсене в Гугъла — с ключова дума „уипет“ — дава повече от трийсет и седем хиляди сайта. Много се повтарят и все пак има повече ферми за развъждане на уипети, клубове на притежатели на уипети и фенове на уипети, отколкото някога съм си представял.

— О, да — гъргори жената от „Уипетски свят“, — те са чудесни кученца, енергични, но послушни и толкова... толкова красивички, не мислите ли? Искате ли да ви помогна да си намерите уипетче? Затова ли се обаждате?

Простото ми обяснение — че се опитвам да издиря човек, който е бил видян с уипет — само я обърква и тревожи.

— Значи само това знаете за него, така ли — че има куче? Кучето нападна ли ви?

Обяснявам ѝ кой съм и защо се опитвам да открия някого чрез уипета му.

— Ооо — казва тя с равен глас, без следа от предишния ентузиазъм. — О, Боже! Ами... не знам. Ако човекът не се състезава, ще е адски трудно да го намерите. Ако се състезава обаче, или ако някога се е състезавал, може би има шанс. Но ако просто си е купил уипет от някоя ферма или пък си е осиновил някое от приятел... не знам.

— Да се е състезавал? Имате предвид изложбите на кучета?

— И това е възможност. Уипетите наистина, ама наистина показват големи заложи при хрътките. Имаме големи надежди за едно от момчетата на тазгодишното в Уестминстър, между другото.

— Колко изложби на кучета има?

— О, миличък, идея си нямате. Но според мен ще си загубите времето, ако търсите в тази посока. Не ми се вярва, че човек като този, когото описахте... ами той едва ли ще иска да привлече вниманието,

като ходи на такива изложби, особено ако е използвал кучето като — ужасно е само да си го помислиш! — като някакъв вид примамка.

— В такъв случай...

— Може би ще е по-полезно, ако се насочите към други видове състезания. Тях няма опасност да ги покажат по телевизията. Много собственици на уипети се състезават — приятно е да се включиш в битката, нали разбирате!? И ако вашият човек е участвал, някой може да го познае. Нали казахте, че имате портретни скици, които можете да разпратите?

— Да.

— Бихте могли да ги разпратите сред някои от групите.

— За какво говорим всъщност? Имате предвид надбягвания по кръгова писта?

Гърлен смях.

— Мили Боже, това вече почти не се прави! Е, не казвам, че не можете да намерите някое старомодно кръгово състезание, ако това търсите, но гонките са много по-популярни. Това е вид надбягване, при което кучетата преследват примамка. Уипетите не са надушвачи — разчитат предимно на зрението си при преследване. Гонките обикновено включват препятствия и пресечен терен. Използваме бели найлонови пликосе за примамка — досадно, но хуманно, както обичаме да казваме. Уипетите са много добри и на фризби и определено се отличават при игра с топка и...

Оставям я да говори... и да говори... и накрая тя ми обещава да сложи препратка с моя постер в уебсайта си и да ми прати списък с организирани групи от почитатели и с развъдните ферми на уипети.

Пакетът пристига след два дни с бърза поща. Списъкът вътре включва имената на четиристотин трийсет и четири групи и повече от двеста сайта, които по нейна преценка можело да прегледам. „Може някои да се повтарят, разбира се — отбелязва тя в допълнителната бележка. — Собствениците на уипети много обичат да се включват в групи!“

Дотук съм отхвърлил само четиридесет и две от списъка си със средновековни атракции. А по всичко личи, че уипетското проучване ще изисква също толкова усилия. Чувствам се безсилен, уплашен, потиснат. Това очевидно е поглъщаща време и човешки ресурси

дейност, с която би трябвало да се ангажира полицията. С която трябваше да се ангажира. По мое мнение.

Елизабетинският орнамент за шия, известен като „рюш“, е друга посока на проучване. От списъка си с търговци отделям онези, които се занимават с изработване и продажба на ренесансово облекло — яки, ливреи, кринолини и прочие. Каталогът с търговци се разширява след всеки разговор с някого от тях. Пазарът за надиплени яки обхваща не само ренесансовите фестивали, а също театрални трупи, менестрели, трубадури, шутове, хорове и циркове (където клоуни и различни животни носят такива яки). Подобно на удивителния брой средновековни фестивали и фенове на уипети, производството на рюшове се оказва сериозна индустрия. Можеш да ги купиш по пощата, чрез интернет или на самите фестивали.

— Съжалявам, но повечето ни покупки се заплащат в брой — казва ми една жена от „Карп Диет Рагс“. Провеждам по няколко разговора на ден, но онова, което преди ми се е струвало обещаващ и не твърде широк ъгъл на проучване, сега, по всичко личи, ще отнеме месеци от времето ми.

Събуждам се посред нощ с нова мисъл — оборудване за гимнастически салон. Колко хора имат въжета, висящи от таваните им?

Какъвто и да е отговорът на този въпрос, на следващия ден откривам, че въжета можеш да си купиш навсякъде. Същите въжета, които се окачват на тавана за катерене, се използват за връзване на лодки, окачват ги по бордовете на яхти и по края на доковете за „смекчаване на удара“, опъват ги вместо перила на подвижни мостчета, за украса в морски ресторанти. Могат да се купят в магазини за морски стоки, по интернет и с пощенски запис. Обикновено въже може да бъде превърнато във въже за катерене, като се добави примка от кабел в единия край, с чиято помощ да се закачи на кука в тавана. Старите въжета за катерене рядко умират. Вместо това мигрират от първокласни фитнес клубове и големи, финансово обезпечени гимназии или спортни училища в спонсорирани от църквата гимнастически салони и общински спортни центрове... и оттам в някой от безбройните квартални фитнеси.

Ема явно си е свършила работата. От полицейското управление в Корвалис пращат техните файлове върху случая Сандлинг, които включват и копия от свързаните със случая файлове от Юрика. Разглеждам ги с часове и те наистина ми дават нови нишки — имена на други обитавачи парка хора, съседи на Ема и момчетата, биографията на Далт Трублад, имена на родителите на приятелчета на Конър и Чандлър. Заемам се да проследя тези нишки, говоря с тези хора, но не научавам нищо ново. Как го беше казал Шофлър? Гоня вятъра.

Дълги часове всеки ден работя по списъците си, говоря по телефона, подготвям пакетите си за Федерал Експрес. Поне по четири часа дневно съм в интернет, преглеждайки покрай другите неща и имейлите, които все още пристигат на findkevinandsean.com.

Проблемът с компютърните ми сесии е в това, че страшно ме уморяват. Надеждата разцъфва и следи колкото искаш, но накрая всички те се свеждат до онова, което Шофлър нарича „Елвис е жив“. Задачата ми е като да ходиш по опънато въже — хем да бъда отворен за новини и нащрек, хем да не възлагам прекалено много надежди. Непресъхващите разочарования ме изтощават.

През първите три седмици сайтът findkevinandsean.com беше извор на позитивна енергия. По някакъв начин човек черпи сила от мисълта, че толкова много хора си отварят очите заради нас. Бдителната общественост гореше от желание да помогне и резултатът беше постоянен приток на подкрепа и дори потенциално полезна информация.

И досега получавам насърчителни писма и по някое запитване къде следва да се изпращат дарения. Момчетата са обект на хиляди молитви, лични и организирани. Но като се изключат тези и ежедневните посещения от няколко жени, на които им е хоби да отварят сайтове за изчезнали деца с надеждата да допринесат за някакво чудо, уебсайтът се е превърнал в магнит за откачалки.

Преобладават добронамерените откачалки, най-вече екстрасенси, професионални и любители, както и други, практикуващи по-

ексцентрични методи на пророкуване — всички те горят от желание да си предложат услугите, някои срещу заплащане, други — безплатно. Има писатели, които искат да напишат книги за момчетата, разни типове, които най-сериозно твърдят, че са получили послания насън, членове на най-разнообразни религиозни секти, които предлагат духовен рай на мен и на Лиз.

А има и от онова, което Лиз нарича „отровна пяна“. С правописни грешки и неправилен синтаксис, това са имейли, пълни с тъмни намеци или още по-лошо — разказват нечии изначално извратени фантазии, в които момчетата играят главните роли като жертви в отвратителни психодрами.

Има и смъртни заплахи, към мен и Лиз, както и безпardonни предложения за търговия с вещи на децата — рисунки, дрехи, млечни зъбчета. От самото начало препращаме на ФБР онези от тях, които звучат нееднозначно заплашително и сега аз продължавам да го правя, но самата необходимост да ги изчитам ежедневно ме потиска.

Минават дни, в които почти не излизам навън. По четиринайсет, шестнайсет часа се потя над списъците си. Говоря по телефона, подготвям колети, преглеждам виртуални следи. Въпреки първоначалното си намерение да поддържам здравето си и къщата, живея от пици, сандвичи и бира. Къщата е нагоре с краката. Дрехите висят по мен и лицето, което виждам в огледалото, е изпито и сиво. Косата ми е пораснала и стърчи. Вече не си бръсна брадата. Венците ми кървят. Дясната ми ръка — с нея работя с мишката — вече е постоянно схваната. През повечето време работя с някаква безпаметна решителност, но понякога ме наляга мрачно настроение и признавам пред себе си, че всичките ми усилия са напразни, че не са ме доближили и с крачка повече до Кевин и Шон. И идва денят, когато, само за миг, си позволявам да се замисля какво ли било просто... да се откажа.

И това е по-лошо — тази бездна от празнота — много по-лошо от чувството, че търся залежи от злато там, където няма нищо. Може онова, което правя, да е безполезно, но поне правя нещо. Продължавам да го правя, работя с отчайващата енергия на зле подготвен студент, който си е оставил две седмици за държавните изпити.

Защото не мога да се отърся от чувството, че времето ми изтича.

20.

— Изглеждаш ужасно.

Шофлър. Събота вечер е и инспекторът се е отбил без предупреждение. Сърцето ми се превърта в салто при вида му — дали няма новини? — но се успокоявам, когато той размахва под носа ми стек с шест бири „Сиера Невада“.

— Ще ме пуснеш ли да вляза? Даже ти нося от любимата ти снобарска бира.

— Здравсти. — Отварям широко вратата и му правя път да мине.

Той изкривява лице при вида на дневната ми.

— Къде са домашните помощнички, когато имаш нужда от тях?

— И ме следва към кухнята, която му дава нов повод да се намръщи.

Шофлър вади две бири за гърлата, останалите набутва заедно с картонения стек в хладилника.

— Нещо расте в хладилника ти, шефе.

— Не ми каза, че са те повишили в отдела по поддържане чистотата на семейното огнище.

При този вял опит за шега Шофлър се засмива учтиво.

— Ха! — Отваря бирите и ми подава едната, после сяда на масата. Вдига бутилката си и я накланя към мен.

— Наздраве!

Отвърщам му със същото.

— Какво става? Как е новата работа?

Той криви лице с отвращение.

— С известно колебание мога да кажа, че е за предпочитане пред вадене на зъб без упойка.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че в основата си е упражнение по контрол над тълпите и толкоз. — Обяснява ми, че при случай на терористично нападение над столицата най-добре ще е да си открадна кану или гребна лодка. — За да се измъкнеш с гребане по река Потомак.

— И наричаш това план за евакуация?

— Дай да не отпочваме тази тема, че няма да млъкна до утре. — Отпива дълга глътка от шишето. — При теб как е?

— Нямам с какво да се похваля.

Той вдига вежди.

— Е тогава защо изглеждаш толкова зле?

— Сигурно заради пълната липса на успех.

— Ами онези Сандлинг? Не откри ли нещо в досиетата? — Говорихме няколко пъти по телефона след пътуването ми до Флорида, така че той знае за разговора ми с момчетата и че Ема Сандлинг е накарала адвокатите си да ми изпратят полицейските досиета.

— Сигурен съм, че е бил същият човек... или някой, който работи с него, но като оставим това, не открих нищо полезно. Поне досега.

— Нищо?

— Нищо.

— Хммм. — Става и тръгва към хладилника. — Още една бира?

— Може.

— Щом не си открил нищо, какво си правил през цялото време?

— Хайде да идем в щабквартирата — казвам му аз. Пренасяме се в кабинета ми и аз го запознавам набързо със списъците, показвам му купчините постери ТЪРСИ СЕ и му разказвам за онлайн дейността си. Той кима.

Тръгваме обратно към кухнята и там Шофлър отново напада хладилника.

— За теб?

— Не, благодаря, аз приключих.

Той сядва отново на масата и махва по посока на кабинета ми.

— Това, дето го правиш... е същото като да копаяш тунел към Китай с чаена лъжичка. Знаеш го, нали?

Свивам рамене.

— Не си отделял много време за... домакинска работа, това го виждам. Нито за себе си, между другото. Изглеждаш ужасно.

— Благодаря. Затова ли дойде?

— В интерес на истината, щях да се отбия и без това, но иначе — да. Обади ми се една загрижена гражданка — съседката ти, госпожа... каква беше, онази с кучето.

— Сийгъл.

— Същата. Казах ти, че това, дето си го намислил, ще те съсипе, и ето че наистина те съсипва. Така де — погледни само. — И той махва с ръка към стаята. — Прилича на Багдад. Пък за тебе да не говорим. Няма смисъл, Алекс.

— Благодаря за загрижеността.

— Даа, ами, аз един вид чувствам, че съм ти длъжник. Въобще не трябваше да се хващам на онзи номер с тениската. — Самоотвращение окупира лицето му за миг и той клати голямата си глава бавно и тъжно. — Онзи тип ни направи на глупаци.

— И това е... какво? Един вид ограничаване на щетите?

Съжалявам за думите си веднага щом ги изричам. Гласът ми е с капризната интонация на нацупен тийнейджър, който се препира с родителите си. Не исках да прозвучи така. Шофлър ми харесва и знам, че е дошъл, воден от обикновено човешко съчувствие. А и в интерес на истината компанията му е истинско облекчение за мен. Личните ми контакти с други човешки същества напоследък са се свели до размяната на няколко реплики с Деймън от сладкарницата и Консуело от пицарията.

Шофлър направо скача на крака от обида.

— Знаеш ли какво ще ти кажа? Майната ти! — Мята почти пълната си бутилка в кошчето и тръгва към вратата.

Тръгвам след него и не мога да измисля какво да кажа. Когато той стига до външната врата и се обръща към мен, виждам, че лицето му е яркочервено. От това ми става още по-зле.

— Това беше тъпо, Рей. Съжалявам. Не знам какво...

Той прекъсва с яден жест извинението ми.

— Смятам те за приятел, Алекс. Дойдох тук като приятел. И тия неща, дето ги правиш... — той клати бавно глава, — хубаво е, че ги правиш, не ме разбирай погрешно. Кой знае? Може и да откриеш нещо. Но ако успееш, ще е все едно си спечелил от лотарията. През всичките години, откакто съм в полицията, не съм виждал подобно начинание да се увенчае с успех. Нито веднъж.

Вдигам ръце, сякаш току-що са ме хванали на местопрестъплението и се предавам.

— Не мога просто да си седя.

— Тефтери имаш ли си? Записваш ли всичко?

— В това отношение съм ти верен последовател. Вече съм на петия. Само че често ги преглеждам, Рей, чета ги отново и отново. Не мисля, че съм пропуснал да проуча и едно нещо в тях.

— Слушай сега какво ще ти кажа. Иди да купиш пица, а и още бира няма да навреди. А аз в това време ще прегледам бележките ти.

Вдигам рамене.

— Хубаво.

Когато се връщам, разчистваме място на масата за пицата и аз се опитвам да намеря салфетки. Толкова отдавна не съм пазарувал, че запасите ми от книжни салфетки са се изчерпали окончателно; същото важи и за ролата домакинска хартия. Накрая вадя две бледозелени салфетки за студено сервиране от шкафа в хола — там Лиз държи хубавите ни ленени покривки. Видът на салфетките, усещането от колосания лен възпламенява малка експлозия от спомени за редките случаи, когато сме използвали тези неща. Коледа, Денят на благодарността, рождените дни на момчетата.

Шофлър подпъхва едната салфетка в яката си, взима си парче пица и буквално го всмуква.

— Проклятие — казва той и отпива солидна глътка от бирата. — Изгорих си небцето. Винаги го правя — явно съм пропуснал урока по отлагане на удоволствието.

— Кевин винаги си изгаряше... — започвам аз и млъквам. Нахвърлям се на всеки, който говори за момчетата в минало време. А сега сам го правя.

Шофлър кима, после почуква по тефтер номер три, който е отделил настрана от купчинката с останалите.

— Аз бих се захванал с това — казва той. — Близначките Гейблър.

— Шоугърлите?

— Шоублизначките. Проучил си основно момчетата Сандлинг, така че сега е ред на Карла и Клара — ама и какви имена съм им избрали само родителите им, а?

Клати глава и си взима второ парче от пицата.

— Но... те са жени. Големи. Шоугърли. Не виждам какво общо... — Свивам рамене.

— Отърси се за малко от предразсъдъците си и помисли — казва Шофлър. — Преглеждам тефтерите ти и виждам близнаци, които са изчезнали. Също като момчетата Сандлинг. Също като твоите.

— Само дето тези не са се върнали.

— Вярно, така е. Били са убити и затова не ти се иска да има някаква връзка.

— Не са били просто убити. Не съм се задълбочавал в случая, но не бяха ли и осакатени или нещо такова?

— Нещо такова — което е още една причина да си затваряш очите пред евентуална връзка с твоя случай. Аз обаче казвам, че има паралел. Така че може би е редно да провериш. Да идеш там.

— Във Вегас? Защо?

— Ако аз бях на твое място ли? Защото можеш да играеш цяла нощ на ротативките и защото храната е страхотна. — Засмива се силно, после пак става делови. — Сериозно ти говоря. Ясно ми е какво мислиш по въпроса, но ти казвам, че... — Гласът му заглъхва и той се настанява по-удобно на стола. — Погледни го от този ъгъл — инстинктът ти да проучиш случая Сандлинг се оказа правилен, нали така? Близнаци.

— Но те са на същата възраст, те са деца...

— Сега пък залиташ в предположения. Смяташ, че е защото са деца — и може да е така. Но не бива да се ограничаваш в това предположение. Ами ако е защото са близнаци? Това винаги ми се е струвало странно — че е взел две деца. Просто не ми пасва. Ако искаш да си върнеш децата, не бива сам да си поставяш ограничения. Защото не знаеш каква е истината. Може да е защото са деца. Може да е защото са близнаци. Или може да е по друга някаква причина, нещо, за което дори не ни идва наум. Само че твоите синове са близнаци, които са изчезнали, и Гейблър са близначки, които са изчезнали.

— Не знам.

— И какво — мислиш, че е загуба на време — казва Шофлър. — Сякаш имаш нещо по-добро за правене? — Махва по посока на кабинета. — Сякаш си захапал горещца следа?

Свивам рамене. Прав е. Нямам нищо по-добро за правене, освен да преглеждам имейлите си и да говоря по телефона.

— Слушай, това е следа. Може и да не ти харесва, но както се казва, по-добре малко, отколкото нищо. Казвам ти. Колко изчезнали

близнаци откри при проучванията си? Казвам ти го, защото съм минал по същия път. — Брои ги на пръстите си. — Момчетата Рамирес — само че онзи, дето им видя сметката, видя сметката и на себе си. Там нямаме нищо. После — сестрите Гейблър. После момчетата Сандлинг. Може проучването на близначките Гейблър да е загуба на време. Но може и да не е.

— Не знам.

Той взима с една ръка тефтерите и ги вдига високо, сякаш сме в съда и те са вещественно доказателство.

— Прегледах ги, внимателно ги изчетох. И единственото нещо, което изпъква — и това е професионално мнение след осемнайсет години в полицията — единственото интересно нещо са онези Гейблър. Това е единственият непреобърнат камък.

— Това е... искам да кажа, това интуицията ли ти го подсказва?

— Не подценявай съвета ми.

Свивам рамене.

— Щом смяташ, че си струва опита. — Изпаднал съм в настроение ала „какво пък, мамка му“, но не е толкова просто. Може би се съгласявам на това пътуване като един вид начин да компенсирам по-раншната си грубост. Може би Шофлър ми пробутва Гейблър и Вегас, защото смята, че ще ми се отрази добре да изляза от града.

— Пък и там е дяволски евтино по това време на годината — казва Шофлър. — А аз имам връзки в тамошния отдел „Убийства“.

— Май имаш връзки навсякъде.

Той криви лице, но зад гримасата му виждам, че му е приятно да чуе подобна оценка.

— Мда — казва той. — Направо съм си телефонна компания. С всичките му плюсове и минуси. — Клати глава. — Няма план за евакуация, можеш ли да си представиш? Имаме си прехвалена антитерористична група и досега това е единственото ни политическо постижение. Само дето това е като обратното на евакуация. Говорим за военен кордон — как да задържим вашингтонци в града.

— Хората ще откачат, ако се разбере.

— О, ще се разбере. Може и лично да го снеса на „Поуст“. — Прокарва ръка назад по челото си. Под онова, което по липса на по-добра дума може да се нарече бретон, челото му е стряскащо бяло. — Както и да е... Вегас — казва той. — Има там един човек, мой приятел

— Холи Голдстайн. Той ще ти даде досието по случая със сестрите Гейблър.

— Холи?

— Ха! Не те будалкам — това е умалително на прякора. Холивудския Майк Голдстайн. Всички му викат просто Холи. Ще го предупредя, че ще го потърсиш.

21.

Вегас. Никога досега не бях идвал във Вегас. Просто не е имало повод. Но също като всички останали и аз си имам изградена представа за мястото — по равни части блясък и мръсотия. Както се оказва, представата ми бледнее пред действителността.

Първата миля от летище Макарън наистина е мръсна, разбита и смрадлива като който и да е от най-лошите участъци на Шосе 1. Запуснати мотели и западнали казина се редуват с порутени сватбени параклиси и креещи търговски начинания. Палатата на гласовете. Широки обувки на Леонард. Смеещия се чакал. Последният е мотел казино, досущ като излязъл от евтин филм. Всъщност никога не би могъл да пробуташ „Смеещия се чакал“ като елемент във филмов сценарий. Твърде запуснат е. Рекламният му знак представлява зловец заек със зелен смокинг, излегнал се пред ветрило от карти.

Минавам покрай огромен билборд с реклама за ОБРАТИМА МИКРОХИРУРГИЧЕСКА ВАЗЕКТОМИЯ. (Има ли голям пазар за подобна услуга? На рекламното пано са посочени четири адреса.) Малко след това стигам до първия голям казино хотел — позлатения „Мандалей Бей“.

Невероятно голям е, по-голям и от най-голямата сграда във Вашингтон, освен може би Пентагона. И е само първият от многото подобни чудовища. Мога само да се блещя, докато шофирам взетия под наем форд по Ивицата. Всеки хотел е като отделен тематичен парк, като огромен и пищен театрален декор. „Мандалей Бей“, „Луксор“, „Ню Йорк, Ню Йорк“, „Париж“, „Беладжио“, „Двореца на Цезар“. Една статия в списанието, което четох в самолета, твърдеше, че светлината от обсидиановата пирамида в „Луксор“ се виждала от космоса. Великанските лица на местни знаменитости те гледат отвсякъде, изтипосани върху гигантски билбордове. Дейвид Копърфийлд, Ланс Бъртън, Пен и Телър, Уейн Нютън, Сирк дю Солей, Селин Дион.

Светлини, билбордове, тълпи. Таймс Скуеър на стероиди.

Само че аз няма да отседна в някой от тези снобарски палати. От туристическата агенция ми запазиха стая в „Тропикана“. И тя е огромна, но в сравнение с тези по-нови хотели изглежда почти джудже. Заобикалям към паркинга на самообслужване и влизам в хотела през казиното.

Което е така претъпкано, че минаването е трудно. Покривът представлява купол от цветно стъкло, проснал се над безкрайни редици от ротативки. Четири жени в яркозелени, обсипани с пайети костюми пеят и танцуват върху издигната осветена платформа. Светлини примигват, блестят, играят. Въздухът трепти от звуците на Нинтендо, повтарящи се до полуца автоматични мелодии, прекъсвани на неравни интервали от звука на победата — водопад от монети, когато някой щастливец удари джакпота. Всеки феномен на поп културата — филм, знаменитост, популярна играчка, етноемблема, детско стихче — си има своя ротативка. Фалцетни хорове гръмват на равни интервали, подхващайки ключови фрази. „Колело на късмета!“ „Завърти се!“

Докато си пробия път до рецепцията, вече страдам от сензорно претоварване.

— Добре дошъл в Големия боклук — казва Холи Голдстайн, когато се свързвам с него по телефона. — Подготвил съм ви папките по случая Гейблър. Имам една пролука в три, ако не сте прекалено уморен от полета.

Казвам му, че за мен е добре.

— Запишете си — казва ми той. — Хората си мислят, че сме някъде на Ивицата или в стария Вегас, но истината е, че сме доста извън града. Всъщност ако сте на Ивицата, на практика въобще не сте в Лас Вегас. А в Рая.

— Какво?

— Да. С главна буква. Ивицата е самостоятелна юрисдикция на име Парадайс^[1].

— Сериозно?

— Да — в този смисъл може да се каже, че Лас Вегас е много далеч от Рая. Завряха ни тук в предградията, като че ли сме банда зъболекари. Долу-горе половин час път с кола според движението.

Голдстайн ме упътва със звучния говор на телевизионен водещ или логопед. Шофлър ми каза, че Голдстайн се е подвизавал в шоубизнеса преди да премине към силите на закона. „Оттам идва и «Холивуд». Холи участвал в полицейски сериал преди двайсетина години и усетил истинското си призвание.“

В два и половина, след като съм пропътувал десетки мили през шикозни квартали и големи търговски центрове, стигам до някакво подобие на офис парк, което наистина намирисва на предградия. Комплексът дори не е запазен само за ченгетата. Ласвегаското полицейско управление дели централата си с ортопедична клиника „Щастливи крака“, салон за красота „Бахама“, агенция за залагания. Най-накрая зървам група бели пикапи с надписи МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕ и няколко врати с табелки КРИМИНАЛИСТИКА, което ме навежда на мисълта, че съм попаднал на правилното място. Един човек обира опадалите листа и изключва машината си, за да чуе въпроса ми, но вдига рамене, когато го питам къде да намеря отдел „Убийства“. Негов колега, зает с подрязването на един храст, сочи през рамо.

В приемната две жени тракат на компютърни клавиатури. На стената зад тях има голяма, свръхреалистична снимка на гориста местност, венец в селски стил с изкуствени птички и яйца и няколко детски рисунки. Едната жена ме пита по каква работа съм дошъл, после звъни на Голдстайн и ми казва да изчакам, посочвайки към една миниатюрна ниша, голяма колкото да побере два стола. Сядам с лице срещу дърворезба, изобразяваща горска пътека. Позлатеният надпис гласи: НИКОГА НЕ ЩЕ КРАЧИШ САМ.

Голдстайн е висок красив мъж в началото на петдесетте, с посребряла коса и черни като катран вежди. Здрависваме се и той подхваща похвално слово за Рей Шофлър.

— На Рей сигурно му горят ушите — казва в заключение Голдстайн, — но аз ви го казвам съвсем сериозно — той наистина е голяма работа. От старата школа човек. Сега всичко при нас е компютризирано и това е супер. Досиетата ни по случаите са десет пъти по-дебели, отколкото преди десет години — толкова много информация получаваме. И тя може да помогне, особено в съда. Но в разкриването на престъпления? Нее. Понякога направо се губиш в целия този боклук и повече ти пречи, отколкото помага. Вземете

единайсети септември. Информацията си е била там, но се е изгубила в потока от данни. Веднъж Рей ми разреши един случай само по догадки.

— И аз съм тук заради негова догадка.

— Виждате ли — казва той и клати глава. — Хей, Синди, отвори ни Сезам.

Следвам го през метална врата, която се отваря с електронно жужене. Минаваме през лабиринт от малки офиси, промъкваме се покрай екип, който работи с огромна камера и микрофон. Като че ли заснемат някакъв лист хартия.

— Стар случай — казва Голдстайн и кима към оператора. — Подреждат документите. Не може просто да ги минеш тези неща през скенера. Трябва да запазиш оригинала — така че ги снимат. Работата е там, че току-що си избрахме нов шериф. Едно от обещанията в кампанията му беше да поднови разследването на старите случаи.

— Като случая Гейблър?

Той свива рамене.

— Всичките, по принцип. Но за Гейблър не знам. Те са един вид сирашки случай.

— Какво имате предвид?

Влизаме в съвещателна зала. Голдстайн ми махва към един от дузината столове около дървената маса.

— Нека ви обясня как работим тук. Първо, отговаряме за много голям район. Окръг Кларк и град Лас Вегас като територия са по-големи от Масачузетс. Тринайсет хиляди квадратни километра. — Кима към огромна сателитна снимка на Лас Вегас и околностите му, заемаща цяла стена. — И расте. Най-бързо растящият град в Щатите. Работата често преминава всякакви мислими граници. Предполага се, че трябва да работим по старите случаи, когато нямаме нови. Кое то си е чиста проба майтап по нашия край.

— Имате много убийства, така ли?

— По-малко, отколкото бихте си помислили. Средно имаме по сто и петдесет убийства на година. И много малка част от тях стават на Ивицата. Големите казина инвестират сериозни суми в сигурността и системите им за наблюдение са последна дума на техниката. Туристите не ги убиват — или много рядко. А и те не идват в Лас Вегас, за да се убиват един друг. Основната част от работата ни е същата като на

други места. Съпруги и съпрузи, приятели и приятелки. Лаборатории за синтетични наркотици, наркодильри с претенции за по-голяма територия, такива неща.

— А за Гейблър... защо казахте, че са сираци?

Той плясва ръце, една след друга, върху двете папки на масата пред него.

— Клара и Карла. Карла и Клара. Сираци са двойно... или става четворно? Като за начало, наистина са сираци — родителите им загинали при автомобилна катастрофа близо до Сърчлайт. Когато момичетата били на седемнайсет.

— Ужасно.

— Колите убиват много повече хора от оръжията. Цифрите дори не са съпоставими! Така де, четиридесет хиляди загиват ежегодно при автомобилни катастрофи само тук, в Щатите. Все едно по два големи пътнически самолета да катастрофират всяка седмица. Както и да е, момичетата Гейблър — не само че са сирачета, но и случаят им е осиротял. Вижте, системата е такава, че всеки инспектор си има своите случаи. С разследването на Гейблър се занимаваше Джери Олмстед. Бюрото му беше до моето, затова и знам доста за случая. Както и да е, Джери направи трийсет и пет години на служба, кръвното му беше високо и жена му не му даваше мира. Така че се пенсионира и се преместиха в Лейк Хавасу. Един месец след това, точно един месец, машинката му отказала.

— Господи!

— Ето как Гейблър осиротяха повторно. А не е добре, когато жертвата загуби разследващия си офицер. Човек се привързва, ако ме разбирате. От самото начало. Случаят ти става като твое дете. — Навежда се към мен със сериозна физиономия. — Сигурно звучи глупаво, но ние наистина смятаме — имам предвид ние, инспекторите, — ние наистина смятаме, че работим в името на жертвите. Така че... — Свива рамене. — След като Джери си отиде, случаят Гейблър на практика остана без застъпник. Но пък случаят е интересен, така че колегата, който го наследи, може и да се хване здраво на работа сега, когато шерифът ни е подгонил да подновим старите случаи. Само че лично аз се съмнявам, наистина се съмнявам.

Не казвам нищо. Мисля си за преместването на Шофлър в антитерористичния отдел.

— И защо вие не наследихте случая Гейблър?

— Не го исках. Костелив орех е. Пък и бях претрупан с работа. Покрай Монголите.

— Покрай кое?

— Монголите. Мотористка банда. Сбиха се с Ангелите в Лафлин, малка война направо. Много хора бяха убити. Много свидетели трябваше да се разпитат. Месеци наред бях в съда. Само че — казва той, сменяйки скоростите, — аз проверих на кого е зачислен случаят — на Морено. Пабло Морено. Готин човек. Тази седмица е в съда, но можете да му се обадите на мобилния. — Казва ми номера и аз го вкарвам в електронния си бележник.

— Значи този Морено работи по случая Гейблър, така ли?

Голдстайн клати глава.

— Не. Както казах, може и да го погледне сега, когато ни натискат, но не бих се обзаложил. Като всички нас и той има десетки стари случаи на главата си. А случаят Гейблър има един съществен недостатък.

— Който е?

— Че никой не бие барабана. Понякога имаш убийство и след десет години мама или татко продължават да ти звънят и да питат докъде си стигнал. И то всеки ден ти звънят. Но момичетата Гейблър? Ъ-ъ. Никой не пита за тях. Даже напротив.

— Какво имате предвид?

— Убийството беше толкова... гротескно, разбирате ли? А и момичетата са работили на Ивицата. Е, на две пресечки оттам, ако трябва да сме точни, но пак достатъчно близо. А Ивицата — тя ни е насъщният. Кървави неразгадани убийства не са точно рекламата, която искаме. Така де. — Голдстайн се мръщи. — Както аз го виждам, сензационният характер на убийствата на практика работи срещу подновяването на разследването. Лошо е за бизнеса. Твърде... кърваво, ако разбирате какво искам да кажа.

— Щом казвате.

— Нека го кажа така. Тук, във Вегас, си имаме хора, които отглеждат човекоядни тигри, имаме изчезнали коли и хора, имаме си увеселителни влачета, които могат да ви спрат сърцето от страх. Имам шоугърли на всяка крачка. Боже, и в най-смотаното казино — дори в някои ресторанти — има красиви сервитьорки, които си

размятат задниците и циците на воля. Само че всичко е... организирано, разбирате ли. Предизвикващите смъртта магически атракции, увеселителните паркове и всичко друго — замислено е така, че да ти качи максимално адреналина, но по безопасен начин. Колкото до шоугърлите — и това е дезинфекцирано. Секс без размяна на телесни течности, както се изразяват някои. Не че си нямаме момичета на повикване и проститутки — Божке, та те са законни тук! Видяхте ли кутиите с плячка?

— Да. — Има предвид металните кутии, които си стоят на много от улиците редом с кутиите, от които можеш да си купиш „Ю Ес Ей Тудей“ и други Вестници, само че в тези има подробна информация и снимки на много от градските проститутки.

Той клати глава.

— Повечето градове си имат кутии с обяви за недвижима собственост. Къщи за продан. Ние си имаме курви под наем. Както и да е, за случая Гейблър — заклани шоугърли! — въпреки сензационната историята им дяволски бързо се премести на задните страници.

— Хм.

— Понеже нямаха семейство, нямаше и кой да скърби особено, така мисля. И случаят просто избледня.

— Значи мога да прегледам досиетата, така ли? Морено няма да има нищо против?

Той сочи с щедър жест по посока на папките.

— Ваши са. Не че има кой знае какво в тях. Така де — минаха две седмици, докато съобщят за изчезването им.

— Господи!

— Ами какво да ви кажа, това е Вегас. Непрекъснато идват нови хора. Други си тръгват. — Почуква отново по папките. — Клара и Карла — казва и клати тъжно глава. — Дори след като съквартирантката им почнала да се чуди дали не им се е случило нещо, минава още една седмица преди да се появи доказателство за престъпление. Дотогава никой дори не ги търси. Просто хората се решили, че са отлетели за Ел Ей или за Мауи или просто са се прибрали вкъщи. Нещо подобно. Така де, не са имали други близки и никой не обърнал внимание, че ги няма. А междувременно следата е изстинала. Две седмици си е много време, в края на краищата.

— Доказателството... — казвам аз. — Говорите за... когато онзи планинар ги е намерил?

— Именно. Бедничкият. Наложил се да влезе в болница! Откараха го с хеликоптер. Само че той не ги е намерил.

— Не?

— Не точно. Не е намерил тях. Намерил само половината от Клара. Долната половина.

---

[1] Игра на думи — paradise означава рай. — Бел.прев. ↑

22.

Голдстайн е прав. След час и половина над папките не знам много повече за убийствата от онова, което бях научил от новините и статиите във вестниците.

Когато били видени за последно, близначките работели в топлесшоуто на „Синия папагал“. Шефът на персонала в Папагала, някой си Клей Ригинс, оставил три съобщения на гласовата им поща, с все по-растящо раздражение в гласа... и след това се отказал. Съобщенията насочили полицията към вероятната дата, когато момичетата са изчезнали. Самият Ригинс не съобщил в полицията, защото решил, че просто са духнали от града или са си намерили по-добра работа в друго шоу. От разговора на Джери Олмстед с Ригинс: „Бяха еднояйчни близначки, нали се сещате? Не бяха кой знае колко секси, но понаучиха някой и друг номер с грима и задобряха в танците. Имаше хляб в тях, ако ме разбирате.“

Тами Ягода, двайсет и три годишна шоугърла в „Сандс“, е била съквартирантка на сестрите Гейблър. Именно тя съобщила за изчезването им. Не ги била виждала две седмици — и тази времева рамка съвпадала с датата на първото им невявяване в Папагала. Тами казала на полицията, че когато ги видяла за последен път, близначките си били добре. Работели в Папагала и вземали уроци по танци и правоговор. Тами тъкмо се била пренесла при новото си гадже Джейми, така че едва когато се върнала в апартамента да си вземе някакви дрехи, осъзнала, че нещо не е наред. Вонята от кофата за боклук я ударила в носа веднага щом отворила вратата. Рем и Ромул, двете сиамки на близначките, били полудели от глад. Ягода казала, че близначките обожавали котките си и никога не биха ги зарязали така. По това разбрала, че нещо не е наред.

И е била права.

Каньонът Ред Рок е популярен туристически обект на трийсетина километра от Вегас. Добре обозначено с табели панорамно шосе превежда посетителите през колорита на пустинята Мохаве. Драматични скални формации предоставят чудесен фон за местната фауна (дългороги овце, пустинни костенурки, дребни диви магарета) и флора (кактуси, дръвчета манзанита, иглолистното дърво на Джошуа, което не расте никъде другаде по света). По скалите има рисунки, дело на индианците паюти, датиращи поне отпреди хиляда години. Не само туристите обичат това място, а и местните. То е рай за вегаските планинари, любителите на екстремното колоездене и на катеренето по скали. Брошурите и картите се обръщат с апел към всички: „Не оставяйте следа.“

Джош Громелски, любител планинар, излязъл на самотен преход в един изолиран район зад Ледения каньон, попаднал на нещо повече от следа. Изкатерил се по стените на Ледения и вървял през терена отзад на път към далеч по-малкия Каньон на вълшебника. Катерейки се без обезопасителни въжета, той едва не се пребил, когато се издърпал след поредния захват и се озовал с лице на метър и половина от торса и краката на труп, разпознат по-късно като Клара Гейблър. Громелски имал GPS и клетъчен телефон в раницата на гърба си. Издържал колкото да съобщи за ужасната си находка, преди да свали катераческото си оборудване и да изпадне в шок.

Виждам защо. Снимките от местопрестъплението ти обръщат стомаха. Насилвам се да ги разгледам повторно, макар че и сам не знам защо. Като други подобни снимки, които съм виждал — куповете голи трупове на евреи, изсипвани в масови гробове, подутите от газ тела в Джоунстаун, талибанския боец на пътя при Тора Бора, панталоните му свалени и лост забит в ануса му — при всички тях усещането при първия поглед е незаличимо. Като други гледки, които съм виждал с очите си — клането в Косово, където видях бременна жена без глава, — просто няма нужда да ги поглеждаш втори път.

Снимката на долната половина на Клара Гейблър се присъединява към галерията от ужаси в главата ми, която се е натрупала през годините — образи, които ти се иска никога да не си зървал. Торсът е срязан при талията, краката се разтворени, единият е леко сгънат в коляното. Срезът е като някаква вулгарна купа, кожата и

подкожната тлъстина при разреза представляват контейнер с кървава каша.

Въпреки намесата на хищниците долната половина на Клара Гейблър се е запазила в сравнително добро състояние на сухия моховски въздух. Освен разръфаната плът при среза (докладът от местопрестъплението уточняваше, че „дивите животни са отстранили органите“), торсът и краката приличат на долната половина на кукла. Хубавите крака са обути в мрежести чорапи, стъпалата — леко извити навътре — все още са с лачени сандали с десетсантиметрови токчета. Парче материя със златни пайети — като долната част на бански костюм, но разкъсан и усукан на кръста — покрива слабините на Клара.

По-късно е установено чии са торсът и краката, макар че на полицията не отнело много време да намерят и останалата част от Клара Гейблър. Тя била само на двайсетина метра, натикана в една скална цепнатина, явно завлечена там от койоти. Това е половината с лицето, лице с изгризани дупки вместо очи. Трудно е да задържиш поглед върху снимката — откачения начин, по който тялото ѝ свършва току под ребрата...

Карла била намерена на петдесетина метра оттам, в малко дере. Според докладите животни и птици са се хранили с телата приблизително две седмици преди злополучният катерач да ги намери.

Карла Гейблър срещнала смъртта си по по-конвенционален начин от сестра си. Била е простреляна, по мафиотски, зад дясното ухо. Направо си е облекчение да прегледам снимките в нейното досие и се налага да си напомня, че и тя е станала жертва на хладнокръвно убийство. Снимката от местопрестъплението показва Карла в костюма ѝ — мрежести чорапи, сандали с високи токчета, бикини със златни пайети, обсипан с лъскави камъчета сутиен. Била е с лице към един голям камък, когато са я застреляли. Заради трупното вкочаняване, активността на хищниците и изходната рана на куршум трийсет и осми калибър лицето ѝ е неузнаваемо.

И ако снимките са брутални, текстът не им отстъпва по нищо. Сухата проза на доклада от аутопсията отбелязва, че Клара е била срязана наполовина с електрически трион, достатъчно мощен да среже гръбначния ѝ стълб. „Разрезът минава през меката тъкан на коремната кухина, малко над пъпа, разрязвайки вътрешностите при дуоденума...

продължава през вътрегръбначния диск между втория и третия лумбален прешлен.“

Но има и по-лошо. Според патолога „нараняването върху торса е настъпило преди смъртта“. Причината за смъртта е загуба на кръв.

Специализираният език на доклада не успява да притъпи значението му. Клара Гейблър е била жива, когато са я разрязали на две, била е жива, когато убиецът е изтръгнал по най-жесток начин душата ѝ.

С други думи, казвам си аз, касапницата не е била с цел тялото да стане по-лесно за изхвърляне. Била е акт на садизъм.

Но явно не е била резултат и на сексуално престъпление. Нито една от двете жени не е била изнасилена. Всъщност според патолога и при двете не е имало данни за скорошна сексуална активност. А различни документи в папките — записи на разговори с Ягода, Ригинс, със съседите на момичетата Гейблър и с техни колежки в Папагала — разглеждаха вероятността близначките да са работили допълнително като проститутки.

— Хей — беше ми казал Голдстайн, — те са еднояйчни близначки, това е Вегас, те са шоуърли, за Бога! Някоя и друга тройка, колкото да свържат двата края? Едва ли би изненадало някого, нали така?

Само че според Ягода — макар и да не били девственици — Карла и Клара не били „такива“.

— Нищо подобно — казва Голдстайн. — Дори не излизали много. Всъщност според Ягода момичетата Гейблър се притеснявали точно заради този тип неща. Че са близначки. Много им било неприятно, когато хората се шегували за тройки — което се случвало често, между другото. Дори не обичали да излизат заедно на срещи.

Ягода е разпознала труповете. Докато били живи, ги различавала с лекота — по маниерите и начина на изразяване. Но сега...

В крайна сметка определили коя е по зъбите. И двете момичета нямали кариеси, но Клара си счупила зъб когато била на девет и по-късно платила да ѝ направят порцеланова коронка — точно това помогнало на полицията да определи кой труп на кое момиче е.

От докладите става ясно и друго — че макар след смъртта хищниците вероятно са извели труповете с няколко метра, момичетата Гейблър не са били убити другаде и след това изхвърлени

в Каньона на вълшебника. Били са убити недалеч от мястото, където са намерени.

Отново преглеждам папките, първо на Клара, после на Карла, и си записвам някои неща. Два часа се ровя в бруталните снимки, разглеждам скиците, изчитам всеки документ. И когато приключвам, се чувствам зле и съм много уморен. И по всичко личи, че съм си изгубил времето.

Все пак съм във Вегас и знам, че като се прибера, Шофлър ще ме пита — направи ли това, направи ли онова? Почти мога да го чуя — говори с Тами Ягода, иди в „Синия папагал“, иди на местопрестъплението, открий откъде са дошли костюмите. И така нататък, и така нататък.

Голдстайн кимва, когато му го казвам.

— Добре ще е да говорите и с Чизуърт. Бари Чизуърт. Той е патологът, който работи по случая. Много умен човек. Сигурно сте забелязали, че доста факти не са стигнали до пресата.

— Какви например?

Голдстайн свива рамене.

— Кой знае? Някой и друг намек за оръжието, догадка за убиеца — но нищо, което наистина да е потвърдено от доказателствения материал. Догадките не са част от задълженията на патолозите и криминолозите и те си имат причина да не ги записват черно на бяло — защото всичко, което запишат, накрая най-вероятно ще се появи и в съда. Много внимават да ограничат писмените си бележки само до онова, което могат да подкрепят с доказателства. Кое не означава, че не си съставят мнение по случаите, напротив. Ако ти се случи добър патолог като Чизуърт, той може и да сподели впечатленията си с разследващия офицер. Който в нашия случай за жалост е покойник.

Записвам си името на Чизуърт и номера на криминологичната лаборатория.

— Но костюмите можеш да ги отметнеш още сега — казва Голдстайн. — И аз знам откъде са. От „Синия папагал“. Как му беше името на онзи... Ригинс — направо се вбеси. Джери не можеше да повярва. Имаме жестоко двойно убийство, а онзи тъпанар вдига

пушилка за костюмите си. Чудехме се дали няма да си поиска неповредения.

— Но защо са били с костюмите?

Голдстайн клати глава.

— Сигурно са отивали на работа. Явно са предпочитали да се обличат у дома, да се гримират и така нататък. Съблекалнята в Папагала явно не им е допадала. — Дигиталният часовник на Голдстайн бибипка и той става. — Трябва да тръгвам.

Подава ми ръка. Аз му благодаря за съдействието.

— Беше ми приятно да помогна. И ако има още нещо — просто ми се обадете. Смятате ли да отскочите до Каньона на вълшебника?

— Може би. Не знам дали има смисъл.

Не изричам гласно какво мисля всъщност — че не виждам смисъл във всичко това; че не виждам как случаят Гейблър може да има връзка с Шон и Кевин и че според мен Шофлър ме е пратил за зелен хайвер просто за да ме изкара от къщата.

Поне за това мога да съм признателен на инспектора. Сега, когато дългите дни и нощи с моите списъци и разговорите по телефона, постоянното и вманиачено ровене из киберпространството са зад гърба ми, всичко това ми изглежда като движение без посока. Като хамстер в колело.

Голдстайн свива рамене.

— Според философията на Рей е абсолютно задължително да отидеш на местопрестъплението. Никога не се знае какво има да ти каже то. — Взима папките от масата. — От друга страна — той примижва към мен, — не се опитвайте да стигнете до Каньона на вълшебника с тези обувки. Всъщност добре би било да си наемете водач. Теренът там не е от леките. По това време на годината трябва да тръгнете рано, иначе слънцето ще ви изяде с парцалите.

Голдстайн има известно основание по отношение на слънцето. Цели пет минути чакам с отворени врати и климатик на максимум, докато колата се охлади достатъчно, за да сложа ръце върху волана, без кожата ми да се свари. Сега разбирам защо местните са луди на тема щори, тъмни стъкла и всякакви други методи за предпазване от слънцето. Горещината може и да е суха, но те удря право между очите.

Минавам покрай едно табло, на което е указана температурата на въздуха. Четиридесет градуса.

В „Тропикана“ един български акробат изпълнява номер върху издигната сцена. Стои на една ръка върху нестабилна кула от блокчета и тълпата го аплодира въодушевено. Повечето от редовните клиенти на „Тропикана“ дори не поглеждат към него, хипнотизирани от звъна на игралните автомати.

Качвам се в стаята си, преглеждам бележките, които съм нахвърлил в полицейското управление, и си правя списък със задачи:

1. „Синия папагал“/Ригинс
2. Ягода (съквартирантка)
3. Бари Чизуърт (криминология)
4. Каньона на вълшебника.

Ще започна поред. С повечко късмет може да отхвърля първите три днес и да тръгна към каньона рано утре. Но не съм оптимист. Когато посягам за телефонния указател, си мисля, че този непреобърнат камък на Шофлър не е много по-различен от колелото на хамстера.

Две млади жени, еднояйчни близначки, облечени в предизвикателни костюми. Едната заклана, другата застреляна. Шофлър може и да го бива в догадките, но този път греши. Това тук няма нищо общо с моите момчета. Не може да има.

23.

„Синия папагал“ е само на две пресечки от Ивицата, но е с няколко стъпала под великолепието на големите казина. Дори отвън прави впечатление — няколко изгорели участъка на огромната емблема придават на неоновия папагал опърпан вид, сякаш си сменя перушината.

Решавам да оставя колата на обслужвания паркинг и връчвам ключовете си на един достолепен възрастен мъж. Той ме удостоява с кратко кимване, което изглежда върви в комплект с яркосиньото билетче. Хрумва ми, че Вегас е меката на услугите, така че хора като този има много — стегнати пенсионери, които изглеждат така, сякаш мястото им е в някой борд на директорите.

В шест следобед мястото изглежда пусто и душно, само две от масите работят, завесите пред сцената са спуснати и почти няма клиенти. Няколко закоравели комарджии дърпат ръчките на автоматите, но по това време повечето редовни клиенти са дошли за ранната папагалска вечеря, която освен ранна е и евтина — по 3,99 менюто.

Уморена жена в миниатюрна рокля с леопардови шарки въздъхва и ме повежда към офиса на шефа. Офисът представлява кутийка три на три, с ламперия от имитация на дърво, с ужасен червен килим и евтино бюро с обелен лак. Клей Ригинс, петдесетинагодишен, плешив, с постоянно примижалите очи на заклет пушач, също е виждал по-добри дни — макар че обицата с голям диамант на едното му ухо говори за известно самочувствие. Говори по телефона с диетично безалкохолно в ръка. Вдига кутийката вместо поздрав и продължава разговора си, който е свързан с поддръжката на някакъв басейн.

Стоя повече от пет минути, броя празните кутийки от безалкохолно в стаята (четиринайсет) и се чудя какво всъщност бих могъл да науча от Ригинс. Какво се надявам да науча? Нещо, прошепва Шофлър от някакво ъгълче в главата ми. Или пък не. Инспекторът би

ми изтъкнал, че процесът е косвен. „Тоя тип може да ти каже нещо и по-късно ти ще го напаснеш с нещо друго.“

Най-после Ригинс затваря.

— Извинявайте — казва той и криви лице. — В наше време трябва лично да надзираваш всичко, ако ме разбирате. — Клати глава. — Значи сте тук заради сестрите Гейблър.

— Да.

— Вижте, нямам нищо против да поговорим, но аз почти не познавах момичетата, ако ме разбирате.

— Работили са за вас осем месеца — посочвам аз.

— Да, да, да, само че за мен работят много хора. Всъщност въобще не ги познавах — не знаех дори къде живеят.

Не знам какво да го питам.

— Бяха ли... добри в работата си? Какво всъщност са правели?

— Имаме шоу на сцена — на птича тематика. С две думи, двечките излизаха на сцената, сваляха си сутиените и си тръскаха циците с още дузина други момичета, докато някоя от танцорките или певиците си изпълняваше номера в средата. А на първия ви въпрос — не, не бяха много добри. Бяха интересни като близначки и горе-долу това беше.

— Хм.

— Истината е, че не бяха много хубави — казва ми Клей Ригинс. — Непрекъснато им казвах, че трябва да се поработи по тях, по-малко нос и повечко цици. — Засмива се гръмогласно. — После — размахва ръце във въздуха, — може би щях да им дам по-централна роля. Но без поправка... — Издиша шумно и презрително и плясва с ръце по бюрото.

— И какво си помислихте, когато не дойдоха на работа?

— Виж, това — казва той, сякаш чак сега му е хрумнало, — това не беше в техен стил. Можеше да се разчита на тях, това им го признавам. Не бяха отсъствали и един ден.

— И... не се ли изненадахте, когато не се появиха? Не си ли помислихте, че нещо не е наред?

Той се намръщва и размахва ръце, сякаш да избута безумното ми предположение обратно към мен.

— Нее. Това е Вегас, синко.

— И какво си помислихте?

— Истината ли искате? — Попипва обичата си. — Помислих си, че са се върнали у дома. Че са си намерили работа в търговски център или в някое заведение за бързо хранене. Помислих си, че са като много момичета, които идват тук с надеждата да срещнат своя приказен принц или да хванат окото на някой холивудски режисьор или каквото там си мислят. Помислих си — сигурно са разбрали, че това няма да се случи, и са решили да си стегнат куфарите. Бяха от срамежливите — може да не са искали да ми го кажат лично. Ето това си помислих. — Вдига рамене и пресушава кутийката си с безалкохолно. — Или пък не.

— Какво имате предвид?

— Тами, съквартирантката им — тя ги доведе при мен. Добро хлапе е тази Тами. Сега работи в „Сандс“. Както и да е, близначките ѝ казали, че имат прослушване и че може би ще си намерят нова работа.

Изправям гръб. Това е нещо ново.

— Какво прослушване? Къде?

Ригинс свива рамене.

— Тами май не спомена.

Тами Ягода живее с годеника си Джейми в нова кооперация извън града по посока на язовира „Хувър“. Холът представлява огромен телевизор и диван.

— Тъкмо се нанесохме — извинява се Тами. — Толкова е хубаво! Добре че сме минималисти — нали, миличък? — Мята на Джейми стоватова усмивка и го моли да ми донесе стол.

Джейми ми донася очукан стол с права облегалка от кухненския бокс. Двата сядат плътно един до друг на дивана и искрено се опитват да държат ръцете си далеч един от друг, докато говорим. Не успяват.

— Тами го е разказвала това вече милиони пъти — предупреждава ме Джейми. — Едва ли може да добави нещо ново.

Тя го поглежда с обожание — нейния защитник.

— Още не мога да повярвам. — Лицето ѝ помръква. — Бяха толкова сладки, наистина добри момичета. — Изкривява хубавото си лице в гримаса. — Беше толкова ужасно!

Джейми я прегръща за подкрепа и я млясва по бузата.

— Като казвате „добри“, какво точно имате предвид?

— Ами точно това, във всяко отношение — казва Тами. — Винаги бяха готови да ти помогнат. Освен това — тук поглежда към Джейми, — бяха, как да се изразя... малко наивни.

— Искате да каже — вметва Джейми, — че са били сексуално неопитни.

— Джейми! — Плясва го по бедрото.

— Какво, човекът попита — казва Джейми. — Защо да не му кажа какво имаш предвид? Вижте, аз не ги познавах лично, но от онова, което ми е казвала Тами, били са малко... не в час.

— Прав е — казва Тами, въздъхва и клати тъжно глава. — Бяха много наивни. Например вярваха на мъжете, когато им кажеха, че не са женени.

— Ти ми каза, че дори не знаели какво е духане. Мислели си, че означава да духаш срещу оная работа на мъжете. Наложило се е да им обясниш.

— Джейми! — Ново плясване.

— Така де, на коя планета са живели, да се чуди човек!

— Значи не са излизали много по срещи.

— Точно така — казва Тами. — Живяхме заедно почти една година и не знам всяка да е имала повече от две срещи за това време. Не ме разбирайте погрешно — не бяха никакви девственици, но... смятаха, че трябва да са влюбени, за да правят секс с някого, разбирате ли? А това определено ограничава социалния живот тук. Много мразеха да си показват гърдите в онова шоу. Нямаха търпение да се махнат оттам.

— И никакви стари гаджета, никой не ги е тормозил по телефона или нещо друго, никакви обожатели, никой... ъъ... не е ухажвал някоя от двете, така ли?

— С Джейми се запознахме две седмици преди те да изчезнат и беше... — поглежда годеника си — беше любов от пръв поглед. Така че може да са срещнали някого през тези две седмици, за когото не знам, защото бях заета. — Смях откъм Джейми. — Но доколкото знам, не.

Джейми потрива бедрото ѝ и я целува по врата. Чувствам се като воайор.

— Разни мъже се лепяха по тях, разбира се, непрекъснато — казва Тами, — но никога не са водили никого в квартирата. Не бяха

такива. А и аз ги учех да бъдат предпазливи. На тръгване от Папагала винаги някой от служителите те изпраща до колата ти — това винаги го спазват. И въпреки това им казвах — никога не влизайте в колата си, без да сте погледнали на задната седалка. Винаги проверявайте отзад.

— А да е имало мъж с куче — уипет? Да сте виждали такъв?

— Не. Клара я беше страх от кучета. И двете обичаха котки.

Питам дали близначките са имали нещо общо със средновековни фестивали или ренесансови панаири.

— Това пък какво е? — пита Тами.

— Нали се сецаш, Тами — отговаря вместо мен Джейми, — от онези неща с рицари и така нататък. Като „Ескалибур“. Братовчед ми Уилсън ме завлече на едно такова място преди няколко години. На мен ми се стори тъпо, но Уилсън много го хареса. — Гали Тами по бедрото. — Момичета като тях сигурно също биха го харесали.

— Не мисля — казва Тами. — Не бяха... по историята. — Лицето ѝ светва. — Обаче ходиха да гледат „Хари Потър“...

Питам Тами какво според нея се е случило с тях.

Тами потръпва и поглежда към Джейми.

— Не знам. Някой психар сигурно. Така де, какво друго? Това трябва да е. Някой, който ги е проследил от Папагала. Разбрал е къде живеят. Дебнел ги е. — Стиска здраво очи. — Направо тръпки ме побиват.

Джейми е съгласен.

— Не позволих на Тами да се доближи до апартамента си, след като откри изоставените котки. Дори преди ченгетата да намерят телата, Тами знаеше, че нещо ужасно се е случило. Просто знаеше.

— Много беше тъжно — казва Тами и обръща жален поглед към годеника си, — това с котките. Опитах се да им намеря дом, но накрая трябваше да ги оставя в приюта.

— Клей Ригинс спомена за някакво прослушване — казвам ѝ аз. — Да знаете нещо за това?

— Ами да! И това е много тъжно, между другото. Те толкова се бяха запалили. Скъсвах си задника от работа — уроци по правоговор, по танци, избелиха си зъбите. И изглеждаше, че усилията им най-после ще се оправдаят. А ето какво стана...

— Що за прослушване беше? В смисъл, за какво?

Тами вдига рамене.

— За някакво магическо шоу.

— Магическо шоу? Хм. Знаете ли нещо друго за него?

Тами клати глава.

— Това беше някъде... около два дни след като срещнах Джейми. Клара ми каза за прослушването, когато се обадох да съобща къде съм — защото знаех, че ще се притесняват, нали се сещате? Каза, че според тях този път са уцелили право в десетката. Беше развълнувана, но... Обаждах се от мобилния си, от работата. Не разбрах подробности.

Езме Брюстър, собственичка и домоуправителка на кооперацията, където са живели близначките Гейблър, ме посреща със „здрости“. На шейсет е, а може и на седемдесет да е. Очила за четене висят на верижка на гърдите ѝ. В едната ръка държи дистанционно, в другата — запалена цигара. Сочи с цигарата към цветния телевизор в ъгъла.

— Влизай, миличък, но задръж малко. Гледам нещо.

От екрана Мори Пович^[1] казва:

— Да разберем още сега! — Камерата се насочва към чернокож тийнейджър, главата му наведена, така че да се види сложно сплетената му прическа, после към снимка на усмихнато една-две годишно дете.

— В случая на двегодишния Девън — казва Мори и отваря един плик, — Донъл... ти си бащата.

Жена с наднормено тегло скача и се понася в нещо като танц на победата, после размахва юмрук и сипе обиди по адрес на хлапето с плитките — което сега се е ухилило нахално. Режисьорът прикрива с мъглица устата на жената, докато тя крещи нарицателните.

Езме изключва ядно телевизора.

— Размеква ми шибания мозък — казва тя и изгасява цигарата си. — Но какво пък. Няма да разреши конфликта в Близкия изток на моята възраст. Значи сте дошли заради момичетата Гейблър? — Прави тъжна физиономия и клати глава. — С какво мога да ви помогна.

— И аз не знам. — Обяснявам ѝ кой съм и че правя проучвания върху убийства, свързани с близнаци.

— О, Боже, разбира се. Горкичкият! Онези малки момченца. Видях ви по телевизията. Ужасно нещо. И смятате, че има някаква връзка с Клара и Карла? Мили Боже... Е, те бяха едни от най-добрите наематели, които съм имала някога. Плащаха навреме, апартаментът им блестеше от чистота, не водеха мъже. Бях в болница, когато са изчезнали. Проблем с електролитите или друга някаква проклетия. Ако си бях тук, със сигурност щях да съобщя за изчезването им много порано.

— Значи сте ги виждали редовно.

— Всеки божи ден. Бяха домошарчета двечките. Което е рядкост в този град.

Задавам ѝ редовните въпроси за висок мъж, кльошави кучета, средновековни фестивали. Тя клати глава — не, не и не, поне доколкото тя знаела.

— Да са споменавали нещо за прослушване за магическо шоу?

Тя кимва.

— Това е срамота, по дяволите! Скъсвах се от работа по себе си, харчеха всичките си с мъка спечелени пари за такива уроци и онакива уроци. Най-накрая им излезе късметът и какво... — Въздъхва издълбоко, което води до продължителен пристъп на кашлица.

— За кого беше прослушването?

Почуква с пръст по слепоочието си.

— Някаква нова атракция, която тъкмо започвала. Щяло да има няколко седмици репетиции. Клара ми каза името. — Тя въздъхва и поглежда към тавана. — Но не го помня точно. Шоуто на Мереса? Мераса? Малеса? Някакво такова име — помня, че ми заприлича на „мелез“. Прослушването беше в Луксор, струва ми се... или пък в „Мандалей Бей“.

Питам я какво според нея се е случило.

Тя пали цигара.

— Някой откачалник ги е примамил в Ред Рок и ги е убил за кеф. Така мисля аз.

— И това е теория.

— Какво друго може да е? Полицията провери за нещо гнило и в училището, което са завършили, и родния им град и прочие, но не откриха нищо. Изглежда не е било лично, ако ме разбирате.

— Не е било, според вас, така ли?

— Да. Не е имало сексуален мотив също. Според мен са ги убили повече или по-малко за кеф.

— Може би.

— Ако гледаш телевизия колкото мен — казва Езме, — придобиваш ясна представа на какво са способни хората. Само реалити програмите ако вземеш и новините, мисля, че скоро ще задминем римляните. Само че когато ние стигнем до гладиаторската арена, Барбара Уолтърс ще интервюира бедния човечец преди да се е счепкал с лъва. И гладиаторът ще благодари на всички от екипа, които са му дали шанса да умре по телевизията. На мениджъра си. На коафьора си. На личния си фитнес треньор.

— Мога ли да видя апартамента?

— О, миличък, няма нищо за гледане. Сега там живее младо семейство с бебе.

— А вещите на момичетата?

— Оставих апартамента както си беше цели три-четири месеца. Момичетата нямаха много неща, а каквото имаха, не струваше и петак, но не ми даваше сърце да изхвърля вещите им. От полицията накрая откриха някаква братовчедка в Северна Дакота. Тя не поиска нищо. Абсолютно нищо. Тъжно някак, не мислите ли? Почти не познавала момичетата. Не пожела дори да ги погребее. Погребаха ги тук, за сметка на общината. Накрая дадох по-запазените неща на една благотворителна организация. Хората дойдоха и отнесоха всичко.

Нямам повече въпроси. Благодаря на госпожа Брюстър и се обръщам към вратата.

Тя ме спира с ръка на лакътя.

— Мили Боже! И като си помислиш, че са били с оскъдните си костюмчета. Смятате, че е свързано с прослушването, нали? — Въздъхва дълбоко.

— Прослушването? Какво имате предвид?

— Това си мислите, нали? Че някой психар ги е подмамил, използвал е надеждите и мечтите им да ги примами... накарал ги е да облекат сценичните си костюми, да си кажат репликите и така нататък, а после... един вид ги е прослушал за собственото им убийство. — Въздъхва отново, което води до нов пристъп на кашлица. Госпожа Брюстър затваря за кратко очи, сякаш изрича молитва наум. — Това е лошо — казва тя. — Това си е чиста проба зло.

Когато настръхналите косъмчета по тила ми заемат нормалното си положение, аз успявам да изцедя от себе си благодарност за отделеното ми време.

Докато стоя до колата и я чакам да се охлади, си мисля, че Езме Брюстър сигурно е права. Близначките Гейблър са се явили на прослушване пред убиеца си. Само че пак опираме до същото — не виждам какво общо може да има това с Шон и Кевин.

Връщам се в „Тропикана“ и откривам, че имам две съобщения. Първото е от Лиз.

— Алекс, какво правиш в Лас Вегас? — Гласът ѝ е писклив и неодобрителен. После става делова: — Обади ми се, моля те.

Второто е от Бари Чизуърт, патолога. Казва, че ще се радва да разговаря с мен, и изрежда няколко телефонни номера, на които да го намеря.

Напоследък е трудно да се говори с Лиз. Тя знае, че не е честно, работи върху това с психотерапевта си, но все така фокусира всичките си отрицателни чувства върху мен. Чувства се виновна, че е позволила на момчетата да дойдат при мен, и се впуска в безкрайни версии на „само ако“. И каквато вина не успее да стовари върху мен, я стоварва върху себе си. Човекът, отвлякъл момчетата, въобще няма място в картинката. Тя е позволила на момчетата да дойдат. Ако беше отказала... ако само се беше съгласила да ги отведе на онази крайморска ваканция...

Събирам сили да се обадя.

— Ало? — Гласът ѝ е треперлив, предпазлив.

— Здравсти.

— Какво правиш в Лас Вегас, Алекс? Залагаш ли?

— Проучвам следа, към която ме насочи Шофлър.

— Сериозно? Та той дори не работи вече по случая.

— Не той е поискал да го преместят. Продължава да се интересува.

— Каква следа?

Мислите ми се завъртат на бързи обороти. Няма да ѝ кажа и дума за близначките Гейблър, това поне е сигурно. И без това не мисля, че

има връзка, а случилото се с жените е толкова ужасно, че не искам да го споменавам пред Лиз.

— Кофти следа. Не води наникъде.

— Е, не би трябвало да си във Вегас. Татко много мисли за това. По-добре да беше проверил къщите близо до шосе Шейд Вали. Най-вероятно там...

— Лиз. Полицията ги провери. Няколко пъти.

— Татко е убеден! — Гласът ѝ е писклив, тя губи контрол. Продължаваме още малко в същия дух. Тонът на разговора ни продължава да се влошава. — Очаквам да продължиш да ми плащаш издръжката — казва тя. — Не ме интересува дали си на работа или не. Няма да позволя да си правиш разходки до Лас Вегас за моя сметка. Сериозно говоря, Алекс — погрижи се чекът да пристигне навреме.

Казвам си, че тази кисела кучка не е истинската Лиз. Не иска да изпитва празнота и страх, така че се е вкопчила в гнева.

— Лиз!

— Не се шегувам, Алекс. Хич не ме моли да ти дам отсрочка. Не се опитвай дори.

Ще ми се да ѝ кажа идеалното нещо, нещо, което да я успокои, да ѝ вдъхне надежда. Ала нейната дребнава горчивина толкова ме натъжава, че ме е страх да не се прекърша, ако кажа нещо. Затварям.

Тя звъни още четири пъти. Ескалиращото ниво на ярост и отрова ще останат записани на гласовата ми поща.

---

[1] Популярен водещ на скандално токшоу. — Бел.прев. ↑

24.

По негово предложение с Бари Чизуърт се срещаме в Рамджангъл, изискан бар — ресторант на един от ниските етажи на „Мандалей Бей“. Като повечето ресторанти, покрай които минавам („Френското бистро“, „Червения площад“ и т.н.) и този си има тема. Само дето не съм сигурен каква е. Вода се излива на каскади по стените. Пламъци танцуват от открита яма в пода. Нещо като сафари може би. С водни елементи.

Чизуърт е набит човек над петдесетте, с яките плещи на щангист. Има едно от онези смешни кичурчета коса между долната устна и брадичката.

— Благодаря, че ми предоставихте повод да изляза от къщи — казва той и ми стиска ръката като в менгеме. — Живея сам, разбира се, но все пак... — Засмива се на шегата си и аз се засмивам с него. — Опитайте едно мохито^[1] — предлага той и вдига висока чаша. — Любимото на Хемингуей. Страхотно питие.

Обикновено пия бира, но имам чувството, че Чизуърт ще остане разочарован, ако отхвърля предложението му.

— Защо не?

— Още две от тези лоши момчета — казва той на бармана и после се обръща отново към мен. — Така... значи искате да говорим за момчетата Гейблър. — Привежда се към мен. — Искам още сега да стане ясно, че каквото и да кажа, ще е неофициално.

— Разбрано.

— Ами особен случай беше. Виждам какво ли не... но този беше... определено беше нещо особено.

Опипва кичурчето косми под устната си, прави го често, сякаш извлича от него самоувереност. Напомня ми как Шон обичаше да докосва одеялцето си.

Шон. Когато се сещам несъзнателно за някое от момчетата — а това се случва десетки пъти на ден, — все едно скрит капак се отваря в ума ми. Отначало аз падах в него, падах в някакво бездънно отчаяние.

Но през последните няколко седмици мисълта за синовете ми, фактът, че ги няма — вече не ме поразява по този начин. Почти трябва съзнателно да се навивам, да се концентрирам върху загубата си, за да я почувствам. И ми хрумва, че на някакво дълбоко ниво съм започнал да свиквам.

Сервитьорът носи коктейлите ни и Чизуърт накланя чашата си към моята.

— Наздраве!

— Да знаете — казва той, — винаги съм си мислил, че човекът, убил двете момичета, е много интересен клиничен случай, така да се каже. Открихте ли вече нещо?

— Интересът ми е по-специфичен. — Обяснявам му кой съм.

Той съобразява две неща почти едновременно.

— Стори ми се, че ми изглеждате познат. — Попипва кичурчето.
— Но... Боже, не виждам каква връзка може да има между вашите синове и Гейблър.

Свивам рамене.

— Еднояйчни близнаци.

— Близнаци, да, но... но не еднакъв тип близнаци. Тоест, Гейблър са били шоугърли. Добри момичета, може би, но така или иначе са си показвали гърдите пред публика. Трудно е да си представи човек как същият психар, който е убил тях, би проявил някакъв интерес към... как да се изразя... към първолаци от мъжки пол.

Свивам рамене.

— Е, не знам колко ще ви помогне, но... няколко неща не ми даваха мира около онзи случай.

— Какви?

Навежда се към мен.

— Ами едното момиче. Срязано на две. Животните са имали трупа на разположение цели две седмици и затова нямаше начин да се установи с какъв инструмент е срязан торсът. Може да се заключи, че е било нещо остро и навярно метално, но долу-горе това е всичко. На свидетелската скамейка, и следователно в писмен вид, можеш да представиш само веществени доказателства и заключения, основани на тях. В този случай — той клати глава — меките тъкани бяха силно повредени. Дори костта беше нагрязана.

Сърцето ми се свива.

— При рана от такъв характер обикновено остават частици от метала. И те помагат да се стесни диапазонът на възможното оръжие. При Клара Гейблър обаче животните бяха изяли тези частици. Всякакви следи от телесни течности също бяха повредени от насекомите и дивите животни.

— Две седмици са много време.

— В интерес на истината, при друг климат останките щяха да се подуват, но при това положение на нещата останките на момичетата ми казаха доста. Имайте предвид, че съм виждал стотици рани. По дяволите, самият аз съм причинявал много рани. И макар че не мога да го заявя в съда, бих казал, отвъд моите основателни съмнения, че Клара Гейблър е била срязана на две с електрически трион — замах от ляво на дясно през торса. Доста голям трион. Може би толкова. — Той оставя мохитото си за миг и поставя ръцете си на петдесетина сантиметра една от друга. — С фини зъбци и достатъчно твърда сплав, за да мине през гръбнака сравнително чисто. Казвам го, защото срезът на костта беше доста гладък.

— И такива триони... могат ли да се купят свободно?

— О, да. Говорим за обикновени триони. Продават се във всички специализирани магазини. Само че за да използваш такъв трион в пустинята, ще ти трябва генератор. Или това, или да го свържеш с кабел към акумулатора на автомобил. И платформа, върху която да работиш. И трябва да занесеш всичко това чак отвъд Ледения каньон. Някакъв високопроходим джип, ленд роувър например — и можеш да го направиш. Вярно, че не са разрешени в района, където са намерени момичетата, но Мохаве не е оградена с бодлива тел. А има и сравнително лесен път дотам откъм Долината на смъртта. Открихме следи и точно там е работата — открихме много следи. Но на мен друго не ми даваше мира — защо да си правиш целия труд да качваш електрически трион, генератор и някаква маса там? Защо да привличаш вниманието, като използваш високопроходим автомобил в забранен район и така нататък, ако се каниш да извършиш убийство? Това не можах да си обясня. Ако си решил да правиш такова нещо, и обикновен трион би ти свършил работа.

Разбирам какво има предвид.

— Значи... защо някой би си направил целия този труд? По ваше мнение?

— Нищо не можах да измисля. — Той свива рамене и отпива от мохитото си. — Разбира се, който и да е убил момичетата Гейблър, очевидно е смахнат, така че за него методът сигурно е изглеждал логичен.

Давам знак на бармана за още по едно.

— Много приятна напитка, нали?

— Така е.

Този приятел, мисля си аз, не се е шегувал за повода да се измъкне от къщи.

Говори известно време за Хемингуей, за пътуването си до Хавана и какво мисли за ембаргото. Коства ми известни усилия да го върна към темата, която ме интересува.

— Да си спомняте нещо друго интересно около случая Гейблър?

Той подръпва космите над брадичката си.

— Всъщност да... и над това си блъсках главата. Чели сте доклада от аутопсията, нали?

— Прегледах го, да.

— Значи знаете, че онова бедно създание, Клара, е била жива, когато това... се е случило?

Кимам.

— Имаше следи от дървени стърготини по тялото ѝ. По задната страна на прасците, по тила, по подметките на обувките, по пръстите. Чамови стърготини. Но никакви рани от защита, никакви ожулвания по пръстите на ръцете и краката.

— Ковчег?

— Възможно е. Просто го споменавам. Може би онзи се е канил да ги погребее живи, а после си е променил решението. Но ето какво наистина ми се стори странно — имаме масивна травма, нанесена на Клара Гейблър приживе. А в същото време не открих никакви следи от връзване. Никакви ожулвания, никакво нараняване на тъканта по китките или глезените. И никакви видими наранявания, причинени при опит да се освободи, нямаше нито плът, нито мръсотия, нито дърво под ноктите ѝ. Нищо.

— И това означава... какво? Била е упоена?

— И аз това си помислих, но не открих нищо. Нула.

— И какво означава това?

— Означава, че не е била вързана и че поне доколкото аз успях да установя, не е била упоена. Вие ми кажете — как го е направил тогава? Просто легни там, скъпа. Така, а сега не мърдай. Изобщо няма да те заболи. — Той клати глава.

Нещо тъмно запълзва в задните ниши на мозъка ми, но каквото и да е, не успявам да го определя.

— Значи може би не е подозирала, че ще се случи.

— Може би. Но вече ви казах. Правих всякакви възможни тестове. Първо за седативи, производни на опиатите, транквилайзери. Не. Нито вещества, които парализират мускулатурата. Нищо. Съвсем нищо не открих.

— Ами другата сестра — застреляната?

— Била е екзекутирана — казва Чизуърт. — Класика. Просната на земята с лицето надолу. Един изстрел в тила, дулото отдалечено само колкото да не се разхвърчи мозъкът. Това също ми се стори странно, честно казано.

— В какъв смисъл?

— Сравнението. Смъртта на Клара е била свързана със сериозна подготовка. Качил е обемисто оборудване на труднодостъпно място. А със сестра ѝ е било точно обратното. Съвсем делово. — Той пресушава коктейла си. — Защо?

В седем на следващата сутрин съм в колата си, добре запасен — две шишета вода, слънцезащитен крем, шапка с козирка и тъмни очила. Третото мохито снощи определено беше грешка. Продължавам да съжалявам за него, докато карам към булевард Тропикана. Ярката утринна светлина се отразява в лъскавите извивки на другите коли и ме кара да примижавам. Става малко по-поносимо, когато завивам наляво по Чарлстън и обръщам колата на запад — далеч от слънцето. Пътувам към каньона Ред Рок, мястото, където са били убити Карла и Клара Гейблър.

Карам през просторен терен, равен като тепсия. Дори и да не е творение изцяло на Господ, човекът е довършил делото му. След известно време жилищните квартали отстъпват пред бъдещи такива, някои от тях на етап подравнена земя с входове в южняшки стил с по някой и друг огромен кактус за акцент. „Горна първа стотица! Долна

втора стотица. Долна четвърта стотица. Остават само четири!“ Този град се разраства със скоростта на светлината. Видял го бях и на сателитната снимка в офиса на Холи Голдстайн — градът е пуснал метастазите си към заобикалящите го планини.

На запад строителството свършва малко преди каньона Ред Рок — един от многото паркове и резервати по пътя към Долината на смъртта и калифорнийското крайбрежие. Колкото повече приближавам, толкова повече ме поражават красотата му — пустинен басейн на фона на назъбена скална стена от червен пясъчник. Пет долара на будката при входа (която отваря в шест сутринта) ме пропускат на двайсетина километровия панорамен път. Служителката ми дава брошура, в която се разказва за флората и фауната, за основните туристически маршрути, има и малко история на района. Има дори карта на туристическите пътеки. Питам жената за Ледения каньон.

— Ледения каньон? — повтаря тя. — Оставете колата си на паркинга при осмия километричен камък. И си вземете много вода. Днес каньонът няма да е леден.

На паркинга вече има една кола, пикап додж с чифт рога, прикрепени на капака. Стикерът отзад гласи: МОЕТО ХЛАПЕ МОЖЕ ДА БИЕ ТВОЯ ОТЛИЧНИК. Изгълтвам половин шише вода, пъхам неотворена бутилка в задния джоб на панталона си и тръгвам по пътеката.

След петнайсет минути се отказвам от идеята да стигна до мястото, където са били намерени сестрите. Намерили са ги в малък каньон над и отвъд Ледения, място, наречено Каньона на вълшебника.

Навремето доста се катерех, най-вече докато бях в колежа. А след като момчетата се родиха, съвсем престанах. Освен това не съм екипиран подходящо за целта. Най-малкото нямам катерачески обувки. А и свободно катерене по почти отвесната стена на Ледения едва ли е добра идея за човек, който не го е правил от години.

Смятах че ще намеря заобиколен път. Сега виждам, че при толкова пресечен терен това би ми отнело часове. Ще ми трябват специални обувки, раница и много повече вода. Решавам да се приближа колкото мога до местопрестъплението и да почувствам мястото.

И две неща веднага привличат вниманието ми. Първо, виждам какво имаше предвид Чизуърт. Ако предположението му за

електрическият трион и генератора е вярно, убиецът е трябвало да завлече доста оборудване на изключително труднодостъпно място. Място, което е съвсем близо до често използван катерачески маршрут. Вярно, повечето туристи сигурно се придържат към стандартната пътека, тази, която фигурира във всички пътеводители — до дъното на Ледения и обратно към паркинга. Но районът около Ледения каньон е познат на скалните катерачи — точно затова Джош Громелски се е озовал там. В тази част на Невада има много пусти места — защо му е било да избира място с толкова много потенциални свидетели? А и с толкова много запалени туристи в тази част на Запада, убиецът сигурно си е давал сметка, че рано или късно някой ще се натъкне на останките. По-скоро рано, отколкото късно. Защо не е избрал място, което да е също толкова труднодостъпно, но не толкова популярно?

През първите двадесетина минути вървя през равна пустиня, минавам покрай кактуси чола, креозотни храсти и дървета Джошуа. Справям се относително лесно, макар че теренът е каменист и трябва да си гледам в краката. После навлизам в по-пресечен терен. Не след дълго започвам да се чудя дали вървя в правилната посока. Това може и да е отгъпкана пътека, описана в брошурата като маршрут от средна трудност, но пътеката всъщност не е добре обозначена. Това не ти е национален парк, казвам си, а пустош. Имай го предвид.

От време на време се налага да катеря канари. На няколко пъти се връщам назад, защото съм свърнал в погрешна посока, довела ме до ръба на пропаст. Десет минути по-късно си навяхвам глезена. Боли, но не е нещо сериозно. Още малко по-нататък теренът е толкова пресечен, че вече не знам дали съм на пътеката.

Преходът все още ми доставя удоволствие, но постепенно осъзнавам, че не съм във форма и съм неподготвен. Трябваше да си взема водач... или поне топографска карта.

Скоро и слънцето ще се превърне във фактор. Вече усещам горещината зад все още прохладния въздух, която чака да се изсипе безмилостно отгоре ми веднага щом слънцето ме огрее. Въздухът е започнал да се затопля, а слънчевата светлина се отразява в скалите и се провира като лъчи на лазер покрай очилата ми. Когато не съм на сянка, усещам как скалата се затопля под пръстите ми.

Когато най-после стигам до дъното на Ледения каньон, слънцето ми дава временна отсрочка и аз решавам да се изкача малко нагоре,

като си избирам маршрут към тясна скална издатина, където малко разкривено дърво расте върху камъка. Изкачването е по-трудно, отколкото съм очаквал, и когато най-после стигам до издатината, едва си поемам дъх и нямам търпение да седна. Веднага се вижда, че не съм първият, открил това място. В корените на дървото има смачкана хартийка от дъвка, а някой е загасил четири цигарени фаса в една цепнатина. Изваждам шишето хладка вода и отхапвам от шоколада.

И ето ме тук, изпотен и с омекнали мускули, кацнал на скалната стена, която Джош Громелски е избрал да изкачи. Поглеждам нагоре към мястото, където е намерил останките на Клара Гейблър. Само че местопрестъплението не ми... как се беше изразил Холи Голдстайн... не ми казва нищо. Довършвам шоколада и си мисля „и сега какво“.

Така, значи убиецът е избрал труднодостъпно място. Срязал е Клара Гейблър на две, докато е била още жива. Използвал е електрически трион. Направил си е труда да довлече оборудването си на отдалечено място. Момичетата са се явили на прослушване за магическо шоу. И какво? Какво общо има всичко това с Шон и Кевин?

Взимам хартиятката от дъвка и четирите фаса, увивам ги здраво в обвивката на шоколада и ги прибирам в джоба си заедно с празното шише от водата. Спускам се надолу към дъното на каньона и не мога да повярвам, че съм тук, в пустошта край Лас Вегас, и гоня... и аз не знам какво. Какво правя? Лиз е права. Това е просто друга версия на хамстера в колелото. Губя си времето. Пилея пари. Цялото това пътуване е безсмислено.

Бесен съм на себе си, докато се спускам твърде бързо по осеяния с големи камъни терен, прескачам от скала на скала, рискувайки да си счупя някоя кост, само и само да стигна по-бързо до дъното на каньона.

И тогава прозирам — като удар между очите. С такава сила прозирам, че за миг тотално губя концентрация. Следващото ми усещане е, че стъпвам не където трябва, а после вече падам, нося се през празния въздух. Удрям се в една скала, после успявам да се хвърля към плосък камък. Тромаво триетапно приземяване обелва кожата от коленете ми. Лежа проснат на издатина над шест-седем метра празно пространство. Гледам как очилата ми се търкалят по каменистия склон, после навеждам глава и затварям очи.

Оставам така за няколко мига, камъкът е нагорещен под бузата ми, а адреналинът препуска през тялото ми. Въпросният адреналин

може и да е бил предизвикан от падането, но самото падане беше резултат от откритието, връхлетяло ме изневиделица по време на рискованото ми спускане.

Къде са били открити близначките Гейблър?

В Каньона на вълшебника.

За какво е било прослушването, което са очаквали с нетърпение?

За магическо шоу.

Снимките от местопрестъплението се появяват пред вътрешното ми око, горната и долната половина на Клара. Клара Гейблър, разрязана на две. „Срязана с електрически трион — предположил бе Чизуърт, — срезът от ляво на дясно през торса.“

Разрязана на две.

Били са на сцена. Затова са били със сценичните си костюми. Било е представление.

По време на което Клара Гейблър е била разрязана на две. Кръвта, процеждаща се от кутията е била истинска, писъците не са били актьорско изпълнение, а викове на болка и ужас. Да разрежем младата дама на две. А после наистина живота момиче се появява, двете му половини съединени като с магия.

Само че този път фокусът е бил в това, че не е имало фокус. Имало е дубльорка. Близначка.

Седя на издатината, вперил поглед над пустинята, над просторната земя към Ивицата. Махам ситните камъчета, забили се в ожулената ми длан, и правя всичко по силите си да се съсредоточа единствено върху момичетата Гейблър. Значи Езме Брюстър е била права. Било е забавление. Шоу на живо.

Изправям се, глезенът ме боли, кръв се стича от коленете ми. Устата ми е пресъхнала, главата ме боли, светът пред мен ту се фокусира в ясна картина, ту губи очертанията си. Обезводнен съм. Примиждавам срещу ярката светлина, оглеждам се за най-щадящия път надолу и тръгвам към дъното на каньона.

Само че този път движението не ми помага. Не мога вечно да възпирам мислите си от подреждащата се мозайка. Не успявам напълно да потисна спомена за близнаците Сандлинг и как похитителят им правел фокуси. Какви фокуси? С карти и монети. „Караше монетите да изчезват.“ Магически фокуси.

Фокуси с карти. Разрязване на дамата на две.

Близнаци в първия случай, близнаци във втория случай.

Препъвам се по пустинния терен към паркинга и се чувствам като слепец на ръба на пропаст. Опитвам се да задържа объркването си и да забравя за ужасното предчувствие, което ме порази по пътя ми надолу от онова криво дръвче.

Но когато стигам до колата, отварям прозорците и стоя отвън на убийствената жега, запасите ми от самозаблуда се изчерпват. Повече не мога да го удържа. На повърхността връзката е слаба, но в сърцето си знам, че Шофлър и този път е бил прав в догадката си. Има връзка между близначките Гейблър, момчетата Сандлинг и моите синове и връзката е магия.

За пръв път след изчезването на синовете ми имам представа какво може да ги чака и тази представа ме хвърля в бездънно отчаяние. Ако съм прав, човекът, който ги е отвлякъл, е същият, който е убил сестрите Гейблър. Флейтиста не е просто убиец, а и садист. И не просто садист, а любител на забавленията с талант в причиняването на болка и в заблудението.

Синовете ми са суровина за един артист убиец.

---

[1] Кубински коктейл с ром, листа от мента, лимон, захар и газирана вода. — Бел.прев. ↑

25.

Обаждам се на Шофлър да му кажа, че догадката му може да се окаже печеливша, че връзката между сестрите Гейблър и моите синове е такава, за каквато не бихме се сетили и след хиляда години — магията. Искам да го обсъдя с инспектора, да получа съвет от него. Само че той се оказва във Франция на някаква конференция по сигурността. Оставям му съобщение.

Но и така мога да се досетя какво би ме посъветвал. Докато съм във Вегас, трябва по възможност да откроя дали Флейтиста не е работил като фокусник тук и да проуча възможните местни следи.

Оказва се, че ако ти трябва магия, то Вегас е мястото. Само за три дни вече съм видял повече гълъби и запалени свещи да се материализират и да изчезват, отколкото мога да преброя. Започва да ми се струва като нещо съвсем нормално разни мъже с фракове да щракат с пръсти и гълъб или патица — или гъска дори — да запърхват сякаш дошли от нищото. Или да обръщат цилиндрите, си с главата надолу и да ги потупват в знак, че вътре няма нищо, дори да призовават доброволец, който да пхне ръка в празната вътрешност. А после следва махване с вълшебната пръчица и ето! Заек. Истински заек, който започва да подскача объркано по сцената.

Нагледах се на шалове, въжета и листове хартия, които фокусниците нарязват на парчета, а после ги връщат в първоначалното им състояние с помощта на няколко вълшебни думички. Присъствах на подвизи по телепатия, невероятни бягства, левитации, десетки трансформации (парче хартия в птица, топка в заек, кукла в жена, въже в змия).

Вече не помня колко пъти видях дългокраки красавици да изчезват, след което се появяват, ухилени до уши, от най-невероятни и неочаквани места — от задния вход на театъра например. В „Сан Ремо“ Магическите шоуърли (топлес на вечерните представления) са точно онова, което подсказва заглавието — дългокраки красавици, които изпълняват фокуси с карти, монети и естествено — със зайчета.

След представленията публиката може да си купи рекламни материали — в магазинчетата се продават снимки на гостуващите фокусници, заедно със стандартни комплекти за фокуси, тематични плакати, биографии на Худини, книги за изкуството на магията.

Именно в тези магазинчета показвам портретните скици на Флейтиста на продавачите, които правят фокуси с карти и други дребни номера, докато ти връщат ресто. Казвам им, че човекът на скицата е фокусник. Познават ли го? Неколцина „така мислят“, но нито един не е в състояние да добави име или място.

Тъкмо си купувам бира преди представлението на Ланс Бъртън, когато едър като мечок мъж се приближава към мен.

— Бойд Веранек — казва той, — с „В“. Радвам се да се запознаем. Вижте това.

Схващам за какво иде реч — онзи се кани да ми покаже фокус. Не искам да му ставам публика, но е претърпкано и няма как да се измъкна, без да бъда груб. Свива огромните си лапи на чашка и бавно ги разтваря. Между дланите му една хартиена роза се издига и потрепва във въздуха. Той рязко разтваря ръце и цветето се понася към пода. Той го хваща за стеблото преди да е паднало и ми го поднася с малък поклон.

Направено е от салфетка с образа на Ланс Бъртън, листенцата му са изящни, стеблото е от стегнато навита хартия. Веранек ми се усмихва широко.

— Това... тук ли го направихте, сега? Много е хубаво.

— Е, при дамите сработва още по-добре — казва с усмивка Веранек. — Видях ви на „Магическите шоугърли“, видях ви и при Пен и Телър. Реших, че и вие сте илюзионист. Прав ли съм?

— Не точно — но виждам, че вие сте такъв.

Веранек се усмихва и свива рамене.

— Може да се каже. По професия съм инженер, но вече не работя. Преди фокусите ми бяха хоби, но сега са ми нещо като втора кариера. Работя на детски партита, на семейни празници, от време на време на някой туристически кораб или на търговско изложение. Помага, предвид на онова, което се случи с акциите ми. Виж, това беше фокус с изчезване. — Засмива се и аз се засмивам с него. — Та щом не сте магьосник, тогава какъв сте? Фен?

Казвам му, че съм частен детектив. И че разследвам убийство. Вече гледам да не споменавам за децата си, ако не е крайно наложително, с надеждата да прескоча предсказуемата реакция, която задължително следва щом разкрия кошмара си. Няколкото секунди, докато свържат лицето ми с видяното по новините, и задължителният израз на съпричастие отстъпват на любопитство и зле прикрито отвращение. Любопитството мога да го разбера — това е същият инстинкт, който ни кара да обръщаме поглед, подминавайки някоя автомобилна катастрофа. Отвращението е подобно на онова, което раковоболните и инвалидите познават добре — въпреки факта, че проблемът им не е заразен, страхът от зараза съществува. Случило ми се е нещо ужасно — никой не иска да се зарази от лошия ми късмет.

— Убийство? — Бойд Веранек примижава към мен, сякаш не е сигурен дали говоря сериозно, или се шегувам. — И всичките тези представления имат нещо общо с разследването ви... Как? Ако нямате нищо против да попитам.

— Мисля, че убиецът е фокусник.

— О, Боже! Отиде целият квартал. Професионалист? Любител?
Клатя глава.

— Не знам. Но имам няколко портретни скици. Искате ли да им хвърлите един поглед?

— Естествено. — Той пак примижава, разглежда скиците, клати глава. — Убийството е станало тук? Във Вегас?

— Наблизо. Преди около три години. Шоугърли, убити при каньона Ред Рок. Може и да сте чули нещо.

Мръщи се, но дори и да е чул нещо навремето, споменът явно е изместен от някоя по-нова жестокост.

— Боже! Аз обикалям представленията, за да забърша някоя и друга идея за моите фокуси, а вие го правите... леле... за да откриете убиец.

Кимам.

— Ако наистина искате да научите нещо за магическото изкуство, трябва да говорите с Карл Кавана — казва Веранек. — Живее тук, във Вегас, и знае всичко.

— Кой е той?

— Илюзионист е, макар че напоследък няма много участия. Работи за Копърфийлд — той има музей на магията тук.

— Сериозно!

— Музеят е частен, но важното е, че Карл знае всичко за магията — от А до Я. Фокусник на фокусниците. Може би той ще успее да ви помогне. Може дори да познава вашия човек.

— Имате ли номера му?

— Не, в момента не. Но сигурно го има в указателя. Ако не го откриете, обадете ми се, сигурно ще успея да издира номера му. Отседнал съм в „Луксор“. Веранек, с „В“.

— Добре, много ви благодаря.

Остават само няколко минути до началото на представлението и тълпата се отгича към залата. Жена с приятно лице се промъква през множеството и спира до Веранек.

— Имаше опашка — казва тя — в стаята за момиченца.

— Бих казал, че си се измъкнала точно навреме — казва Веранек. — Виж какво си си донесла оттам. Сигурно е изпъзляло от канала. — Той взема нещо от рамото ѝ и го показва в свитата си на чашка длан. Хитроумно сгъната жабка. Незнайно как той я кара да подскочи.

— О, Бойд, стигааа! — Жената се киска като тийнейджърка.

Гледам жабата, която силно ми напомня за хартиения заек, който намерих в стаята на момчетата.

Обзема ме луда параноя. Не аз бях заговорил този човек, а той — мен. Изобщо не прилича на скиците, но е висок. Сгъва животни от хартия. Прави фокуси.

— Удивително — чувам се да казвам. — Тази жабка... много е хубава.

— Нее, не е хубава. Малко съм позабравил. В последно време правя фигурки с балони. Позагубил съм сръчността си с оригамито. Кое е жалко, в известен смисъл. Сгъването на хартиени фигурки има много дълга традиция в магията. То обобщава много неща — ако ме разбирате.

— Какво имате предвид?

— Ами, първо, изисква сръчност — казва Веранек, — а ако не друго, фокусниците са сръчни в ръцете. Освен това си е чиста проба трансформация. Няколко прегъвки и лист хартия се превръща в птица, в животно. На хората това им харесва. Но вече почти не се прави. Сега е модата на балоните. — Усмивва се. — Макар че идеята е същата.

Чувствам главата си като стегната в менгеме, все едно съм под водата.

— Можете ли да направите заек?

— Бойд — казва жената с приятното лице, — не искам да пропусна началото на Ланс.

— Не се притеснявай, скъпа — мога да направя заек за трийсет секунди.

И го прави. С впечатляваща сръчност Веранек откъсва последната страница на програмата си и я оформя като квадрат. Само след няколко секунди вече я е преобразил в сладко зайче. Изобщо не прилича на заека от стаята на момчетата. Казвам си, че това не доказва нищо, но подозренията ми срещу Бойд Веранек се изпаряват.

Светлините във фойето започват да примигват.

— Невероятно — казвам аз и се възхищавам на заека, кацнал върху дланта на Веранек.

— Бойд! — казва жена му. — Хайде.

Веранек ме удостоява с лек поклон и — не виждам как го прави — заекът изчезва.

26.

Номерът на Кавана го има в указателя и аз си уговарям среща за следващата сутрин. Той предлага да се срещнем в „Пепърмил“, което било в горния край на Ивицата, срещу „Цирк Цирк“.

Ресторантът се намира в сграда, обшита по покрива с дървени летви, реколта от седемдесетте, която сякаш е клекнала между масивните си съседи. Вътре маси със сини кадифени покривки се редят под изкуствени черешови дръвчета.

Кавана ме чака при входа, висок строен мъж със син костюм. „На шейсет съм — каза ми той по телефона — и нося авиаторски слънчеви очила.“

Здрависваме се. Ръката му е голяма и силна, с дълги изящни пръсти.

— Бойд обича да преувеличава — казва той. — Уверявам ви, че не съм фокусник на фокусниците или каквото там ви е казал. За себе си мога само да твърдя, че съм ученик в изкуството на магията.

Млада жена ни придружава до една маса. Носи къса плисирана пола и бяла блузка, нещо като секси версия на католическа училищна униформа.

— Във Вегас ли показвате изкуството си? — питам го аз.

— Не. Вече почти не работя, нещо като пенсионер съм. Дойдох тук... дойдох тук, следвайки занаята.

— Какво имате предвид?

— Ами някои индустрии си стоят на едно място — казва Кавана, — от географска гледна точка, като киноиндустрията или, да кажем, производството на стомана или корабостроенето. Но магията непрекъснато си сменя столицата. А в момента е Вегас.

— А преди това?

Очите му се оживяват.

— В началото на миналия век е бил Ню Йорк — казва той, — което е логично. Сцените са били там, театралните агенти, клюкарските рубрики, работилниците за фокуси, водевилите. Да не

говорим за многобройната публика. Спомнете си, че тогава киното още не е съществувало и представленията на живо са били единствените представления. Така че се появява някой като Худини и привлича огромни тълпи. Същото правят неговите конкуренти и имитатори. По онова време не е имало авторско право и търговски марки, така че е имало много Ходиновци, и Хундиновци, и Худиновци. И те също са привличали големи тълпи.

— Ходиновци? Шегувате се.

— Ни най-малко. Точно по тази причина рекламата от онова време е наблягала на установената идентичност — „единственият и неповторимият“. Истинският! Автентичният! Имало е място за цялата тази конкуренция, защото изкуството на магията е процъфтявало. Но после се появило киното и водевилът започнал да замира. А заедно с него и много магически представления.

— Защо?

— Магическото изкуство не успяло да се прехвърли във филмите. Просто не се получава на екран. Нито на големия, а по-късно и на малкия, по телевизията.

— Хм.

— Така че епицентърът на магията се преместил в Чикаго. Това било през двайсетте и в Чикаго се срещали всички влакови линии, вторият дом на армии от пътуващи търговци. Фокусниците се пренасочили към търговските изложения — които и досега са най-големият им работодател.

— Търговски изложения? Шегувате се.

— О, не. Защото търговските изложения на практика са си представления на живо. Да кажем, че се опитвате да привлечете вниманието към своя павилион. Какво по-добро от фокусник? Хората задължително спират да погледат.

— И къде другаде работят сега фокусниците — освен Вегас и търговските изложения?

— На туристически кораби — много хляб има там. Също на рождени дни и всякакви такива празници. — Потропва с пръсти по масата.

Започвам да си вода бележки. Сигурно има организации на туристическите кораби, на търговските изложения, на фокусниците. Мога да ги засипя всичките със скици на Флейтиста.

— Както и рен-фестивалите — добавя Карл. — Те наемат доста фокусници.

— Рен-фестивали? Какво е това?

— Ренесансови фестивали. Доста са популярни. Ренесансови фестивали.

Това е един от онези моменти, когато миналото се стоварва отгоре ми. Главата ми се изпълва с картини от деня ни на фестивала — лицето на Шон, докато си чака реда на стълбата на Яков, леката тревога по лицето на Кевин, загледан в сокола, кацнал върху кожената ръкавица на соколаря...

Съсредоточавам се върху записките си.

Карл сигурно е съзрял нещо в лицето ми, защото ме пита дали съм добре. Промърморвам нещо за умора от часовата разлика след полета, мигът отминава и той отново говори за странстванията на магическото изкуство.

— И така, фокусниците работели в Чикаго известно време, да речем от 1930 до 1962, после цялото войнство се преместило в Ел Ей.

— Защо Ел Ей?

Той свива рамене.

— Един известен фокусник купил там стара сграда и отворил клуб. Нарекъл го „Магическия замък“. Постепенно Замъка привлякъл все повече и повече фокусници от Западния бряг. И Лос Анджелис се превърнал в новият епицентър на магията.

— И кой е бил онзи фокусник?

— Марк Мичъл — сигурно не ви говори нищо.

Аз клатя глава.

— И това е поредното доказателство за западането на нашето изкуство — казва Карл и клати тъжно глава. — Поне за мен, като ученик в изкуството на магията, снижаването на статута ѝ е значително.

— Променило се е? Тук магическите представления изглеждат доста популярни.

— Може и така да е, но това е аномалия. Ако се върнем назад обаче, магията е била едно от най-висшите изкуства, изпълнителите са били известни по целия свят. По онова време да присъстваш на магическо представление е било паметно събитие в живота на хората, внушавало е страхопочитание и възхита. Уви, вече не е така. Днес

думата „магия“ е запазила първоначалното си значение само когато се употребява като определение за нещо друго.

— Какво имате предвид?

— Ако едно изпълнение е истинска магия, дело на магическо изкуство, ястие толкова паметно, че наричат главния готвач магьосник, това все още е много висока оценка. Но самата магия като представление вече дори не се смята за изкуство, а за поредица от евтини номера — или илюзия, за която са похарчени много пари.

— Прав сте.

— А великите артисти и театри от миналото са забравени. Като Марк Мичъл и „Магическия замък“. Знаем, че не сте чували за него, но поне за Дей Върнън?

Аз клатя глава.

— Просто като тест — като оставим настрана Худини и колегите, които сега работят във Вегас, като Копърфийлд, назовете ми имената на няколко известни илюзионисти от миналото.

— Я да видим. — Мръщя се съсредоточено, после вдигам очи към него. — Марк Мичъл и... Карл Кавана!

Карл се смее, щедър и искрен смях, който ме кара да го харесам.

— Така, не че чак толкова ви интересува, но вече се приближавам към края на разказа си — казва той. — Ню Йорк, Чикаго, Лос Анджелис... — Отмята ги на изящните си пръсти. — А после, през осемдесет и пета или там някъде, когато Вегас дойде на мода, магията се премести тук.

— Защо Вегас?

— Защото магията се приема най-добре на живо, а покрай другите неща Вегас е и единственото място в страната, където представленията пред публика процъфтяват. Не само театърът, но и музиката, танците и... магията. Затова казах, че популярността на магията тук е аномалия.

Замислям се над казаното от него, че представленията на живо са толкова популярни във Вегас, за всичките огромни билбордове, рекламиращи изпълненията на местни звезди и знаменитости, за които никога не бях чувал.

— И защо е така?

Сервитьорката идва да вземе поръчките ни. Кавана си поръчва лимонада. Аз се спирам на сандвич и кафе.

— Внимавайте — казва той. — Сандвичът ще е с размерите на самолетноносач.

— Господин Кавана — смъмря го сервитьорката, — може би приятелят ви има по-добър апетит от вашия.

— Предупредих ви — казва Кавана. — Та докъде бяхме стигнали?

— Попитах ви защо магията е толкова популярна тук.

— Вярно. Е, това важи не само за магията, а за всички представления на живо. Хората не могат да залагат през цялото време и също както никой не идва във Вегас, за да си купи билет за лотарията, така и никой не идва във Вегас, за да иде на кино. Това е уникално място. Вижте големите хотели например. Те дори не се нуждаят от знаци с имената си. Самите те са знаци. Приличат на холивудски декори, фон, на който туристите са актьори. Старчето от Скрантън, двойката от Хантсвил — идват във Вегас и изведнъж вече играят главната роля в собствения си филм. Блясъкът, макар и намирисващ на кич, е навсякъде и ги заразява. Защото не са само във Вегас, а също в Кайро, Париж, Венеция и Ню Йорк — само че с гарнитура от шоугърли, игрални автомати и безплатни напитки. Плащат си да гледат представления на живо, защото това се прави във Вегас. Ходиш на шоу. — Разперва ръце в красноречив жест. — На дамите им харесва. А магията е популярна, защото изглежда толкова добре на сцена. — Той се навежда към мен със срамежлива усмивка. — Всъщност аз си имам теория за това.

Приканвам го с жест да ми разкаже за нея.

— Толкова сме привикнали към филмовите специални ефекти, че вече почти нищо не може да ни изненада и стресне. Гледаме нещо наистина невероятно, каскада или специален ефект, постигнат с къртовски труд и много пари — само че те просто не ни правят впечатление. Вече не. Дори не се питаме как са ги направили.

— Правят го с компютри, с каскадьори, такива работи.

— Именно. Точно затова магията не излиза добре по телевизията, защото всичко може да се направи на запис. В известен смисъл какво е един филм, ако не удължена илюзия и фокус? Гледаме една реалност с пълното съзнание, че тя не е истинска. Когато видим нещо на големия екран, ние знаем, че е фалшиво. Но когато видим нещо в реално време, със собствените си очи, все още сме склонни да

се доверяваме на сетивата си. Така че дори и най-простичкият номер предизвиква удивление. Мога да направя номер с карти и хората зяпват. С други думи, магията все още е магия, когато хората я гледат отблизо. Все още предизвиква изумление. Все още предизвиква реакцията, към която се стреми всеки илюзионист — „Как го направихте това?“ И между другото, аз никога не казвам.

— Никога?

— Почти никога. Твърде разочароващо е. Някои магически илюзии се постигат с много сложни устройства и механизми, не ме разбирайте погрешно. А в миналото фокусниците са били в челните редици на технологията и механичните изобретения. Има някои удивителни устройства от осемнайсети и деветнайсети век, прекрасни неща наистина. Така че не искам да подценявам ролята на хитроумните устройства. Но много често тайната и на най-удивителния ефект се крие в нещо простичко, грубо дори. Малко въсък, жица, магнит. По-добре тези неща да си останат тайна. Не за това идват хората на магически представления.

— А защо идват?

— Идват, за да бъдат измамени, да бъдат надлъгани, да се изпълнят с удивление. Точно в това се крие насладата — а не в това да откриеш, че нещо изумително е било постигнато с помощта на скрита жица, огледало или помощник сред публиката. Удоволствието идва от това, че са те измамили и че нямаш представа как е станало това.

— Разбирам.

— Худини например, който е бил истински шоумен, наблягал на това. Преди някой от коронните си номера с измъкване настоявал да бъде проверен гол — обикновено от полицията, — за да се докаже, че буквално не е скрил нищо в ръкава си. Проверявали и шортите му, или каквото там щял да носи по време на представлението, преди да го придружат до сцената. За щастие това било преди да се въведе проверката на телесните кухини.

— Имате предвид, че...

— Да. Криел е нещо в ануса си. Това поне е подозрението, но то няма за цел да омаловажи изкуството на Худини. Той е бил изключителен атлет и е тренирал не по-малко от Ланс Армстронг^[1].

— Никой не тренира чак толкова.

— Може и да преувеличавам, но наистина е тренирал сериозно. Например има един номер, при който той е с белезници на ръцете, целият е увит в заключени с катинар вериги и е потопен в студена вода — ледена вода. Вярно — трябва да е имал нещо като пила или шперц, за да отключи катинара и белезниците. И все пак е бил потопен надолу с главата във вода с температура един-два градуса, с приковани ръце и крака и увит в тежки вериги. Добре, имал е шперц — но дори и с него все пак е трябвало да отключи катинарите. Години преди това се упражнявал да задържа дъха си, докато не започнал да издържа по три минути и половина. Удивително! А за да се подготви за тези измъквания в студена вода, всяка нощ в продължение на седмици седял във вана, пълна с ледени кубчета, докато тялото му не се приучило да понася шока и да остава функционално — Кавана раздвижва пръстите си — в ледената вода. Онова хлапе, Дейвид Блейн, скоро направи нещо подобно. Стоя в лед няколко дни — това всъщност е най-вече подвиг на издръжливостта, ако не друго. Подобни изпълнения също имат дълга и почетна традиция в магията. Да те погребат жив. Всъщност всякакъв вид физически подвизи са били част от магическите представления. Наливане на огромни количества вода в гърлото през фуния. Ядене на камъни. Ходене по горещи въглени. Интересно ще е да се види дали Блейн няма да възроди и този аспект.

— Блейн?

— Не сте ли го чували? Струва си да се поинтересувате — вече показва няколко свои представления по телевизията. „Улична магия“ беше първото, ако не се лъжа. Както и да е, много впечатляващо.

— Но... нали сам го казахте. Че магията не излиза добре на екран.

— Блейн направи нещо наистина новаторско — концентрира се върху публиката. Прави номерата си пред малки групи — един човек или трима — четирима, не повече. И камерата следи реакциите им. Те пощуряват, направо откачат, сякаш не са на този свят. Буквално не могат да повярват на очите си. Прекрасно! Някои от тях дори захлупват лица в ръцете си, сякаш не вярват, че ще могат отново да погледнат света.

Добавям това към записките си: Дейвид Блейн.

Кавана въздъхва.

— Мога да ви разказвам цял ден. Така че ще е по-добре, ако ми кажете какво точно ви интересува.

— Не съм сигурен какво точно искам да знам. — Казвам му, че разследвам убийството на сестрите Гейблър и че според мен убиецът им може да е бил илюзионист.

Той събира ръцете си в кула и опира брадичка на върха им.

— Помня случая. Ужасно. Но какво ви навежда на мисълта, че може да има нещо общо с магията?

Когато му казвам какво съм научил, той се обляга назад. Чувам го как си поема шумно дъх, изражението му е сериозно, дори мрачно.

— О, Боже! — казва той. — Разрязаната дама. Исусе Христе... звучи почти като виц.

Показвам му постера ТЪРСИ СЕ със скиците на Флейтиста. Лицето му се смръщва.

— Не знам. Може би. Мога ли да го задържа?

— Разбира се.

Сгъва постера точно на половина, прокарва нокът по ръба, прегъва го още веднъж и го пъха в джоба си.

— Не съм сигурен, че мога да се съглася с вас — че илюзионист е извършил престъплението. Надявам се да не е така. Може да е бил просто някой с отвратително чувство за хумор. Ако е илюзионист... ще откриете, че мнозина от нас имат някои общи характеристики. Дали ще ви е от помощ да ви разкажа за това, как мислите?

— Моля.

— Така, повечето фокусници се запалват по изкуството още като деца. И за това има две причини. Първо, нужно е много време, за да се развие необходимата сръчност на ръцете. А и много от номерата изискват наистина многобройни упражнения. То е като... хм — поглежда към тавана, — ... като карането на скейтборд. Дори и полесните движения със скейтборд — знам го, защото внукът ми е запален по този спорт, — изискват много упражнения, часове и часове наред. Същото е и с магията. Един възрастен човек би се стреснал сериозно от количеството време, което е необходимо, за да се овладее... ами, да речем, разбъркването фаро.

— Какво е това?

— Ако разцепиш тестето на две и разбъркаш, сечеш и разбъркаш така осем пъти, като картите от едната половина се вмъкват между

картите на другата, накрая тестето е в първоначалната си последователност.

— И хората могат да направят това?

— О, да. Самият аз на десет години вече го можех. И все още го мога. Но изисква много упражнения. Толкова много, че един възрастен просто би се отказал. Децата обаче — те са готови да вложат необходимото време.

— Хм.

— Така че ако имате повече от един заподозрян, може би ще е добре да откриете дали някой от тях е обичал да прави фокуси като малък.

— Нека ви питам нещо — има ли някакви номера, в които се използват деца като... обект?

— Ами да, на рождени дни. Включваш доброволци от публиката. Но ако имате предвид асистента на фокусника, то това почти неизменно е млада жена, за да се внесе и малко сексапил в шоуто. А и оскъдно облечени жени определено успяват да отвлекат вниманието на публиката в необходимия момент — твърдя го от личен опит. Хората винаги се заглеждат по тях. В миналото често са се използвали деца като асистенти. Пак те са изпълнявали и всички роли, които днес се поемат от жени — левитирали ги, затваряли ги в кутии, или в урни, или в кошници, след което ги транспортирали на далечни места или ги превръщали в животни и после пак в деца.

Събирам сили да попитам:

— И в номера с разрязването на две?

Кавана се мръщи.

— Може би. Не мога да посоча точната година, но тази илюзия е сравнително нова. Всички представления, където съм го виждал или съм чел за тях, се изпълняваха с участието на жени асистентки.

— Хм. Нещо друго за илюзионистите, което според вас е добре да зная?

— Ами да ви кажа честно, мислех си за вашия човек. Ако наистина е фокусник, то според мен се интересува от магията като изкуство, интересува се от историята ѝ.

— Защо мислите така?

— Ами... заради онова, което е направил с онези момичета. Разрязването и възстановяването са били част от фокусническия

репертоар в продължение на векове, но в наше време могат да се видят само антисептични трикове. Може да се види хартия — или банкноти, или въже, или плат — разкъсани или разрязани на парчета. Или пък илюзионистът кара някого от публиката да напише нещо на лист хартия, която след това е скъсана на малки парчета преди края да бъде върната в първоначалния ѝ вид. Банкнота от двайсет долара, нечия вратовръзка — това е достатъчно за днешната публика. Дори и стандартното „разрязване на дамата на две“ е безкръвно. Тя се усмихва през цялото време. Никой не вярва, че я нараняват — и дори че има опасност да я наранят. Четох някъде — не помня кой се беше изказал, — че този номер бил зле прикрит показ на сексуален садизъм. — Свива рамене. — Не знам за това. Номерът все още е много популярен. Но със сигурност е безкръвен. Искам да кажа, че вкусовете се променят. В миналото публиката е обичала да гледа кръв.

— Какво имате предвид?

— Публиката и до днес обича насилието, не ме разбирайте погрешно. Опасността — заплашваща някой друг, разбира се — ни кара да се чувстваме по-живи. Но в сферата на магията публиката не си пада толкова по кръв, колкото преди. Станали сме гнусливи. Много хора, които обичат пържоли и бургери, смятат, че ловът например е нещо варварско. Да се чуди човек какво биха си помислили за една кланица.

— Ще станат вегетарианци.

— Именно. Но тази гнусливост — това е нов феномен. Имало е времена — и то не много отдавна, — когато хората принципно са обичали да гледат как животни се разкъсват едно друго на парчета или дори как разкъсват хора. В Дивия запад или в добрата стара Англия публичните екзекуции са били изключително популярни. Хората се стичали рано, за да си запазят най-добрите места за гледане. Сигурно са си устройвали и малки пиршества, докато са чакали началото на екзекуцията. При магическите представления е било същото. Само като пример, по времето на Худини е имало популярен номер, наречен Прераждане. Плакатите показвали фокусника с огромен меч. А афишите за представлението призовавали: „Днес ще накълцат човек! Елате да видите! Елате всички!“ По време на представлението упоявали човек с хлороформ — уж — и после го разчленявали, а окървавените му части били пръснати по цялата сцена. И това става

пред очите на публиката, не забравяйте. После събирали частите на нещастника, покривали ги с платно, магьосникът изричал вълшебните думи или размахвал вълшебната си пръчка и — хоп! — човекът скачал на крака, цял и непокътнат.

Започва да ми се гади.

— И това далеч не е бил единственият номер от този вид. Номерата с разчленяване датират от древността. В Индия било популярно фокусниците да режат езиците на деца — това било стандартът. Разкъсани птици, нарязани на парчета змии — уличните фокусници в Индия сигурно и досега го правят. Показвали кръвта — дори потапяли камъчета в нея. И след като птицата — обикновено използвали птици, защото те са евтини и ефектни — възкръсне, продавали камъчетата като амулети, напоени със силата на живота.

— Чакайте малко... имате предвид, че кръвта е била истинска, така ли? Не може да бъде!

— О, напротив. Е, не и в случая с детските езици. Но с птиците? Без съмнение. По мое мнение... стига да имате време?

Кимам.

— Според мен тези номера датират от древността. Разчленяването и възстановяването към цялост и живот — това е силата на смъртта и живота, нали така? В самото начало магьосниците не са били обикновени артисти, чиято цел е да забавляват публиката. Те са заемали значително по-високо място в обществото. Такава поне е общоприетата теория — че днешните фокусници са вчерашните жреци или шамани.

— Сериозно?

— Религията и магията винаги са били свързани и омесени. И това е защото магията работи на границата между естественото и свръхестественото, между живота и смъртта, между реалността и илюзията. И религиозните водачи, ако питате мен, винаги са използвали магически устройства и фокуси, за да привлекат вниманието на последователите си и да затвърдят влиянието си. По това няма две мнения. Мили Боже, има скици върху папируси, които показват как древните египтяни са използвали хидравлични устройства, с чиято помощ вратите на храмовете се отваряли уж по волята на жреца.

— Отвори се, Сезам?

Смее се.

— Добре казано. А има и солидни доказателства, че жреците в древна Гърция са използвали нещо като рупори, за да карат статуите в Делфи да говорят. Кое то кара човек да се пита какво ли се крие зад плачещите и кървящите статуи. Дори и „вълшебните думички“ имат своите дълбоки религиозни корени.

— Какво имате предвид?

— Ами „абракадабра“ например — това е дошло директно от еврейската Кабала. Въобще думите, символите — Кабалата е мистичен текст за... в някаква степен... за силата на думите.

— Наистина? Значи „абракадабра“ значи нещо?

— Абсолютно. А „фокус-мокус“ — това е дори по-шокиращо. Първоначално то е звучало като „хокус-покус“ и някои учени смятат, че това е простонародна версия от „Hoc est meum corpus“.

Празният ми поглед е знак, че не разбирам.

— Не знаете латински, да?

Клатя глава.

— Е, не знам колко сте религиозен и не бих искал да ви скандализирам, но се смята, че фокусническата фраза „фокус-мокус“ — която ние възприемаме като напълно безсмислена, — произлиза пряко от думите на християнското причастие. „Hoc est meum corpus“ — „Това е моето тяло“.

— Не!

— В тази връзка Исус от Назарет съвсем открито е бил наричан магьосник в ранните дни на християнската църква. А чудесата му — хлябовете и рибите, водата, превърната във вино, дори възкресяването на Лазар от мъртвите — са сред стандартния репертоар на уличната магия по онова време. Има римски фрески от втори век, които показват Исус с вълшебна пръчка.

— Не знам какво да кажа.

— Всичко това показва, че магията има дълбоки корени. Помислете си само — ако не знаехте, че ви манипулират по време на едно магическо представление, ще си помислите, че пред очите ви се извършва чудо.

— Сигурно.

— Всъщност... сещате ли се за спиритуалистите? През двайсетте?

— Чел съм за това. Мадам Блаватска и така нататък.

— Именно. Викане на духове, сеанси, такива неща. Е, по онова време е имало голям интерес към общуването с „другата страна“. След неуспешен опит да се свърже с майка си — при който вместо да му заговори на идиш, тя се обърнала към него на английски, който не знаела, — Хари Худини повел кампания за развенчаване на спиритуалистите. Според него те се възползвали от скърбящите и отчаяните и били твърде добре платени в замяна на второразредните си фокуси. Заел се да демонстрира, че и свръхестествените проявления са обикновени магически ефекти — което било още по-лесно, защото цялата публика седяла на тъмно и се държала за ръцете.

— И успял ли?

Кавана свива рамене.

— Не съвсем. Не отчел факта, че хората искали да вярват и вярвали.

— Нямах представа, че магическото изкуство има нещо общо с религията.

— Има. Срещу вас седи един разпопен последовател на върховен жрец — казва той с усмивка.

— И мислите, че човекът, когото търся — ако е илюзионист, — може да се интересува от този аспект на магията.

— Смятам, че може би изучава историята на магията. Разчленяването на онова момиче ме навежда на тази мисъл. Има един номер — мисля, че споменах за него, преди да се отклоня в приказки за магията и религията. Казах ви за номера с птиците, нали?

— Да. Че ги разкъсвали.

— Точно така. И както казах, според мен това все още се прави в Индия. Ето как става. Има едно традиционно фокусническо устройство, наречено „тиган за гълъби“ — макар по-скоро да прилича на дълбок капак на тенджерата, — което има скрито отделение. В началото на номера фокусникът отваря едното отделение и оттам излиза птица. Пърха и така нататък. Фокусникът се заиграва за кратко с птицата, след това я разкъсва.

— Буквално я разкъсва?

Свиване на рамене.

— Или я нарязва на парчета. Във всички случаи, птицата е жертвана. Обикновено бял гълъб, стига да е по джоба на фокусника,

защото кръвта изпъква чудесно на белите пера. Много е драматично. Задължително се предлага на публиката да подържи мъртвата птица. Дори да бръкне с пръсти в раните.

— И после? — Главата ми е олекнала. По тялото ми избива студена пот, все едно се разболявам от нещо смъртоносно.

— Фокусникът затваря тигана, пуска шапката си сред зрителите, като ги приканва да подпомогнат умственото му усилие — а да впрегнеш силата на живота изисква голямо усилие. Приканва ги също да насочат собствената си енергия към възкресяването на птицата. Следват един-два неуспешни опита, за да се нагнети напрежението, плюс таен съюзник сред тълпата, който на висок глас изказва съмненията си в способностите на фокусника. След това иде ред на добре изиграна дълбока концентрация, няколко вълшебни думички и... готово!

— Готово?

— Фокусникът вдига тигана — като този път показва на публиката скритото отделение — и оттам излита живата птица.

Кавана разбира грешно ужаса, изписал се по лицето ми. Взел го е за объркване. Мисли, че не съм схванал как става номерът.

— Точно като с онези момичета, които са били убити в Ред Рок, разбирате ли? Едното е пожертвано, после показва другото, живо и здраво. Това е втората причина белите гълъби да са предпочитани за тази цел — всички те изглеждат еднакво. От гледна точка на публиката два бели гълъба са идентични. Те всичките са близнаци, един вид.

Натискът рязко се усилва. Застанал съм на пътя на товарен влак, но не мога да мръдна. Те всички са близнаци. Те всички са близнаци.

Кавана се навежда към мен.

— Добре ли сте?

---

[1] Състезател по колоездене, пет пъти печелил обиколката на Франция. — Бел.прев. ↑

27.

Два дни ходя по магически представления от все по-долно и по-долно ниво и пробутвам скиците си на Флейтиста. Разпитвам момичетата, които участват в изпълненията. Познавали ли са сестрите Гейблър? Виждали ли са Флейтиста? Да са се явявали на прослушване за магическо представление преди около три години? Мисълта за преплетени магия и убийство не успява да пробие през отегчението им. Разглеждат механично портретните скици, но мислите им са другаде — да се измъкнат за по една цигара, защо не се обаждат гаджето, за някой нащърбен нокът.

През деня говоря по телефона и тормозя един след друг хората, продаващи или отдаващи под наем високопроходими автомобили и генератори във Вегас, с настоятелни молби да проверят документацията си за времето, когато са били убити сестрите Гейблър.

— Преди три години? — казва ми един от тях. — Това тук е все едно в друг живот бе, човек. Половината от магазините дори не са съществували тогава.

Дори когато им казвам кой съм, принуден от безразличието, с което се сблъсквам, повечето от хората, с които говоря, са нащрек и веднага минават в отбранителна позиция — или просто са твърде заети. Ако бях ченге, може би щяха да ми съдействат, но при това положение... не. Позовават се на „тайната на клиента“, страх от търсене на отговорност, недостатъчен персонал, непълна документация.

Проверявам имейлите си и оставените ми съобщения в Обществената библиотека на Лас Вегас. Шофлър още е във Франция, така че се обаждам на Мюриъл Петрих. Разказвам ѝ за пробива си. Записва си и ме моли да повтора някои неща. Обещава да се заеме, обещава, че полицията ще засипе всяка асоциация на фокусници и всички билетни агенции за търговски изложения със скиците на Флейтиста и така нататък. Но от начина, по който говори с мен, ми

става ясно, че или не е убедена в стойността на така наречения ми пробив, или че моят случай е изпаднал от списъка ѝ с приоритети.

— Защо оставам с чувството, че ще го направите само формално? — питам я аз.

— Стига, Алекс, не е честно. Ще направя необходимото, но — въздишка — не мисля, че ще е кой знае какво. Вие какво искате да направя?

— Да покажете малко ентузиазъм.

Нова въздишка.

— Вижте, имам едно семейство в Северна Парк — четворно убийство. Може и да не е стигнало до новините във Вегас, но тук се вдига много шум. Били са заспали, в леглата си. И съм доста ангажирана покрай това в момента.

Сега е мой ред да въздъхна.

— Това е... ужасно. Наистина съжалявам.

— Вижте, Алекс. Мисля, че има нещо в това с магията. Обещавам да направя каквото мога.

Обаждам се на хората, с които вече съм разговарял — Тами Ягода, Езме, Ригинс в „Синия папагал“. Да са се сетили за нещо друго? Не са.

Обаждам се на Пабло Морено и обяснявам защо се интересувам от случая Гейблър. Казвам му, че според мен извършителят е фокусник. Той ме изслушва. Учтив е. Ще проучи въпроса. Може би щяло да му остане малко свободно време другата седмица — тази давал дежурства.

И после... това е. Добрал съм се до страхотна според мен следа, смятам, че съм открил нещо важно за Флейтиста, но не знам какво да направя по-нататък.

В казиното съм, потънал в какофонията на игралните автомати, разговорите и смеха. Поредица от красиви усмихнати жени в оскъдни одежди ми носят бира. В продължение на близо час се мотая около масата за крапс и гледам как една едра червенокоска на име Мари хвърля печеливши зарове. Играе с такъв заразителен ентузиазъм и вдъхновение, че ме заболява сърцето, когато започва да губи. Понасям се към игралните автомати.

След няколко фалстарта се настанявам пред Щастливия елф и бързо влизам в ритъм. Пъхаш монета в процепа, дърпаш ръчката, чакаш символите да се подредят. Умирам си от кеф, когато малкото старче в зелени дрешки удря една в друга петите си, намигва ми по ирландски и изпразва гърненцето си със злато — и в резултат шумен водопад от монети се изсипва в подноса на автомата.

Пъхам монета, дърпам, гледам как се завъртат символите. Отново. Отново. И отново.

Още една бира? Защо не.

Прескачам до вътрешния банкомат, като преди това съм помолил друг играч да ми пази машинката.

Пъхаш монета, дърпаш. Отново. Отново. Отново.

Още една бира.

Понеже се чувствам подут, минавам на по-компактна напитка. Скоч.

Пак до банкомата. Изтеглям остатъка до максималната дневна сума от тази карта. Баланс по сметката — деветстотин и двайсет долара.

Деветстотин и двайсет долара. Казвам си, че това не е много, че съм почти фалирал, че трябва да прибера парите в джоба си и да се откажа, докато е време. Не се вслушвам.

Знам, че сигурно съм пиян, но не се чувствам пиян. Чувствам ума си кристално ясен, докато се вирам напрегнато в елфа и чакам да ми изтанцува отново веселия си танц, да ми намигне и да изсипе гърненцето си със злато.

В един момент имам три пластмасови контейнера с монети, но продължавам да ги въртя, боря се геройски с умората, с болката в гърба, с воя на съвестта си. Вече действам механично, пъхам една след друга монетите в металния процеп, докато не ми остава само една.

Вече не искам да спечеля. Изглежда ми важно, дори задължително, да загубя. По някое време през последните няколко часа мозъкът ми е сключил сделка със съдбата. От „на който му върви на карти, не му върви в любовта“ аз съм извел нова формула. На който не му върви в хазарта, му върви в живота.

Трябва да изгубя последния си четвърт долар, за да спася синовете си.

Усещам монетата топла, почти жива, когато я пускам в хладния метален процеп. Дърпам металната ръчка и чакам символите да спрат да се въртят. И тогава се случва — една, две, три ирландски детелини се подреждат в редица. Елфът танцува, намига ми и изпразва гърненцето си с жълтици. Екранът примигва весело: ПОБЕДИТЕЛ ПОБЕДИТЕЛ ПОБЕДИТЕЛ. Машината изблейва мини версия на „Когато ирландските очи се усмихват“. Малка тълпа се събира около мен, докато печалбата ми се изсипва безкрайно в табличката.

Решил съм да изгубя всичките си пари. Това не е лесно и нямам представа колко време ми отнема. Казината не си падат по часовниците, а дневната светлина е заключена отвън, така че да не разсейва играчите от хазартния им транс. Накрая губя и последния си долар на автомат с едно гадно прасе, което се валя в рисуваната си кочина, докато екранът ми съобщава GAME OVER.

Махмурлукът ми е толкова тежък, че се чувствам без сили и не на себе си. Излизам от „Тропикана“ и жегата ме блъсва между очите. Блясъкът на залязващото слънце, докато карам към летище Макарън, едва не ме убива. Жизнерадостните мелодийки откъм редиците игрални автомати на летището са толкова влудяващи, че се затичвам. Лоша идея. Нещо вътре в черепа ми се плиска мазно. Зад очите ми нещо прещраква зловещо и ме боде. Скривам се в едно тихо ъгълче и се насилвам да изпия шише вода.

Полетът ми, естествено, е нощен и кацаме призори. Шофирането до вкъщи ме успокоява с познатите паметници, познатия маршрут. Ярките цветя, зелените дървета и тревата ми се струват като пищна джунгла след престоя ми в пустинята. Гребни лодки се плъзгат по тихата вода на реката.

В къщата се е настанила онази особена миризма на необитаемост. Лиз палеше свещи, когато се връщяхме от някоя ваканция. Замислих се дали да не ѝ се обадя — но какво бих могъл да ѝ кажа? Сега, когато съм у дома, връзката между сестрите Гейблър, близнаците Сандлинг и нашите момчета не ми изглежда толкова солидна.

Убити близнаци. Прекарвам няколко часа онлайн и си опитвам късмета с няколко търсачки да видя какво ще излезе. Но това вече съм го правил и не излиза нищо ново.

Единственото друго убийство на близнаци — освен това на сестрите Гейблър — е убийството в южна Калифорния. Помня го от ранните си разходки из мрежата — близнаците Рамирес, Уилсън и Хулио. Така и не обърнах голямо внимание на случая, въпреки че жертвите са били седемгодишни и близнаци. Извършителят беше мъртъв.

Но направо чувам как Шофлър ми казва да не приемам нищо на доверие. Също и как Холи Голдстайн ми обяснява, че някои факти и догадки въобще не стигат до полицейските доклади, какво остава до новините и вестниците. Например догадката на Бари Чизуърт, че Клара Гейблър е била разрязана с електрически трион.

Така че може да е имало съучастник в случая Рамирес — заподозрян, чието име не е станало обществено достояние. Може би полицията не е имала достатъчно доказателства да му предяви обвинение и сега той се е върнал.

Отначало не изглежда обещаващо. Убиецът се е казвал Чарли Вермилиън. Според полицията бил пуснат от съдебномедицински център в Порт Салфър близо две седмици преди момчетата Рамирес да изчезнат. „Съдебномедицински център“ не ми говори нищо, макар че „пуснат“ вероятно означава, че е бил държан там за някакъв период от време.

Проверявам. В този случай съдебномедицински център е приют за престъпници с психически заболявания. Порт Салфър е в Луизиана.

Статията в „Таймс Пикаюн“, която отворих през Гугъла, разкрива, че Вермилиън е бил заловен след анонимно обаждане. Според същата статия бил сгачен заедно с труповете на децата в запустяла хижа близо до Биг Сър. Едното тяло било намерено в хладилника. Било е прободено десетки пъти, след това нарязано и опаковано в найлонови пликосе. Вермилиън явно е готвил и консумирал части от мъртвото момче. Другото дете, също мъртво, било намерено повесено за краката в двайсетметров кладенец.

След като го арестували, Вермилиън се самоубил в патрулката, като погълнал капсула с цианид, прикрепена към яката на ризата му. С това случаят приключил.

Десет минути по-късно говоря с Харви Морис, инспектор в Биг Сър, който работил по случая.

— Не че направихме кой знае какво — казва ми Морис. — Получихме обаждане и отидохме на мястото, посочено от информатора. И намерихме стария Чарли и хладилник, пълен с телесни части. Той се предаде без много шум, изглеждаше объркан и говореше как искал да си иде у дома. Напъхали сме го в патрулката, отцепили сме местопрестъплението и сме готови да се върнем в управлението. И изведнъж онова копеле започва да издава звуци, все едно се задушава. Помислих си, че е получил инфаркт или нещо такова. Лицето му почервения като домати. Изпадна в конвулсии. Обаждаме се за линейка, оказваме му първа помощ, но без успех.

— Кога разбрахте, че се отровил?

— Ами кога... чак на следващия ден. Не го бяхме видели да поглъща капсулата. Помислих, че е удар или инфаркт — какво ли разбирам аз? Криминологът обаче предположи, че е цианид и аутопсията го потвърди. Цианид и огромна доза валиум. Нищо чудно, че не оказа съпротива. Криминологите откриха следи от залепваща лента по долната страна на яката му. Бил се е подготвил, ако ме разбирате.

— Хм.

— Чисто формално, човек прави опит сам да се убеди, че е ужасно някой като него да се самоубие. Не ме разбирайте погрешно — за мен наистина беше ужасно, защото се случи, когато аз бях дежурен. Имаше разследване, временно ме отстраниха, бях затрупан с бумащина. Но какво мисля в действителност? Мисля, че самоубийството е най-стойностното нещо, което Чарли е направил в живота си.

— И какво точно...

Но Морис не е приключил.

— Беше психар. В Луизиана не са искали да го пуснат от лудницата, но някакъв шибан доброжелател ги принудил. Ако не се беше самоубил, а се стигнеше до процес, какво щеше да стане?

— Щеше да пледира невменяемост.

— Именно. Щяха да го бутнат обратно в лудницата, само че този път в нашата лудница. И щяха ли семейство Рамирес да получат някакво удовлетворение? Едва ли. Онзи е ял от детето им. И преди да нареже момченцето на парчета, го е пронизал десетки пъти. Криминолозите подредиха като пъзел каквото беше останало от тялото, сецате се, събраха парчетата. Бедното хлапе явно е било пронизвано с дълго и тънко острие, пронизвано е откъм гърба, отпред, отстрани, откъдето се сетите. Било е като игленик. — Сумти отвратено. — Ако Вермилиън отидеше на съд, мама и татко щяха да стоят в залата и да слушат всичко това.

Млъква и аз го чувам как си поема дълбоко дъх — почти като въздишка.

— Разстройвам се — казва той, — защото се изговориха един куп глупости, че съм можел да го спра. Господи, той беше с белезници... стигнал е до капсулата с уста. Като арестувах някого, не търсиш капсула под яката му.

— Може би в управлението щяхте да я намерите.

— В това сте прав. Там може би щяхме да я открием, докато се преоблича. — Прави пауза. — Да питате нещо?

— Чудех се за причината за смъртта.

— Сърдечна недостатъчност.

— Имах предвид момчетата Рамирес.

— Е, там нямаше изненади. Онова, което открихме в хладилника? Кървило е до смърт. Заради множеството рани от нож. Има си медицински термин, как беше...

— Кръвозагуба.

— Бинго.

— А другото дете? Онова в кладенеца?

— Единственото, което ни хрумна, е че го е сложил там като запас. Както хората окачват говежди бут да съхне. В кладенеца беше доста хладно, а Вермилиън не е имал повече място в хладилника си.

— Мъртво ли беше?

— О да, мъртво беше. От два-три дни. Но не мисля, че е страдало. Било е простреляно в главата. Единичен изстрел. Трийсет и осми калибър.

Точно като при сестрите Гейблър.

Едната разчленена, другата застреляна в главата.

— Онова обаждане, което сте получили? Което ви отвело до хижата на Вермилиън. Не се ли запитахте откъде е дошло?

— О, запитахме се и още как. Опитахме се да разберем нещо, но работата е там, че Вермилиън е бил на свобода отскоро и на практика е бил на чужда територия. Не е като да имаше много приятели и познати, които да разпитаме. Решихме, че е някой транзитен. Примерно някой, който го е качил на стоп.

— Сигурно сте прав — казвам аз и благодаря на Морис, който ме уверява, че мога да му се обаждам „по всяко време“.

Само че не е прав. Греша ужасно.

Който е убил момчетата Рамирес, е убил и близначките Гейблър — и това не е бил Чарли Вермилиън. Не е бил той, защото по времето, когато са убити сестрите, Вермилиън е бил мъртъв.

И убиецът на близнаците Рамирес е чудовището, отвлякло момчетата Сандлинг. И моите синове.

Анонимно обаждане — друг път!

28.

Едно нещо ми е ясно. Не мога просто така да се появя в съдебномедицинския център в Порт Салфър. Ако се появя там с танцова стъпка, задавайки въпроси за Чарли Вермилиън Канибала, няма да стигна по-далеч от вратата.

Дори ако клиниката е направила всичко по законния ред, когато една институция за престъпници с психически проблеми освободи свой питомец и той след това вземе, че заколи две хлапета — със сигурност има последствия. И наистина, както научавам от една статия в „Таймс Пикаюн“, паднали са няколко глави. Само че върховният шеф — Пейтън Андертън — успял да се задържи на поста си. Междувременно граждански иск за десет милиона долара, заведен срещу клиниката от родителите на близнаците Рамирес, все още се влачи по съдилищата и на практика гарантира мълчанието на всички замесени. Предполагам, че всички мълчат като риби.

Карам дълго през Рок Крийк Парк и решавам да се обадя на Андертън. Ще му кажа, че работя за „Каунтдаун“ и подготвям репортаж, който той би искал да види по телевизията. Например... колко трудна и опасна е неговата работа. Как съдебномедицинските центрове — не само в Луизиана, но и из цялата страна — се нуждаят от по-голямо финансиране. По-модерни условия за работа. Повече персонал.

Това би трябвало да ме вкара през вратата. Освен ако... той не познае името ми.

Обаждам му се. И той, разбира се, е поласкан от вниманието. Малко нащрек, може би, но...

— Без камера?

— Да — казвам му аз. — За начало мислех да поговорим, да уточним какъв тон ще е най-подходящ. Няма да записваме нищо, а после... ако видим, че се получава — супер! Ако не, никой не губи.

— Предварително трябва да ви предупредя, че ако се стигне до камера, ще трябва да си помисля.

Успокоявам го. И го лаская.

— Гласът ви е добър, но още сме далеч от снимки.

— Това е добре, защото иначе би трябвало да получа разрешение от началниците си.

Не казвам нищо.

Направо чувам как колелата се въртят в другия край на линията. Накрая той казва:

— Изглежда имам малка пролука в четвъртък следобед. Можете ли да дойдете тук в три?

— Мога, да.

— Ще предупредя охраната.

Летище „Луис Армстронг“, Ню Орлиънс. Като всеки друг град със собствена физиономия в Щатите, и Ню Орлиънс извлича максималното от местните светини — джаза, вудуто, карнавала Марди Грас^[1], — които са залели тениските и магазинчетата за сувенири. Вуду връзката — монетите — ми се струват като поредното доказателство, че съм на прав път. Ако успея да накарам Пейтън Андертън да ми разкаже за Вермилиън...

Служителката в агенцията за коли под наем е дружелюбна, пита ме накъде съм тръгнал и дали имам нужда от упътване.

— Порт Салфър.

— По-точно?

— Община Плакамайнс — казвам аз, произнасяйки непознатото ми име според английските правила. Тя ме поправя.

— Плакамин — произнася го натъртено по френските правила.

— А „с“-то тук не си правим труда да го произнасяме.

Връща ми шофьорската книжка и кредитната карта, вади една карта и очертава маршрута със зелена химикалка.

— Карате по И-10 през реката, стигате до Бел Шас и оттам продължавате на юг. Магистралата върви все покрай реката. — Сгъва картата и ми я подава с усмивка. — Защо ви е да ходите там? Имате на разположение целия град, Френския квартал и какво ли не, а сте избрали Плакамин? — Клати глава. — Сигурно сте тук по работа, а не за забавление.

— Плакамин не става за забавление, така ли?

— Да, освен ако не сте запален рибар. Никой не ходи в Плакамин за забавление. Петрол, газ и риба, това имат там. Портокали. Освен това е страшничко.

— Страшничко? Какво имате предвид?

— Плакамин спечелил на Луизиана лошо име преди време — а това не се забравя лесно, ако разбирате какво искам да ви кажа. И не мисля, че се е променило кой знае колко оттогава. Вземете мен — аз съм наполовина чернокожа и не бих отишла там. Не, благодаря.

— Защо?

— Чували ли сте за Ленард Перес?

Клатя глава.

— По онова време, за което ви говоря, той управлявал общината като... и аз не знам. Бил е като диктатор, а хората като мен били роби там. Право на глас? Забравете. Чернокожите не можели да гласуват. Божке, едва им позволявали да шофират. Било направо... имало линчове и такива неща. — Тя клати глава и ми подава ключовете на колата. — Седми ред, дванайсето място.

Вземам ключовете и тъкмо си тръгвам, когато тя добавя нещо.

— Вие не сте цветнокож, но сте янки — така че внимавайте.

Обещавам да внимавам.

— И си слагайте предпазния колан. За това ще ви арестуват в Плакамин.

Час по-късно вече съм завил при Бел Шас. Не ми изглежда страшничко, макар да прави впечатление необичайният брой патрулки, но със сигурност изглежда... скучно.

Застроената площ отстъпва на портокалови горички, които на свой ред отстъпват на нова застроена площ. Земята е разделена на десетакрови парцели, ярки табели ПРОДАВА СЕ ми намигат отвсякъде, кипи строителна дейност.

После отминавам застроените площи и поемам по нова четирилентова магистрала през все още девствена земя. Минавам покрай някоя самотна ферма, покрай няколко малки градчета и това кажи-речи е всичко.

Имената са достатъчно красноречиви — Консешън, Лайв Оук, Джебзюит Бенд, Мъртъл Гроув^[2].

Няма много за гледане. Откъм реката стръмният бряг препречва изгледа, а доколкото мога да преценя, откъм залива теренът е

еднообразно равен. Знам, че там някъде има петролни сонди и голямо пристанище, но виждам само ниски дървета и тръстики и тук-там по някоя самотна къща. Прочитам в един от пътеводителите, че преди няколко години районът е пострадал сериозно от поредица урагани и много стари къщи са били разрушени.

Поант а Ла Хаш, Дайъмънд, Хапи Джак, Магнолия^[3].

И ето че пристигам — Порт Салфър. Чета в пътеводителя, че градът е получил името си от мина за добив на сяра в соленото тресавище.

В центъра на градчето има бензиностанция, която съвместява и универсален магазин. Срещу тях е гимназията на Порт Салфър, заедно с библиотеката, шерифската и социалната служба. Половината от тези институции се помещават в каравани.

Подминавам бензиностанцията и следвам указанията от Андертън — завивам надясно една миля след града по шосе Луизиана 561. На указаното място виждам малка табелка с името на съдебномедицински център Порт Салфър и завивам по дългата алея. Клиниката се вижда — грозна правоъгълна сграда от жълти тухли, — но пред нея има хубава стара плантаторска къща с бели колони, веранда и великолепни дъбови дървета. Около двете сгради има ограда от бодлива тел.

Прозорците на охранителната будка са замъглени от кондензация. Човекът вътре отваря неохотно прозорчето и ме пита по каква работа съм дошъл. Казвам му името си и той затваря прозорчето. Преглежда тефтера си, като плъзга поглед по някакъв списък, намира търсеното, после мъчително бавно попълва два яркооранжеви временни пропуски. Отваря прозорчето и ми ги подава.

— Закачете си единия на ризата — казва ми той, — а другия сложете на таблото на колата. Предайте и двата, когато си тръгнете. — Вдига портата и се оттегля обратно в климатизирания уют на будката си.

От биографията на доктор Пейтън Андертън знам, че е на четиридесет и три години. Но с кръглото си бебешко лице и розова кожа още прилича на момче, което се прави на възрастен. Дори и мустаците му имат вид на залепен театрален реквизит и съм сигурен, че си ги е отгледал, за да изглежда по-възрастен. Носи лек костюм на ивици и бодряшка усмивка.

— Господин Калахан! — казва той и раздрусва ентузиазирано ръката ми. — Радвам се, че успяхте да ни намерите.

Полял се е с някакъв одеколон.

Стаята е голяма и все още пази изящните измерения на друга епоха и предназначение. Високи тавани, щедри прозорци, масивни корнизи. Голям вентилатор се върти на тавана. Няколко антични карти на Луизиана красят стените зад писалището на Андертън, покрай другите има красиви библиотечки от дърво със стъклени витрини.

— Част от художествените произведения — обяснява Андертън, проследявайки погледа ми, — изработени от нашите пациенти. Имаме няколко истински таланта тук.

Сядаме на две кресла, прием чай с лед и си говорим за предизвикателствата, с които се сблъскват служителите в това „заведение“, както го нарича докторът.

— От моя гледна точка не е толкова зле — казва той, след като сме говорили празни приказки в продължение на петнайсетина минути. — Тук, в административната сграда, където прекарвам повечето си време, е доста приятно, както сам виждате.

— Красиво е.

Той се усмихва с гордост.

— Хората винаги се изненадват. Главната сграда е много различна от тази. Както и може да се очаква от заведение, което е нещо средно между болница и затвор. Безопасността за пациентите и персонала е приоритет, разбира се, а това не спомага за домашния уют.

Издава брадичка напред и кима тъжно, после ми отправя поглед, който трябва да внуши откровеност, но ме оставя с впечатлението за нещо репетирано.

— Така е, наистина — казва той с въздишка. — Повечето ни пациенти попадат в две категории. Мнозина са тук за досъдебна експертиза — да се установи дали са в състояние да се явят на съд. Останалите са оправдани по невменяемост.

Сигурно изглеждам озадачен, защото Андертън обяснява:

— „Невинни по причина на невменяемост.“ Невинни, разбирате ли какво имам предвид? Работата е там, че нашите пациенти са тук, за да бъдат лекувани, а не наказани. И ние наистина ги лекуваме. Боя се обаче, че нямаме голям успех с повечето.

— Защото?

— Защото заболяванията им често са хронични — като диабета. Можем да контролираме диабета с инсулин и хранителен режим, но не можем да излекуваме хората от него. Същото е с шизофренията или биполярното разстройство. А това създава значителни проблеми.

— Аха.

— Стига пациентите да са под наблюдение и да си взимат редовно лекарствата, те не са заплаха нито за себе си, нито за околните. Но когато ги пуснем — а ни се налага да пускаме мнозина от тях на един или друг етап, — няма начин да следим дали продължават медикаментозната терапия.

— Няма ли нещо като... освобождаване срещу подписка, или...

— Може да бъдат поставени условия за освобождаването. Понякога се постановява период, през който са задължени да се явяват за амбулаторно лечение. Но това е сива зона. Не е като да са пуснати условно, не и в криминалния смисъл на понятието. Ако не се явят на терапевтичните сесии, ако спрат лечението — възможностите ни да ги върнем принудително са силно ограничени.

— Когато казвате, че „се налага“ да ги пускате...

Той клати глава.

— И в това отношение възможностите ни са ограничени. Не можем да приемаме безкрайно. Когато бройката мине определена граница, нямаме друг избор, освен да „чистим“ част от пациентите чрез привилегировани нива просто защото нямаме достатъчно персонал да поддържа всички на рестриктивен режим.

— Привилегировани нива?

— Така е организирана работата на повечето места като нашето. Може ли пациентът да се разхожда на двора, без да бъде наглеждан? Може ли да се храни с другите в столовата, или е по-добре да не излиза от стаята си? Може ли да се къпе, без да бъде наблюдаван? Без някакъв вид поощрителна система просто не бихме могли да постигнем положителни резултати.

— И най-голямата награда е да бъдат пуснати на свобода.

— Именно. И се налага да пускаме хора. Съдът е указал, че освен ако нямаме ясни и убедителни доказателства, че някой е умствено разстроен и е опасен за себе си и за околните, не можем да го държим тук. Може да е асоциален и способен на какво ли не, но ако не е луд, получава автобусния си билет. Защото има правото да бъде

свободен, дори ако е гадно копеле. — Прави пауза и добавя: — Фауча срещу Луизиана, 504 САЩ 71.

Усмиввам се насърчително и си записвам, чудейки се как да вмъкна в разговора Чарли Канибала без Андертън да ме натири от клиниката. Докторът обаче е набрал скорост.

— Проблемът е в следното — казва той и се привежда напред поверително. — Хората тук, също като хората в затвора, имат предостатъчно свободно време да пишат жалби. Хващат някое ентузиазирано младо адвокатче, което им помага да подадат молба за освобождаване, защото конституционните им права били нарушени. Комисията по освобождаванията се свиква. Те не искат да го пуснат на свобода — на всички им е ясно, че въпросният задник ще направи бяля. Само че това не е достатъчно. Може и да не ни се иска, може да противоречи на професионалната ни преценка, но съдилищата не се интересуват от неподкрепени с доказателства мнения. Много често се налага да ги пускаме. Просто нямаме избор.

Решавам да си пробвам късмета.

— Като с онзи човек преди няколко години — подхващам го аз. — Как му беше името?

Андертън се смее.

— Кой човек? Нали това ви казвам — случва се всеки месец.

— Онзи, който уби момченцата, на запад.

Раменете на Андертън увисват и той свежда глава.

— Чарли Вермилиън — казва уморено той. — Виждате ли? Даже да превърнем всичките си пациенти в Нобелови лауреати, пак ще ни хвърлят Чарли Вермилиън в лицата. Той е типичен пример за онова, което ви разказах.

— Какво имате предвид?

— Чарли Вермилиън страдаше от разстройство на личността, което беше хронично и най-вероятно нелечимо. Склонен към насилие педофил. И това го превръщаше в заплаха за обществото. Няма две мнения по въпроса. Но тук, в контекста на това заведение, с подходящите лекарства, той беше пациент за пример.

— И сте решили, че може да му се има доверие?

— В контекста на това заведение? Абсолютно. Беше си спечелил право на всички привилегии. Разбира се — казва Андертън с горчив смях, — тук при нас няма деца.

Връщам му смеха.

— И как се е озовал тук?

Андертън се мръщи, разравяйки спомените си.

— Нападнал дете. Май беше в тоалетна. Ако си спомням правилно, бащата на момчето се намесил и Чарли здравата го нарязал.

— Нарязал?

— С нож за скариди. Такава му била работата. Обработвал скариди във Френския квартал.

— И го оправдали?

— Наркотична психоза.

— И накрая се измъкнал.

— Ами... той прекара деветнайсет години на този адрес, така че не бих казал, че се е „измъкнал“. Работата е там, че няхаме избор. Чарли Вермилиън имаше психическо разстройство и можеше да бъде склонен към насилие, ако не си взимаше лекарствата. Но определено различаваше добро от зло, когато си тръгна оттук.

Звучеше логично, освен по един пункт.

— Минали са... деветнайсет години, за да стигнете до този извод?

Андертън свива рамене.

— Той подаде молба за освобождение.

— И е чакал деветнайсет години, за да я подаде?

— Не точно. Някой му пусна мухата. Сигурно друг пациент.

— Някаква представа кой може да е бил?

Андертън се мръщи и моментално застава нащрек. Дръпнал съм грешната струна. Въпросът е твърде специфичен.

— Аз всъщност нямам право да обсъждам индивидуални случаи — студено казва той.

— Извинете, прав сте, разбира се. Разбирам. Това просто е доста драматичен пример какво може да се случи...

— Стои въпросът с поверителността на информацията относно пациентите.

Не мога да се спра.

— Да, но в този случай говорим за мъртвец, нали така?

Грешка. За която съжалявам моментално. Опитвам се да сменя темата, питам за професионалното развитие на Андертън, за доктората му, за предишния му опит. Впивам се в него и правя всичко по силите

си да го върна към предишната му разговорливост, но докторът вече е нащрек.

Призовавам го да си помисли добре дали да не направим репортаж и това го съживява малко, макар да ми напомня, че ще трябва да се консултира с „господарите“ си.

— А и коментарите ми ще трябва да се ограничат до обща дискусия на хипотетични случаи.

Казвам му, че това не е проблем, че ще остана още няколко дни в района, може да го покана на обяд и да поговорим още.

Нова грешка. Разбирам го по езика на тялото му. Скръства ръце пред себе си, устните му изтъняват в черта.

— Още няколко дни тук? Най-близкият мотел е чак в Емпайър и не мисля, че ще ви хареса особено.

— Имах предвид, че ще поостана в Ню Орлиънс. Пътят с кола е приятен.

— Щом казвате. — Андертън става и си поглежда часовника. Разговорът ни е приключил.

Изправям се с мисълта, че разговорът ни е бил пълен провал и се чудя какво ще правя оттук нататък. Може би трябва да се обадя на семейство Рамирес. Щом са завели иск, значи може да са открили нещо интересно около „заведението“. А да не забравям и адвоката, който е помогнал на Вермилиън с молбата за освобождаване. Въпросната молба би трябвало да е в обществените архиви. Мога да откроя името на адвоката, да го издира и да разбере защо се е заел със случая на Вермилиън.

Размишлявам върху тези неща, докато вървя след Андертън към вратата. И тогава виждам нещо във витрината на библиотечката край стената... и космите по тила ми настръхват.

Във витрините има изложба на художествени предмети, изработени от пациентите като част от терапията им. Има малки скулптури, тъкани пана, керамика, рисунки, мъниста и всичките си имат дати — чак от трийсетте години. И сред предметите има група от фигурки оригами, цяла менажерия, всяка от тях е удивителна малка скулптура. Носорог, слон, лъв... и копие на заека, който намерих върху раклата на Шон.

Миг по-късно стоя пред витрината и пръстите ми се притискат към стъклото. Пред хартиените фигурки има малка картонена табелка.

1995

Не мога да говоря. Ковашки чук блъска в гърдите ми. Накрая се чувам да казвам:

— Кой е направил тези фигурки оригами? Вермилиън ли?

— О, не. Мили Боже! Чарли не се интересуваше от изкуство. Никак даже. Подобни произведения бяха далеч извън способностите му. — Колебае се и в гласа му се промъква неприкрито подозрение. — Защо питате?

Не мога да сваля очи от заека. И не знам какво да правя. Андертън вече е навлякъл бюрократичната си броня. Ако му кажа истината, ще успее ли да я пробия? Ще ми каже ли кой от пациентите му е направил заека?

— Доктор Андертън, трябва да ви призная нещо...

Само след трийсет секунди вече знам, че е било грешка. Андертън е толкова ядосан от измамата ми и подразнен, че репортажът е бил само примамка, че сякаш въобще не чува какво му говоря. Продължавам да говоря, умолявам го да ми каже името на пациента, създал менажерията от оригами. Обяснявам му как съм намерил малкия заек върху раклата на сина си. Разказвам му за теорията си, че Чарли Вермилиън не е бил истинският убиец на близнаците Рамирес, че ги е убил човекът, сгънал този заек.

Той клати глава.

— На мен това ми звучи твърде хипотетично — казва той. — Така де, онези шоугърли и въобще. Не знам как ги правите всички тези връзки.

Казвам му, че ако момчетата ми умрат, ще смятам, че той има кръв по ръцете си.

Само че Андертън не отстъпва. Цитира „свещеността“ на медицинските архиви, „свещения договор“ за поверителност между пациент и лекар.

— Кажете ми само едно — умолявам го аз. — Който и да е този човек, той вече не е при вас, нали? Колко време е бил тук? Кога го освободихте?

— Това са три неща.

Не казвам нищо.

Андертън притиска пръст към брадичката си и гледа в празното пространство, сякаш търси причина да отхвърли молбата ми. В крайна

сметка или не открива, или е сполетян от краткотраен импулс на съчувствие.

— Да — казва ми той. — Пациентът, за когото става дума, вече не е тук. Дойде при нас през 1983. Беше освободен през 1996.

— Какво е направил? Защо са го пратили тук? Как се казва? Става дума за синовете ми. Моля ви.

Доктор Пейтън Андертън клати тъжно глава.

— Съжалявам, господин Калахан.

Иска ми се да го блъсна във витрините на библиотечката, да го нокаутирам и после да претърся кабинета му. Но не го правя. Успял съм да се овладеея.

— Благодаря ви за помощта — казвам му и излизам през вратата.

Двама огромни санитарии ме чакат в коридора и аз си давам сметка, че на някакъв етап докторът е повикал помощ. Тиха аларма или нещо такова.

— Сигурно разбирате, че бих искал да направя повече — казва Андертън.

Все още е зад мен и свири на струната „ръцете ми са вързани“, докато аз слизам по стълбите и изхвърчам през голямата входна врата.

---

[1] Вихрен празник преди първия ден на Великите пости. — Бел.ред. ↑

[2] Концесия, Жив дъб, Йезуитски завой, Миртова горичка. — Бел.прев. ↑

[3] Острието на брадвата, Диамант, Щастливия Джак, Магнолия. — Бел.прев. ↑

29.

Чакам двадесетина минути в библиотеката на Порт Салфър да се освободи някой от трите им компютъра, които са заети от хлапета, проверяващи пощата си. Опитвам се да заговоря служителката, но тя не е от приказливите. Питам я дали помни случая, свързан с Чарли Вермилиън.

— Не — казва тя.

Не се предавам и я подсещам, че е бивш пациент на приюта извън града.

— Не — повтаря тя и забива поглед обратно в списанието си.

Когато времето на едното хлапе изтича, аз използвам двайсетте си минути да си запазя евтина стая в „Кресънт Сити Омни“. После пращам имейл на Мюриъл Петрих с молба снимките на заека оригами да ми бъдат изпратени в хотела, или да ги сканират и да ги пратят по електронната поща. През оставащите минути до затварянето на библиотеката използвам копирната машина да копирам страниците с адвокати, включени в телефонния указател на община Плакамин, и откривам, че седалището на общината е в Поант а Ла Хаш.

Кое е от другата страна на реката. Там е съдебната палата и навярно там е била заведена молбата за освобождаване на Чарли Вермилиън. Когато питам едно от хлапетата, които чакат да си върнат книгите, как да стигна до Поант а Ла Хаш, момчето ми казва, че има ферибот, който прекосява реката на всеки половин час. Да съм се оглеждал за табелките.

Седя в колата си с телефон в ръка и преглеждам списъка с адвокати. Може и да не е добра идеята да избира адвокат от жълтите страници, но нямам голям избор. Обаждам се на трима, преди да се свържа с Хоус, Холидей и Флад. Лестър Флад може да ме вмъкне в три и четиридесет и пет утре следобед в офиса си в Бел Шас. Намерението ми е да подам молба до съда да бъде разкрита самоличността на човека, направил заека оригами в изложбената витрина на Пейтън Андертън.

Отправлям се на север към ферибота, но когато стигам там, си давам сметка, че няма смисъл да прекосявам реката днес. Вече е много късно. Съдът ще е затворен. Поемам обратно към Ню Орлиънс и отсядам в „Омни“.

Стаята ми е малка, но пък цената е добра и паркингът е безплатен. След като се настанявам, звъня на Петрих. Не очаквам да я сваря, но искам да оставя съобщение на телефонния ѝ секретар, което да подсили молбата ми по имейла за копие от снимките на заека. Оказва се, че работи до късно.

— Къде сте, Алекс? Какво става?

— В Ню Орлиънс.

— Ню Орлиънс? Открихте ли нещо?

Не знам защо, но не ми се иска да ѝ казвам за Вермилиън или за заека във витрината. Това ми напомня как Лиз не искаше да казваме на никого, че е бременна, докато не излезе от третия месец. Сякаш обявяването на новината би изкушило съдбата и застрашило бременността ѝ.

— Може би. Ще ви уведомя, ако изскочи нещо.

— Непременно — казва тя. Обещава да сканира снимката и да я прати по мрежата преди да си тръгне от управлението.

Излизам да хапна в едно заведение по-надолу по улицата, където предлагат сандвичи — внимавам за бюджета си, — а след това си правя разходка из Френския квартал. Озовавам се на легендарната Бурбонска улица. Има много хора и въздухът има лъх на десетилетни изпарения от уиски и повръщано. Заставам пред някакъв клуб, но музиката, която се процежда от вътрешността му, звучи добре и решавам да вляза. Какво толкова? Една бира.

Блус. Мъжът на сцената се е сгърбил над микрофона, тялото му е натегнат инструмент от печал. О, сърцето ми трепти в гърдите и очите ми се пълнят със сълзи!

Това би трябвало да е съвършената музика за мен, проводник за нещастията ми, но не е. Седя там и пия, но нищо не се случва. Не мога да почувствам музиката. Дори вкуса на бирата си не усещам. Издържам десетина минути и си тръгвам.

Когато се връщам в хотела, минава много време, докато заспя, а когато най-после заспивам, ми се присънва сън, в който всичко, което докосна, изчезва.

На сутринта грабвам чаша безплатно кафе от фоайето, включвам лаптопа си и влизам в мрежата, използвайки акаунта на Лиз за Америка Онлайн. Паролата ѝ е рождената дата на близнаците, 010497, и за миг това ме смразява. Опитвам си късмета с пет местни телефонни номера, но минават почти двайсет минути преди сървърът да осъществи връзка.

Влизам в Яху и откривам, че Петрих ми е пратила нещо. Задавам на компютъра да изтегли прикачения файл към съобщението ѝ и чакам. Синята линия в долната част на екрана ми се пълни бавно, но накрая все пак файлът се отваря. Дори и двуизмерен, заекът е внушителен и впечатляващ. Прав съм бил — същият е като онзи във витрината на Андертън. Към заека е прикачен полицейски етикет. Правоъгълник на страницата гласи: „Полицейско управление на окръг Ан Аръндел, доказателствен материал“. Има и подпис (серж. Дейвид Ебинджър) и дата (1 юни 2003).

В девет, когато офисът на хотела е достъпен за гостите срещу заплащане, принтирам няколко копия на снимката.

Планът ми е да дам едно на адвоката Лестър Флад с надеждата, че той ще може да използва снимката като доказателство и ще успее да изиска разкриване на информация от заведението в Порт Салфър.

Каня се да тръгна, когато решавам да пратя имейл на Джуди Джонсън от ФБР. Може би Бюрото ще може да помогне. Минават двайсет минути, докато съчиня съобщение за наученото, обяснявайки как се е стигнало до откриването на заек, идентичен с намерения на раклата край леглото на Шон, в изложбена витрина в един луизиански приют за душевноболни престъпници.

Завършвам го и преглеждам написаното. Не съм доволен. Знам, че връзките между убийството на близнаците Рамирес и отвличането на моите синове (подкрепени от случаите Гейблър и Сандлинг) са солидни. Знам, че „анонимното обаждане“ е било мнимо, че човекът, обвинен за убийството на момчетата Рамирес, не е онзи, който ги е убил. Знам, че човекът, направил заека във витрината в Порт Салфър, е същият, който отвлече синовете ми. Но черно на бяло, без значение в каква степен синтезирам и разяснявам разказа си, всичко това изглежда... несъществуващо.

Пращам последната си версия с пълното съзнание, че съм се провалил. Шоугърли? Магия? Съмнение върху двойно убийство, което е било разрешено по задоволителен за всички замесени страни начин? Малкият хартиен заек не изглежда достатъчно здрав, за да издържи тежестта на хипотезата ми.

Вече в колата, отварям картата и я разглеждам. Община Плакамин е полуостров, разделен от река Мисисипи. Съдът в Поант а Ла Хаш е на западния бряг. Планът ми е да ида най-напред там и да потърся молбата за освобождаване на Чарли Вермилиън. И преди съм търсил документи в съдебните архиви. Това е досадна работа, която отнема много време. Дори дни. Но би трябвало да ми останат няколко часа за това преди уговорената среща с адвоката.

Пътеводителят потвърждава онова, което ми беше казало хлапето в библиотеката — през реката има ферибот, всъщност няколко. Отправлям се към онзи от Бел Шас до Далкур.

В пътеводителя се казва още, че съдебната палата в Поант а Ла Хаш е на повече от сто години и е оцеляла след многобройни урагани. Мога само да се надявам, че една толкова стара сграда има климатик.

Стигам до Бел Шас за по-малко от час и за свой късмет хващам ферибота пет минути преди да потегли. Всички останали автомобили на борда са пикапи. Реката е широка, течението — силно. Мощните двигатели на ферибота го насочват срещу течението към отсрещния бряг.

Къщите там изглеждат по-стари и по-елегантни, но иначе шофирането не се различава от вчерашното. Малки градчета, забележителни единствено с ограниченията на скоростта. Насипи, скриващи реката. Цитрусови горички. И кажи-речи нищо друго.

След двацет и пет минути пристигам в Поант а Ла Хаш. Не е трудно да открия съдебната палата, която дотук е най-голямата сграда, която съм видял в Плакамин. Но от нея е останала само обгоряла черупка, оградена с жълта полицейска лента, която в голямата си част се валя по земята, оплетена в буренаците. Горичка от превърнати в скелети дъбове надвисва над унищожената сграда като група демони, възлестите им дънери и чепати клони са обгорели до черно.

От едната страна е спрял строителен фургон с надпис ОБЩЕСТВЕНИ СТРОЕЖИ ОБЩИНА ПЛАКАМИН. Почуквам на вратата и се появява червендалест мъж с очукана жълта каска.

Оглежда ме от главата до петите все едно съм от друга планета.

— Да?

— Какво е станало със съдебната палата?

Ухилва се самодоволно въпреки старанието си да изглежда мрачен.

— Изгоря.

— И кога стана това?

— Дванайсети януари, две хиляди и трета.

— Лошо. — Видът на хубавата старинна сграда, сега напълно съсипана, ме натъжава. И къде са сега архивите? Оцелели ли са?

— Лошо и още как — казва Каската. — Била си е тук повече от сто години. Устояла е и аз не знам на колко урагана. Добре служеше на гражданите. Бетси мина оттук със сто и четирийсет мили в час и вятърът донесе и половината река, когато стигна до този бряг. Много хора се спасиха от бурята в съда, тука горе. Той е нависоко, сецате се. Цели сто години и какво... — Щрака с пръсти. — Няма го вече.

— Има ли нова съдебна палата?

Само че той не е свършил.

— Природата не можа да унищожи сградата, но човекът успя. И го направи.

— Искате да кажете, че е било палеж?

— Точно така — казва той и кима знаещо. — И то според не кой да е, а Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия. Откриха следи от катализатор. Много.

Палеж.

— Но защо?

Той клати глава.

— Има сто години история в архивите. Или поне имаше. Според някой това е причината — нещо в архивите е трябвало да изчезне завинаги. Дело или кой знае какво.

— Но сигурно има електронен архив.

Той се смее.

— За последните няколко години има. Но за другите деветдесет и пет или колкото са там — не. Тези архиви вече не съществуват.

Може би все още мога да открия името на адвоката на Вермилиън. Този случай е достатъчно скорошен, за да попада във времевата рамка „последните няколко години“.

— Аз лично — казва Каската — съм привърженик на другата теория за палежа.

— Каква е тя?

— Ами, от години се опитват да преместят съда на някое „поудобно“ място. Само че населението все не беше съгласно. — Смее се. — Сега май ще трябва да го преместят.

— Да преместят съда? Защо?

— Заради адвокатите, съдиите, съдебните репортери и другите боклуци. Отдавна реват да се премести на източния бряг, в Бел Шас. До там се стига лесно с кола от Ню Орлиънс. Не е като да пътуваш дотук с ферибота и така нататък. Говори се, че на адвокатите им писнало да си влачат гъзовете дотук, за да си вършат работата. Едва ли е много скъпо да наемеш някой да хвърли малко керосин и да драсне клечката. Това е Луизиана все пак.

— Ще я възстановят ли?

— Едва ли.

— И къде се водят сега съдебните дела и всичко друго?

— Във временна палата — казва той. — Демек в няколко фургона.

— И къде са те? — питам аз и се оглеждам.

— О, точно затова си мисля, че ще постигнат своето. Дори не си направиха труда да направят временната палата тук. Онези фургони, за които ви разправам — те са в Бел Шас — казва той и се киска. — „Поудобно“ е, нали разбирате.

30.

Откривам временния съд в Бел Шас — половин дузина фургони на паркинга на изоставен търговски център. Всеки фургон си има табелка — ПЪТНОТРАНСПОРТНИ ДЕЛА, ДЕТСКИ СЪД и така нататък. Когато откривам търсения фургон с архива, съдебната чиновничка ми казва, че нямам късмет. Всички папки с документация от съдебномедицинския център Порт Салфър са били унищожени при пожара.

— Казаха ми, че имало компютърен архив за последните няколко години. Искам само да разбера името на адвоката, работил по един случай.

Чиновничката е белокоса жена с живи кафяви очи. Отправя ми иронична усмивка.

— Трябваше да има електронен архив, но така и не сработи. Сега има нова система. Господинът, който инсталира старата система, беше подведен под отговорност.

— Разбирам.

— Имаме информация само от последните четири месеца и толкоз. Може да намерите нещо за вашия случай във вестника все пак. „Пенинсюла Газет“, тук, в Бел Шас, ни е нещо като държавен вестник. Имат договор да публикуват съобщения за делата, ако не се лъжа.

Размишлявам върху датите, докато следвам указанията на служителката към офисите на „Газет“. Близнаците Рамирес са били отвлечени на четвърти май две хиляди и първа, две седмици след освобождаването на Вермилиън от Порт Салфър. Молбата за освобождение трябва да е от по-ранна дата — може би много по-ранна.

Мога да започна с края на април и да проверявам назад. Не го очаквам с нетърпение. Търсенето във вестникарски течения е едно от най-отегчителните неща, които могат да ти се случат. Но имам да убия три часа преди срещата си с Лестър Флад, така че по-добре да се захващам.

Но не точно сега, както изглежда. Приближавам се към редакцията на вестника и виждам млада жена с тъмна стърчаща коса да заключва вратата. Облечена е с късо потниче, срязани дънки и с джапанки на краката. Потничето открива повечето от голям паяк, татуиран на рамото ѝ.

— Ще отворите ли пак следобед?

Момичето килва глава настрани и ме измерва с поглед.

— Защо? — пита ме тя по начин, при който думата има поне три срички. — Искате да дадете обява за публикуване?

Обяснявам ѝ, че искам да прегледам течението.

— Моля?

— Папките със старите броеве.

— Оооо! Да бе, трябваше да се сетя. — Почуква се по главата. — Чувала съм го от баща ми веднъж. Той не е тук. За риба е. А вие какво търсите?

— Търся съобщение за съдебен иск. Съдебните архиви са били унищожени при пожара и вие сте единствената ми надежда.

— Хм. Единствената ми надежда. „Пенинсюла Газет“ е единствената ви надежда? Ще ми се татко да беше тук. — Усмивка ми се. С изненадващо сладка и срамежлива усмивка. — Аз съм Джезабел — казва тя. — Джезабел Хентън.

— Алекс Калахан.

Тя разклаща ключовете.

— Е, господин Калахан... бих могла да ви пусна вътре. Естествено, ще трябва да остана с вас. Колко време ще ви е необходимо?

Свивам рамене.

— Може да отнеме известно време.

— Хм. — Поглежда ме.

— Имам среща в четири и половина.

Тя върти пръстена на кутрето си.

— Ами щом ще трябва да седя вътре, според мен ще е справедливо, ако ми платите за времето ми, какво ще кажете?

— Явно така ще стане.

— Значи ще ми платите по десет долара на час — казва тя, — защото иначе мога просто да ида да гледам телевизия, става ли?

— Става.

— А и ще ви помогна в търсенето — казва Дджезабел. — Имам опит — затова си струва да ми плащате по десет долара на час. Търсила съм съдебна документация за Пинки Страйбър.

— Кой е Пинки Страйбър?

— Частен детектив — казва тя. — Не сте ли го чували?

— Не.

— Той е легенда — настоява Дджезабел. — Честно. Така че... — Протяга ми ръка. Ноктите ѝ са лъскавочерни, лакът се е обелил наполовина. — Договорихме ли се?

Води ме на горния етаж. Обяснявам ѝ какво търся.

— Трябва ми името на адвоката, работил за Чарли Вермилиън. Бих искал да говоря с него... или с нея.

— Името на адвоката трябва да го има в съобщението, макар че понякога вписват само името на служителя от фирмата, който е завел иска в съда. И нека веднага ви спестя време — казва тя, докато отделя един от ключовете на връзката си и отключва дъбовата врата. — Вестникът публикува съобщения за арести и дела веднъж седмично. В сряда.

Дджезабел го открива в 3:48.

— Бингоооо! — крещи тя и продължава с въодушевен глас: — Кажете сега, че не съм добра! Девети януари двехилядната. Дело номер четири-девет-шест-осем-седем Отдел А: Чарлс Джими Вермилиън срещу съдебномедицински център Порт Салфър, заведено от Франсис... — Млъква внезапно. — Ох, мамка му! Простете езика ми.

— Какво пише?

— Заведено от Франсис Бърджърнон — казва тя. — Франки Бърджърнон. Дано разговорът ви с него да не е много важен за вас.

— Защо?

— Мъртъв е, затова. Автомобилна катастрофа. При Дез Алеман. Сам си е бил виновен. Излетял в тресавището. Франки караше много безотговорно, така че можете да си изберете — или някой го е засякъл, или е карал толкова бързо, че не е могъл да вземе завоя. Така и не се появиха свидетели. Хей... какво ви става?

Клатя глава.

— Всеки път, когато си помисля, че съм стигнал донякъде, удрям на камък.

— Е, Франки Бърджърнон наистина е задънена улица, но Пинки казва, че винаги има и друг начин да откриеш нещо.

— В моя случай — съдебната палата.

— О, да. Значи това ви е била последната надежда. Толкова съжалявам, господин Калахан!

— Може би фирмата на Бърджърнон пази някакви архиви — казвам аз, повече на себе си, отколкото на Джезабел. — Знаете ли за кого е работил?

— „Лейси и Бърджърнон“. Тук, в Бел Шас. Можете да се обадите на господин Лейси. Ще ви дам телефонния му номер. Не му звънете след... да кажем... — Разлиства голям тефтер с телефони и записва номера на лепящо листче. — Не му звънете след три. Или два по-добре. Пийва си.

Подава ми листчето. Почеркът ѝ е хубав. Отделяме още няколко минути да подредим кашоните с вестници, които сме прегледали, Джезабел заключва и аз ѝ връчвам трийсет и пет долара.

— Малко ми е кофти да ги взема — казва тя. — Така де, Франки Бърджърнон...

— Сделката си е сделка.

Тя сгъва банкнотите наполовина, после още веднъж и ги стисва между палеца и показалеца си.

— От друга страна, тези трийсет и пет кинта едва ли ще ви оправят много настроението, права ли съм?

Клатя глава.

— Благодаря ви за помощта.

Тя прибира парите в задния джоб на дънките си, после ми подава ръка.

— Ами тогава късмет, господин Калахан. Може пък нещата да се обърнат. Пинки казва, че винаги става така, ако си достатъчно упорит.

— Надявам се да е прав.

— Къде ви е срещата?

— На улица Тупело.

— Къде отивате, ако нямате против да попитам?

— Да се видя с един адвокат. Лестър Флад.

Тя обмисля казаното.

— Завърши университета Тулейн миналата година, но иначе Лес си го бива. — Поглежда към ноктите си. — Предайте му много поздрави от Джеб Хентън. Знаете ли как да стигнете дотам?

Следвайки указанията на Джезабел, след четири минути вече съм пред кантората на Хоуес, Холидей и Флад, която се намира в очарователна стара тухлена къща на улица, която — съдейки по изобилието от табели — очевидно е предпочитаното място на адвокатската гилдия в Бел Шас.

Чакам десет минути, после съм поканен в кабинета на Лестър Флад. Приятен е типично по южняшки, с полираните стари мебели, красиви, но поизносени килими и много високи тавани. На една масичка има колекция от снежни глобуси.

Флад не изглежда много по-голям от Джезабел.

— Господин Калахан? Лес Флад. — Здрависваме се и ме кани да седна.

— Така — казва той, — какво мога да направя за вас?

Минават петнайсетина минути, докато му обясня. Той си води бележки в голям тефтер с жълти листа, като от време на време ме кара да повторя някое име или да поясня нещо. Когато завършвам, му подавам копие от снимката на заека. Той я разглежда, после я плъзга настрана. Почуква с химикалката по тефтера.

— Не знам — казва той и стисва устни. — Мога да се заема... ще се заема, ако сте сигурен, че това искате, но... — Той клати глава. — Не знам. Съдът изисква сериозни доказателства и спешна нужда, за да постанови разкриване на информация, касаеща болничен пациент — а човекът, за когото говорите, е точно такъв. — Примижава. — Длъжен съм да кажа, че не съм оптимист.

— Но защо? Доказателствата са сериозни. А нуждата е повече от спешна. Синовете ми.

Потропва с пръсти върху тефтера.

— Разбирам позицията ви. Бих могъл дори да се съглася с вас. Но в теорията ви има много предположения.

— Например?

— Ами за начало — не можете да бъдете сигурен, че именно похитителят е оставил хартиения заек на раклата. Не сте го забелязали

преди децата да бъдат отвлечени, но това още не означава, че не е бил там, нали така?

— Не съм съгласен.

— Сигурен сте на сто процента?

— Вече да.

Той кима.

— Да. Сигурен сте. Но впоследствие. Веднага ще бъде изтъкнато, че синът ви може да го е взел от друго място. От някое хлапе, от съсед, кой знае?

— Само че не го е взел.

Той кима.

— Вижте, в момента обмислям аргументите на противниковата страна. Съгласен съм, че заекът е необичаен, както и че да откриете негов двойник в заведението в Порт Салфър едва ли е случайно. Особено като се имат предвид връзките между заведението и убийствата на Рамирес, както и паралелите между случая Рамирес и вашия. Само че има твърде много точки за свързване. А и в нито един от другите случаи няма зайци. Така че може да е само съвпадение и точно това ще пледира защитата. Не са открити отпечатъци по заека във вашата къща, нали?

Кимам.

Той пак стиска устни.

— Сигурно знаете, че в момента се води и друго дело срещу заведението в Порт Салфър?

— Семейство Рамирес.

— Да. И заведението има добри позиции по това дело. Те са оспорили решението за освобождаването на онзи тип пред по-горна инстанция, но са загубили и е трябвало да го освободят. Какво друго са можели да направят?

— Говорим за Вермилиън.

— Точно така, Вермилиън. Може и да не ни харесва, но законът го е постановил. Сега, може да се спори — и точно това правят адвокатите на семейство Рамирес, — че онзи не е трябвало да бъде освобождаван. Само че това е хипотеза впоследствие и следователно е погрешно заключение. *Post hoc, ergo propter hoc*. „След това и следователно заради това.“ Убил е две деца, следователно не е трябвало да го пускате. Пък и защо въобще да се обвинява заведението

— те не са искали да го освобождават. И за да станат нещата още по-сложни, в момента цялата история е пълна каша, защото документите на защитата са станали на пепел. Даже чух, че адвокатите на Рамирес са се съгласили да дадат копия от собствената си документация на защитата, само и само делото да продължи.

— Сериозно?

— Да. Но в крайна сметка най-вероятно ще стане следното — щатът и заведението ще се съгласят на извънсъдебно споразумение. — Той клати глава. — Не мисля, че съдът ще се зарадва на втори иск срещу заведението, още по-малко ще постанови разкриване на каквото и да било, свързано с него. Поне докато не се уреди първото дело. Най-малкото, ако вие сте прав, ще означава, че искът на Рамирес по принцип е неоснователен? Защото вие всъщност твърдите, че Вермилиън не е убил онези деца, нали така?

— Именно.

Лестър Флад вдига ръце с дланите нагоре.

— Това доста ще промени нещата. — Усмивва се. — Както казах, съгласен съм да се пробвам с един иск за постановяване на разкритие.

— Аз наистина бързам.

— Съгласен съм дори да побързам — казва Флад. — Просто не мисля, че шансовете ни са добри и искам да го разберете още сега.

— Разбирам, че според вас едва ли ще постигна успех, но трябва да опитам.

— Добре. Хубаво. Да го направим тогава.

Обсъждаме колко ще ми струва. Банковата ми сметка временно е позапълнена от пет хиляди долара аванс по доходите от Visa. Пиша на Флад чек за хиляда долара.

Пътувам назад към Ню Орлиънс в мрачно настроение. Най-накрая съм попаднал на следа и къде ме води?

Опожарена земя.

Чарли Вермилиън е имал капсула с цианид, залепена под яката му и се е самоубил при залавянето си. Подпалвач драсва клечката на стогодишната съдебна палата в Поант а Ла Хаш, където са се пазели документите по делото на Вермилиън за освобождаване (след деветнайсет години). Франсис Бърджърнон, адвокатът водил делото, излетял от мост в тресавището и загинал. Електронната система,

създадена да архивира съдебната документация, дала дефект и в резултат няма и следа от делото на Вермилиън.

Може ли всичко това да бъде съвпадение?

31.

На следващата сутрин се обаждам на Уилям Лейси — партньор на покойния Франсис Бърджърнон. Той „не вижда нищо лошо“ в това да ми каже, че партньорът му е работил за Чарли Вермилиън без заплащане.

— Той често ли работеше така, безплатно?

— Кой, Франки? Боже, не, и не знам какво му пусна в главата мухата за този Вермилиън. Не бих казал, че душевното здраве му беше някаква специална кауза. Франки не си падаше много по каузите. Просто гледаше да припечели и толкова.

— Значи не знаете защо се е захванал с онзи случай?

— Представа си нямам. Да ви кажа истината, още тогава си помислих, че не е типично за него. Беше рисковано... и определено пострадахме впоследствие. Е, той, разбира се, получи възможност да пледира в апелативния, а това винаги е плюс за един адвокат. Така че може това да му е била целта. Да се покаже.

Питам го дали мога да прегледам папката по случая, защото архивите в съдебната палата са били унищожени.

— Хммм — проточва той. — Не бих могъл да го направя. Проблемът е адвокатската тайна.

— Но в този случай и адвокатът, и клиентът са мъртви.

— Имате известно основание — казва той, — но се боя, че няма да ви свърши работа. Предадох папките на Франк на областния прокурор. Нали знаете, че има дело във връзка с освобождаването на Вермилиън?

— Родителите на момчетата Рамирес.

— Бинго. И кой на тяхно място не би го направил, когато щатът с цялата си мъдрост пуска на свобода побърканияк, който използва конституционните си права, за да отвлече и убие две хлапета? Това си е направо най-лош сценарий и половина.

— И областният прокурор е... къде? В Бел Шас?

— Сега е там, да. Но точно там е работата. Доколкото знам, документите на Франк са изгорели при пожара. Палатата изгоря точно след като папките бяха прехвърлени в окръжния съд.

Това ми оставя заека.

Взирам се в образа на компютърния екран. И Шофлър, и аз работихме по това, но тогава малкото хартиено животинче беше само една от многото следи. Сега ми е останало само то.

Преглеждам тефтерите си.

Прегъване на хартия, практикувано от Леонардо.

Математика е в основата му. Връзки със сценичното фокусническо изкуство от деветнайсети век.

Бележка в полето, добавена по-късно, гласи:

Сгъването на хартия като вид трансформация.
Балоните по-популярни сега.

Традиционен метод — не се позволява лепене и рязане — само квадратен лист хартия.

Това превръща оригами в идеалното хоби, давам си сметка аз, за хора, попаднали в затвор или лудница.

Необходима е склонност към геометрия и абстрактно мислене. Популярно сред физиците и математиците.

Оригами жаргон: сухопътна прегъвка, триъгълна палачинка, водна бомба, разтегната птича основа.

Диаграмите се разпространяват безплатно в мрежата.
Сложни диаграми.

Джуди Джоунс: заекът е направен от специална хартия за оригами, слонска кожа. Сгъва се мокра.

Петрих: експерт определя заека като „модифициран Ланг“.

Задавам „оригами Ланг заек“ като ключови думи в Гугъл. Търсачката изплюва повече от хиляда сайта. Доктор Джоузеф Ланг е създал много зайци, но след като два часа преглеждам сайтове с десетки зайци на Ланг и техни модифицирани варианти, нито един от тях не прилича особено на заека, който намерих в стаята на момчетата. Може би експертът на Петрих е намерил друг заек на Ланг от тези, на които попаднах аз.

Или пък... е допуснал грешка.

Когато задавам „заек оригами“, търсачката изплюва хиляди и хиляди сайтове, макар че голяма част се оказват повторения. Отварям сайт след сайт още час и половина, но така и не откривам нищо, което да прилича на моя заек.

Разбирам обаче, че светът на оригами в Мрежата е енергичен и дружелюбен. Изобилстват състезания и изложби, има и много изказвания за книги по оригами, коментари върху източниците на материал, изложби на нови изобретения и търговия на диаграми за сгъване. Може би кибер общността на оригамистите би могла да ми каже нещо повече за моя заек. Ако се съди по менажерията във витрината на Андертън, Флейтиста не е бил новак, а тъкмо напротив.

Може да е имал достъп до компютър в Порт Салфър. Може да си е общувал с разни хора, запалени по същото хоби. Възможно е някой да познае работата му. Или дори да знае кой е той.

Правя списък на двайсетина адреса, които ми дава търсачката. Съчинявам имейл с молба за помощ в разпознаването на заека в прикачения снимков файл. Изпращам го.

Ако не се получи... е, Андертън знае кой е направил заека. Ако се наложи, ще се обърна към него — по трудния начин.

Седял съм толкова дълго пред лаптопа, че когато ставам, гърбът ме боли. Правя няколко упражнения за разтягане.

Би трябвало да се обадя на нашите. На Лиз. Не съм говорил нито с родителите си, нито с жена си повече от седмица, крил съм се от тревогата и загрижеността на нашите и от враждебността на Лиз.

Ако не друго, трябва поне да се обадя, за да си проверя съобщенията.

Обичайните заподозрени.

Големия Дейв от Фокс. „Алекс! Изникна нещо, което ще ти е интересно. Ако си готов да се върнеш, чакаме те. Възможността е страхотна, така че...“

Нашите — „просто да видим как си“.

Моят приятел Скот, който все така се опитва да ме ободри: „Хей! Здравсти, Алекс. Така, ето какво ти предлагам — организирам въ... турнир по бадминтон. Благотворителен е, разбира се, макар че не очакваме огромна тълпа. Както и да е... ще участваме Брад и Дженифър, Тим и Сюзън, Бил и Хилари, аз и Деми — тя има един такъв страхотен прехвърлящ удар, ако случайно не знаеш. Чарлийз Терон има нужда от партньор... Тъй че... ако те интересува, приятел, обади ми се.“

Лиз. „Къде си сега, Алекс? Трябва да говорим.“

Не искам да говоря с никого от тях. Казвам си, че ще им звънна утре. Излизам да потичам. Когато се озовавам от климатика във фоайето на влажния въздух отвън, се изненадвам, че не ме посреща гръмотевична буря. Въздухът е толкова плътен, че все едно тичам през вода. Движа се покрай реката, докато не стигам до оградата на пристанищен район. По обратния път си правя разходка из периметъра на парк Лафайет. Цяла тълпа се поклаща и пляска в такт с музиката откъм повдигнатата платформа — безплатен концерт, някакъв фънки салса блус. Докато се върна в „Омни“, вече съм мокър и огледалото в асансьора се замъглява от изпаренията.

Взимам си душ, отварям си бира и сядам обратно пред компютъра. Минал е само час или там някъде, но вече имам осем отговора на имейл молбата си. Повечето от тях изреждат линкове, които бих могъл да пробвам, но един (folderman@netzero.com) разпознава заека като победител в състезание на клона Проспект Хил към Филадельфийската обществена библиотека.

Оригами обществото към Проспект Хил спонсорира ежегодно състезание, като всяка година поставя различна фигурка като задача. Тази година е акула, 1995 беше

годината на заека. Не е сред големите състезания, но таксата за участие е минимална, така че се включват много ученици и разни други. Заекът на снимката в имейла ви беше големият шампион през 1995 и всички ние много се подразнихме, когато беше обявено само първото име или нещо такова на създателя му. Без адрес. Онзи човек явно имаше забележителен талант и някои от нас искаха да обменят идеи с него, но така и не се появи информация как да направим това. Свържете се с Джордж Естерхази — той е почетният председател на групата. Вече се е оттеглил, но все още се занимава активно с оригами. Надявам се това да ви помогне.

Оставил ми е и телефонния номер и имейл адреса на Естерхази. Пращам пламенна благодарствена бележка на „folderman“, после пращам първоначалния си имейл на Естерхази заедно с копие от съобщението на „folderman“.

След няколко минути се обаждам по телефона на Естерхази. Може да е от онези, които си проверяват пощата веднъж седмично. По-добре да го подсетя навреме.

— Естерхази — казва писклив глас.

— Господин Естерхази, името ми е Алекс Калахан. Не знам дали вече сте успели да...

— Да. Получих имейла ви. И разбира се, че си спомням онова гениално зайче. Байрън Б. Много неприятно.

— Байрън Б.? Какво имате предвид?

— Това му беше името — или поне онова, което събщи на нас. Както вече казах, много неприятно. Някои от колегите ми в комисията искаха да му отнемем шампионската титла, но аз бях против. Нямаше да е справедливо. Състезанието беше анонимно, а неговият заек беше с една глава и рамене над останалите.

— Извинете, но как е бил представен заекът, без да научите самоличността на човека, който го е направил?

— Оказа се, че онзи човек е бил на лечение във... чакайте, ще си спомня.

— Съдебномедицински център Порт Салфър в Луизиана?

— Да! В лудница! Не е прецедент, разбира се. Джулс Кравик — прославен оригамист — е имал сериозни психически проблеми и е прекарал по-голямата част от живота си в психиатрия.

— Хм.

— Колкото до този тип Байрън Б., може би щяха да ни позволят да поддържаме връзка с него, но докато мине оценяването и се стигне до информиране на победителите и обявяване на резултатите, него вече го бяха освободили. А опитите ни да убедим клиниката да му предаде новината за победата и малката парична награда бяха отхвърлени безапелационно. — Въздишка. — Та това беше. Изненадах се, че той така и не се появи повече в нашите среди — очевидно имаше талант, а разтегнатата птича основа беше използвал по много новаторски начин.

Толкова съм развълнуван, че едва успявам да благодаря на Естерхази преди да затворя.

„Байрън Б.“ може и да не е много, но е нещо. В крайна сметка, заведението в Порт Салфър не е център за детоксикация, в който пациентите постъпват и напускат по желание. То е институция за душевноболни престъпници. Което означава, че който и да е Байрън Б., той се е прецакал зле, и то пред очите на обществото — иначе не би прекарал толкова години точно в тази лудница.

И не е постъпил там по собствено желание. Което означаваше, че някъде в Луизиана има съдебна заповед, която въдворява мъж на име Байрън, чиято фамилия започва с „Б“, в съдебномедицински център Порт Салфър. В зависимост от престъплението му може дори да се е появило нещо в пресата. Благодарение на Андертън знам годината — 1983.

При нормални обстоятелства сигурно не бих избрал частен детектив по препоръка на тринайсетгодишно момиче, но вече нищо в живота ми не е нормално. Джезабел Хентън с готовност ми дава номера на Пинки Страйбър, който знае наизуст.

— Благодаря ти, Джек.

— Май има нещо за Пинки, което е по-добре да знаете.

— Колебае се.

— Какво?

— Ами просто защото хората понякога се стряскат. Виждате ли, Пинки — затова му е такъв и прякорът, нали разбирате — „Розовия“... Той е албинос.

Срещам се с Пинки Страйбър в офиса му във Френския квартал. Непревзимаема на вид блондинка с червена ленена рокля седи зад бюрото в приемната. Казва ми да седна и аз го правя в този може би най-хипарски офис, който съм виждал. Джаз по озвучителната система. Картини, антикварни мебели и множество големи растения. Високи тавани и въртящи се вентилатори. Огромни прозорци с бели капаци. Пинки Страйбър определено печели добре.

След пет минути той вече разтърсва ръката ми и ме води към слабо осветеното си и оскъдно мебелирано вътрешно светилище. Сяда зад бюро от полирано дърво — на плота има червен телефон и нищо друго. Аз сядам на червен кожен стол със стоманена рамка. Страйбър е със слънчеви очила, а кожата му е мъртвешки бяла. Във въздуха се усеща позната миризма, но не успявам да я определя.

— Слънцезащитен крем — казва Страйбър, сякаш ми е прочел мислите. — На дебел слой. Това надувшвате. „Копъртоун Спорт 48“. И се извинявам за очилата, но ги свалям само нощем.

След като му разказвам за какво съм дошъл, Пинки казва:

— Е, въпрос на ресурси, нищо повече. Ако можем да впрегнем един милион хамстера да подскачат достатъчно дълго по клавиатурите, накрая все ще се доберем до копие на Киплинговата „Гунга Дин“, нали така? Въпросът е следният — с какъв бюджет разполагате?

Свивам рамене.

— Не се притеснявайте. Колкото е необходимо. — На първо време ще продължавам да си попълвам чековете, които компаниите за кредитни карти пращат по пощата. Накрая ще опра до баща ми. А после...

— Ще ви направя отстъпка, защото не става дума за развод или нещо такова, но все пак ще трябва да подпишем договор, да речем за петстотин долара. Добре е да знаете и друго, че съдебните проучвания не ги правя лично. Изградил съм си нещо като екип от помощници —

пенсионери, тийнейджъри и хронично безработни. Само кажете и ще ги пусна да опоскат всяко съдилище в Луизиана, докато не открият онова съдебно постановление.

— Страхотно!

— Плащам на помощниците си по двайсет долара на час. А това може да отнеме много часове. Или малко. Никога не се знае.

— Така е. Разбирам.

— Дообрее. Значи Байрън Б. Съдебно постановление за въдворяване в съдебномедицински център Порт Салфър. Влязъл в системата през 1983. — Записва си. — Това е, нали? Само това имате. Знаете ли кога е освободен?

— Деветдесет и шеста.

— Добре тогава, повече не ми и трябва.

— Бих могъл и аз да помогна — казвам му. — Ако някъде нямате достатъчно хора, знам как да търся в съдебни архиви.

— Честито. Току-що получихте работа в община Сейнт Джон Баптист. Седалището ѝ е в Ла Плас. Главната ми помощничка там току-що си роди бебе, а заместникът ѝ получи работа в новия универсален на „Таргет“. — Произнася думата на френски — „Таржей“. — Даже не е далеч отгук. По десета магистрала ще стигнете право там.

— Добре. — Вадя портфейла си и измъквам един чек.

— Беки ще се занимае с това. Приемаме също Visa и Mastercard — казва Пинки.

32.

Дните в съдебната палата на Ла Плас, нощите в местния „Камфърт Ин“. Ровя се в архивите, пия кафе с литри и се стремя да не изпускам името Байрън от фокуса на мислите си. Като нищо мога да го пропусна, точно както съм пропускал отбивката и съм отминавал улица Ордуей на път за вкъщи от работа.

На третия ден се връщам към мотела, когато телефонът ми започва да звъни.

Пинки е.

— В колата ли сте?

— Да.

— Отбийте.

— Какво?

— Защото съм развълнуван, притеснен и малко разочарован, мой човек — казва Пинки и се засмива дрезгаво.

— Какво?

— Това търсене можеше наистина да подобри статистиката за безработицата в Луизиана.

— Пинки?

Въздишка.

— Мдаа. Работата е там, че наех една жена да обработи община Сейнт Мери. До вчера беше на гости при сестра си в Хюстън, но си струва да я изчака човек, защото е една много умна дама. Учителка. Както и да е, оставих ѝ съобщение със задачата на телефонния секретар. И бинго. Обади ми се веднага. Оказва се, че тя познавала копелето. „Байрън Б. — казва ми тя. — Пинки, това може да е само Байрън Будро.“

— Шегувате се.

— „Тъй ли? — казвам аз“ — продължава Пинки. — „Така мисля — казва тя. — Виж, израснала съм в Морган Сити и от другата страна на реката онова побъркано хлапе на име Байрън Будро вършеше ужасни неща. Помня, когато го прибраха, защото всички вече спяхме

по-спокойно. И трябва да е било около 1983, защото по онова време бях в гимназията, а я завърших през осемдесет и пета. Мисля, че е той, Пинк.“ И на мен така ми звучи, казвам ѝ аз. Та вие какво ще кажете?

Нищо не казвам. Байрън Будро. Да знам името на човека, отвлякъл синовете ми, някак придава фокус на терзанията ми и за момента съм така изпълнен с емоции, че пред очите ми е притъмняло. Байрън Будро. Ще му разкатая фамилията.

— Алекс? Там ли сте?

— Да — процеждам аз. — Браво на вас!

— Луд късмет, ако питате мен — казва Пинки. — Между другото, госпожица Вики е проявила инициатива и вече е подала молба да се изиска постановлението за въдворяване, което е добре, защото там може да има и друга информация, която да ни е от полза. Но ще минат няколко дни, докато ни падне в ръцете. Искате ли да дойдете тук?

33.

— Да ви кажа... — започва Пинки, след като се настанявам на червения кожен стол в кабинета му. Дал ми е папката по случая. Към нея с кламер е прикрепена карта на Луизиана с отбелязан маршрут до Морган Сити и листче с телефонните номера на госпожица Виктория Симс. — Що не взема да дойда с вас.

— Ами, аз...

— Кажуните^[1] са дружелюбен народ, но понякога са малко подозрителни към външни хора. Честно казано, не са от най-мирното население, така че Морган Сити може да бъде и малко опасен. А като им свърши смяната на онези момчета от сондите, направо настъпва второто пришествие.

— Ами...

— Ако се тормозите за парите, недейте. Заведението черпи, така да се каже.

— Ама това е...

— Задръжете аплодисментите. Все си мисля за тези ваши момченца. Дошло е време Розовата пантера да свърши малко работа безплатно. — Махва с ръка към кабинета си. — Нямам нещо спешно тук.

Кабинетът на Пинки и скъпарските му дрехи показват колко струва времето му.

— Оценявам го.

— О, стига! — казва Пинки. — Трябва да се измъкна от този кабинет, колкото и да е приятен. А и познавам неколцина там, които може да ни помогнат.

Потегляме към залеза в колата на Пинки, сребристо BMW X5 SUV, толкова ново, че още мирише на ново.

— Албиносите обикновено имат лошо зрение — казва ми той. — Аз правя изключение — виждам доста добре, особено нощем.

От Ню Орлиънс до Морган Сити — където секретарката на Пинки ни е резервирала стаи в „Холидей Ин“ — има приблизително сто и петдесет километра. Въпреки тъмнината начинът, по който светлинките се нижат покрай речните брегове, скупчват се на места и ги няма никакви по протежение на дълги черни участъци, издава неизменното присъствие на водата. На минаване през Хоума виждаме избелели останки от патриотична подкрепа за нахлуването в Ирак — окъсани жълти панделки и изобилие от национални знамена. Завиваме и фаровете на беемвето осветяват надпис над изоставена бензиностанция:

САДДАМ? НИКАКЪВ ПРОБЛЕМ

Вики Симс ни чака за закуска в бюфета на „Холидей Ин“. Около трийсетте е, с лоша кожа и приятен, мек глас.

— Открих документите по случая в съда във Франклин — казва ни тя, — след като говорих с теб, Пинки. В обществените архиви е, така че няма проблем да ги вземем, макар че част от медицинската експертиза сигурно ще е засекретена. Направих каквото можах да ускоря нещата, но ще минат ден-два, докато ги извадят и копират. Съкращения на персонала, обичайното. Общинските финанси са в ужасно състояние.

— Като навсякъде — казва Пинки. — Срамота. Но защо не ни разкажеш онова, което самата ти си спомняш за господин Байрън Будро. После с Алекс ще идем да поразпитаме дали и други хора наоколо не го помнят.

Тя изтрива устни.

— Извинете — казва. — Винаги съм смятала сухарите за подходяща платформа, върху която да намажеш дебел слой масло със сол. Винаги се омазвам.

— Явно не прекаляваш обаче — казва Пинки.

Вики Симс се усмихва.

— Не знам дали ще ви помогна кой знае колко за Байрън. Той живееше в Бериук — от другата страна на реката, — така че не го познавах лично. Просто бях чувала за него... всички бяхме чували за него. — Смръщва чело. — Хубаво момче и много умно, почти като

гений, или пък наистина гений. Имаше доста последователи, докато проповядваше. Беше от онези деца, която могат да станат велики хора или пък истински откачалки. С Байрън се случи второто.

— Бил е проповедник? — питам аз.

— Момче проповедник, да.

— Сериозно? — пита Пинки.

— О, да, проповедите му бяха невероятни, няма две мнения. Хората се стичаха отвсякъде да го чуят. Проповядваше в баптистката църква в Бериук. Ако си спомням правилно, започнал да проповядва, след като малкото му братче се удавило. — Мръщи се. — По онова време още не живеех тук. Тогава бяхме в Батън Руж, но явно е имало слухове.

— Какви? — пита Пинки.

— Ами че не било нещастен случай. Че Байрън е удавил братчето си. — Тя клати глава. — Но не знам... — самият Байрън е бил дете, когато се е случило. А и не мога да си спомня дали още тогава е имало подозрения, или са се появили по-късно, когато той уби баща си.

— Това ли е направил? — питам аз. — Убил е баща си?

— Виж, това си го спомням съвсем ясно. Точно за това го пратиха в лудницата. Уби сакатия си баща.

— Шегувате се — казвам аз, макар че нищо сторено от онова чудовище не би ме изненадало.

— Не се шегувам. Байрън беше на седемнайсет години и се говореше, че ще го съдят като възрастен. После го обявиха за невменяем. Което според повечето хора си беше правилно, защото това момче определено не беше наред в главата.

Пинки отпива от кафето си.

— Баща му е бил сакат?

Вики Симс изтрива устните си със салфетка.

— Клод, бащата на Байрън, работеше на петролните сонди за „Анадарко“. Пострадал при някаква злополука и го оперирали. Възстановявал се, но още бил в инвалидна количка по време на убийството — което някак го прави още по-ужасно.

— И какво е направил — застрелял е стареца си? — Пинки добавя към мен: — Малко сме тежковъоръжени по нашия край.

— О, не, нищо толкова нормално — казва Вики. — Отровил го по някакъв особен начин — през кожата, май така беше. Възможно ли е да е станало така?

— Трансдермално — казва Пинки. — Може и още как! Обаче... леле! Как са го хванали?

Вики се мръщи.

— Не помня — май никога не съм знаела. Така и не се стигна до процес. Но след като е било отрова — няма начин да не е било предумишлено. Точно затова се канеха да съдят Байрън като възрастен.

— Пледирал е невменяемост — казвам аз.

— Точно така. Адвокатите казаха, че бил луд, че чувал гласове и че баща му го малтретирал още от ранна детска възраст. — Посолява сухара си. — Обичайните неща. Сигурно ще има повече подробности в архивите по случая. Или във вестника — в „Ню Айбириън“ най-вероятно. Познавам главния редактор Макс Малдонадо. Искате ли да ви дам телефона му?

Обаждаме се от хотелската ми стая, Пинки слуша на допълнителния апарат. Обяснявам кой съм и какво искам и Малдонадо ми казва, че в момента гони краен срок, но по онова време е бил репортер и определено си спомня случая Будро. Ще ми се обади следобед. Тъкмо се съгласявам, когато се намесва Пинки.

— Срам и позор, Макс. Почвай да говориш веднага. Все можеш да отделиш пет минути от безценното си време за две изчезнали момченца. Хайде, ако обичаш.

— Да не би да разговарям с най-белия частен детектив в Луизиана? — казва Малдонадо. — По дяволите, Пинки, защо не каза, че си ти?

— Изпробвам моралния ти компас, Макс. — Смее се гръмовно на шумните възражения от страна на вестникаря. — Сериозно. Не се шегувам. Искаме само основните неща за онзи тип — къде е живял, къде е работил, нещо, за което да се хванем. За да не си клатим краката, докато ги чакаме ония в съда да си разровят проклетите архиви.

— Моралния ми компас, значи. Е, добре, ще се опитам да завъртя стрелката му в твоята посока, Пинки. Байрън Будро... защо ли не се

изненадвам, че пак е изплувал на повърхността? — Въздишка. — Сега мога да ви отделя пет минути и колкото време искате довечера.

— Супер!

— Така, да видим. Семейството на Байрън живееше в Бериук в караванен парк на име Медоуландс. Кофти място, макар че у тях винаги беше много чисто. Знам го, защото когато Клод беше убит, замествах фотографа ни и направих доста снимки там. Мари, майката на Байрън — виж, тя беше сваятна жена, за нея не се чу и една лоша дума. Клод... и за него говореха хората, че бил добър човек и работлив. Работеше за „Андарко“ на сондите. Представи си само, да те отрови собственият ти син! Онова момче просто си беше зло по природа, до мозъка на костите. Повечето хора не вярваха на онези глупости, че Клод го бил малтретирал и така нататък, смятаха го за безобразна клевета.

— Също като с братята Менендес.

— Същото, да. Наистина — за Клод се чуваха само добри неща. Да видим... ако бях на ваше място, бих отишъл право в Медоуландс. Все трябва да са останали хора, които да помнят семейството. А аз междувременно ще накарам някой от колегите тук да изрови старите статии по случая.

— Къде да го намерим това Медоуландс? — пита Пинки.

— Вие къде сте в момента?

— „Холидей Ин“ в Морган Сити.

— Минете по моста за Бериук, после продължавате около... хм... може би половин миля. Медоуландс е на... хм... Тупело, може би. Или на „Дъбова“. Някоя от улиците с име на дървета. Лесно ще го намерите.

Някой вика при Малдонадо. Той закрива слушалката, но въпреки това го чуваме. После се връща на линията.

— Това е.

— Дали някой от семейството още живее там? — питам аз. Гласът ми звучи дрезгаво. Вълнението ми е толкова явно, че Пинки си надига очилата и ме поглежда от другия край на стаята.

— Едва ли — казва Малдонадо. — Не виждам кой може да е останал. Бащата го отровиха, майката умря няколко години преди това. А... минутка.

Отново го прекъсват.

- Май трябва да затваряш — казва Пинки.
- Може да се видим довечера, ако искаш — след като сложим това бебче да си легне.
- Ще те черпя една вечеря — предлага Пинки.
- Дадено — казва Малдонадо и затваря.

Прекосяваме широката река Ачафейля („Шафалая“, поправка ме Пинки) по моста Хю П. Лонг и след десет минути вече сме открили Медоуландс. Въпреки името^[2] наоколо няма и помен от поляни. Комплексът се състои от две дузини каравани, повечето от които явно си стоят там от десетилетия. Някои са оградени с подръчни материали, повечето са закърпени с плоскости от шперплат. Няколко изпъкват сред останалите с капаците си, прясната боя, белите дървени оградки и цветните лехи.

Има табелка с хванати за ръце деца и ограничение на скоростта до десет километра в час. Табелката е надупчена от куршуми, като попаденията са концентрирани върху детските фигурки. Кафяви пластмасови кофи за боклук, повечето толкова пълни, че капаците им не се затварят, се кипрят пред голяма част от фургоните. В занемарените дворчета се виждат пластмасови столове и техни импровизирани събрата под формата на обърнати с дъната нагоре бели кофи, компания им правят детски велосипеди, всякакви играчки, надуваеми басейни, стари автомобилни гуми. Пред всяка каравана има по едно-две превозни средства — повечето пикапи.

Пинки минава бавно по улицата и спира пред номер четиринадесети — каравана с шперплатови кръпки и несръчно изрязан прозорец откъм фасадата. Беемвето лъщи на прашната, изровена от коловози улица като извънземен космически кораб.

---

[1] В средата на 18 в. тази етническа група била екстрадирана от Англия, която водела война с Франция за територията на Нова Франция (днешен Квебек в Канада), и били преселени в Луизиана (по онова време все още френска колония). Говорят основно френски език, изповядват римокатолическа вяра и са запазили и до днес културните си традиции. — Бел.прев. ↑

[2] Meadow — ливада, поляна; land — земя. — Бел.ред. ↑

34.

Чукам на вратата. Сивокоса жена с розови дунапренени ролки (виждал съм такива само в стари телевизионни сериали) се обажда откъм верандата на съседната каравана:

— Не са си у дома. Да ви помогна с нещо?

— Търсим... — започвам аз, но Пинки поема инициативата.

— Как сте днес, мадам? — пита той.

— Продаваш ли нещо, сладък? Щот нямам и десетаче — по-добре да ти го кажа още сега. Имаме време обаче, така че може да се поупражнявате пред мен, ако искате.

— Нищо не продаваме — казва Пинки. — Ние...

— Да ме извиняваш, ама ти албинос ли си?

Понечвам да кажа нещо, понеже се чувствам засегнат заради Пинки, но той само се засмива.

— Да, такъв съм — казва той с бумтящ глас. — Аз съм генетична чудатост, която стои в предния ви двор, мадам. Знам, че това често смуцава хората в началото и ги кара да забравят добрите си маниери, точно като при вида на сакат човек. Лично аз го смятам за форма на расизъм. Кой би повярвал, че точно тук, в Луизиана, може да има толкова нещо като прекалено бял човек? — Усмихва се.

— Да те питам нещо — казва жената. — Лесно ли изгаряш от слънцето?

— Голям проблем ми е — признава Пинки.

— И аз съм доста светла, на всичкото отгоре имам кожно заболяване и почервенявам като рак от слънцето. Божке, клепам се с крем с шепи! Я елате с приятеля ти тука горе, на сянка, и ми кажете какво ви води в Медоуландс.

„Тука горе“ е разнебитена „веранда“, скована от шперплат и повдигната върху колони от сгурбетонни блокчета. Сгъваеми столове с метални рамки и древна плетена масичка съставляват мебелировката. На масата има пепелник и евтин несесер с пили, ножички и други инструменти за оформяне на ноктите. Жената явно се е посветила на

педикюра си, краката ѝ се намират в някакво устройство, а пръстите с яркочервен лак са раздалечени един от друг с помощта на дунапренени тампони.

— Аз съм Пинки Страйбър — казва Пинки. — А това е Алекс Калахан.

— Съжалявам, сладък — казва жената и протяга ръце напред с разперени пръсти, така че да видим незасъхналия лак по ноктите. — Още не е изсъхнал добре. Казвам се Дора Гарити — добавя тя, после се обръща към мен. — Виждала съм ви по телевизията — казва тя, — не бъркам, нали? — А после прави връзката. — О, Божке, вие сте таткото на онези мъничета! О, майчице! Боже опази!

— Според нас Байрън Будро може да е човекът, отвлякъл момчетата — казва Пинки.

Едната ръка на Дора литва към устата ѝ, свършените червени нокти са като капки кръв върху сняг.

— О, Господи! — Познавам чувството, което присвива устните ѝ и сякаш смалява лицето ѝ. Чувство на страх. — Онова момче — казва тя, след като си пали цигара и издишва дълга струйка дим, — онова момче беше зло по рождение. Зло до мозъка на костите си.

— Знаете ли къде е? Или някой от роднините му?

Тя клати глава.

— Съжалявам, сладък. За това не мога да ви помогна. Не съм го виждала, откакто го прибраха. Родителите му са покойници, разбира се. Дори не знаех, че е излязъл от лудницата. Кога е станало това?

— През деветдесет и шеста.

— Е, слава Богу, че не си е дошъл вкъщи.

— А хората, които живеят там сега? Имат ли някаква роднинска връзка със семейство Будро?

— Не. Клод и Мари не бяха собственици на дома си. Живееха под наем, нали разбирате? Така че много хора се изредиха да живеят тук оттогава.

— Току-що ми хрумна нещо — казва ми Пинки. — Сигурно има някаква документация. Клод все трябва да имал някаква собственост. Може да проверим. Напомни ми.

— Според каквото аз знам, всичко било приписано на Байрън — казва Дора. — Коего адски вбеси Лони, брата на Клод. Не че беше останало кой знае какво, след като погребяха Клод. Естествено, Лони

направо откачи, че Байрън въобще е получил нещо, но нямаше какво да се направи. Както го изкараха невменяем и т.н., от гледна точка на закона Байрън всъщност не е извършил никакво престъпление.

— Лони наблизил ли живее?

— Лони почина — казва Дора.

— А някакви приятели? — питам аз. — Байрън имаше ли приятели тук?

— Това момче нямаше приятели. Никакви приятели. Преди да убие Клод, прекарваше повечето си време в негърското гето, висеше там с някакъв вещерски доктор.

— Вещерски доктор?

— Така съм чувала. — Тя сякаш се наежва при моя скептицизъм. — Имат си ги, да знаете. От триста години са тук и още живеят в джунглата.

Знам, че трябва да си затварям устата, но е трудно.

— Вижте, това е...

Пинки ме прекъсва:

— Вие познавате ли този вещерски доктор? Знаете ли му името?

Дори изглежда засегната.

— Не, господине, не го знам, нито го познавам. Откъде ще знам такова нещо?

— Но сте познавали Байрън? — успявам да вмъкна аз.

— Сладък, та той живееше до нас. Когато живееш в каравана, прекарваш много време навън. Аз живея тук вече повече от трийсет години. И ако щете вярвайте, това дори не е рекорд. — Пушачески глас, наполовина кашлица. — Дъртият Ралф Гидри е тук от по-дълго.

— Бихте ли ни разказали за Байрън?

— Какво искате да знаете по-точно?

— Всичко — казва Пинки. — Каквото се сетите. Не знаем какво би ни помогнало да го открием.

— Ами... — Пали си нова цигара, ментолова. — Да видим. Клод и Мари имаха две деца. Поне за известно време. Когато Байрън беше на десет, а брат му Джо на четири, Байрън го видял — някои казват, че го гледал — как се удавил в градския басейн. Сега басейнът го няма, но беше на по-малко от миля оттук. Децата вечно киснеха там.

Пинки поглежда към мен.

— За това говореше Вики. Братчето му се е удавило пред очите му. Ужасно. Опитал ли се е да го спаси?

— Ами точно там е работата — затова ви го разправям. Всички бяха съгласни, че е трагедия, но някои хора се чудеха дали не е било нещо по-лошо. Щото е станало през нощта, Байрън и братчето му се измъкнали от къщи. Едва ли е било идея на малкия Джо, нали? Както и да е, отначало обикаляли квартала да правят бели. После на Байрън му дошла тази гениална идея и помогнал на братчето си да се покатери през оградата около басейна, който бил затворен, разбира се. Според разказа на Байрън двамата се гонели около басейна, когато Джо се подхлъзнал и паднал в дълбокия край. И понеже нито едно от момчетата не можело да плува... сещате се. Байрън не би могъл да спаси брат си.

— Не са можели да плуват? — казва Пинки. — Тогава защо са се промъкнали в басейна?

— Ами това си беше странно, да ви кажа. Мари — това беше майката на Байрън — често водеше момчетата на басейна. Виждала съм ги да тръгват, с кърпите, поясите и всичко останало. Но когато Байрън рече, че не можел да плува, Мари... ами тя нищо не каза. — Дора свива рамене.

— И хората са си помислили... на практика са си помислили, че Байрън е удавил братчето си?

— Подозираха нещо. Защото е имало... как се казва... онези алуминиеви пръти с мрежа накрая... с които събират боклуците от водата?

Кима насърчително.

— Когато пристигнала полицията, прътът си стоял там, до басейна. Съвсем сух. Байрън също бил сух, а плочките край дълбоката част на басейна също били сухи, нямало вода. Мари им била прочела приказка и ги сложила да си легнат няма и час преди Байрън да дотича с викове по улицата и да се обадят на полицията. Само че когато пожарникарите и спасителният отряд стигнали до басейна, всичко било напълно сухо.

— Хм. — Нещо не успявам да й схвана мисълта.

— На един от парамедиците му направило впечатление, сторило му се подозрително. По нашия край водата се изпарява бавно. Затова и не можем да се отървем от плесента. Работата е там, че по нищо не

личало Байрън дори да е пристъпил към ръба на басейна, колкото да протегне ръка на брат си. Не личало да е направил каквото и да било. Защо не е използвал пръта? Той е бил там, до него. Нещо не било наред и толкоз.

— Не знам — казвам аз. — Само от това едва ли може да се направи заключение, че хлапето е убило брат си. Може просто да се е вцепенило. Случва се.

— И аз това си помислих — казва Дора. — В края на краищата, хлапето беше само на десет години. А и точно това е казал Байрън на полицията — че не е видял никакъв прът. Че не се сетил да протегне ръка. После започнал да плаче и плакал, докато не го оставили на мира.

— Едно десетгодишно дете все пак е достатъчно съобразително да се възползва от колебанието на възрастните.

— О, той още тогава по някакъв начин плашеше хората. А и не беше само това. Имаше и свидетел — една сервитьорка, която се прибирала от работа в „Шримп Шак“. Минала покрай басейна онази вечер. Каза, че видяла Байрън да седи на ръба на басейна с кръстосани крака, по индиански, и да гледа към водата. Не видяла никой друг наоколо — и определено нямало „гоненица“. Сцената била неподвижна като на снимка. Къде е бил тогава малкият Джо?

— Хм.

— В тоалетната, така казал Байрън. Само че това си беше лъжа, защото вратите са били заключени. Всички си мислехме следното — че мъникът е бил във водата, а Байрън просто си е стоял отвън и го е гледал. Той обичаше да дебне хората, ако ме разбирате. След това Мари не даваше на никой да го доближи. Викаше, че сме били жестоки, че Байрън и без това се чувствал зле, че си изплаквал очите. Но така и никой нищо не направи — не го обвиниха изобщо. Смъртта на Джо беше обявена за злополука.

Дора докосва внимателно с пръст един от лъскавите си нокти.

— Вижте, момчета — казва тя и става с пъшкане. — Още много имам да ви разправам за Байрън, но нещо ми е пресъхнала устата. — Размахва ръце във въздуха. — Що не идем да видим Ралф? Заедно ще си спомним повече. Той беше близък със семейството. С Клод бяха колеги. Работеха на сондите. И за риба ходеха заедно.

Казва ни да я почакаме и след пет минути се връща, косата ѝ още е с ролките, но педикюрените сандали са сменени с лъскав чифт маратонки.

— Налага ли се да идем пеша? — пита Пинки, поглеждайки обувките ѝ.

— Божке, не! — възкликва Дора. — Искам да се повозя в тази ваша кола.

Ралф настоява да ни направи чай с лед. Поднася чашите внимателно, после се извинява, за да „донесе нещо“. Чакаме в миниатюрна дневна с твърде много мебели и след малко Ралф се връща с два прашни албума.

— По онова време обичах да правя снимки — казва той и разлиства един от албумите, докато не намира каквото търси.

— Ето — казва той и ние се навеждаме да погледнем малката снимка седем на дванайсет сантиметра. — Това е Клод — казва Ралф и сочи красив мъж с дълги бакенбарди, седнал на пейка в парка. — А това е Мари. — Соци скромната на вид жена до Клод. Главата ѝ е обърната и тя гледа с топла усмивка съпруга си, а до нея седи спретнато момченце. Пътят на косата му е прав като начертан с линия.

— А това е Байрън — казва Дора. — Правена е преди Джо да се роди. Много му трепереше тя на това момче. Нали така, Ралф?

— О, да. Ако питайте майка му, той беше истинско ангелче.

— Само да поиска нещо и тя му го купуваше — казва Дора. — Играчка, колело, каквото се сетиш. Нинтендо. Китара. Батут. Карт. Слънчеви очила за двеста долара, ако щете вярвайте. Дрехи... угаждаше му във всичко.

— Виж, Клод — добавя Ралф, — и той обичаше момчето, но се опитваше да го приучи малко на дисциплина, както си му е редът. Мари не даваше на Клод да пипне момчето. Дори да му се скара не даваше. И виж какво стана.

— Няма какво да виним родителите — казва ни Дора. — Мари беше много сладка. И Клод беше добър човек. Според мен момчето просто се беше родило повредено.

— Може и така да е — отстъпва Ралф.

Намира друга снимка, правена няколко години по-късно. Байрън е на седем или там някъде. Облечен е с костюм, с цилиндър на главата и с нещо като пелерина, а над горната му устна са нарисувани завити мустаци. Зад него се вижда ръчно направен плакат: БАЙРЪН ВЕЛИКИ.

Сецам се какво беше казал Карл Кавана — че фокусниците се запалвали по това изкуство още като деца. От снимката ме побиват тръпки.

— О, магическите представления! — казва Дора. — Направо бях забравила за това. Байрън продаваше билети по четвърт долар и хората си плащаха с готовност, защото Мари правеше лимонада, сандвичи и картофена салата, така че си беше на сметка.

— Тя правеше страхотна картофена салата — казва Ралф. — Макар и не като тази на Дора — добавя дипломатично той.

— Помниш ли? — пита Дора. — Гледахме представленията на сгъваеми столове, които Байрън нареждаше пред караваната.

— Той беше много добър, между другото, за толкова малко дете — казва Ралф. — Така и не разбрах как правеше някои от номерата си. Имаше например един номер — слагаше няколко пера и стиска трева в един тиган, казваше някакви вълшебни думи, и като вдигне капака, от тигана излита птица. Оглеждал съм го този тиган. Нямахме място да скриеш жива птица вътре.

Тиган за гълъби, мисля си аз, спомняйки си описанието на Кавана.

— Кажете ни за бащата — подканва ги Пинки.

— Работеше на морските сонди, точно като мен. Работлив си беше. Мари също работеше — гладеше дрехите на хората срещу заплащане.

Но като цяло според думите на двамата съседи Клод не се е задържал много вкъщи. Работел за „Андарко“ на шестседмични смени на сондите в Залива, почивал три.

— И когато си беше вкъщи, пак не се задържаше много в караваната. Все ходеше за риба. — Ралф се смее. — Повечето време с мен.

— Байрън идваше ли с вас?

— Нее. Беше му скучно. Предпочиташе да си стои вкъщи с майка си.

— Ходеха ли на църква? Чух нещо, че Байрън се извявал като малък проповедник.

— Мили Боже, да! — казва Дора. — Те си бяха набожни по принцип, а след като малкият Джо умря, Байрън наистина се побърка на тема религия.

— Преобразяващо преживяване — казва Ралф.

— Какво? — пита Дора. — Това пък откъде го измисли?

Ралф се изчервява.

— Чета разни книги за библейските сказания. Така го наричат — като Павел на пътя за Дамаск. Идеята е, че след като малкият Джо се удави, Байрън е започнал да се замисля за смъртната си душа.

— За преобразявания не знам — казва Дора, — но онова момче наистина се вманиачи на тема проповядване. Проповядваше буквално пред всеки, който би се спрял да го слуша, заставаше на моста, дори четеше на висок глас Библията при кейовете, когато приставаше някоя рибарска лодка. Мари се беше побъркала от притеснение, щото на пристанището има всякакви хора. Пияни и какви ли не. Но Байрън никой не можеше да го спре. Дори си беше спечелил слава на учител, нали така, Ралф?

— Абсолютно. Хората говореха, че имал призвание. — Ралф млъква, после подхваща отново: — Чисти глупости, разбира се. Но че си имаше последователи, имаше. Беше си истински малък шоумен.

— Какво имате предвид? — питам аз. — Що за „шоумен“?

— Ами веднъж например изнесе проповед за избягването от отговорност. Говореше за Пилат Понтийски и на олтара пред него имаше голяма купа с чиста вода, и говореше той как Пилат си измил ръцете... „Исус Христос просто не е негова работа.“ И малкият Байрън си насапуниса ръцете и както говореше, ги потопа във водата и водата стана кървавочервена, хората ахнаха удивено — така де, проклет да съм! Направо си беше драматично. Вдигна си ръцете и от тях капеше „кръв“, а той крещеше как Пилат не можел да измие кръвта от ръцете си.

— Номер.

— Някакъв специален сапун, така ми каза Клод, но все пак ти привлича вниманието, сецате се. Измисляше всякакви неща от този сорт. Щрака с пръсти и се появява дим. А после стана онова нещо с

кученцето и... — Обръща се към Дора. — Май тогава го изхвърлиха от църквата?

— Какво „нещо с кученцето“? — пита Пинки.

— Това беше по-късно — казва Дора, — вече беше тийнейджър.

Аз обаче не слушам. Мисля за малкия проповедник с „окървавени“ ръце. Малкият проповедник, който щрака с пръсти и се появява дим. Малкият проповедник, който прави фокуси.

Седемгодишният Байрън Велики, който работел върху уменията си още тогава. Образите на сестрите Гейблър се тълпят в главата ми. Със сценичните им костюми. Полицейската снимка на долната половина на Клара Гейблър. Мисля за момчетата Рамирес. Едното разчленено. Хлапетата Сандлинг, които се катерели по въжета и „тренирали“. Защо? С каква цел?

Истински шоумен.

Като си помисля какво ли си е наумил този психар за моите синове...

— Добре ли си? — пита ме Пинки.

— Още чай с лед? — предлага Ралф.

Аз клатя глава.

— Добре съм.

— Каква е историята с онова кученце? — пита отново Пинки.

Дора се мръщи.

— Имаш ли нещо против да запаля, Ралф?

— Вредиш си на здравето. Но хайде, пуши.

— Онова кученце — казва Дора. — О, Боже! Тогава разбрахме, че момчето наистина е побъркано.

— Това сложи край и на дните му като проповедник — добавя Ралф.

— Какво е направил? — пита Пинки. — Измъчвал е бедното животинче?

— Нещо по-лошо — казва Ралф.

— Какво може да е по-лошо от това?

Ралф въздиша издълбоко и се обляга назад.

— Беше по Коледа. Може и да се влияя от по-късните събития, но хората казват, че по онова време Байрън вече се държал странно. Никой не може да обясни как точно, но успявал да им внуши страх. Просто никой не искаше да е близо до него. Все още проповядваше

доста, но когато не проповядваше, изчезваше с часове. Беше на колко... — обръща се към Дора, — на четиринайсет?

Дора кима.

— Мари се тревожеше — продължава Ралф, — казваше, че си имал някакво тайно място и че не знаела къде ходи и какво прави.

— А съседчето — казва Дора и потръпва, — получи кученце за Коледа.

— Нали помните какво каза Дора — че Байрън винаги получаваше всичко, което поиска?

С Пинки кимаме.

— С едно изключение — пояснява Ралф. — Мари страдаше от астма, в тежка форма, и не можеха да си вземат домашно животно. Получаваше пристъп и се налагаше да постъпи в болница, сецатe се. Така че Байрън не можеше да си вземе куче или коте, дори и хамстер.

— Случи се следното — разказва Дора. — Малкият Емъри Бобърг, съседчето от другата страна, получи кученце за Коледа, малък златен лабрадор, най-сладкото същество, което можете да си представите. Та, Емъри разхожда кученцето си, минава покрай караваната на Байрън и Байрън го пита дали може да си поиграе с него. На Емъри не му се иска, обаче го е страх от Байрън и му подава каишката. Байрън му дал малко пари и го пратил до магазина да купи безалкохолно и за двамата. Веднага щом Емъри се скрива от погледа му, Байрън изкопава дупка в двора и заравя палето до шията. Ако бях там, може би щях да успея да го спра, но по онова време бях в Лафайет при сестра ми.

— По-късно Байрън се опита да обясни постъпката си — казва Ралф. — Някаква измислена история как кучето непрекъснато се измъквало от каишката си и Байрън го заровил, за да не избяга. Защото той си имал работа и не можел да го наглежда. Сякаш не е могъл да изчака десет минути, докато Емъри се върне. Като че ли някой ще повярва, че Мари наистина го е накарала да окоси моравата — беше декември. Както и да е, той вади електрическата косачка от бараката с инструментите и започва да коси моравата.

— О! — мълви Дора и скрива лице в ръцете си, сякаш не може да издържи дори спомена. — Господи.

— Малкият Емъри се връща точно навреме да види как Байрън минава с косачката през главата на палето. Аз бях тук, когато Емъри

изпищя. Хукнах, стекоха се и други хора. Кръвта бликаше като фонтан. Не можете да си го представите дори.

— Отрязал е главата на кучето с косачката?

— Майката на Емъри се обади на полицията. И те дойдоха. И никой не повярва на твърденията на Байрън, че станало случайно.

— Обвиниха го в хулиганство — добавя Дора.

— И какво стана?

— Нищо. Размина му се само с мъмрене. Семейство Бобърг се преместиха при първа възможност.

— Мълвата се разнесе — казва Ралф. — Момчето на Будро не е редовно. Хлопа му дъската. Родителите заръчваха на децата си да стоят далеч от него. Вече не му позволяваха да проповядва в църквата.

— Малко след това Байрън спря да ходи на училище — продължава Дора. — Тогавя започна да се влачи из Морган Сити. — Загасва цигарата си. — Сдуши се с онази чернилка, вещерския доктор.

Расизмът ѝ ми е толкова противен, че ми иде да си тръгна. Ставам, но Пинки не ми обръща внимание.

— Знаете ли името на онзи човек?

— Вече ви казах — отвърща Дора. — Откъде мога да знам такова нещо?

— Мисля, че знам кой е — казва Ралф, — но не му знам името. Ако се завъртите в онзи район на Морган Сити и поразпитате, все ще ви каже някой къде да го намерите. Боже, при него идват хора чак от Ню Орлиънс да им каже печелившо число или кой ще спечели на четвъртфинала. Той е световноизвестен... този тип.

— И какво... да питаме за „вешерския доктор“? — пита Пинки. — Това ще е достатъчно, така ли?

— Ами те не се наричат точно вешерски доктори — замисля се Ралф. — Имат си някакво вуду име, но не го помня. Хиган? Хунгин?

— Хунган — подсеща го Пинки.

— Точно така беше. И не е само един, много са. Онзи, дето Байрън се сдуши с него след историята с палето? Питайте за вещера без горна устна.

— А стига бе.

— Честна дума. Виждам съм го. Може да е нещо свързано с вудуто — не знам как се е наранил. — Лицето му се изкривява,

наполовина усмивка и наполовина гримаса. — Той казва, че едно зомби му се ядосало и му я отхапало.

— Отхапало му устната? — ахва Дора. Кръсти се скришно, движението е само загатнато и почти убягва от погледа.

— Ей така — казва Ралф и уж се стрелва към Дора да я ухапе, — като хапеца костенурка.

Дора изписква.

— Една хапка — казва Ралф. — Повече не е нужно.

35.

С Пинки обядваме в „При Кати“, запусната закусвалня в Бейо Бьоф, която предлага различни видове рибарска стръв и разходка с лодка покрай сандвичите и напитките.

— Виж, това се казва хубав по'бой^[1] — казва Пинки и отпива дълга глътка от колата си да отмие последната хапка. — Колкото и да е добра храната в Ню Орлиънс, все по-трудно става да намериш първокласен по'бой. Моята теория е, че за тази цел трябва да идеш на село, защото ресторантите в града сменят прекалено често мазнината. Ти какво ще кажеш, Артър?

Артър е мъжът зад бара, явно старо приятелче на Пинки. („Мен никой никога не ме забравя — беше ми обяснил Пинки. — Това поне е сигурно.“) Тъмното лице на Артър разцъфва в широка усмивка с липсващи зъби. Той клати глава.

— Това комплимент ли е или ми казваш, че мазнината ми е пуснала брада?

— Не, сериозно говоря — настоява Пинки. — Същото е като с разликата между телешкото и говеждото. Прясното олио просто няма букет. Неутрално е. Не добавя нищо.

— *Ca s'adonne. Comme ci ca se fait ici?* Не ще да е само заради сандвичите на Артър, не.

— Моят *ami* тук — казва Пинки и ме сочи, като клати бавно глава, — *tous mauvais*. Един човек откраднал децата му.

— *No!* — Той ме поглежда потресено, после пак се обръща към Пинки. — *Vraiment?*

Двамата си разменят бързи реплики на местен говор, който не разбирам, после Пинки казва:

— Малки дечица, приятелю. Шестгодишни. Моят приятел прави и невъзможното да ги намери. Страхува се, че може да им се случи нещо лошо, нали разбираш. Търси човека, който ги е отвел, и следата го е довела тук.

— В „При Кати“? — погледът му се стрелва към мен.

— Не, не в „При Кати“, не точно тук. Следата го е завела до Беруик, където е живял човекът, когото търсим. Там е израснал.

— И вие търсите този човек?

— Точно. Boute a boue.

— Той чернокож ли е?

— Не, бял е — Пинки се смее, после: — Макар и не чак колкото мен. Един луд, името му е Байрън Будро. Познаваш ли го?

Артър клати глава.

— Не, не го знам.

— Виж сега. Разбрахме, че този Байрън се е мотал известно време с един хунган някъде в Морган Сити. Не сега, преди години.

Артър ококорва очи.

— Ти да не ме будалкаш нещо?

— Така разбрахме. И ние търсим този хунган, за да го питаме дали случайно не знае къде може да е Байрън сега — защото мислим, че ако намерим Байрън, ще намерим и момченцата. За хунгана знаем само едно — че няма горна устна.

— Ain? — Артър хваща горната си устна между палеца и втория и третия си пръст. — Без горна устна?

Пинки кима.

— Така ни казаха.

— Чувал съм за този човек — казва Артър. — Казват, че го целунало зомби и му хапнало устната. Много е известен.

— Как се казва? — питам аз.

— Димент. Той е хунганът без устната. Доктор Аристид Димент. Голямо бизанго.

— Какво е бизанго? — питам аз.

— Хунган — това е вуду жрец, а бизанго му е паството, само че хората там са много близки, като семейство — обяснява Артър.

— По-скоро нещо като тайно общество — казва Пинки.

— Ако си болен или имаш проблем — казва Артър, — или имаш нужда от съвет, отиваш при хунгана. Хунганите знаят как да угодят на лоа, знаят как да направят мойо — да ти е здраво семейството, да си намериш гадже, бизнесът ти да потръгне. Някои от тях знаят и черната магия. Други работят и с двете ръце. — Артър свежда очи и аз го виждам как се прекръства скришом. — Доктор Димент — той е от тях.

— Работи и с двете ръце?

Артър все така гледа надолу. Клати глава.

— Това означава, че е магьосник — казва Пинки. — Има свръхестествени сили. Благославя с едната ръка, прави магии с другата.

Кимам.

— Значи Димент е магьосник. Сега вече разбирам интереса на Будро.

— Да, но не е толкова просто — казва Пинки. — Вуду е много, много сложно нещо. Може да го изучаваш дълго време и пак нищо да не разбереш. Малкото, което знам, го научих покрай един случай, с който се занимавах преди време. Жената уж била умряла заради проклятие, но семейството ѝ не се хванало на въдицата. Обърнаха се към мен. Оказа се, че е била убита.

— Отровена? — пита Артър.

Пинки кима. Обръща се към мен да ми обясни:

— Има билки, които изцеляват, и отвари, които разболяват. Хунганите и манбосите — това са жените жреци — изучават лекарствата и отровите в естествения свят. Това е част от обучението им. — Обръща се към Артър. — Нали така?

— Долу-горе — казва Артър и пак ни показва широката си усмивка. — Може да се каже, че това е докторската част на вещерския доктор.

— На теория — продължава Пинки — те лекуват само от болести със свръхестествен произход. — Кима към Артър. — Този Байрън Будро, Артър, отровил собствения си баща и го затворили за това.

Артър примижава.

— Вуду има отдавнашни традиции в отровите — казва Пинки и потропва с чашата си по плота на масата. — Още по времето на островните плантации някои от робите използвали бавнодействащи отрови срещу господарите си. Това било и първото, което привлякло вниманието на белите към религията на робите. Плюс разни слухове за свръхестествени сили — за християните това си било чиста проба работа на дявола. Вещерство. Та заради отровата и магьосничеството плантаторите много скоро ги хванало шубето. Никога не знаеш откъде може да ти дойде някоя лошотия, кой може да ти спретне проклятие

или да ти отрови храната. Точно тогава властите наистина се опитали да изкоренят религията.

— Да я изкоренят?

— О, много пъти се опитвали. С общите усилия на правителството и църквата мислели, че ще могат да заличат вуду. Само че в резултат вуду простоминало в нелегалност. В по-голямата си част мимикрирало. Виждаш ли, единственият начин робите да запазят вярванията си бил да се преструват на християни, а това плантаторите го насърчавали. В крайна сметка вудуто се омешало с християнските практики. Всички лоа на вуду, съществата, властващи над духовния свят, си имат своите християнски паралели. Лоа Легба например е свети Петър.

— Чувал съм нещо за това. — Сещам се какво ми беше казал Скот за образа върху десетцентовата монета — Меркурий, свети Петър и Легба.

— Схващаш за какво ти говоря, нали? Робите са се престрували, че почитат свети Петър, а всъщност са се кланяли на Легба. А след време Легба и свети Петър станали едно. — Обръща се към Артър. — Дай друг пример.

— Светата Дева — тя е Езили. Свети Йоан Кръстител е Шанго. Свети Патрик е Дамбала Уедо. И така нататък.

Обръщам се към Артър.

— А този Димент — питам го аз, — него познавате ли го?

— Знам го, я. Живее близо до гробището в Морган Сити. Връщате се на шосе 182 и оттам сте право в Морган Сити. По улица „Мъртъл“ май беше, по нея право към водата. Пресичате релсите и още малко нататък. Там има едно ъглово магазинче, Ласенс. Питайте продавача Феликс. Кажете му, че аз ви пращам. Той знае къде да намерите майстор Димент.

— Благодарско, Артър.

— Да — добавям аз и му подавам ръка за довиждане. — Много ви благодаря.

— Pas de quoi. Bonne chance! — Той кима. — Надявам се да си намерите дечицата.

Феликс е дребен мъж с цвят на кафе. Двамата с Пинки си говорят на неразбираем за мен креолски диалект. Феликс ни чертае груба карта. После се качваме отново на беемвето и минаваме покрай електронно табло на улицата, което показва температура от сто и един градуса. За миг се питам дали това не е стойността и на температурата и на влажността^[2].

— Онова нещо с устната — казва Пинки. — Ако случайно не вярваш в зомбита, има и друго обяснение. Виждал съм го и преди. Такова обезобразяване може да ти се случи, ако те хванат да се занасяш с нечия дъщеря или съпруга. Бащата или съпругът има грижата да те разкраси, така че жените да бягат от теб.

— Явно тук не се церемонят много.

В гимназията на Морган Сити някой коси тревата на футболното игрище. Голям афиш на оградата гласи: СЕЗОНЪТ СЕ ОТКРИВА НА 28 АВГУСТ. Мъжът на косачката е гол до кръста и кожата му лъщи от пот. На главата му е вързана кърпа, а към косачката е прикрепен малък чадър да му пази сянка. Не е за вярване, че някой ще иска да играе футбол на тази жега, но сезонът се открива след по-малко от месец. Край училището група хлапета с анцузи са се събрали до павилион с голям надпис СЛАДОЛЕД ВЪВ ФУНИЙКА.

— Феликс каза, че трябва да занесем подарък на Димент — казва Пинки, завива в една уличка и спира пред магазин за алкохол. — Каза, че докторът обичал ром.

Пак потегляме, после Пинки спира на един кръстопът да се консултира с картата. Вдясно има малка дървена колиба, почти погълната от заобикалящата я растителност. Има вид сякаш всеки миг ще се срине, само че отпред е паркиран яркочервен пикап, а на покрива се кипри нова сателитна чиния.

— Да видим — казва Пинки. — Мисля, че тук трябва да завием надясно.

Още няколко завоя и излизаме на черен път. След още миля или там някъде спираме пред безлична правоъгълна сграда от бетонни блокчета. Дворът отпред е от отъпкана пръст с няколко китки тръстика и дълбоки следи от гуми, пълни със застояла вода. На фасадата има малък разкривен прозорец, сякаш добавен след построяването на

сградата, която би била типичният склад, ако не беше „вратата“ от нанизни пластмасови мъниста. Виждам съм такива врати в Африка. Мънистите пропускат въздуха, но не и мухите.

— Това е — казва Пинки и почуква по таблото. — „При Димент“.

— Да.

Излизаме на жестокия пек. Пинки натиска бутон на ключовете си и фаровете на колата примигват.

Няма къде да се почука на мънистената врата, така че Пинки разтваря нанизите с ръце и мушва глава вътре.

— Ехо?

— Влизайте де — обажда се нечий глас от известно разстояние.

Вътре е тъмно и дори по-горещо, отколкото навън. Задушно. Спарено. Зад миризмата на прах и евкалиптово масло обонятелният ми нерв потръпва несмело пред лъха на човешки тела, екскременти, урина и пот. За няколкото мига, докато зрението ми се нагоди, си давам сметка за звуците в стаята — затруднено дишане, подсмърчане и кашлица. Някой стене. После десетината купчини по пода се превръщат в хора — повечето деца, ако се съди по ръста.

— Чувам съм за това — казва Пинки. — Нещо като клиника. Вуду болница.

Първата ми реакция — от която се срамувам — е да дишам колкото се може по-плитко.

— Насам — вика енергичен глас откъм дъното на стаята.

Различавам отворена врата, през която надничат цветни светлинки, като лампички на коледна елха. Тръгвам след Пинки по пътеката между пациентите, чиито болнични легла представляват сламеници на пода.

— Насам, насам — казва гласът.

Минаваме през отворената врата и се озоваваме в друга стая. Два пъти по-малка е от моята стая в „Омни“ и е осветена само от наниза декоративни лампички и две или три ритуални свещи. Точно срещу мен има нещо като олтар, стъпаловидно и отрупано с предмети. Погледът ми се плъзва по тях — бебешка дрънкалка, черен гробен, окичени с мънистени гердани статуетки, шишенца с течности, вързани на сложни възли въжета, кръстове, много от които овързани с пластове конци, боядисан череп, най-различни торбички от плат, и те овързани с

конци, цветя, билети (и те овързани), шарени стомни с украса от мъниста, икони на Майката и Младенеца със златни ореоли, пластмасови висулки, детски колички „Мачбокс“, малка футболна топка, пластмасови кукли, снимка на Кенеди, дърворезба на мъж във фрак с пура в устата.

В стаята има пет сгъваеми стола и на един от тях седи самият доктор Димент. Зъбите и очите му сякаш светят в тъмното. Липсата на устна се набива стряскащо на очи, защото всичките му горни зъби се виждат като зъбите на череп.

— Добре дошли — казва той с богатия си глас. — Белият мъж и не толкова белият мъж. — Киска се.

— Пинки Страйбър — казва Пинки. — А това е Алекс Калахан. Здрависваме се.

— Господин Страйбър — казва Димент, — толкоз си бял, че почти светиш. — Ново кискане. — Седнете сега и кажете какво може да направи за вас доктор Димент.

Подавам му бутилката ром „Апълтън“, той я оглежда и кима официално с глава.

— Благодаря. Оценявам го. — Поредното кискане от сърце. — Добра пиячка. Глезите ме, щото обикновено пия клерен.

— Това също е ром — обяснява ми Пинки. — По-светъл и по-силен.

— Ти познаваш местните нрави — казва Димент. — Превеждаш на приятеля си. Хубаво е туй дето помагаш на приятеля си. Но кой от вас се нуждае от помощта на доктора, а?

Отривам челото си. Пот се стича по гърба ми. Кимам.

— Интересува ме Байрън Будро. Казват, че ви е бил приятел. Опитвам се да го намеря.

— Байрън — проточва Димент с въздишка. — Байрън няма никакви приятели.

— Казаха ни, че си го познавал — добавя Пинки.

— Айде да пийнем — решава Димент. Развърта капачката на бутилката с ром, отпива щедра глътка и ми подава шишето. Макар да е тъмно, виждам слюнката по брадичката му. Слюнката, липсващата устна, кашлицата и стоновете от другата стая... никак не ми се иска да пия от шишето. Но знам, че трябва да го направя. Отпивам. Ромът

изгаря приятно хранопровода ми чак до стомаха. Пинки отказва и връща бутилката на Димент.

Сега вече виждам по-добре доктора, очите ми са се нагодили. Виждам един много слаб мъж (СПИН?) с мръсен бял потник и окъсани кафеникави шорти. На краката си има стари пластмасови джапанки.

— Защо ви е потрябвал Байрън? — пита той. После вдига ръка с дланта напред. — Не, не ми казвай сега. Да видим първо картите.

Вади тесте карти и раздава на малката масичка пред себе си. Има някаква система, защото всяка пета или шеста карта отделя настрани. После взема ръката, която е раздал на себе си. Когато подрежда картите във ветрило, виждам, че са толкова стари и омекнали, че се огъват навън над кокалчетата му. Чудя се дали не халюцинирам. Картите ми напомнят за провисналите часовници на Салвадор Дали. Димент подпира картите с лявата си ръка и ги разглежда примижал.

— Добре — казва той, събира ги и ги оставя с лицето надолу върху масата, — а сега ми кажете защо ви е потрябвал Байрън.

— Мисля, че е отвлякъл синовете ми, двете ми момчета.

— Да?

— Мисля, че смята да ги убие.

— Хммммм. — Попипва обезобразената си устна.

— Имаме нужда от помощта ви...

— Мога да ви кажа това — подхваща Димент. — Байрън дойде при мен, след като убил онуй малкото куче. За това знаете ли?

— Да.

— Ми то никой не говореше с него след това. Родителите викали на децата да стоят далеч от него. Църквата му обърнала гръб. Една нощ ме намери в гробището, докато правех едно веце. Стана му любопитно и аз му казах туй-онуй. На другия ден пристига след училище да ми помогне тук. Ходи да ми пазарува, чисти клиниката, дори бършеше лайната на болните. — Кима към стаята отпред. — В замяна искаше да научи каквото знам аз. Какво движи света.

Димент надига отново бутилката с рома, после ми я подава. Пия на свой ред.

— Оназ работа с кучето — казва Димент и клати глава. — Говорихме за това с Байрън. Казвам му, че дето е убил кучето не е толкоз лошо — само по себе си. Щото кучето е просто пиле с опашка.

— Какво имате предвид?

Димент не ми обръща внимание.

— Лошо е, че е убил животното просто за да го гледа как кърви. Казвам му: „Байрън, никой не е спечелил нищо от това, най-малко ти.“ Тъй че смъртта на кучето си е била чиста загуба. Пилеене на джуджу, на магия.

— И после какво?

— После нищо — обявява Димент.

— Не разбирам.

Той махва към олтара.

— Отговорът, който търсиш, е ей там. Точно под носа ти.

Гледам олтара, но виждам само панорама от чудати вещи.

— Аз не мога да ви кажа нищо повече — казва Димент.

— Но вие не ми казахте нищо. Знаете ли къде е Байрън? Как да го намеря?

Димент изглежда съжалява, но въпреки това клати глава.

— Има нещо, което не разбираш, приятелю мой. Байрън е част от бизангото. Ние сме затворен кръг. Кажа ли ти повече за него, ще престъпя вярата.

Пинки започва да изрежда причини защо Димент трябва да ни помогне, включително и пари. Аз умолявам доктора. Но Димент вече е решил. Няма да ни каже нищо повече.

— Устните ми са запечатани — шегува се той.

— Трябва да има някакъв начин да заобиколим традицията — подхвърля Пинки. — Винаги има начин.

— Един начин може би — казва ни Димент. — Ако този човек иска да научи повече, ще трябва да стане част от бизангото. После — ние нямаме тайни помежду си.

— Добре — казвам аз. — Къде да се запиша?

Димент се смее.

— Не е толкова лесно. Има си церемония. Посвещаване.

— Каквото е необходимо, няма значение.

— На някои хора не им харесва — казва ми Димент. — Щото трябва да имаш вяра — в мен и в бизангото. Тогаз ще се родиш отново във вуду. И като част от нас.

— Трябва да „имам вяра“?

— Не е нужно да вярваш в нещо определено — казва Димент. — То е като да се качиш на самолет. Оставяш се в ръцете на пилота и на

хората, които са построили самолета. Поверяваш им живота си. Слагаш си колана. Потегляте по пистата. Не разбираш какво държи самолета в небето, не познаваш хората, които управляват машината, но въпреки това се качваш, закопчаваш колана и вярваш, че ще стигнеш там, накъдето си се запътил. Нещо такова. Вярваш в бизангото. Минаваш през посвещаването. Имаш ни доверие. — Разперва ръце в жест на откритост.

— Не знам — казва Пинки. — Чувал съм, че тези неща могат да бъдат опасни.

— Опасни? — казва Димент. — Естествено. Да пресечеш улицата също е опасно. И с лоа е така — ние ги викаме, познаваме ги, но не можем да ги контролираме, не.

— Това ли е единственият начин да ми кажете нещо повече за Байрън?

— Така е — казва Димент и кима.

— Тогава да действаме. Съгласен съм.

— Сигурен ли си? — пита ме Димент.

— Напълно.

— Тогава ела довечера.

— Довечера?

Димент кима, после става и тръгва към вратата. Докато минаваме по пътеката между нещастните души, свити на купчинки в жегата и мрака, Димент ми задава въпрос, който ми се струва абсолютно неуместен.

— Кой номер носиш?

— Кой номер?

— Да! — Изглежда подразнен. — Кой номер носиш?

— Четиридесет и втори — казвам му аз.

— Аааа — проточва Димент. — Идеално. — Дръпва мънистата настрана. Двамата с Пинки пристъпваме в двора и мънистата се затварят зад нас с някак воднисто шумолене.

Все едно съм излязъл от дневна прожекция. Заслепен съм. Образ от олтара на Димент сякаш плава пред очите ми на фона на трептящия въздух — рисувана икона с две момчета, всяко със златен ореол около главата, всяко с перо в ръка. Близнаци. Чудя се какво ли означава това. Ще трябва да питам Димент. Колата на Пинки издава тихо писукане и аз чувам механичното изщракване на отключилите се врати.

— Боже! — казва той, след като сме се напъхали вътре по най-бързия начин. — Май ще гледам да не си уреждам повече срещи с доктор Димент тук.

— Не знам. За какъв дявол му трябваше да знае кой номер нося?

— Едва ли се кани да те убие заради марковите ти гащи, но кой знае? — казва Пинки, пали колата и натиска бутона за централно спускане на прозорците. Политаме напред. — Този тип прилича на самата смърт! Това не те ли притеснява, партнер? И защо му е да знае кой номер носиш? И онова дете кучето било просто пиле с опашка? Какво искаше да каже с това, а? Според мен искаше да каже, че всичко живо е просто жизнена сила, нещо, което може да се пожертва. Ами ако и теб те слага в тази категория?

— Мдаа — промърморвам аз.

Истината обаче е, че ми е трудно да изпитам някакъв страх от доктор Димент. Или тревога за онова, което може да ми се случи. Обръгнал съм на всякакви страхове.

— Няма наистина да се върнеш там, нали?

Вдигам рамене.

— Мисля по въпроса.

По целия обратен път до „Холидей Ин“ Пинки се опитва да ме разубеди.

— Това е шантаво бе, човек! Въобще не го познаваш онзи тип — кой го знае какви откачени неща може да направи. Устната му, Господи! Направо не мога да повярвам, че пи от онзи ром! Нали го видя колко е кльоцав? Кой знае от какво е болен. Очите му ми се сториха жълтеникави. СПИН, хепатит, кой знае? А и вудуто — хич не ти трябва да се забъркваш с това. Никак даже. Само кръв, опиати и глупости... Дай да видим какво ще ни каже Малдонадо, а? Така или иначе, винаги можеш да се върнеш при Димент, ако се наложи.

— Да, ще видим.

Пинки има услуга на име „онстар“, която той нарича „пътуващия ми иконом“. Активира я, вкарва номера на Малдонадо и после инструктира машината да го свърже с репортера.

— Хей! — гласът на Малдонадо избумтява откъм контролното табло на автомобила. — Добри новини, Пинк. Обадих се на лекаря, който е приел Клод, когато го докарала линейката. Сам Харамии. Ако не

е бил Сам, на Байрън е щяло да му се размине обвинението в убийство. Смъртта на Клод най-вероятно е щяла да мине за „естествена“.

— Казвай, Макс.

— Казвам, че точно Сам се е сетил, че старият Клод е отровен. Той ми е приятел и се съгласи да дойде да вечеря с нас, щом ти ще черпиш.

— Удоволствието е мое — отвръща Пинки.

Докато се уговарят многословно къде да се срещнем за вечеря, аз си мисля как ще отида при Димент по-късно вечерта. Въпреки че според Пинки това не е добра идея, може би ще се съгласи да ми вземе колата си или да ме откара дотам. Ако не, сигурно ще мога да взема такси.

Но при всички случаи ще отида. Мисля за монетите, за купите с вода, за знаците, оставени ми от Будро. Не знам как и защо, но съм сигурен, че ако искам да го намеря, именно човекът с лице като смъртта ще ми посочи пътя.

---

[1] Популярен в Луизиана сандвич с приготвени по специален начин скариди. — Бел.прев. ↑

[2] В САЩ температурата обикновено се измерва по скалата на Фаренхайт. Сто и един градуса по Фаренхайт се равняват приблизително на трийсет и девет градуса по Целзий. — Бел.прев. ↑

36.

Ще се срещнем с Макс Малдонадо в „Придос Ийт Плейс“. Това е елегантен ресторант в покрайнините на Ню Ибериа, хубаво градче на няколко мили от Морган Сити. Водят ни на една маса до прозореца, където дребен сивокос мъж при появата ни отскача от мястото си, сякаш е на пружина. Това е Малдонадо, „само на седемдесет и пет лазарника“, както пояснява по-късно. Старческото смаляване, познато ми от все по-сгърбената стойка на собствения ми баща, при този човек сякаш е успяло само да концентрира енергията му.

— Пинки! — казва той и разтърсва ентузиазирано ръката му. — От колко време не сме се виждали, приятел!

Пинки ни запознава.

— Радвам се да се запознаем, радвам се, радвам се. А този мълчаливец тука — сочи към чернокос азиатец вляво от себе си, — това е Сам Харамии. — Харамии вдига чашата си към нас.

— Ще искате ли нещо за пиене? — пита сервитьорката.

— И още как! — казва Пинки. Поръчва си уиски с лед. За мен — наливна бира.

— Така... Байрън Будро значи — казва Малдонадо. — Помниш ли, когато го пуснаха онова копеле, Сам?

Харамии кима.

— Всички затаихме дъх, когато излезе, това мога да ви кажа. Дълго време поглеждахме през рамо.

— Онзи тип ме плашеше — казва Харамии, гласът му — странна комбинация от дълбокия юг и далечния изток. Японско провлачване. — А аз не се плаша лесно.

— Върна се в Морган Сити веднага щом го пуснаха. Това определено ни притесни — казва Малдонадо. — Но не стоя много. Изкара една седмица с онзи вещерски доктор и това беше. Оттогава нищо не се е чуло за него.

Поръчваме вечеря — процес, който отнема повече от петнайсет минути, защото Малдонадо задава безброй въпроси за съставките и

начина на приготвяне.

— Направо ме подлудява — казва Сам Харамии. — По-зле е от жена, която си избира булчинска рокля.

Най-накрая успявам да задам въпроса, който ми се върти в главата:

— Какво можете да ми кажете за Будро, което да ми помогне да го открия?

Сам Харамии свива рамене.

— Не съм сигурен. Какво по-точно имате предвид?

— Ти просто си говори — казва Пинки и пресушава уискито си. — Какво знаеш за него? Не само за онова с баща му, макар че и то е важно. Каквото и да е. Всичко. Никога не се знае какво може да помогне.

— Колкото до мен, не бях и чувал за него преди онази история с кученцето. Знаете ли за какво говоря?

— Да — казвам аз. — Разказаха ни хора от караваните.

— Повечето неща ги разбрах след смъртта на Клод — казва Малдонадо, — така че не може да се разчита много на тях. Така де, показваш на някого бебешка снимка на Джефри Дамър^[1] или Адолф Хитлер и той със сигурност ще кимне и ще каже „Да, винаги е имало нещо странно в стария Джеф“... Но онова нещо с кучето — то наистина превърна момчето в парий.

— Вярвам ти — казва Пинки.

— Аз определено го набелязах, това мога да ви кажа. Хората веднага направиха връзка с начина, по който е умряло братчето му, и просто нямаше начин да не се усъмниш. Помниш ли, Сам?

Харамии вдига вежди, които са свършени полумесеци.

— Тогава още не живеех тук, Макс. Преместих се от Тулейн чак през осемдесет и шеста. За Байрън чух, когато уби баща си.

— Вярно, така беше — казва Малдонадо. — Е, следващото беше... след кучето... следващото беше, че Мари умря. Разболя се от рак на яйчниците, а той си е убиец.

Кимам.

— Чух, че е починала.

— Даа. Байрън беше на петнайсет. Добра жена беше Мари. Според някои хора точно това е накарало Байрън да прекрачи границата — смъртта ѝ, — защото казват, че тя направо треперела над

това момче. Както и да е, няколко месеца след като тя почина, Клод пострада при трудова злополука на сондите. Нещо на гръбнака. Месеци наред щеше да е в инвалидна количка. Когато излезе от болницата, Байрън трябваше да се „грижи“ за него. — Репортерът прави кавички във въздуха.

— Шегичка — обяснява Харамии.

— Нека просто да кажем, че наистина се погрижи за него — добавя Малдонадо.

Сервитърката носи поръчката ни и храната заангажира изцяло вниманието ни за известно време. Накрая Малдонадо подхваща отново разговора.

— Та докъде бях стигнал?

— Клод е в инвалидна количка и Байрън се грижи за него.

— Да! Та, както и да е, старият Клод бавно се възстановява след операцията. Сплескани прешлени, нещо такова май беше. — Поглежда към Харамии.

— Точно така.

— А после, без видима причина, състоянието му рязко се влошава. Седял си пред телевизора, в количката и гледал Формула 1 с приятеля си Буут.

— По същото време аз съм дежурен в спешното в Ню Ибериа — казва Харамии. — Бях стажант там. Английският ми и сега не е много добър, представете си какъв е бил тогава. — Клати глава и прави физиономия. — Много лош. А Клод... той пък вече почти не можеше да говори, когато го докараха в болницата.

— Даа — подсмивва се Малдонадо, — той не може да говори и ти не можеш да говориш. — Клати глава.

— Но с него е приятелят му — продължава Харамии. — Буут. Та този Буут ми казва какво е станало. Гледали заедно състезанието и пиели бира. Много бира. И изведнъж Клод казва на приятеля си, че стаята се... — Харамии прави кръгово движение във въздуха над главата си. — Обръща?

— Върти, Сам.

— Да, добре. Че се върти. Че му е премаляло. Приятелят му се шегува, нещо в смисъл че наистина е премалял, нали не може сам и до тоалетната да иде. Но после Клод започнал да вика. Казал на Буут, че

устата му е изтръпнала, че стомахът го боли. И Буут се обадил на бърза помощ.

— Дошли са за рекордно време — казва Макс. — Направо рекорд. Няма голямо движение и по обратния път към болницата.

— Така е — казва Харамии. — Много бързо дойдох. В противен случай Клод щеше да умре по пътя и може би никога нямаше да разбере какво е станало с него. Та както и да е, пристигат те и аз не разбирам много от това, което Клод казва, защото той вече не е съвсем на себе си. Но с общи усилия, Буут, парамедиците и сестрата успяват да измъкнат някакъв смисъл от думите му и ми казват какво е станало. Отначало се почувствал отмалял и му се завил свят, после езикът и устните му изтръпнали. Буут каза, че за кратко Клод изглеждал много щастлив, после помръкнал. Думите му бяха: „Сякаш черен облак му кацна на главата. Направо се скапа, докторе.“ В линейката повърнал. В спешното ми каза, че се чувствал все по-вдървен, сякаш внезапно го е сковал артрит.

Сервитьорката пристига с поредните блюда и ни ги раздава като карти за игра.

— Боже — казва Малдонадо, — тук определено знаят как да приготвят рак пане. — И забива глава в чинията си.

Харамии оставя специалитета си от морска котка да вземе малко въздух.

— Аз съм японец — казва ни той. — И аз... — удря се по челото, — умът ми е размазан от моя пациент Клод Будро.

Нямам идея какво иска да каже и какво общо има с Клод Будро фактът, че е японец. Пинки също ми мята озадачен поглед.

— Имам пациент пред себе си — казва Харамии — и си казвам „Не може да бъде“. Отново преглеждам списъка със симптомите. — Харамии брой на пръсти: — Стомашна болка. Парестезия. Афония. Еуфория. Депресия. Парализа...

— Извинете — прекъсвам го аз. — Какво е парестезия?

— И афония? — допълва Пинки.

— Парестезия е... усещане сякаш нещо ти лази по кожата. Афония — когато не можеш да говориш.

Кимам.

— Значи е имал тези симптоми?

— Да, и вече му е много трудно да се движи, дори да диша. Изобщо не може да говори. Интубираме го. Правим промивка на стомаха и започваме интравенозно хидратиране. Прилагаме активен въглен.

— Док е знаел, че Клод е бил отровен — казва Малдонадо.

— Не помага — продължава вече развълнувано Харамии. — След още два часа Клод е мъртъв.

— И забележете — казва Малдонадо, — в смъртния акт докторът вписва: „Дихателен арест — отравяне с фугу“.

— Отравяне с фугу? — излайва Пинки. — Това не е ли, когато ядеш някакъв вид риба?

— В Япония — добавям аз.

Харамии кима и започва да се храни.

— Страхотна история беше — казва ухиленият до уши Малдонадо. — По-късно написах статия за това. Разбирате ли, такава смърт обикновено се случва само на запалени японски кулинари. Откачалки, практикуващи нещо, което може да се нарече кулинарна руска рулетка.

Харамии кима.

— Вярно е.

— Тези хора сигурно смятат, че рискът е първокласна подправка към храната. И в резултат всяка година петдесетина японци забиват лица в чиниите си, предали Богу дух, докато са се наслаждавали на великолепните фугу сашими. Фугуто е издуваща се риба и е високо ценена като деликатес. Единственият ѝ сериозен недостатък е, че кожата, черният дроб и половите жлези са силно токсични.

— Разчиташ на уменията на готвача — казва Харамии. — Но се случва да...

— Достатъчно е ножът за суши на готвача да бодне леко някой от тези опасни участъци и смъртоносна доза отрова прониква в останалото.

— Тетродотоксин — казва Харамии.

— Виждате ли, работата е там, че Клод се озовава в спешното отделение на болница в Луизиана — казва Малдонадо. — Повечето лекари не биха разпознали симптомите. Сам обаче...

Харамии кима.

— Класически симптоми. Знаех, че съм прав. Не се усъмних и за секунда, дори когато аутопсията показва, че в стомашното съдържание на починалия няма следи от въпросната риба. Изобщо никаква морска храна.

— Клод е ял само снакс и чипс — обяснява Малдонадо. — Плюс бирата. И това е всичко, открито при аутопсията в стомаха му. Заключение е, че Сам греши.

— Аз обаче знам, че не греша — казва Харамии. — Искат да променя становището си в смъртния акт, само че не знаят защо старият Клод е спрял да диша.

— И правят тест — допълва Малдонадо, — само за да затворят устата на Сам. Газова хроматография. И естествено, кръвта на Клод е пълна с тетродотоксин.

— Но не и стомахът — уточнявам аз.

— Полицията се видя в чудо — казва Малдонадо. — Как можеш да получиш отравяне с фугу, без да си ял риба? Има ли други източници на този токсин?

— Аз не знаех отговора на този въпрос — включва се Харамии. — Така че патологът направи запитване в Центъра за контрол на заболяванията в Атланта. Скоро получихме отговор. Калифорнийският тритон и източният саламандър също са източници на тетродотоксин.

— Но какво от това? — казва Малдонадо. — Нали? Клод Будро не е ял нито тритони, нито саламандри. Ял е чипс. Така че как се е озовала отровата в кръвта му? Патологът вече се е наточил не по-малко от нашия Сам. Залавят се здраво на работа. Дали не е вдишал нещо? Възможно е. Защото са открили още един източник. Оказва се, че тетродотоксин на прах е отрова, използвана при някои вуду ритуали. Зомбовски прах.

— Тогава решихме, че може да сме попаднали на нещо — казва Харамии. — Патологът вади починалия и прави още тестове. Но не — в назалните проходи и дихателната система на Будро няма и помен от токсина. Нищо. — Ръцете му политат нагоре. — Истинска загадка. Накрая направихме още една газова хроматография. Фокусирахме се върху кръвоносната система. Този път... — Харамии кима енергично — получихме отговор. Освен тетродотоксин, кръвта на Будро съдържа следи от латекс и диметил сулфоксид. — Усмивва се. — Аааа, ясно, казваме си ние.

С Пинки се споглеждаме.

— Това е разтворител. Байрън е смесил разтворителя с тетродотоксин и е намазал със сместа гумите на татковата си инвалидна количка. Старият Клод върти с ръце върху гумите количката от стая в стая и смъртоносният коктейл прониква през кожата в кръвообращението му.

— Трансдермално проникване — уточнява Харамии.

— Като никотиновите лепенки — обажда се Пинки.

— Оттам нататък не беше трудно да се сетим, че Байрън го е направил — продължава Малдонадо. — Всички знаеха, че се мотае с онзи вуду вещер долу при гробището. От него е взел отровата. А разтворителя го поръчал по пощата, чрез каталог. Дори не се е опитал да си прикрие следите. Но и защо да го прави? Просто е извадил много лош късмет. Ако линейката не се е придвижила рекордно бързо. Ако който и да било друг лекар в Луизиана е бил дежурен в спешното... Ако интересът му към вудуто не беше известен на всички... — Малдонадо разперва широко ръце.

— Разкриха го — казва Харамии. — На практика аз го разкрих. Затова и толкова се изнервих, когато го пуснаха. Защо изобщо са го пуснали? Такъв като него — убил е баща си, толкова потаен, толкова умен. Такъв като него... никога не става по-добър. И ето сега какво стана. — Поглежда към мен. — Съжалявам. Надявам се да намерите синовете си. Откога ги няма?

— От трийсет и първи май.

— Дано ги намерите — повтаря Харамии, после свежда поглед, защото сам знае, че не вярва в това.

---

[1] Сериен убиец на млади мъже и момчета, канибал. — Бел.ред.

↑

37.

По обратния път към Морган Сити „онстар“ телефонът на Пинки звъни. Системата е хендсфри и звукът се чува през озвучителната система на беемвето.

— Тук е Пинки.

— Господин Страйбър?

— Джез... ти ли си? Прекрасната дама от Плакамин?

— Аз съм.

— Алекс Калахан е в колата с мен, така че не говори мръсотии.

— Здравейте, господин Калахан. Аз всъщност се обаждам заради вас.

— Здравей, Джезабел. За какво става дума?

— Господин Страйбър ме помоли да проверя дали няма да открия заповедта за освобождаване на Байрън Будро. Естествено, не можах. Изгоряла е при пожара в съда. Но открих нещо друго интересно.

— И какво е то?

— Не то, а кой. Медицинска сестра, която е работила в приюта. Била е там през осем от годините, в които е бил и Байрън. Знае всичко за него.

— Джезабел, ти си чудо на природата! — възкликва Пинки.

— О, стига, не беше трудно. Просто попитах татко, той попита гаджето си, а тя пък попитала фризьорката си. Сещаш се. Накрая стигнах до онази жена.

— И коя е тя? Имаш ли й номера?

— Ами там е работата... Нея малко я е страх от Байрън. Така че ме помоли да не разкривам името й. Обещах.

— Джезабел...

— Няма да ти кажа, така че не си прави труда. Добрият репортер не разкрива източниците си. В градец като нашия никой няма да ти каже нищо, ако не можеш да пазиш тайна.

— Ти не си репортер, Джез.

— Да, но ще стана. Сега се обучавам. Е, интересува ли ви какво научих или не? Защото искам да гледам „Сексът и градът“. Започва след десет минути.

— Искаме да знаем — казвам аз.

— Обаче ще ми платиш — казва тя, — нищо че източникът ми остава анонимен. Изгубих цели три часа с това.

— Няма проблем.

— Разбрахме се значи. Чакайте малко. Безопасно ли е да говорим по този телефон?

— Нали каза, че няма да разкриеш източника си?

— Да. Добре тогава. Байрън не си е губил времето, докато е бил в Порт Салфър. — Гласът ѝ се променя и става ясно, че чете от записките си. — Първо, взел си матурата на осемнайсет — защото така и не завършил гимназия, нали знаете. Спрял да ходи на училище. Шест години по-късно вече имал бакалавърска степен по психология — изцяло чрез дистанционни курсове. След две години получил и магистърска степен. Темата на дипломната му работа била „Молитвата и плацебо ефектът“. Водил курс по изучаване на Библията в Порт Салфър. Имал и много хобита — това се смятало за особено важно от лекуващите лекари. Едно от тях било оригами. Това е сгъването на разни животинки и форми от хартия — ако не знаете. Освен това се обучил за фокусник... макар че госпожица Ма... ъъ, източникът ми — та тя каза, че той вече знаел да прави много фокуси с карти и такива неща, когато постъпил в заведението. Явно просто е упражнявал фокусите си с часове. Давал уроци и на други пациенти. Позволявали му да прави и представления, персоналът също ходел да ги гледа, дори канели гости — толкова бил добър. На професионално ниво. Според източника ми всички били единодушни, че Байрън го бивало с тесте карти не по-малко от... чакай да видя, изгубих реда... а, ето го... по нищо не отстъпвал на Рики Джей. — Пауза. — Кой е Рики Джей? Никога не съм чувала за него.

— Илюзионист — казвам аз. — Доста известен.

— Е, предполагам, че това не е част от моята културна матрица — отвърща Джезабел. — Фокусниците, имам предвид. Така... Байрън имал много хобита и освен това четял като луд. И понеже се бил записал на онези дистанционни университетски курсове, можел да взима книги от различни библиотеки чрез Сити Юнивърсити в Ню

Орлиънс. Те му ги пращали. Източникът ми не си спомня какво е чел Байрън, защото било наистина много, но най-вече си изписвал книги за фокуси, история и религия. И психология, разбира се, защото такава му била специалността.

— Да.

— Започнал да пише молби за освобождение още първата година, след като го прибрали в Порт Салфър, но без успех до деветдесет и четвърта. Тогава за пръв път комисията по освобождаванията наистина разгледала случая му, нищо че бил един вид момче за пример с дипломите си и така нататък. И според източника ми, макар да нямало съмнение, че е убил баща си, имало цял куп папки за предполагаемото малтретиране от страна на баща му, когато Байрън бил дете. Не че го приемали за чиста монета, но...

— Понеже бащата бил мъртъв, не можели да докажат обратното — вметва Пинки.

— Именно. Подава молба и на следващата година, деветдесет и пета, но комисията не била единодушна и пак не го освободили. Само че човекът, който наклонил везните тогава, на следващата година се преместил или се пенсионирал, не знам — източникът ми не може да си спомни, — така че когато през деветдесет и шеста молбата му отново постъпила за разглеждане, комисията решила, че Байрън е нормален или поне достатъчно нормален, за да не представлява опасност за себе си или за околните, и че е време да го пуснат да си ходи.

— Какво ги е накарало да променят мнението си?

— Времето — казва Джезабел. — Най-вече времето. Просто било минало много време. А и предполагаемото малтретиране от страна на Клод — в онези години хората все още бяха склонни да приемат това като обяснение за всичко. Плюс това е бил непълнолетен, когато са го осъдили, плюс факта, че е постигнал такъв успех в обучението си. Решили, че стореното на баща му е било провокирано от... да видя само, тъ... „временно състояние“ и че едва ли ще извърши нещо подобно в бъдеще.

— Байрън имал ли е някакви приятели в Порт Салфър? По-близки приятели? — питам аз.

— Сетих се, че ще попиташ за това — казва Джезабел.

— И?

— Чарли Вермилиън, познах ли? Искаш да знаеш дали е бил близък приятел с Байрън? Отговорът е, че Байрън наистина е прекарвал доста време с него. Чарли е посещавал библейския курс на Байрън, това първо. А според източника ми курсистите били много близки помежду си, като в клуб. Освен това Байрън бил нещо като местният адвокат на лудницата, най-вече за хората в библейския му курс. Помагал им да подават молби за освобождаване и така нататък. Помагал им да се свържат с адвокат. Не се сетих да попитам кои са били другите в групата. Искате ли да знаете?

— Да, бих искал — казвам й аз. — Ако можеш да разбереш.

— Нещо ми се губите — казва Джезабел. — Къде сте, между другото?

— Близко до Хоума — казва Пинки.

— Не ви чувам. Ще ида у приятелката си Фелиша да гледаме телевизия. Обадете ми се утре примерно. — И затваря.

— Хммм — проточва Пинки. — Тази млада дама е динамит. — Прави десен завой. Никакъв шум не прониква в беемвето. Това ми е малко странно, все едно се носим в космоса. — Доста научихме днес покрай Макс, Сам и Джебз.

— Да.

— Може би списъкът с библейските курсисти ще ни подсказе нещо.

— Може би.

— Защо си се умълчал толкова? Не смяташ да ходиш при онзи вещерски доктор довечера, нали? Не ставай глупак, партнер.

Минаваме покрай бензиностанция, която продава свръхреалистични картини в рамка, рисунки върху стъкло, които са толкова реалистични, че приличат на фотографии — като се изключи фактът, че всеки детайл е във фокус и цветовете са неестествено ярки. Гори, птици и яркосини потоци. В много от тях присъства националният флаг заедно с гологлавия орел. Всяка си има собствен източник на светлина и грее като слънце, привличайки рояци от насекоми. Две жени разглеждат една от картините, а един мъж с шорти и потник седи на съваем стол и пуши цигара.

Пътуваме в приятно мълчание известно време. Пинки включва озвучителната система. Половин минута слушаме джаз и той я изключва.

— Виж, едно е да зарежеш всяка предпазливост — казва той — и да тръгнеш да търсиш момчетата. Друго е да отидеш доброволно в някаква колиба в тресавищата и да изкараш нощта с откачалник без устна. А знаеш за него само едно нещо със сигурност — че е бил единственият приятел, който Байрън е имал някога и — ако позволиш да добавя, — че е най-вероятният източник на отровата, убила Клод.

Не казвам нищо.

— Тогава ще дойда с теб.

— Мисля, че ще е по-добре да не го правиш. Така, ако не се върна, ти ще можеш да...

— Да се обадя на полицията? Господи, Алекс!

— Просто имам чувството, че Димент може би има представа къде е Байрън.

— И мислиш, че ще ти каже?

— Може би. Не знам. Но имам чувството, че може да ми помогне.

— Аз пък изобщо не останах с такова впечатление. А и онези нещастници, дето кашляха в предната стая? И разните му там джунджурии, овързани с конци? Направо ми взеха акъла. И ти искаш да идеш там посред нощ? Да му се довериш? Стига! Не на мен тия. Обясни ми защо би му се доверил? Какво у него ти изглежда достойно за доверие, партнер? А?

— Знам какво имаш предвид.

Пинки издиша шумно.

— И как смяташ да стигнеш дотам? Помниш ли въобще къде е?

— Мислех си... с такси. Ти би могъл да ми начертаеш карта.

— Ще ти начертая карта. Обаче за таксито забрави. Ще ти дам моята кола.

— Не мога да ти взема колата. Ти какво ще правиш?

— Ще спя. Ще закуся в „Холидей Ин“. Ще си прочета вестника. И ако не се появиш до обед или не се обадиш, ще вдигна тревога. Ако щещ, наречи го застрахователна полица.

— Какво имаш предвид?

— Първо, колата лесно може да се проследи. „Онстар“ има GPS-система. Второ, местната полиция може и да не се втурне на първа космическа, ако някакъв тип от Вашингтон вземе, че се загуби в блатото. — Поглежда към мен. — Някои от нашите полицаи май не

ценят чак толкова човешкия живот. Но кола за шейсет хиляди долара?
Такова нещо да изчезне и само гледай каква дейност ще развият!

38.

Фаровете на беемвето пробиват мрака и осветяват необозначените улици, които на мен ми изглеждат напълно еднакви. Губя се два пъти въпреки подробната карта, която ми начерта Пинки. Аз обаче съм си предвидил достатъчно време и въпреки погрешните завои пристигам пред склада на Димент петнайсет минути преди полунощ.

Излизам от колата на топлия нощен въздух. Посреща ме жужене на насекоми, после и някаква птица или животно издава пронизителен писък като от джунгла, от който косата ми се изправя. Фаровете на беемвето греят още няколко секунди, сякаш да осветят пътя ми до вратата на бетонната сграда пред мен.

Прилича на страхотно място, където да те убият. Бледа, трептяща светлинка се процежда през единствения малък прозорец. Свещ? Питам се дали има електричество тук, но после си спомням коледните лампички на олтара. Сещам се и за странната колекция от предмети. Невъзможно ми е да им прикача някакво значение. Какво би могъл да означава гребенът? Или шишето с биберон?

На изровена пръст пред вратата се въргаля самотна обувка за тенис. Напомня ми за маратонката на Кевин, онази, която забелязах при портата извън турнирната арена. Зловещата асоциация ме залива с вълна от параноя и едва се удържам да не хукна обратно към колата.

В същия миг колата издава тих прецтракващ звук и фаровете угасват. Правя няколко крачки напред и чукам по рамката на вратата. Едва съм докоснал къщата и мънистата биват отметнати шумно. Все едно двамата мъже са стояли от другата ѝ страна и са ме чакали. Усмиват ми се.

— Добре дошъл, добре дошъл — казва единият. Слаб човек с рошава сивееща коса. Толкова е кльошав, че прилича на скелет. Гласът му е висок и писклив. — Влизай.

— Дошъл съм при...

— Хунганът не е тук — казва другият мъж. Той е едър и толкова черен, че светлината се отразява от широките равнини на лицето му. Поне на шейсет и пет е, много е висок и докато кльощавият ме плаши, едрият ми вдъхва доверие. — Но първо трябва да се облечеш — казва той с бумтящия си баритон.

— Облечен съм — казвам му аз.

Само че не съм, излиза. Казват ми, че имали за мен нещо специално, което да облека. Тръгвам след тях, на пръсти покрай пациентите, налягали в редица покрай стената. Някой стене. Друг вляво кашля — ужасен звук, който завършва със задавено хриптене.

— Тук — казва едрият и отваря една врата. Дърпа връвта на лампата и виждам къде са ме завели — в тоалетна.

— Ти преоблече — казва той. — Ние чакаме отвън.

Новите ми дрехи висят на вътрешната страна на вратата — бял фрак с червен карамфил на ревера. Сега разбирам защо е бил онзи въпрос кой номер нося. Не че това ме успокоява. Бял фрак?

Къпя се в пот — направо се излива от порите ми. И внезапно ме връхлитат разни въпроси:

Защо трябва да се преобличам?

И защо точно бял фрак? Сещам се за нещо, което ми беше казал Карл Кавана, нещо за бели гълъби и кръв.

Какво точно е „церемония по посвещаване“? Прескочете подробностите, дайте ми само общата идея.

И може ли просто така да се присъединиш към бизангото, или Димент ме пързала?

И как бих могъл да се присъединя към нещо, щом дори не знам какво е то? Няма ли... устав или нещо такова?

Димент беше казал, че трябва да пристъпя в тазнощната церемония с доверие. Как бих могъл да се доверя на Димент? Та аз не го познавам!

И защо в полунощ?

Някаква неуслужлива част от ума ми нашепва звънливо: това е часът на вещиците.

Нито един от тези въпроси не изричам на глас. Вместо това, застанал колебливо на прага на тоалетната, преди да затворя вратата

казвам:

— Тъ, не знам...

— Ти се преоблече вътре — казва кльощавият, сякаш въобще не съм се обадил. Побутва ме леко.

— Аз не...

— Ние ще чакаме отвън — казва едрият и ме потупва успокоително по рамото. После ме побутва още малко навътре и затваря вратата.

Помещението е малко, претъпкано и делово — тоалетна чиния, мивка, стойка за хартиени кърпи, течен сапун. Квадратно парче лъскава ламарина виси над мивката вместо огледало. Вратата изскърцва и аз си давам сметка, че двамата ми посрещачи са се облегли на нея.

Потискам лек пристъп на клаустрофобия и правя опит да се успокоя. Може да са се облегли на вратата просто защото... за да се облегли някъде.

Трудно е да се успокоя. Дишам твърде бързо, а един глас в главата ми напява пискливо: какви ги вършиш?

Мъжете от другата страна на вратата си говорят нещо тихо. Едрият се засмива от сърце и в смеха му сякаш няма и помен от злонамереност. Поемам си дълбоко дъх, няколко пъти. „Ти дойде при него — казвам си. — Ти издири Димент, а не той — теб. Ти го помоли за помощ.“

Обличам фрака, щраквам тирантите и увивам на кръста си аления пояс. Без изненада установявам, че ми лепва идеално. Слагам моите си дрехи на закачалките и си обувам отново обувките. После отстъпвам назад и се разглеждам в ламарината над мивката. Има нещо толкова шантаво в белия фрак, толкова по южняшки разточително, че за миг ми се повдига.

Чукам на вратата.

Отварят я навън. Кльощавият килва глава настрани и ме оглежда.

— Я го виж — казва той и се киска. — Божке! Добре изглеждаш! Добре изглежда, нали?

— Хммм — мънка едрият, после бърка в джоба си и вади аерозол против насекоми. — Затвори очи — казва той. Преди да съм възразил, ме напръсква от главата до петите с парфюмирана мъгла, която вони ужасно.

Кльоцъо гаси лампата и пак тръгваме през клиниката в редица по един, едрият — начело.

Беемвето — моето средство за бягство — лъщи на лунната светлина. Опипвам ключовете в джоба си, но в интерес на истината изкушението да изключи алармата и да се метна на колата не е непреодолимо. Преминал съм някаква вътрешна граница. Каквото и да ми предстои, вече съм решил да го посрещна.

Едрият има фенерче, но батериите му явно са изтощени, защото воднистата жълтеникава светлина, която излъчва, е крайно недостатъчна да освети пътя ни. Лунната светлина почти не прониква през гъстите клони. Вървим по тясна пътечка през оплетена с лиани гора. Дърветата са призрочни, покрити с дебел мъх. Пътеката е нарязана от корени. Жуженето на насекомите ни обгръща отвсякъде с многогласната си врява.

— Хълмовете са живи — казва кльоцавият и започва да се киска.

Едрият също се смее.

— Къде отиваме? — Тях едва ги различавам, но аз буквално светя в мрака.

— На мястото — казва едрият. — Не се тревожи, скоро ще стигнем.

Не виждам много, но мога да се досетя, че се приближаваме към вода. Лъчът на фенерчето отскача от преплетени мангрови дръвчета и току се чува плясък на жаба. Въздухът също мирише различно, гадно и влажно.

След още няколко минути надушвам дим и чувам тихи гласове. После най-сетне излизаме от тъмната гора на полянка. Димент и още десетина други — мъже и жени — седят около огън. Две бутилки, навярно с ром, се предават от ръка на ръка, дори подушвам алкохола. По-нататък в мрака, когато някой пламък се издигне с припукване, зървам блясък на вода.

Димент ме вижда и се изправя. Останалите членове на бизангото следват примера му. Димент ме прегръща, после отстъпва крачка назад да ме огледа.

— По дяволите, изглеждаш страхотно!

Усмихва се и зъбите му лъсват. После всички се изреждат да ме прегърнат, да се представят и да ме посрещнат официално с добре

дошъл. Чувствам се отдалечен някак, все едно наблюдавам сцената отгоре — сбирка от доволни хора, които са насядали около весел огън, пийват си и следват човек, чиято горна устна е отхапана от зомби. После някакъв мъж в бяло излиза от гората и отива при тях. Сцената притежава някаква визуална екстравагантност, като нещо, което можеш да видиш в Националната галерия или в Метрополитън, картина от деветнайсети век, изобразяваща екзотична групово сцена — Посвещаване.

Сърцето ми тупти в неравноделен такт и онзи тих гласец току повтаря — какви ги вършиш?

След всичките прегръдки и поклони коленете ми са омекнали. С облекчение сядам до Димент, когато ме приканват да го сторя. Кльощавият и едрият също седат в кръга. Ромът обикаля и в двете посоки. Този път пия без задръжки, когато ми идва редът, и жаждата ми е посрещната с ентузиазирано одобрение. След няколко минути си давам сметка, че повечето присъстващи са пияни.

Накрая Димент вдига ръка и всички се умълчават. Обръща се към мен и слага ръка на рамото ми.

— Алекс, готов ли си?

Кимам. Мисля си — давай да свършваме с това.

— Von!

Едрият раздава факли от дебели бамбукови пръчки с някакъв плат увит в единия край. Членовете на бизангото пъхат факлите в огъня и после пак тръгваме нанякъде, още по-навътре в тресавището. Навеждаме се под ниските клони и прескачаме внимателно корените по пътеката. Насекомите жужат оглушително и аз съм благодарен за аерозола, който поне в някаква степен ги държи далеч от мен.

— Хо! — казва някой откъм челото на редицата. И след минутка заобикалям след Димент едно голямо дърво и се озовавам на друга полянка. Груб дървен кръст, висок приблизително метър, е забит накриво в земята. На няколко крачки встрани се чернее прясно изкопан гроб, до него — чамов сандък.

Минават няколко секунди, докато осъзная какво виждат очите ми, и когато това става, инстинктивно отстъпвам назад. Всички се смеят.

Димент застава с лице към мен. Странната му усмивка изобщо не ме успокоява.

— Имай вяра, приятелю мой.

Явно е някакъв традиционен напев, защото членовете на бизангото пропяват в хор след Димент:

— Имай вяра!

— Довери се на своите братя и сестри.

— Довери се!

— Без вяра няма възкресение.

— Без вяра сме обречени.

— Без вяра нямаме нищо.

— Имай вяра!

Това продължава известно време, а после всички млъкват. Димент ме плясва по гърба.

— Не се тревожи, човече! Ще те изровим бързо!

— Бързо? — питам аз. — Имате предвид... веднага или...

Димент се смее, отмята главата си назад и всичките му зъби се виждат.

— Не — казва докторът, като едва успява да го изрече от смях. — Виж, ще прекараш нощта в почивка под земята. Ние ще сме тук и ще пеем. Ще танцуваме с лоа. Когато слънцето изгрее, твоите братя и сестри ще те извадят.

— Амин!

— О, да!

— Сладък сън!

— Боже на небето!

Поемам си дълбоко дъх. Исусе! Откакто момчетата изчезнаха, се отдалечавам все повече от онова, което се смята за нормално. Толкова съм далеч от всяко мислимо за мен място... намирам се в сърцето на тресавище, облечен с бял фрак. И зяпам немигащо ковчега.

Поемам си дълбоко дъх, отново. Мисля си за патолога във Вегас, чувам го как разсъждава на глас, че Клара Гейблър е била в чамов сандък, може би ковчег, но изглежда е дочакала доброволно участието си, без борба.

— Не мисля, че мога да направя това — казвам аз.

Доброто настроение се изпарява от лицето на Димент. Изведнъж челото му се смръщва от разочарование.

— Тогава аз мога да ти помогна — казва той.

— Мамка му! — чувам гласа на кльощавия. — Онзи последния го погребяхме само за да си докажел колко струва!

— Знам — подхваща друг глас, — този обаче го е страх, просто...

Димент вдига ръка и те млъкват.

Застанал на лунната светлина с невероятния си фрак, който почти я поглъща, аз търся трескаво думи.

— Онова, което искате да направя... — Устата ми е пресъхнала, едва говоря. — Онова, което искате да направя... ще си струва ли?

— Зависи от теб — казва ми Димент. Лицето му е от камък. Очите му проблясват на светлината от факлите. Изглежда уморен и ядосан. Другите около нас започват да мърморят.

Имам чувството, че съм застанал на ръба на пропаст и се каня да скоча в празното.

— Не — казвам му аз. — Не зависи от мен. Зависи от теб. Можеш ли да ми кажеш как да намеря Будро?

Димент клати глава.

— Нямаш ред, синко. Това е въпрос за после — разбираш ли какво ти казвам? Първо трябва да докажеш вярата си. — Но макар да заобикаля въпроса ми, очите му не го правят. Те остават вперени в мен. Гледа ме напрегнато, задържа погледа ми. Няма злонамереност в неговия. — Ако ти ми се довериш — казва накрая, — аз ще ти помогна.

Не знам защо, но му вярвам.

Някъде вляво от мен зазвучава бавен и монотонен барабанен ритъм. Шепот на гласове. Някой надига бутилка и ромът бълбука. Кльощавият се киска. Жена тананика приспивна мелодия.

Гледам в краката си, докато вървя към сандъка. А после, преди да съм променил решението си, влизам в него. Всички се надвесват над мен. Виждам едрия мъж, който се навежда да вдигне капака. Затварям очи. Сигурно съм луд.

— Алекс! — казва Димент и очите ми се отварят рязко.

Той гледа надолу към мен. Зад него едрият и още двама от мъжете държат капака на сандъка. Димент излива някаква течност върху лицето ми, която сякаш капе от пръстите му. Студена е, но при допира с кожата ми сякаш я изгаря. Тетродотоксин? Започват ли да изтръпват устните ми?

— Чакай! — казвам аз и се опитвам да седна. Трина мъже ме бутват внимателно назад.

Звънлив сопран запява „Амейзинг грейс“. Заливат ме вълни на паника. Това не се ли пее на погребения? А после си мисля — това си е погребение. Те ме погребват.

— Довери ми се — казва Димент и капакът изтраква върху сандъка.

Стиснал съм здраво очи. Може да съм хипнотизиран или нещо друго. Защото така изчезват хората.

Внезапно усещам дъха си в дървото и сърцето ми се качва в гърлото. Може би ще ме пуснат да изляза веднага — мисля си аз в продължение на една великолепна секунда. Може би е трябвало само да докажа, че мога да го направя, и после...

Не. Тази надежда се изпарява и едва се удържам да не заблъскам в паника по дървения сандък, когато те започват да заковават капака. Защо е необходимо това? Щом е нещо като фалшиво погребение, защо са им истински пирони? Големи при това. Видях ги. А и ковчегът изглежда съвсем нов. Защо не използват един и същи ковчег, щом го правят редовно? Защото този ковчег ще си остане тук. Тресавището сигурно е пълно с погребани трупове.

Толкова силно се чува, толкова удивително силно — всеки удар на чука е като оглушително сътресение. Има го и усещането — което ме кара да се свия възможно най-далеч от капака, — че пироните може да пробият през дървото. Започват при главата ми и продължават да забиват пирони по посока на краката, после обратно нагоре от другата страна. В паузите между два пирона чувам барабана и пеенето.

Пак онзи чук. Толкова шум вдига! Ще ми се да запуша с ръце ушите си, но ковчегът е прекалено тесен.

Броя пироните, дотук единайсет. Не са ли твърде много?

Толкова силен шум.

И макар че наистина е непоносим, понасям някак шума. Когато спира, с потрес установявам, че се моля. Моля се механично, повтарям ли повтарям „Отче наш“ в порой от безсмислени срички. Не съм вярващ и потокът от думи в главата ми е като евтин трик. И нещо като падение. Не мисля, че е редно да се молиш, ако не вярваш. Все едно съм взел назаем нещо, на което нямам право.

Отченашкойтосинанебетодасесветииметоти...

Но не мога да спра.

Да дойде царството ти да бъде деволюта така както небето така и на земята и ни да излъкнаш насущния и прости на нас както ни е прощава ме на длъжниците си...

Имам чувството, че само ако успея да я кажа достатъчно бързо, достатъчно свършено, ако няма абсолютно никакви паузи между думите, нищо лошо няма да ми се случи.

И не ни въвеждай в изкушение а ни избави от лукавия защото това е царството и силата и славата вовеки веков.

Обърках ли я? Май да. Започвам отначало.

От ченашкойтосина небето...

Сандъкът се разтърсва и усещам миризма на пластмаса, когато някаква тръба е натикана в една дупка в капака точно над лицето ми. Човек би си помислил, че вече съм се настроил за нещо такова. Виждаш ли, молитвите ти са чути, нашепва онзи глас в главата ми.

Не мога да докосна дупката, не мога да я видя, но знам, че е там, познавам по миризмата на пластмаса и по малко по-хладния въздух, който прониква през нея. С известно усилие мога да повдигна глава, да захая края на тръбата и да всмуча въздух.

Цялото ми тяло се е било стегнало като юмрук, докато заковавах ковчега. Сега, след като осъзнах, че има въздухопровод, започвам малко да се отпускам. Само че така съм се бил стегнал, че сега, при отпускането на мускулите, започвам да треперя, направо се треса. Все още се треса, когато усещам сандъкът да се поклаща — повдигат го.

Клати се напред и назад, наляво и надясно. Чувам гласове, вик, но не чувам какво казват. А после спускат ковчега. Люлее се леко при спускането, а после, когато остава половин метър, го пускат. Нютоновите сили си казват думата — удрям се в капака, носът ми се забива в края на дихателната тръба и аз крещя от болка. Обзема ме ужасният страх, че съм разместил тръбата. Повдигам трескаво глава да проверя дали мога да я достигна с устни. Да.

А после лопата пръст се изсипва върху дървения капак. Примиждавам, сякаш може да мине през дървото и да ме удари.

После още една, и още една.

После... нищо. Само мрак.

И звукът на собственото ми дишане.

39.

Не съм сигурен дали съм заспал, или е просто някакъв транс — или пък страдам от недостиг на кислород, — когато за пръв път чувам звука. Идва от много, много далеч — от Китай например. Приглушен дращещ звук, който не ми говори нищо, който се случва независимо, който съществува сякаш в своя си вселена. Слушам звука с безразличието на машина — един от онези монитори в музеите например, които безучастно следят влажността и температурата и записват данните, за да бъдат по-късно анализирани от някое разумно същество.

Звукът продължава и аз постепенно възприемам идеята, че моята нова вселена ще приеме този звук. Не съм сигурен какво е отношението ми към звука, защото той не е точно приятен, сега, когато го оценявам като обстоятелство за постоянно. Сега, когато е вездесъщ. Сега, когато е присвоил съзнанието ми почти изцяло. Не усещам много — дървото под пръстите ми, неравната повърхност на тръбата за дишане. Не виждам нищо. Миризмите са ограничени до миризмата на собственото ми тяло, аромата на чамова дървесина, миризмата на пластмасовата тръба.

Единствената променлива е звукът и затова поглъща цялото ми внимание. След известно време започва да ми се струва, че звукът всъщност е в главата ми, че по някакъв начин съм си го измислил.

Чак когато лопата удря дървото съм изстрелян към гледната точка на истински наблюдател и осъзнавам, че звукът съпровожда реално събитие във времето. Това е звукът на метален инструмент, който се удря в дървения предмет, в който съм затворен. Тази нова мисъл ме изхвърля от състоянието на транс.

Заровен съм жив и сега някой ме изравя.

И моментално ме залива цунами от страх и клаустрофобия. Заровен съм жив!

Обзема ме ужас, че онези, които ме изравят, ще спрат. Излизайки от трансa, отначало не мога да си спомня как съм се озовал където съм

и дори къде е това. Земетресение или лавина, терористично нападение? Знам само, че не виждам, че не мога да дишам, че съм в капан и съм обзет от дива паника.

Опитвам се да извикам — да дам знак, че усилието да ме изровят е оправдано, че който и да е спасителят ми тук долу има човек. Искам да извикам — жив съм, тук съм, не се отказвайте.

Резултатът е далеч от намерението ми. Не е вик, нито крясък. Повече прилича на стон или ръмжене, толкова слаб, че едва ли някой би могъл да го чуе. Сякаш на гласа ми му липсва достатъчно скорост да преодолее звуковата бариера.

Докато извадят ковчега и вдигнат капака — процес, който отнема много време, — вече съм си спомнил как и защо съм погребан жив. Чудя се — докато се трудят над ексхумацията ми — колко време съм бил долу. Докато бях погребан, изгубих всякаква представа за време и място. За кратко изгубих дори представата за себе си, за Алекс Калахан. Времето сякаш нямаше край. Отначало броях вдишванията си на цикли от по сто, но постепенно обърках числата, а после започна да ми се струва безсмислено. За кратко полудях, крещях, мяхах се и се опитвах да си изроя път навън, в резултат на което пръстите ми се разкървавиха. Известно време използвах болката да си повдигам духа. Докато ме боли, казвах си, съм жив. Боли ме, следователно съществувам. Или нещо такова.

Това ме изпълваше със съжаление — изчезването. Щеше да бъде трудно за родителите ми и Лиз. Основната ми грижа беше за момчетата, защото се смятах за последната им надежда. И други биха могли да минат по стъпките ми, само че всички вече ги смятаха за мъртви. Тази мисъл ми помогна да издържа още известно време. Като мислех за Шон и Кевин, като извиках всеки свой спомен за тях, като съживявах лицата и гласовете им, аз успях да запазя известно самообладание. А имах и видение за тях, видение, което смятах за истинско и което все още смятам за такова.

По някакъв начин съзнанието ми се изплъзна от времепространствените окови и се озовах в стая, която не бях виждал преди. Сякаш бях в средата на тавана и гледах надолу. Момчетата спяха на дървени легла, от онези големите, грубо изсечени кревати в стил „Дивия запад“, едно над друго. Завити бяха с меки тъмночервени одеяла, Шон на долното легло, Кевин — на горното.

Кевин се размърда под погледа ми и се обърна на другата страна. Устата му беше отворена и аз видях, че двете му нови предни зъбчета, които тъкмо се бяха показали, когато момчетата пристигнаха при мен от Мейн, вече са израснали почти напълно. Ръбчетата им бяха някак леко неравни, грапавини, които сигурно щяха да се изгладят с времето, а самите зъби изглеждаха прекалено големи за лицето му, както винаги става с новите предни зъби на малчуганите. А после видението се стопи и аз се озовах обратно в мрака, опитвайки се трескаво да извикам някакъв образ в главата си — Коледа при родителите на Лиз, лицето на Шон, когато видя новото си колело под дървото на двора.

След време обаче волята ми се срива. Димент ме беше погребал жив. Той беше приятел на Будро. Ако съм си мислел, че милият му поглед ми е обещал нещо, значи съм загърбил разумната си преценка в полза на надеждата. Чудех се дали Пинки ще успее да открие гроба ми.

А после преминах отвъд съжалението, на една нова арена, където интересът ми към самия мен се беше превърнал в нещо несъществуващо. Мисля, че точно заради това оцелях. Предадох се. Заличих всяка мисъл, защото всички мисли правеха кръг обратно към себе си — „Ами ако се обърна?“ винаги водеше до „Мога ли да се обърна?“. И така нататък.

В известен смисъл да се предам беше облекчение. Да спра да се боря, да спра да се концентрирам върху болката си, да спра да мисля за Шон и Кевин, да спра да се надявам. Да спра да мисля, че Алекс Калахан има каквото и да било значение във вселената. Да спря да мисля въобще.

Докато измъкват пироните от ковчега, стърженето е най-прекрасната музика, която съм чувал в живота си. Когато махат капака, светлината ме заслепява и аз инстинктивно стискам очи. Хващат ме за ръцете и ме изправят до седнало положение.

— Така, полекичка. Още не си отваряй очите. Нека първо светлината проникне през клепачите ти.

Някой доближава картонена чашка с вода до устните ми и аз отпивам няколко жадни глътки, като се оливам целия. Опитвам се да вдигна ръка към лицето си, за да си избърша устните, но ръката ми се тресе толкова силно, че не успявам — само се удрям по лицето.

— Няма нищо — казва глас, който разпознавам като гласа на Димент. — Ще се справиш. Нали ти казах, човече? Просто трябва да

вярваш. Тялото не обича да го затварят така, това е. Но ще се оправяш, точно както ти обещах. Спокойно. Нека светът те посрещне с добре дошъл, братко.

Още вода. Толкова е вкусна, като еликсир! Същото е с влажния въздух по кожата ми, който ме дарява с вълна от великолепни усещания. А слънчевата светлина през клепачите ми, трептяща и нашарена от нещо, което не виждам, е истинско откровение след мрака.

— Ти си нов човек вече. Прероден. Хайде, да те изправим.

Силни ръце под мишниците ме вдигат на крака.

— Отвори си очите, Алекс. Съвсем малко, така, а сега още малко. Стъпи на земята.

Светът все още е избелен, като преекспонирана снимка, но виждам достатъчно, за да прекрача ковчега и да стъпя на прашната земя.

— О, да! — изпява женски глас.

— Сега той е един от нас!

Гласовете им са сладки и прекрасни, божествена музика. Истината е, че след като ме освободиха от ковчега, целият съм обзет от най-прекрасни и чисти усещания. Влажният въздух по кожата ми, слънцето, дърветата, които шумолят на бриза, пръстта... треперя от наслада. Дори се разплаквам от радост и облекчение.

— О, да! Той вече вижда!

На земята вдясно от мен има сложна рисунка, очертана с бял прах. Красива е като дантела.

— Това е веве — казва ми Димент, проследил погледа ми. — Помага ни да повикаме лоа. — Навежда се и размазва с върха на пръстите си очертанията в пръстта.

Членовете на бизанго събират знаменца и барабани, а бутилките, пластмасовите чинии и чаши пъхат в чували за боклук. Лицата на някои от тях са омазани с бял прах. Изглеждат изтощени, сякаш нощта е била точно толкова трудна за тях колкото и за мен.

И отново Димент сякаш разчита мислите ми.

— Не е почивка, когато лоа дойде при теб. Тресеш се, падаш, а после танкуваш. Сега ние всички сме уморени, само ти си си починал. — И пак се смее по онзи ужасен начин.

Намирам се пред дома на Димент — седя на разпадащ се ратанов стол на малка бетонна веранда, скрита зад сградата. „Верандата“ всъщност е бетонна плоча с макара от кабел за маса и два стола с провиснали дъна. Вдясно има няколко паянтови постройки за домашни животни, кокошки и прочие, с различна големина, ръчно направени от бамбукови пръчки, пристегнати с лиани. В едната има шарена кокошка, но другите са празни. Кокошката седи неподвижно, мърдат само очите ѝ.

Преоблякъл съм се в моите си дрехи, обадих се и на Пинки по телефона в беемвето да му кажа, че съм добре. Сега чакам Димент да излезе. Обикновено мразя да чакам, но сега ми липсва нетърпение. Нощта, прекарана под земята, ме е изстреляла към ново състояние на ума. Би било преувеличение да кажа, че се чувствам „прероден“, но наистина се чувствам освежен и жив. И освободен от обичайната си нетърпеливост, от обичайното си намусено раздражение при всяка пречка или забавяне, които не са съобразени с мое величество. Черпя сили от онова странно видение на момчетата в двуетажното легло, което потвърди убеждението ми, че са живи.

— Знаеш ли защо се съгласих да ти помогна? — пита ме Димент, когато идва при мен около час и половина по-късно. Старецът изглежда уморен, лицето му е посивяло, сенки са се вдълбали под изтощените му сълзящи очи.

— Не.

— Близнаци. Ти търсиш момчетата си, а те са близнаци. Затова. Иначе, аз съм един стар човек, който не обича да се лишава от нощния си сън. Близнаците са много специални за вуду. Над всички други лоа — духовете, които управляват целия свят, на живите и на мъртвите, — над всички тях е Мараса — казва той и кима.

— Мараса?

— О, да, те са близнаци. Те карат дъжда да вали, те правят билките, които лекуват болните. Двамата в едно — те символизируют хармонията на света каквато трябва да бъде, равновесието на земята и небето, огъня и водата, живите и мъртвите.

— Близнаците?

— Така е — казва Димент с мелодичния си глас. — Така е. Близнаците не са, как го казвате вие, дружелюбни, о, не. Понякога се

ядосват. Ревнуват. Нещата излизат от равновесие. Но при вуду да има близнаци в едно семейство е нещо много важно. Те са... — той търси думата — напомняне за тайнството. Трябва да им направиш церемония — това трябва да направиш, ако намериш синовете си. Това трябва да ми го обещаеш.

— Церемония?

— В тяхна чест. Всяка година. Слушай сега. Веднъж годишно. На Коледа може, но празненството трябва да е отделно от празнуването на Коледа, така че май е по-добре да избереш друг ден. Четвърти януари, това е втори подходящ ден.

— Това е...

Той вдига ръка да ме спре.

— Третият е денят преди Великден. Ако не правиш церемония за близнаците, ще имаш нещастни дни.

— Това не е проблем — казвам му аз. — Винаги го празнуваме и без това. Рожденият им ден е на четвърти януари.

Това го поразява, почти сякаш го плаши.

— Ти си изпратен при мен. За да услужа на Мараса. — Затваря очи, мърмори си нещо, прекръства се, после отпуска тежко глава на гърдите си. Когато отново отваря очи, изглежда толкова уморен, че го питам дали не иска да си почине малко.

— Виж, и без това трябва да върна колата на Пинки — казвам му. — Мога да дойда по-късно.

— Не, не, не, не! — Прокарва бавно ръка по лицето си. — Ще ти кажа каквото знам за Байрън сега. Може и да знам едно-две неща. Да се надяваме... — Ръката му се издига във въздуха в някакъв жест, който не разбирам. — Да се надяваме това да ти помогне.

Настроението ми се скапва. Не звучи да има някаква достоверна информация за местонахождението на Будро.

Прекъсва ни появата на някаква жена. Облечена е с дълга избеляла рокля, краката ѝ са боси. Нервна е и се отнася с голямо почитание към Димент. Държи бял петел — хванала го е така, че птицата не може да мръдне. Димент се покланя леко в моя посока и става да огледа петела. Повдига му крилете и разтваря на места перушината. Птицата издава клопащи звуци от време на време, върти рязко глава, червеният ѝ гребен се клати, ярките ѝ очи примигват.

— Добра е — казва Димент и инструктира жената да сложи птицата в една от празните бамбукови клетки. Петелът се озовава вътре с гневно клопане и настръхнала перушина. Жената затваря кокошарника, като мушва една пръчка в двойна примка от лиана.

— Носи го за жертвоприношението — казва Димент, когато жената си тръгва. — Ще дойде по-късно. Първо ти.

Умът ми прескача към пилешката кръв по тениската на Кевин, онази, която полицията намери у дома.

— Ще го принесете в жертва? — Преди Димент да спомене за жертвоприношение, си мислех, че кокошката е тук, за да носи яйца. А петелът е... не знам... нещо като домашен любимец.

Димент кима.

— Това не ти харесва.

Аз клатя глава, сякаш да отхвърля твърдението му, но той, разбира се, е прав.

— Това не ме изненадва. Ти го смяташ за примитивно, прав ли съм?

— Сигурно.

— Жертвоприношението е в сърцевината на всяка религия, ако се върнеш към самото ѝ начало. Богът или богинята създава целия свят и ти дава живот в него. В чест на бога ти изпълняваш ритуал, връщаш му едно от неговите създания, даваш му живота на създанието, за да го подхраниш. Понякога се случват трудни времена. Суша или мор по животните. Но дори и тогава животното, което ще принесеш в жертва, трябва да е здраво. Да няма никакъв недостатък. Да върнеш здраво животно в трудни времена — това не е лесно. Но пък в трудни времена най-много имаш нужда от лоа, нали?

— Разбирам идеята, но...

Димент махва рязко, после слага ръка на рамото ми.

— Нека те питам нещо — ти християнин ли си?

— Нещо такова.

— Християнската религия е изградена върху жертвоприношения, разбираш, нали? Господ поискал от Авраам да пожертва сина си Исак, после се омиловил. Вместо Исак, взема агне. Взема агне. Взема живот. Не, не иска сина на Авраам, иска го от себе си. Той пожертва единствения си син, оставя го да умре на кръста под жежкото слънце, пролива кръвта на собствения си син, взема живота на собствения си

син. А Исус — той го знае това предварително. Не казва ли на Тайната вечеря — „Това е моето тяло, това е моята кръв“. Причастието — този ритуал е жертвоприношение. Пиеш от кръвта на Исус, ядеш от тялото му.

— Прав си — казвам му. — Напълно си прав. Но...

— Още мислиш, че да се убиват пилета е нещо назадничаво, да? Нека те питам — как можеш да уважаващ живота, ако не уважаващ смъртта? Нека ти кажа — мислиш, че аз съм кръвожаден човек, че обичам да проливам кръв?

— Не. Но...

— Ти живееш в главата си — казва Димент и клати тъжно собствената си глава. — Алекс, трябва да живееш и в тялото си. — Тупа се по гърдите. — Трябва да живееш тук, вътре. Трябва да се научиш как да живееш тук, вътре.

— Аз живея в тялото си.

— Не. Само три часа са минали, откакто излезе от земята, и вече си обратно тук. — Докосва главата си и въздъхва, дълбоко и уморено.

— Съжалявам.

Той клати глава.

— Мисля, че е възможно Байрън все още да практикува жертвоприношения — казвам му аз. — Оставил е в къщата ми тениска на едно от момчетата, напоена с кръв. Заради нея полицията реши, че аз съм убил синовете си... докато не изследваха кръвта.

— Байрън... той обича да убива разни неща.

Не знам какво да кажа.

Той протяга ръка към мен в жест на... благословия.

— Не. Байрън... той е като совата или пантерата. — Клати глава. — Ловува, пролива кръв заради самия себе си, да потуши собствената си жажда. Опитах се да го науча как да използва това, но... — Клати отново глава.

— Какво имаш предвид?

— Онова куче — казва Димент. — Долу-горе по онова време той дойде при мен. Казвам му, че кучето е било пилеене. Казвам му, „пилееш собствената си сила, момче, и нищо не ти остава“. И той ме пита каква е тази сила. Казвам му — силата, която получаващ, когато даваш страдание на нещо. Силата, която получаващ, когато създания умират. Силата на жертвоприношението.

— И какво каза Байрън?

Димент свива рамене.

— Помоли да го обуча.

— На какво?

— Магия.

— Фокуси, като номерата с карти?

Димент клати глава.

— Не, не, не. Той вече го знаеше това. Байрън... той успяваше да отклони погледа ти настрани, винаги успяваше. Искаше да се научи за Тайнствата. Искаше да знае за жертвоприношението, онова, което ние наричаме истинската магия.

— И ти си можел да го научиш на това?

— О, да. Само че не мога да говоря за това с теб. Ти не разбираш. Ти не разбираш дори жертвоприношението в собствената си религия. Ще ти кажа така — и да прилича нещо на магия, не винаги е такава. — Почуква се по слепоочието. Ако не можеш да видиш какво става, не можеш да видиш и истинската причина.

— Но си можел да говориш за това с Байрън?

Той кима.

— Можех да го обуча. И го обучих.

— На какво? На какво го научи?

— Научих го за лоа, за знаците и значението, за жертвоприношенията, за танца, всичко, което пренася силата на другия свят в този свят. Как да помогнеш на душата да продължи нататък, когато някой умре. Как всяка душа си има място в този свят, как да накараш духовете да дойдат тук, без да те наранят. Как се прави джуджу, мойо, веве. Как се прави всяко нещо, което аз знам да правя. Дори как да накараш духа да бъде на твоя страна и да навреди на някого. Научих Байрън на всичко, което знам. Научих го на билките и листата. И той използва това, за да убие.

— Баща си.

— Да. — Димент кима бавно. — Показах му всичко. Но той не се научи наистина.

— Какво имаш предвид?

Но Димент само клати глава.

— Той използва всичко само за Байрън. Не е това начинът. Това беше най-първото, на което се опитах да го науча след онова малко

куче. Той се преструва, че е разбрал. Но си остава същият. Същият Байрън. — Виждам сълзи в очите на Димент. Клати силно глава, сякаш да ги прогони. — Дойде тук, когато го пуснаха, знаеш ли?

— От Порт Салфър?

— Да. — Клати глава. — След всичките онези години. Остана няколко дни с мен. Надявах се... че се е променил. Толкоз много години... вече е мъж. Но... — Пак клати глава. — Той си е същият Байрън, само по-силен. Олекна ми, когато си тръгна. — Внезапно Димент става.

— Ела.

Влизам след него в сградата, в стаята с олтара. Той пристъпва напред, мърмори и взима от отрупания с предмети олтар нещо, което прилича на пощенска картичка. Подава ми я.

Светлината е слаба — само две свещи и коледните лампички. Пред очите ми е нещо, което ми напомня за картите, с които очните лекари те проверяват за далтонизъм.

— Какво е това?

— Гледай — казва Димент.

Все така виждам само размазани цветове. Гледам напрегнато три или четири минути и чак тогава ми разкрива тайната си. Скрити в поле от кървавочервени петна различавам две лица, като на клоуни, очите им се взират безпощадно в гледащия.

— Какво е това?

— Обърни го.

Печатан надпис определя рисунката като:

„Мараса“ от Пти Жан,
Порт о Пренс, Хаити, 1964

— Близнаците — подсеща ме Димент. — Виждаш ли ги?

— Да.

— И виждаш, че е адресирана до мен. Виж и какво пише Байрън.

В кутийката за поздравления срещу адреса има ръкописен надпис:

Приключих със Замъка.
Сега правя истинска магия.

— Какво е „истинска магия“? Какво е имал предвид?

— Близнаците — казва Димент. — Те пазят портите към Тайнствата. Без тях не можеш да правиш истинска магия.

— Но какво е истинска магия?

Ала старецът не ми обръща внимание. Потупва пощенската марка с показалеца си:

10.08.2000
Пойнт Арена, Кал.

— За вуду хората това е много важен ден. Свещен за Мараса. Затова Байрън е изпратил картичката на този ден. Десети август. Може да се каже... — Димент ме удостоява с ужасната си усмивка, — може да се каже, че това е вуду Великденът.

— Мислиш ли, че Байрън живее там? В Пойнт Арена?

— Не знам. Това е последната картичка, която получих от него. Преди три години. Едва ли може да се каже, че съм на крачка от него.

Поглеждам към подписа — заврънкулка. Примижавам, но както и да го гледам, не прилича на „Байрън“.

Димент поглежда над рамото ми.

— Името ли? — пита той. — Това е Маестро Карефор.

— Кой е той?

— Това име използваше Байрън, когато работеше като магьосник. На сцената — добавя Димент.

— Работеше. Но вече не работи?

Димент клати глава.

— И защо вече не работи?

— Нали видя картичката. Вече прави истинска магия.

— Но какво означава това?

Димент накланя глава, мръщи се.

— Означава, че караш света да ти се подчинява с помощта на духовете. Сливаш се в едно с тях, те работят с теб и ти правиш разни неща да се случват. — Клати глава, бавно и равномерно, като метроном, очите му са затворени. — Това означава за мен. Какво означава за Байрън — не знам.

— А онова за някакъв замък...

Димент свива рамене.

— Не знам какво е имал предвид.

— А „Карефор“?

— А, да. Това мога да ти кажа. Маестро Карефор е като... ти сигурно би казал светец покровител — уведомява ме старикът.

— На какво?

Димент ме поглежда и клати глава.

— На вещицството — казва той.

40.

Пристигам навреме, за да хвана Пинки в залата за закуска на „Холидей Ин“. Пие кафе и преглежда страницата с времето на „Ю Ес Ей Тудей“. Картата е в яркооранжево, цялата страна е обхваната от гореща вълна.

— По дяволите! — казва той, когато се настанявам на стола срещу него. — Изглеждаш изненадващо добре за човек, когото са погребали жив. Как беше?

— Тъмно.

Пинки се размива гръмко и всички в залата поглеждат към нас. Незнайно защо моето „тъмно“ му се струва много смешно и накрая едва си поема дъх от смях.

— Щом казваш — казва най-после. Въздишка. — Е, горещо се надявам поне да си открил нещо полезно.

Свивам рамене.

— Основното е, че Димент не знае къде е Байрън.

— Не знае? Или не иска да ти каже?

— Според мен не знае. Има нещо около близнаците и вудуто — не го разбрах съвсем, но близнаците са много важни. Мисля, че иска да помогне.

— Но не може?

— Каза ми едно-две неща. След като излязъл от лудницата, Байрън работил като фокусник с артистичния псевдоним Маестро Карефор. Професионално.

Пинки кима и вади един бележник от джоба си.

— Карефор, значи? Можем да порботим върху това. Фокусник. Значи професионални асоциации на фокусниците, синдикатите им, театралните агенти. Нещо друго?

— Байрън се е оттеглил — вече не се явява пред публика.

— И какво прави сега?

— Димент не знае. Последната му информация е, че Байрън се занимава с „истинска магия“. — Изписвам кавичките с пръсти във

въздуха.

— И какво е това, по дяволите? Каква е разликата между магия и истинска магия?

— Димент не можа да ми го обясни, или пък аз не го разбрах. Байрън се е обучил за хунган — сецаш се, вуду жрец. А вярващите, включително Димент, са убедени, че завесата между естественото и свръхестественото, между живите и мъртвите не е плътна. И че някой като Байрън може в някаква степен да се слива с лоа и да върши свръхестествени неща.

— Хм. Виж ти. Какво друго научи?

— Байрън е пращал картички на Димент от време на време. Последната е от Калифорния.

— По-точно?

— Пойнт Арена.

— Не ми звучи като голям град. И според него Будро там ли живее?

Свивам рамене.

— Байрън е пращал и други пощенски картички, но Димент ги е изхвърлял, когато е получавал следващата. И не е обръщал внимание на пощенските печати. Тази е била последната — и е пристигнала преди почти три години.

Пинки се мръщи и барабани с розовите си пръсти по масата. Нежните бели косъмчета по ръцете му улавят светлината.

— И това е всичко? — казва той. — Маестро Карефор. Истинска магия. Пощенски печат на картичка отпреди три години. — Клати глава и ме поглежда. — За човек, изкарал нощта в ковчег, здравата са те прецакали, приятел.

Докато пътуваме към Ню Орлиънс, Пинки се опитва да смекчи отношението си към нещата.

— Може да измъкнем нещо от псевдонима му. Имаш едно преимущество — поне доколкото на нас ни е известно — и то е, че знаеш много за Байрън, включително името му, а той дори не подозира, че е попаднал в радарната ти система. Може пък още да живее в онова градче, Пойнт Арена. Това можем да го проверим веднага. Такъв като него... може би е достатъчно нагъл да използва истинското си име. Докато не проверим, няма как да знаем дали просто

не е минавал оттам или пък е живял за кратко в градчето. А може би достатъчно дълго, за да остави някаква следа.

Толкова съм уморен, че непрекъснато се прозявам.

— Може би трябва да ида в Пойнт Арена.

— Може би — казва Пинки.

Още една гигантска прозявка.

— Не си си починал, а? — казва Пинки. — Не си се наспал добре в ковчегата? Това можех и аз да ти го кажа. Сигурно кръвта ти гъмжи от кортизол.

— Кортизол?

— Хормон на стреса. — Сочи вестника. — Четох за него днес. Не е добре за теб.

Пътуваме в мълчание още няколко минути.

— И какво пишеше на картичката? — пита Пинки. — Освен онова за „истинската магия“?

— Пишеше: „Приключих със Замъка. Сега правя истинска магия“.

— И толкоз? Какъв замък?

— Не знам. И Димент не знаеше.

— Хм — мърмори си Пинки. — Замък. В Калифорния.

Съзнанието ми работи на бавни обороти, когато се сецам. Все едно въздушен мехур се издига на повърхността — Карл Кавана седи срещу мен в „Пепърмил“ във Вегас. Говори за историята на магическото изкуство и как на даден етап центърът на магията се преместил от Чикаго в Лос Анджелис. Имало един клуб „Магическия замък“.

— Карл. Алекс Калахан е.

— Здравсти. Как я караш? Да не си се върнал във Вегас?

— Не. В Ню Орлиънс съм. Просто... изникна нещо и исках да го проверя.

— Неца за убийствата Гейблър?

— Да. — За миг не мога да си спомня колко точно съм казал на Калахан. Казал ли му бях за момчетата? Май не.

— Как върви разследването ти?

— Напредва — казвам му аз. — Обаждам ти се за... помниш ли какво ми каза за „Магическия замък“? Той работи ли още?

— Работи. Имат представления всеки уикенд, на няколко сцени едновременно. Вечеря и фокуси, от този род. Ако искаш да отидеш, ще се радвам да те препоръчам.

— Това необходимо ли е?

— Ами клуб е все пак. Не можеш просто да си купиш билети. Трябва да си член или гост на някой от членовете. Или да членуваш в Асоциацията на американските илюзионисти.

— Не знам дали държа да присъствам на някое от представленията им... но все пак благодаря за предложението. Работата е там, че човекът, когото търся, онзи, който е убил сестрите Гейблър, според мен може да е работил там.

— Сериозно? Името му знаеш ли?

— Маестро Карефор. Истинското му име е Будро.

— Карефор. Будро. Хммм. — Пауза. — Нищо не ми говори, но това не означава много. Колегите в Ел Ей са си отделна гилдия, а и аз вече рядко прескачам дотам.

— Познаваш ли някого в Замъка, с когото бих могъл да поговоря?

— Сигурно. Чакай да помисля. — Пауза. — Джон Деланд, уредникът, най-добре ще е към него да се обърнеш. Познава всичко и всички.

— Номера му имаш ли?

Дава ми го, после предлага да се обади на Деланд предварително.

— Фокусниците понякога са малко... резервирани към хора извън гилдията. Склонни са да минават в отбрана, когато някой започне да задава твърде много въпроси за колегите. Ако искаш, мога да смажа малко колелата.

Седя пред компютър в дъното на офиса на Пинки във Френския квартал и си проверявам пощата, когато Кавана се обажда.

— Джон Деланд ще се радва да говори с теб. И си спомня Карефор — който е работил в Замъка с прекъсвания в продължение на

две години.

— Страхотно. Благодаря ти! А Деланд... той е на номера, който ми даде, нали?

— Да. — Пауза. — Макар че... ако мога да ти дам един съвет...

— Разбира се.

— Ами не знам с какъв бюджет разполагаш, но ако средствата ти го позволяват, може би си заслужава да отидеш там.

— Така ли?

Всъщност и на мен ми е хрумнала същата мисъл. Ако Будро е работил толкова време в Замъка, все трябва да е живял някъде. Трябва да е имал приятели, хазяин, живот някакъв. Което означаваше, че е оставил следи.

— Мисълта ми е — казва Кавана, — че Джон е много добър източник, но в Замъка ще има и други колеги, които са познавали Карефор. Джон ще ти каже кои.

— Така е.

— А и заради самия Джон също.

— Какво имаш предвид?

— Ами... — Смее се. — Джон така и си остана в деветнайсети век. Той е от онези понатрупали годинки хора, които крещят в телефонната слушалка, сякаш е някакво самоделно устройство от чашки и жици. Много по-лесно ще ти е, ако седнете на една маса. Той е по... въ... по-сговорчив при личен контакт.

— Хм.

— Ние, фокусниците — казва Карл, — се представяме най-добре лично и на живо. — Пауза. — Доста странно звучи, като се замислиш, нали?

— Разбирам какво имаш предвид — казвам на Карл, макар че всъщност не го слушам внимателно. Тракам по клавиатурата да проверя кой е най-удобният полет до Лос Анджелис.

— Лично! И на живо! — проточва Карл с интонация на конференсие. — Така де, каква е алтернативата?

41.

„Магическият замък“ е мухлясваща викторианска сграда сред хълмовете над Холивуд. И Джон Деланд изглежда съвсем на място в нея. Косата му е бяла и рошава, очите му — бледосини и остри. Малки очила са кацнали на дългия му нос. Облечен е в лъскав черен костюм със старомодна кройка и жилетка с ланец за часовник. Единствената нехармонична нотка е големият син електронен часовник с пластмасова каишка на лявата му китка.

Посреща ме във фоайето и ме води по виещата се стълба към кабинета си.

— Имаме приблизително един час — казва ми той, — макар че можем да продължим разговора си и утре, разбира се. Стига да мога да говоря. Имам час при зъболекаря — обеща най-последно да преработи протезата ми.

Вратата се отваря автоматично, когато той изрича думите „Хари Худини“ в малката месингова решетка.

Кабинетът му е като излязъл от романите на Дикенс — просторно като пещера помещение, обзаведено с викториански антики — множество колони, завъртулки и изтъркано кадифе. Няма и сантиметър свободно място по плотовете — книги, глобуси, кристални сфери, карти, статуетки, черепи, растения, устройства с незнайно предназначение, кутии, джунджурии, листа, брошури, предмети от всякакъв вид. Стари афиши, известяващи за разнообразни магически представления и фокусници висят нагъсто по стените заедно с вълшебни пръчки, обсипани с фалшиви скъпоценни камъни скиптри и така нататък. Котки си почиват на прозоречните первази.

Деланд ми сочи към тежко кресло с резба по дървото.

— Не е много удобно, но котките не го обичат, така че ще си спестите декорацията от котешки косми.

Самият той минава зад огромното си черно писалище, покрито с петсантиметров слой хартии, вдига една дългокосместа черна котка от стола си и сядва. Гушва котката и започва да я гали.

— Значи сте дошъл заради Карефор. И интересът ви според Карл е свързан с разследване на убийство?

— Точно така. Серия от убийства.

— О, Боже! И смятате, че Карефор е замесен?

— Да.

Обляга се назад и ме оглежда с бледосините си очи.

— Не думайте. И вие сте... какъв? Полицейски инспектор? Питам само защото ние, илюзионистите, сме малко... ох... нещо като братство, ако може така да се каже. Ако ще ви помогна да откриете Карефор, бих искал да знам с каква цел го правя. Освен това бих искал да знам как точно разследването ви е довело до „Магическия замък“.

— Усмивва се с разсеяната си усмивка и гали котката, която мърка оглушително.

— Не съм от полицията — започвам аз. — Интересът ми е от лично естество. — Докато му разказвам кратката версия на историята си, разсеяната му усмивка постепенно изчезва.

— Ужасно, ужасно! — казва той с треперлив глас. — Толкова съжалявам. Разбира се, че ще ви помогна. — Вдига слушалката на черен телефон. — Ще започна с архивите ни и Асоциацията на илюзионистите. Карефор очевидно е бил неин член, както и на Замъка. Плащал е членски внос и е получавал литература — няма начин да нямаме адрес и телефонен номер.

След като е свършил да крещи инструкции по телефона, той поставя слушалката на вилката и започва да гали отново котката.

— Е, какво по-точно ви интересува?

— Защо просто не ми разкажете за Карефор? Всичко, което си спомняте.

— Не помня точно как започна работа при нас — подхваща Деланд. — Някой друг може да си спомни. Възможно е вече да си е бил създал някаква репутация, да е имал представления другаде. Но също така е възможно просто да е... дошъл да види наше представление и така да е започнал.

— Какво имате предвид?

— Илюзионисти идват в Замъка отвсякъде — или целенасочено, или просто минавайки през града. Замъка е нещо като поклонническа спирка за фокусниците. Имаме повече от пет хиляди членове.

— Сериозно?

— О, да. Та да кажем, че един фокусник минава през града и идва в Замъка като зрител. Иска да види какво прави конкуренцията, може би да щипне някоя нова идея, или просто да се позабавлява със съпругата или приятелката си. Преди представлението — в бара, или в антракта след вечерята, или докато чакат на опашка за някоя от сцените — хората се възползват от тези възможности да покажат нещо. Да покажат какво могат, нали разбирате. Ще видите хора в бара, които правят дребни фокуси или показват номера с карти и монети, докато чакат на опашка. Случва се някой да покаже наистина хубава магия.

— Нещо като прослушване, така ли?

— Ами да, понякога. Това е един от начините да привлечеш внимание. А после... може някой от предвидените изпълнители да се разболее или да влезе в конфликт с управата и тогава се открива пролука в програмата. Гостуващият фокусник може да получи възможност да я запълни. А след това — кой знае?

— И Карефор по един или друг начин е станал редовен изпълнител тук?

— Да. И то напълно заслужено. Той е много добър изпълнител, има невероятно сценично присъствие. Истината е, че всичките му номера бяха удивителни. И в началото поне — напълно в стила на тукашната традиция.

— Която е?

— Е, ние очевидно нямаме ресурси да поставяме наистина големите илюзии — от онези, които поставят във Вегас. Повечето подобни изпълнения изискват специално построени сцени, само за илюзиониста и неговия номер. Така могат да се използват сложни апаратури, тайни врати, тунели под сцената и специално осветление, да не говорим за жици и висящи пътеки за номерата с левитация. Нашите сцени са просто... сцени. Позволяват минимално използване на светлина и огледала, устройства и така нататък. Не само че приходите ни не биха били достатъчни за нещо друго, но ние предпочитаме да смятаме простотата за добродетел — целта ни е да представяме класическа магия. Карефор не се различаваше от повечето ни изпълнители, поне в началото.

— А след това?

— Ами с течение на времето той промени номерата си. Насочи се към номера от по-ранните векове, особено от индийската традиция.

Удивителни неща, поразяващи ефекти... но... — Мръщи се, ръката му се вдига от гърба на черната котка и се размахва из въздуха.

— Какво?

— Вкусовете са се променили. Новата му програма нямаше голям успех сред публиката.

— Какво имате предвид? Какви вкусове?

— Вкусът на публиката, онова, което хората искат да виждат на сцената. Вече не искат да бъдат плашени. Изумени, объркани, развеселени, да — но не ужасени или плашени. Та за Карефор — хората отдавна са изгубили вкуса си към кървища. Неговата програма в окончателния си вид беше... ами... беше доста кървава всъщност. Съвсем в каноните на традицията, но... — Деланд свива рамене.

— Мислите, че хората не обичат кървища? В Холивуд не биха се съгласили.

Уредникът отново свива рамене.

— Съгласен съм с аргумента ви. Разплискани черва, реки от кръв, десетки убити само в една сцена. Масово кръвопролитие, от този род неща. И всичко напълно реалистично — но все пак... — Килва глава настрана. — Филмът си е филм. Колкото и да е реалистичен, е бил заснет преди месеци и след това сглобен и това всички ние го знаем. Бил е рекламиран, звездите са направили обиколките си из страната да го представят. И чак след това виждаме реалния продукт, при това прожектиран на екран и двуизмерен.

— Така е. Но и на сцената публиката знае, че е... представление.

— Вярно, но усещането да видиш реалистично насилие на живо е съвсем различно, отблизо, в реално време. Дори и в театъра съществува тенденция насилието да бъде стилизирано. Първо, много е трудно да се постави успешно. Дори и един добър юмручен бой — трудно е да го поставиш така, че да изглежда реалистично. Истината е, че повечето хора не искат да гледат насилие, което изглежда истинско. Мили Боже, веднъж в Амстердам отидох на някакво експериментално театрално представление и един от актьорите разкъса растение, накъса го на парченца на сцената — някакъв си филодендрон в саксия — и някои от зрителите бяха толкова потресени, че си излязоха.

— Хм.

— Останете една вечер в Замъка и вижте представленията. Сам ще се уверите, че залите ни са сравнително малки. И най-голямата

побира едва стотина зрители. Изпълнителите ни са съвсем близо до публиката — както и следва да бъде в нашето изкуство. При някои от илюзиите на Карефор... Боже!... направо те беше страх да не те опръскат. Все едно седиш на първия ред при боксов мач и един от боксьорите кърви. Такова нещо не се харесва на дамите, нищо че сме хищници по природа.

— Но сте му позволили да продължи?

— Е, преди да промени програмата си той беше доста популярен. Представленията му бяха претърпани — работеше на най-голямата ни сцена. Така че и след промяната публиката по инерция продължи да пълни залата му. Той беше страхотен артист. И макар че зрителите не харесаха много промените в програмата му, сред колегите в Замъка Карефор имаше много поддръжници.

— Така ли?

— Илюзиите, които представяше, имаха славна история във фокусническата традиция, а и както казах, той ги пресъздаваше по гениален начин. Част от предназначението на Замъка, ако искате, е да съхрани историята на магията като форма на изкуство. В този смисъл беше добре някои от старите илюзии да се съживят, макар и само като исторически куриози. Едва когато ги видиш на сцената обаче, си даваш сметка колко са се променили вкусовете. Само преди век публиката е била доста кръвожадна и на никой не би му трепнало окото пред онова, което представяше Карефор.

— Толкова голяма промяна!

— За Бога, да. Забравете за нещо толкова блудкаво като магическо представление, което само се преструва, че пролива кръв. Преди един век борбите с петли и кучета са били изключително популярни. Да не говорим за публичните екзекуции. Линчове. Хората просто са се стичали на тълпи. Истинска кръв? Колкото повече, толкова по-добре.

— Но сега това отблъсква хората.

Кимам, спомням си коментара на Карл Кавана за тази промяна във вкусовете.

— Да, дори когато знаят, че е илюзия. Когато онзи млад илюзионист Дейвид Блейн си извади сърцето от гърдите по телевизията — бръкна под ризата си извади онова кърваво, капещо,

отвратително парче месо, — искаха да го изрежат. Но беше излъчено по телевизията.

— Какви неща правеше Карефор?

— Ами... Един от редовните му фокуси беше номерът с кошницата. Много стар фокус, направо древен. Познат ли ви е?

Аз клатя глава.

— Е, стара традиция е асистентът на магьосника да бъде „жертвата“. И в наши дни може да се види нещо дезинфекцирано в този смисъл — фокусникът хвърля ножове, които се забиват около красивата му асистентка, или постиганите със сложни механични устройства илюзии, при които дамата бива заключвана, изчезва или я срязват на две. Без усещане за истинска опасност обаче. Не така са стояли нещата със старите илюзии — напротив, тогава опасността е била хиперболизирана. Правело се е всичко възможно опасността за асистентката да изглежда реална.

— Разбирам.

— За типа илюзии, с които работеше Карефор, на фокусника му е било нужно дете за асистент. Най-често — собствения му син. Хубавите момичета сме ги въвели доста по-късно. Но дали е хубаво момиче или дете, и в двата случая асистентът е подчинен на магьосника и служи да подчертае силата му. Всъщност навлизането на младите жени като асистенти отразява промяна в динамиката. Магьосникът и красивата асистентка всъщност са нещо като сексуална двойка. С малкото момче се е наподобявало семейството.

— Баща-син.

— Именно. Силата на магьосника е била силата на патриарха, макар че в някои случаи е било по-скоро отношение господар-роб или според някои — бог-човек. Една от задачите на асистента, разбира се, е била да отвлича вниманието на публиката. Магьосникът иска зрителите да погледнат встрани от това, което самият той прави, и да кажем, хвърля топка на асистента си. Погледът следва топката — по инстинкт. Като средство за отвличане на вниманието оскъдно облечената жена върши добра работа — такива създания привличат погледите ни по инстинкт, — само че децата предизвикват много повече съпричастие от страна на публиката. Младата жена никога не може да привлече публиката на своя страна така, както го прави едно дете.

— Разбирам какво имате предвид.

— Детето има и други предимства като асистент. Малко е и може да се смести в по-малки пространства. Но най-важното — детето е много по-уязвимо от всяка жена. Освен това излъчва невинност и публиката никога не може да допусне, че и то участва в измамата. Сега законът не позволява да се работи с деца, така че Карефор прибягна към друго, почти толкова добро. Нае един младеж — доста дребен и с детинско излъчване, но пълнолетен.

— Интересно. И какво точно представляваше номерът му?

— Номерът с кошницата беше само финалът на едночасовото му представление, имайте предвид. Преди това той представяше много други ефекти и илюзии. Но при самия номер с кошницата към края на програмата момчето греша, прави нещо несръчно или се държи предизвикателно. И за наказание господарят му го заставя да се пъхне в кошницата. Често кошницата е поставена на открит пиедестал, така че публиката да вижда, че няма скрита вратичка или нещо такова, някакъв начин момчето да излезе. И така... — Деланд плясва с ръце, — момчето е в кошницата, а фокусникът довършва представлението си, само че момчето не млъква, постоянно мрънка и се оплаква. Накрая фокусникът се ядосва наистина. Преполовил е някакъв номер с мечове, грабва импулсивно един от тях и го забива в кошницата. Момчето крещи — „Заболя ме! Ти ме намушка!“ — но това само още повече вбесява фокусника. Сред смразяващи кръвта писъци откъм кошницата магьосникът забива все повече мечове в нея, от всички страни, така, че никой вътре не би могъл да оцелее. Той е побеснял, разбирате ли, прекъснали са го по средата на коронния му номер или нещо такова. Подхваща отново номера си, подигравайки се на пищящото момче. „Давай, викай колкото искаш, няма да ти помогне. Въобще не ме трогваш. Мили Боже, като някакво бебе си!“ Крясъците отслабват, преминават в стонове, а накрая се възцарява тишина. Публиката е изнервена. Магьосникът въздъхва облекчено и насочва цялото си внимание обратно към номера си — вади зайци от шапката си, съединява и разделя обръчи, прави други класически фокуси. Публиката се раздвижва неспокойно при вида на локвата кръв, който се събира под кошницата. При виковете им — сред тях винаги има и подставено лице, ако случайно те не реагират според очакванията, — магьосникът преустановява каквото там прави, отива при кошницата и

вижда локвата кръв. Маха капака на кошницата и изпада в ужас от гледката. Трябва да си добър актьор, за да го изиграеш убедително, имайте предвид, но Карефор определено е добър актьор. Започва да издърпва мечовете, бавно и внимателно, с много колебание и примижаване и скърцане със зъби. После магьосникът призовава публиката да му помогне да съживи асистента си.

Космите по врата ми започват да настръхват. Мисля си за инспектора от Биг Сър и онова, което ми беше казал за близнаците Рамирес. Че когато събрали парчетата от едно дете, установили, че е било намушкано многократно, пронизвано.

А после си спомням точните му думи: „Детето беше като игленик.“

— Добре ли сте? — пита Деланд.

— Продължавайте — успявам да изрека аз.

— Номерът с кошницата е следният — мечовете са истински, ударите — силни. Номерът се получава, защото асистентът се е научил как по предварително уговорени знаци да извива тялото си по определен начин, за да избегне остриетата, и в резултат остава напълно невредим. Ясно ви е защо в днешно време законът не позволява деца да участват в такива илюзии. Като много от старите фокуси, и този с кошницата може да се обърка.

— Хм.

— Някои илюзии са много опасни. Номерът с кошницата разчита на стриктно спазване на поредица от движения от страна на двама отделни индивиди. Грешка е недопустима. Улавянето на куршуми е друга опасна илюзия. Преди е била традиционна част от много представления, но наистина е опасна. Един известен магьосник загинал по време на представление в Лондон през 1930 или там някъде.

Слушам Деланд само с половин ухо. Със сестрите Гейблър Будро е изпълнил илюзията с разрязаното на две момиче, с близнаците Рамирес — номера с кошницата. Но онова, което ми бяха разказали момчетата Сандлинг, не звучеше като подготовка за който и да било от двата фокуса.

— Пен и Телър — казва Деланд, — изпълняват едновременно улавяне на куршум, но Худини например, при всичките си животозастрашаващи номера, никога не е улавял куршуми. Неговият

кумир Робет-Худен, прославен френски магьосник от средата на осемнайсети век, е изпълнявал с изключителен успех улавяне на куршуми, когато помогнал да се потуши един бунт в Алжир.

— Сериозно?

— О, да. Френското правителство го изпратило в Алжир, защото някакви местни магьосници призовавали към бунт, като използвали елементарни фокуси, за да надъхат тълпата. Робер-Худен представил — на открито — демонстрация на силата си, като символ за силата на французите, един вид за да покаже на местните чия магия е по-могъща. Кулминацията на представлението му настъпила, когато един от местните магьосници го предизвикал на дуел. Уловил изстреляния срещу него куршум между зъбите си, след което стрелял със заредения си пистолет във варосаната стена на една сграда на улицата, където се състоял дуелът. Когато куршумът се забил, на бялата стена цъфнало огромно алено петно кръв. Това се оказало достатъчно да наклони везните. Френската магия на Робер-Худен била по-могъща от магията на местните. Алжирците изгубили вяра в бунтовниците и съпротивата се стопила.

— Френското правителство го е наело?

— О, има и по-стари, както и много по-скорошни примери за наети от правителства магьосници. Нашето ЦРУ например нае фокусника Джон Малхолънд да обучи шпионите им как да избягват разкриване. Малхолънд правел демонстрации, провел десетки курсове, дори написал серия от наръчници.

— Наръчници?

— Върху отвличане на вниманието, бързина на ръцете, изненада.

— Сериозно!

— Ами помислете. Какво правят шпионите? Всичко е въпрос на илюзия и измама. Шпионинът се прави на нещо или някой, който не е. Трябва да изпълни задачата си така, че да не го забележат. Какви полезни умения за тази цел от бързата ръка и техниките за отвличане на вниманието? Ако можеш да накараш някого да погледне в другата посока или просто да не те забележи... — Той вдига рамене.

Колкото и да е интересно това, аз искам да насоча вниманието на Деланд обратно към Карефор.

— Значи... номерът с кошницата е бил опасен.

— Да. Ако асистентът не се извие в правилната последователност... или магьосникът обърка въпросната последователност, или просто ръката му трепне за миг — асистентът може да умре. — Млъква и си поема дълбоко дъх. — Мили Боже, сигурно се тревожите за момчетата...

— Мисля, че е възможно Будро да използва синовете ми за някакъв номер.

— Моля да ме извините, ако съм... прекалил... в описанието на фокусите. Самият аз не бих искал внукът ми да участва в номера с кошницата.

Кимам и Деланд продължава:

— Докъде бях стигнал?

— Ужасеният магьосник моли публиката да му помогне да съживи момчето.

— Да. После подхваща някакъв напев, нещо, което да му помогне да призове силата си. Накрая е готов, сваля капака на кошницата и *voilà!* — момчето излиза живо и здраво.

— Хм.

— Това е възкресение, разбирате ли, детето е върнато от мъртвите. Това всъщност е основата на огромен брой илюзии, традиция, която води началото си от древността, още откакто има магия. Предполагам, че тези номера са се появили по времето, когато магьосниците са били жреци. Дори каскадите на Худини, при които го потапяли в морето, целият увит във вериги, могат да се причислят към този вид ефекти. Или поне аз съм на това мнение.

— Наистина?

— Ако не истинска, то символична смърт. Самотният човек, който кани смъртта да го вземе, тълпата, която затаява дъх заедно с потопения магьосник и чака в продължение на невъзможно дълги минути той да изскочи над водата, но го няма никакъв. Дали този път не е отишъл прекалено далеч? Дали този път смъртта няма наистина да го застигне? А после, най-сетне, героичната му поява над водата. Това се е приемало като някакво чудо, като един вид възкресение.

— Възкресение или не, хората не са харесвали номера на Карефор с кошницата, така ли?

— Да, не го харесваха. Както казах, Карефор е талантлив актьор, но внушението, което постигаше, беше някак прекалено силно. Гневът

му, кръвта, писъците — всичко беше прекалено истинско. В това му беше проблемът. Той плашеше хората. Разбира се, имаше си и почитатели.

— Какви почитатели? Деланд се мръщи.

— Хммм. Нека помисля. Спомням си един дребен таитянец и една рускиня. Олга някоя си. И един шейх също. Неколцина поклонници на готическото — съвсем безобидни всъщност, но определено си падаха по кръвта. — Въздъхва. — Беше преди години и не си спомням имена. Може би някой от колегите ще си спомни. Мога да ги попитам. А, едно си спомням все пак — Мерц. За малко да забравя Мерц — а той беше най-големият фен на Карефор. Истински почитател. Едва ли е пропуснал и едно негово представление. А и обикновено си тръгваха заедно след това. Забелязах го, защото бяха доста странна двойка.

— Какво имате предвид?

— Карефор, знаете, беше висок мъж и с впечатляваща външност. Мерц, от друга страна, е нисък и як, плешив като яйце и почти толкова широк, колкото и висок. Дяволски богат. Караше ролс-ройс. Това, че и двамата бяха европейци, изглежда ги свързваше.

— Какво искате да кажете? Истинското име на Карефор е Байрън Будро и той не е европейец. От Луизиана е.

Деланд е шокиран.

— Не. Французин е.

Аз клатя глава.

— Не сте знаели, че Карефор е артистичен псевдоним?

— Ален Карефор — само това име знам. Проклет да съм! Ходил съм в Европа, дори две години живях във Франция. Никога не бих предположил... но вече ви казах, че Карефор беше талантлив актьор. — Клати глава. — Може пък и Мерц да е бил гринго — казва той и се смее колебливо.

— Мерц беше ли член на Замъка?

Кураторът клати глава.

— Не знам. Мога да проверя. Не е бил наш изпълнител, но пък може да е бил външен член. Определено беше от най-редовните зрители. И много сериозно гледаше на магията. Не ми се вярва да е бил американец, освен ако и той не е бил гениален актьор. Французин или нещо подобно. Може би белгиец.

— В какъв смисъл е бил... е гледал сериозно на магията?

— Колекционираше редки книги по темата. Предимно за стария индийски номер с въжето. Говорили сме за това един-два пъти. Имаше няколко изключително ценни книги в колекцията си. Неща, които трудно се намират. И са невероятно скъпи.

— Номерът с въжето?

— А, да — казва Деланд. — Легендарният индийски номер с въже. Марко Поло го споменава в дневника си — това е през тринайсети век, но се смята, че номерът датира от много по-рано. Появил се е в Китай, най-вероятно, а после е стигнал до Индия по Пътя на коприната.

Часовникът на китката му издава серия от остри бибипкания и той се взира през очилата си да открие правилното бутонче, с което да изключи алармата. Въздишка.

— Трябва да вървя. Зъболекарят ме зове.

Деланд става.

— Защо не дойдете пак довечера? — казва той. — Може да видите представлението, ако искате. Ще се върна навреме да ви подготвя получената информация за Карефор от архивите. И за Мерц също, ако имаме нещо. Ще ви го приготвя, така че да можете да го вземете.

Телефонът на Деланд звъни. Таксито му. Тръгвам с него по стълбите.

— Има един човек, който познаваше Карефор — той има представление довечера, Кели Мейсън. Може би ще е добре да поговорите с него. Предполагам, че е познавал и Мерц, защото споделяха общ интерес.

— Какъв?

— Номерът с въжето — Мейсън написа няколко статии за него и ако не се лъжа, Мерц му позволи да разгледа колекцията му. Така че може да знае къде е Мерц и ако вие намерите Мерц...

— Да — казвам аз. — Вижте... господин Деланд...

— О, моля ви! Джон.

— Джон. Вижте, аз наистина, наистина оценявам помощта ви. Информацията, която ми дадохте за Карефор и Мерц и някакъв адрес, който може би пазите — би било страхотно. И определено ще разговарям с Кели Мейсън.

— Радвам се, че съм полезен — казва Деланд. Вече сме пред сградата. Таксито го чака на овалната алея. — Ще ви уредя билет — казва той. — Можете да го вземете на касата.

— За колко часа?

— Най-ранното представление е в седем, но нека бъде... осем? Ще се срещнем в бара.

— Чудесно.

— Редно е да ви предупредя предварително — казва Деланд. — Имаме изискване за облеклото. Костюм и вратовръзка.

Вдигам ръка, когато таксито потегля, после проследявам с поглед жълтата кола, докато лъкатуши надолу по хълма.

Мисля за Мерц, докато влизам в колата под наем и се отправям надолу по хълма. Карам към хотела си, който е чак в Санта Моника близо до Венис, размишлявам върху принципната идея за Будро и неговите почитатели.

И после ме огрява. Будро има почитатели, разбира се, че има почитатели — и не само за представленията си в „Магическия замък“.

Спомням си как патологът от Вегас ми беше казал, че според него тялото на Клара Гейблър е било разрязано със стационарен трион, от онези, които се прикрепят към маса, и колко странно му се е сторило това, защото и верижен трион би свършил работа. Бари Чизуърт седеше срещу мен с мохито в ръка и разсъждаваше на глас колко трудно трябва да е било да се транспортира чак до Каньона на вълшебника стационарен трион, плюс платформа, на която да се монтира, и източник на енергия, която да го задвижи. На тези въпроси патологът не намираше рационален отговор. Защо му е било да си прави труда? Дори когато бях разрешил тази загадка — че убиецът си направил целия този труд, защото сестрите Гейблър са били убити по време на представление, — така и не се бях сетил за един ключов елемент във всяко шоу.

Публиката.

Байрън Будро може и да е спрял да дава представления пред широка публика. Но не е спрял да дава представления. Имало е публика, готова да види как Клара Гейблър е разрязана на две. Кръг от зрители, дошли да видят убийствата на Хулио и Уилсън Рамирес. Точно както ще има публика на спектакъла, при който той ще убие моите синове.

Именно тези отвратителни извращения на стандартното магическо изкуство е имал предвид Байрън с израза „истинска магия“ в пощенската картичка до Димент.

Дали хората от публиката му знаят, че илюзиите не са никакви илюзии? Че се жертва човешки живот по време на представлението? Мисля, че знаят. Мисля, че трябва да знаят. Че това е идеята.

Мерц. Мерц. Какво беше казал Деланд за него? Че бил французин или нещо подобно, че бил богат и колекционирал книги за номера с въжето.

Номер с въже. Онова, което знам за този номер, може да се събере на гърба на пощенска марка: Правели са го в Индия. Хвърляли въже във въздуха и то провисвало оттам. После се катерели по него или нещо такова.

А после ме спохожда ужасяваща серия от мисли. Мерц е най-големият почитател на Будро. Мерц е маниак на тема номера с въжето. И какво ми бяха казали момчетата Сандлинг за заниманията си в онази къща преди да избягат? Че са тренирали. С часове, всеки ден. Катерели се... по въжета.

42.

Стигам до хотела, дупка с една звезда отатък Санта Моника по посока на Венис. Регистрирам се, хвърлям си багажа в стаята и разтварям телефонния указател на страниците с „Фокуси“. Намирам адресите на два магазина, специализирани в продажба на книги за фокуси и окултното.

По-близкият е на булевард Холивуд и се оказва от онези места, където трябва да позвъниш на звънеца, за да ти отворят. Помещението е малко и е претърпано от пода до тавана със стари книги. Онзи особен мирис на стари книги, смес от разпадаща се хартия и плесен, се е пропил във въздуха. Мъжът, който ми е отворил вратата дистанционно, седи зад едно бюро в дъното и говори по телефона. Вдига ръка в знак да го изчакам.

На една маса в центъра на помещението има касетки с афиши и брошури, прибрани грижливо в найлонови пликове. Разглеждам разсеяно брошурите — повечето представляват инструкции как се изпълняват различни видове фокуси, — докато го чакам да си свърши разговора.

След минутка той идва при мен. Млад е, с дълга тъмна коса, очила с телени рамки и голяма златна халка на едното ухо.

— Да ви помогна с нещо?

— Търся книга за номера с въже.

— Колекционер ли сте?

— Не, трябва ми описание на номера и нещо накратко за историята му.

— Добре, май ще мога да ви намеря нещо. — Тръгвам след него по тясна пътечка и го гледам, докато се качва по една библиотечна стълба. Слиза с окъсана книжка с меки корици, прибрана в найлонов плик.

— Това е сборник с известни трикове от историята на магията. Самата книга не е в добра форма, но има доста за въжения трик. — Килва глава настрани и ми се усмихва. — Нещо друго?

— Всъщност да. Търся един човек. Преди е живеел тук. Работел е в „Магическия замък“, знаете го, нали?

— Да.

— Артистичният му псевдоним е бил Карефор. Маестро Карефор.

— Не. — Той клати глава. — Не се сецам.

— А един друг, казва се Мерц? Европейец, може би французин. Колекционира книги за въжения трик.

— Съжалявам. — (Въображението ли ми играе номера, или той отговаря твърде бързо?) — Но аз само работя тук. Магазинът е на чичо ми.

Знам, че съм прекалено директен. Обикновено не подхождам така. Обикновено бих забаламосал този тип, бих се постарал да му се харесам, бих погъделичкал малко самолюбието му. Това е начинът да накараш хората да ти кажат неща, които не бива да казват. Наругавам се наум — но не съм в състояние да мобилизирам волята си и да очаровам младежа. Може би съм изчерпал окончателно очарованието си.

— Бихте ли ми дали телефона на чичо си? Важно е... След като онзи човек, Мерц, е бил колекционер и е живял в Ел Ей, тъкмо вашето магазинче е мястото...

— Не — казва хлапето. Поглежда надолу към ръцете си и аз отново долавям краткото му колебание преди да ми отговори. — Съжалявам, но чичо Франк е в Хърватска. — Пауза. — Пътува. И няма телефон.

— Хм — мънкам аз. — Кога ще се върне?

— След две седмици.

— Е, тогава не ми остава друго, освен да купя книжката — казвам му аз, вече сигурен, че хлапето ме лъже. Чувал е за Мерц. Правил съм толкова много интервюта, че познавам признаците — езикът на тялото винаги издава лъжците.

Вървя след него към касата, той регистрира книгата (9,25), после я слага в хартиен плик.

— Да сложа ли касовата бележка в плика? — пита той.

— Няма значение. Да ви попитам — знаете ли други книжарници или магазинчета за фокуси, където бих могъл да опитам? Наистина трябва да намеря този човек, Карефор.

Това изглежда го успокоява — възможността да предаде щафетата.

— Ами да — например „Магия, Магия“, на Сънсет. Можете да опитате там.

Само че „Магия, Магия“ се оказва затворен. На табелката пише, че през работните дни е отворено от десет до два. Ще трябва да се върна утре.

Седя на леглото в хотелската си стая и чета за номера с въжето. Главата е дълга и започва с това колко стар бил този номер. За него се споменавало още в „Упанишадите“ — индийски философски текстове, датиращи от осми век преди Христа. Малко по-късно свещени будистки текстове споменавали въжения трик като едно от развлеченията, представени в (провалил се) опит да бъде изтръгната усмивка от младия принц, който по-късно се превърнал в Буда — момче, което не се било усмихнало нито веднъж през целия си живот. Трикът станал толкова популярен по време на британското владичество, че заедно с други номера го използвали като средство за набиране на войници за британската армия. На индийските офицери им предлагали едногодишна заплата като награда, ако намерят човек, който го може. През 1875 едно общество на фокусници в Лондон предложило огромна награда за всеки, който можел да изпълни номера пред публика.

Надълго и нашироко се правят паралели с индуистката космогония, също с английската народна приказка за Джек и бобеното стебло и други митове, свързани със стълба към небето. Включена е дори фройдистката интерпретация на трика, която се фокусира върху неочакваната твърдост на въжето.

И накрая стигам до откъс от брой на „Лахор Сивил анд Милитари Газет“ от 1898 година:

Фокусникът взе дълго навито въже и след като прикрепи единия край на въжето към торбата си, която лежеше на земята, хвърли намотаното въже във въздуха с всичка сила. (В много версии въжето многократно пада на

земята, преди фокусникът да успее.) Вместо да падне на земята, топката въже продължи бавно да се издига, като през цялото време се развиваше, докато не изчезна високо в облаците. Нямаше къща (или друга конструкция)... където би могло да се закачи... Голяма част от дължината му стана твърда.

Магьосникът (после) нареди на сина си, който му беше помощник, да се качи по въжето. Малкото момче хвана с ръце въжето и започна да се изкачва... със сръчността на маймунка. Ставаше все по-малък и по-малък, докато не изчезна в облаците също като въжето. След това фокусникът престана да се занимава с въжето и направи няколко по-незначителни фокуса. След известно време той каза на публиката, че ще му трябва помощта на сина му и му извика да слезе. Малкото момче отвърна отгоре, че не иска да слезе. Като не постигна нищо с увещания, фокусникът се ядоса и заповяда на сина си да слезе под заплахата от смърт. След като отново получи отрицателен отговор, вбесеният човек стисна голям нож между зъбите си, покатери се по въжето и изчезна... в облаците.

Внезапно се чу вик и за ужас на зрителите капки кръв започнаха да падат от мястото, където магьосникът беше изчезнал в небето. После малкото момче падна на земята, нарязано на парчета — първо краката му, после тялото, накрая главата. Веднага щом главата на момчето падна на земята, магьосникът се плъзна надолу по въжето с ножа, затъкнат на колана си. (Според много от разказите на този етап фокусникът е дълбоко натъжен. — „О, какво направих!“ и т.н.)

Без да бърза особено (магьосникът) събра телесните части на момчето и ги сложи под парче плат (върху кошница)... Събра фокусническия си инструментариум (като често изпълнява ритуал или казва вълшебни думи), дръпна парчето плат (от кошницата) и малкото момче (се появи)... живо и здраво.

Следва есе, което обяснява как — според теорията — се изпълнява този трик. Винаги бил представян на място със силно пресечен терен и сплетена корда от котешки черва или кабел се опъвали между две височини. Смятало се че от двете страни били монтирани платформи, от които невидими помощници можели да изопват кабела така, че въжето да бъде опънато. Акробат или въжеиграч чакал горе, скрит в мъглата и невидим за публиката. Когато въжето бивало хвърляно нагоре, крайт му, с предварително прикачена тежест, се увивал около кабела. Помощникът акробат отивал да го прикрепя стабилно. После въжето се изпълвало здраво между платформите. Номерът винаги се изпълнявал по здрач или призори и в местности, където мъглата била често явление, така че да скрие мястото, където въжето, а после и детето и магьосникът изчезвали. Ако природата не осигуряла достатъчно гъста мъгла, се прилагали мангали и други устройства.

Колкото до останалото, мненията се различават. Според някои публиката била подлагана на масова хипноза или слагали хашиш и опиум в откритите огньове, които по традиция съпровождали подобни представления — и наситеният с опиати въздух бил избутван към публиката от енергично ръкомахащия магьосник. Според други местата за представленията били избирани внимателно, така че на определен етап слънцето да заслепява публиката. Едни твърдят, че окървавените телесни части на детето всъщност са били парчета от разчленена маймуна с избръсната козина, а лицето е било омазано с кръв и наполовина скрито от тюрбан. Други смятат, че хвърлените на земята парчета били от восъчна кукла, направена така, че да прилича на детето помощник. В тези случаи се твърди, че детето се е спускало по въжето, скрито под широката роба на магьосника.

Един историк твърди, че произходът на магическото изкуство се крие в „светилищата на древните религии“. Това били вярвания, в които жертвоприношенията, дори човешките, били нещо обичайно, част от свещенослужението. „И какво е жертвоприношението, ако не ритуал, в който силите на унищожението, тези, които причиняват смъртта, се превръщат в сили на живот и съзидание?“

Според въпросния историк „магията“, която наблюдаваме на сцената, е възстановка на тези древни религиозни ритуали. Отхвърлянето на природните закони, въплътени в най-прославените

фокуси (левитация, дематериализиране и т.н.) са възстановки на древни религиозни чудеса — и като такива остават тайнствени и впечатляващи дори след като са станали безопасни.

Боговете, продължава той, имат свръхестествени способности — това е едно от нещата, които ги определят като такива. Буда, макар и не точно бог, често демонстрирал съвършенството си, като се носел на метри над земята. Богът на Авраам управлявал природата. — Не само можел да произведе глас във вихрушка или спонтанно самозапалване на храст, той можел да раздели водите на море. Исус от Назарет демонстрирал силата си, като умножил самуни хляб, ходел по вода, изцелявал болните и възкресявал мъртвите.

Колкото до възжения трик, по време на представянето му едно момче умира и след това е върнато към живот. И в този смисъл символизира основното във всички тези свещени възстановки.

След това експертът сухо изказва становището си, че причината никой да не приеме предизвикателството на лорд Нортбрук — предложените десет хиляди лири стерлинги (истинско богатство през 1875) за всеки, който успее да изпълни номера с въжето — била в това, че „ключов елемент за изпълнението на трика е двойка еднояйчни близнаци, а такива трудно се намират. Тайната, разбира се, е съвсем проста — единият от близнаците е пожертван по време на представлението.“

Знаел съм го... разбира се, че съм го знаел. Сетил се бях отдавна, още в каньона Ред Рок. Клара Гейблър е била убита на сцената. Карла е била показана, жива и здрава и без съмнение широко усмихната, за да покаже прясно избелените си зъби. А после, когато представлението е свършило и публиката се е пръснала, Карла е била отстранена с един чист изстрел в главата. Същото е станало и с близнаците Рамирес.

След представлението вторият близък е ставал ненужен, бил е в тежест и е представлявал опасност. А в случая с близнаците Рамирес Байрън Будро го е планирал добре. Без съмнение е помогнал на Чарли Вермилиън да си издейства освобождаването от Порт Салфър и след това се е погрижил да го инкриминира за убийството на двете момчета. Сигурен съм, че именно Будро е открил хижата близо до Биг Сър и после я е предложил на Вермилиън. След представлението, при което са били убити момчетата Рамирес, Будро е снабдил Чарли с цианидната капсула. Нямам представа какво му е наговорил и какво му

е казал за съдържанието ѝ. И после се е обадил анонимно на полицията.

Знаел съм, да, но само с догадки. И експертното мнение, написано в неутралния, малко поостарял стил на 1952 — преди самият аз да съм се родил, — просто намества парчетата на мозайката.

Седя неподвижно минута-две, сърцето ми ще се пръсне от ужаса. Трябва да ги намеря!

Вкарвам „Мерц“ в уебсайта „Кой кой е“ и излизат шестима души с това име в района на Лос Анджелис. Проверявам и откривам, че нито един от тях не е човекът, когото търся.

Обаждам се на Мери Макафърти и я моля за съвет. Беше ми намерила Ема Сандлинг, може би ще успее да открие и Мерц. Макафърти се извинява, тъкмо тръгвала за една сватба, но ми дава имената и телефоните на двама „брокери на информация“ в Ел Ей.

— И какво да им кажа?

— Знаете само фамилията му? Мерц?

— Да. И че е чужденец.

— Кажете им да проверят дали няма телефонен номер, който не е включен в указателите. Могат да опитат и в съдебните архиви. Възможно е да притежава къща или друга някаква недвижима собственост.

Свързвам се с брокера. Той обещава да ми се обади на сутринта. И май не ми остава друго, освен да вляза в Жълтите страници в раздел „илузионисти“ и да започна да се обаждам. Кое то си е пак хамстерът в колелото, но докато стане време да ида в „Магическия замък“ не се сещам какво друго мога да свърша.

Прекарвам три часа на телефона. Най-често попадам на телефонни секретари. От малкото фокусници, с които се свързвам, само трима си спомнят Карефор — гледали са негови представления в Замъка. Никой от тях не го е познавал лично и не може да ми даде информация къде е живял, кои са били приятелите му или къде е в момента. Никога не са чували за „Байрън Будро“, познавали са го само като Карефор, Маестро Карефор, понякога Доктор Карефор, мъж, който говорел добре английски, но с акцент.

Време е да тръгвам. Обличам си чиста риза, слагам си вратовръзка и се отправям към Замъка, нетърпелив да се срещна с Деланд и Кели Мейсън — фокусника, който е познавал и Карефор, и Мерц.

Небето е затънало в облаци и Замъка, мрачна сграда, достойна за готически роман, добива заплашителен вид, докато карам нагоре по хълма. Само че това е някаква фалшива заплаха. Отблизо Замъкът има добре поддържана градина, добре облечени гости и обслужван паркинг. Взимам си билета от касата, където ми дават и програма с представленията, насочват ме към една орнаментирана врата и ми казват какво да правя. А именно — да изрека думите „Сезам, отвори се“ на совата с червени очи, кацнала в центъра на вратата. Вратата се отваря.

Цялото място е такова — фокус-мокус и абракадабра по очарователен начин, чудесно място за малко нетрадиционна първа среща или изпълнена с приключения вечер с мама. За старомодната атмосфера на мястото допринася и задължителното официално облекло — аномалия в този град на небрежността. Пробивам си път до претъпкания бар, който ми напомня на хубав английски пъб с цветните си стъкла, и успявам с известни усилия да привлека вниманието на бармана. Множеството е гъсто и разговорливо, непрекъснато се чуват изблици на смях. Намирам си миниатюрна масичка до задната стена. Точно както ме беше предупредил Деланд, виждам поне половин дузина мъже с карти в ръцете, някои правят трикове, други ги обясняват. За десетте минути до пристигането на Деланд установявам, че поне половината от хората наоколо са фокусници.

Поне десетина от тях го заговарят, докато се мъчи да стигне до моята маса. Накрая сяда и плъзга голям пощенски плик към мен по плота.

— Не знам дали ще ви помогне много. Има адрес и телефон, както и някакъв данъчен идентификационен номер — но не е номер на социална осигуровка. Давам си сметка, че най-вероятно са безполезни. Спомнете си, че разговаряте с човек, който е бил убеден, че онзи е французин. Проверих и за Мерц. Бил е асоцииран член на Замъка. Живял е в Бевърли Хилс. Адресът е вътре.

Жена в розов сатен носи питие.

— Благодаря ти, Сали — казва Деланд и слага банкнота в дланта й. — Как се сети, че ми се пие нещо?

Тя изчуруликва треперлива птича песен, която явно само аз намирам за впечатляваща, и се оттегля с усмивка.

— Наздраве! — казва Деланд и вдига чашата си. — За съжаление не мога да остана с вас. Ще се огледам да видя дали няма някой, с когото ще е от полза да поговорите, и ще ви го доведа. Представлението на Кели започва в девет, не го пропускайте. Той работи в Салона. Ще можете да поговорите с него след това. — Става и пресушава чашата си. — Ако решите да вечеряте — казва ми той, — телешкото е доста добро. — Остава чашата си и тръгва към вратата.

След петнайсет минути едва е преполовил пътя дотам. Аз се отправям към едно по-тихо място, за да съобщя адресите и телефонните номера в плика на информационния брокер. Макар да се съмнявам, че Карефор е оставил адрес за преpraщане.

— Той ме плашеше. — Говоря с Кели Мейсън в малката му гримьорна след представлението.

— Карефор?

— Не. Програмата му беше малко зловеща, но иначе изглеждаше свестен човек. Люк Мерц — от него ме побиваха тръпки. Живееше в онова имение...

— Ходили сте там?

— Да. По негова покана. Място в испански стил в Бевърли Хилс. Не знам... Имахме общи интереси, но... — Мейсън е със сценичен грим, който подчертава допълнително изражението му, и сега е самото въплъщение на силно озадачен човек. — Не можех да говоря с него. Може би заради езика. Или пък заради очевидната разлика в доходите ни. Имаше такива неща... направо не можех да повярвам. За учения в мен беше истинска привилегия да видя някои от старите афиши и документи и той щедро ми позволи да ги фотографирам и дори да ги публикувам. Но през цялото време, докато бях там, се чувствах... на нокти. Когато ме покани отново, измислих някакъв претекст да не отида. Както биха се изразили моите родители хипари — вибрациите бяха лоши.

Уморен съм, докато пътувам обратно към хотела, и когато влизам в стаята си, откривам, че някой е бил там преди мен. Лампата и телефонът ги няма на нощното шкафче, заменени от меркуриеви десетачета, подредени във формата на кръст. В горния край на кръста има нещо напълно неочаквано — захарно бял маршмалу^[1] с форма на птица, от онези, които се продават масово по Великден. Как им викаха?

Пиленца.

Бяло пиленце. И кръст.

Отначало не разбирам. А после — да! Грозното лице на Димент изниква пред очите ми. Сочи пощенската марка на картичката от Пойнт Арена. „За хората на вуду това е много важен ден. Свещен за Мараса. Затова Байрън е пратил картичката на този ден. Десети август. Нещо като... вуду Великден.“

И вече знам — кой, какво, кога, защо и как. Байрън Будро е „кой“ и онова, което ще направи, което иска да направи, е да убие момчетата — моите момчета — едното с нож, другото с пистолет. Ще се случи след четири дни по време на представление на „истинска магия“, което в сърцевината си е нещо като религиозна церемония. Вече знам всичко за това. Кой, какво, кога, защо и как.

Само не знам къде.

---

[1] Сладкарски продукт, първоначално приготвян от корена на бяла ружа; у нас познат най-вече във вид на големи разноцветни бонбони. Птицата представлява новоизлюпено пиле от маршмалу с жълта захарна глазура. — Бел.прев. ↑

43.

Има десетки начини Будро да е научил, че съм по следите му, но фактът, че знае къде съм отседнал, стеснява кръга на потенциалните източници до хората в Лос Анджелис. Защото никой друг не знае, че съм тук.

Може да е било хлапето от книжарницата или някой от фокусниците, с които разговарях в Замъка. Оставих и хотелския си телефон на секретарите на фокусниците от Жълтите страници, така че ако решат да ми се обадят, да не се набутват с разговори по мобилния.

Няма значение. Байрън ме е открил и се е погрижил да го разбере, направо ми го е наврял в лицето. Това е факторът „злорадство“, за който говореше Шофлър — в чист вид.

В известен смисъл намесата му е добра новина. Означава, че излиза от прикритието си. Означава, че иска да играе. Може да сбърка и тогава аз ще го открия.

Но не мога просто да си седя и да чакам Байрън и Мерц да тръгнат след мен. Четири дни.

Сутринта имам среща с информационния брокер. Паркирам близо до офиса му в запуснат квартал близо до Китайския театър на Ман. Заклучвам колата. Туристи клечат на разграфените циментови квадрати и слагат ръце върху отливките от ръцете на Арнолд, или Клинт, или Джулия. Нещо в начина, по който позират, шегуват се и се усмихват пред камерите ме потиска. Те са туристи и си правят кефа. Сигурно ми напомня как с хлапетата отидохме на ренесансовия фестивал.

— Получих обаждането ви — казва ми брокерът. Клати глава. — Карефор се оказа задънена улица. Живял е под наем, дори колата му е била под наем. Данъчният номер е фалшив, оказа се, че принадлежи на някакви пенсионери в Айова. Истински призрак е този човек. Имал е всички документи, които са необходими да оцелееш в

информационната ера, но нито един не е бил валиден. Проверих и на името Будро. И там нищо. Колкото до другия, Мерц, там успях да открия нещичко.

— Къщата в Бевърли Хилс?

— Баримор Драйв. Хубаво местенце. Мерц е живял там под наем, но се е изнесъл миналата година.

— Оставил ли е адрес за препращане на пощата?

— Пощенска кутия. Но и от нея се е отказал преди шест месеца.

Не се бях надявал на много, но така или иначе, попаднах на нова задънена улица. И това май ми идва наная. Не мога да си позволя повече изстрели в тъмното. Не мога да загубя и една минута. Капка пот се стича по гръбнака ми. Ставам и посягам към портфейла си да платя на брокера.

— Чакайте — казва той. — Открих нещо, което може да ви заинтересува.

— Какво?

— Докато проверявах в съдебните архиви, се натъкнах на нещо. Сега всичко е качено на компютри, между другото. Проверях дали онзи е плащал данък сгради в Бевърли Хилс — не е, — но името му изскочи във връзка с едно съдебно дело.

— Какво дело?

Брокерът се привежда към мен.

— Митниците. Иззели са му някакви видеофилми и Мерц ги е съдил да му ги върнат.

— Какви филми?

Брокерът свива рамене.

— Не знам. Но си копирах файла. Лично аз ще мога да се заема чак утре. Но ако бързате, можете да проверите и сам.

Името на митническия служител, явил се като свидетел по делото на Мерц, е Майкъл Агилар. По онова време работил на летището и още работи там.

На една пресечка съм от колата си, когато той най-после си вдига телефона. Казва ми, че смяната му свършва по обед.

— Та ако искате да поговорим тогава, може. — Прави пауза. — По дяволите! Дъщеря ми сигурно ми е взела мобилния. Слушайте...

има един бар в голямата чакалня при ТБМ. Можем да се срещнем там.

— Къде?

— Международния терминал. На името на Том Брадли.

— Ще дойда. Да кажем в дванайсет и петнайсет?

— Идеално.

Искам да проверя за съобщения в хотела, може би да се обадя и на Шофлър. Да ми даде съвет.

Отключвам колата. Има някаква брошура на седалката на шофьора. Слагам я на таблото и тогава се сещам — аз заключих колата!

На предната корица на брошурата голямо лого със знака за безкрайност сякаш се носи над думите ХОЛИВУД ЗАВИНАГИ. На корицата има и снимка на обелиск близо до езеро и четири овални камеи на стари филмови звезди. (Разпознавам Рудолф Валентино и Джейн Мансфийлд.)

Разгръщам брошурата. Вътрешността ѝ представлява карта — имена на улици и шосета, езера и дървета — карта на гробище. Недалеч от входа, вляво по Мемориалната алея, са залепени два малки стикера — еднакви златни ангелчета едно до друго.

Ръцете ми треперят, а в главата ми трескаво се тълпят въпроси без отговор. Карта на гробище? Означава ли това, че синовете ми са мъртви?

Паля колата и правя обратен завой, което ми печели няколко гневни клаксона от възмутени шофьори. Чувал съм за това гробище. Знам и къде е — отвъд Санта Моника в съмнителен квартал близо до Пламър Парк, част от града с преобладаващо население от руски произход.

Правихме репортаж за руската организирана престъпност в Щатите и заснехме там видеоматериал. И както може да се очаква, скоро по фасадите на магазините се появяват табелки на кирилица. Докато чакам на един червен светофар, свалям прозореца и викам на един пешеходец.

— Извинете? Можете ли да ми кажете къде е гробището „Холивуд завинаги“?

Мъжът се обръща към мен и се усмихва.

— Знам го, приятел — казва той със силен руски акцент, — сто процента го знам. След десет пресечки вдясно. Ще го видиш.

Сто процента. Спомням си фразата от репортажа. Така казват руските имигранти, когато са сигурни в нещо.

Колкото до мен, в момента не съм сигурен... в нищо. Бях толкова сигурен, че имам време до десети август...

Но сега... „Холивуд завинаги“.

Ужасен съм.

Помня, че съм гледал интервю с младия предприемач, който купил гробището и го спасил от банкрут. За последното убежище на много холивудски величия — Сесил Б. Демил! Рудолф Валентино! Джейн Мансфийлд! Дъгълс Феърбанкс (старши и младши) — бяха настанали тежки времена. После го бяха купили, сменили му бяха името и го бяха стегнали — колкото заради мъртвите, толкова и заради туристите. Доколкото си спомням, то все още е действащо гробище — един от специалитетите му е филмовото поклонение със съответния архив и прожекционна зала, така че след като са посетили гроба с тленните останки, роднините и приятелите могат и да изгледат по някой филм с участието на покойника.

Минавам с колата през портите. От руските и латиноамериканските гробове става ясно, че променящата се демография на квартала е стигнала и дотук. Приближавам до района, маркиран с ангелчетата, паркирам отстрани на пътя и излизам от колата.

Сгушени до каменна стена се редят детски гробове. Играчки, бронзирани бебешки обувки, снимки, статуи на ангелчета, сърцераздирателни символи на любов и загуба върху всяко малко гробче. Вървя почти в несвяст покрай тях и търся и аз не знам какво, докато не стигам до края на редицата. И там, на празен участък земя, две пластмасови кончета, яхнати от два пластмасови рицаря стоят едно срещу друго с готови за бой копия. Отстрани ги гледат две еднакви русокоси кукли, изрисуваните им лица застинали във вечни усмивки.

За миг стоя парализиран, после хуквам назад към колата си. Отнема ми известно време, но накрая успявам да убедя една жена, която работи в административната сграда на гробището, да ме

придружи до парцела с детските гробове. Отиваме с нейната кола, тържествено черен мерцедес. Жената толкова е свикнала да разговаря с опечалени, че моето трескаво вълнение явно не я впечатлява. Току поставя утешително ръка на рамото ми.

Стигаме до мястото с пластмасовите рицари и тя се обажда по мобилния си в административния център. След това — като ме гледа със съчувствие в очите, — съобщава номера на парцела и координатите му.

— Обади ми се, когато провериш какво имаме за това място, става ли? Интересува ме кой е погребан, датата на погребението, кой е платил, всичко, което откриеш. Добре.

Стоим там и чакаме.

— Би трябвало да има надгробна плоча — казва ми тя. — Но това понякога отнема известно време.

Не мога да изрека и дума. Трябва да ѝ призная едно — стисва ме силно над лакътя и ме оставя на мира. Чакаме. Тя изглежда изучава облаците по небето. Аз пък не мога да отместя очи от пластмасовите рицари, куклите, пръхкавата земя.

Телефонът ѝ звъни с дискретна мелодия. Тя ми обръща гръб, докато говори.

— Не? — казва тя с приглушен глас. — Шегуваш се. О, Боже, какви ли ги няма!

Прибира телефона обратно в калъфа на хълбока си и вдига поглед към мен. Леко смръщване загрозява ведрото ѝ лице.

— Явно някой си е направил лоша шега — казва ми тя и се навежда да събере играчките от земята. — Никой не е погребан тук. Това е един от шестте парцела, които са изтеглени от продажба. Ще правим фонтан тук, за дечицата. — Килва глава, поглежда към мен и слага ръка на рамото ми. — Вижте, паркът е голям, лесно е да се обърка човек. А и това не е единственото място, където погребваме деца. Ако търсите някого конкретно, по-добре идете в регистрационната служба. Тя е в административната сграда, където намерихте мен. Какво ще кажете? Ще ви закарам.

Тръгва към колата си и аз тръгвам след нея. И двамата го чуваме едновременно — кристалните ноти на флейта. Прекрасен и незабравим звук.

— Не е ли прекрасно — казва тя, докато се обръщаме в унисон към източника на музиката. — Не знаех, че тази сутрин има церемония тук.

И тогава го виждам — облегал се е небрежно на един надгробен камък на няма и трийсетина крачки от мен. С кафеникави панталони и бяла риза. Свири на флейта.

— Хей! — възкликва възмутено жената, когато хуквам към него, но аз вече тичам между надгробните плочи, разблъсквайки по пътя си стреснати опечалени. Бях първенец на четиристотин метра в гимназията и макар да не съм във форма, още съм бърз — и го застигам. Той тича към малко езеро, заобиколено от грижливо поддържани дървета и храсти с пръснати помежду им семейни гробници. Районът предлага толкова много места за прикритие, че на два пъти го изгубвам от поглед — но и двата пъти той изсвирва кратък тон, след което се появява иззад някое дърво или надгробен камък.

Дробовете ми горят, мускулите ми вече крещат възмутено, когато го виждам да тича по малък мост, който води към остров в средата на езерото. Затичвам се още по-бързо — оттам няма как да ми се измъкне. Направо го усещам — тялото му под моето, когато се мятам отгоре му и го повалям.

Тичаме покрай голямата гробница на острова и съм толкова близо, че виждам каква марка са маратонките му — найкове. Той стига до края на сградата и завива зад ъгъла. Само след секунди правя същия завой, но... колкото и да е невероятно, него го няма. Изчезнал е.

44.

Не мога да повярвам на очите си и все пак... няма го. Търся го цели четиридесет и пет минути — първо него, после начина, по който се е измъкнал. Отначало оглеждам терена с мисълта, че отново ще го зърна, че си играе с мен като преди. Това не става. После оглеждам подробно гробницата и всичко наоколо — дърветата, храстите, надгробните плочи. Дори заставам на брега и оглеждам водата. Оглеждам се за някакво място, където би могъл да се скрие, дори за миг, опитвайки се да отгатна как е осъществил номера с изчезването. Но не откривам нищо.

Обръщам се към други посетители на острова и околностите му. Мнозина са видели Флейтиста, чули са флейтата му, дори са ме видели да го гоня — но никой не е видял къде е отишъл. Никой не го е видял да изчезва. Било е трик, илюзия. Той е оставил рекламната брошура на „Холивуд завинаги“ в колата ми; знаел е, че ще дойда в гробищния парк. Имал е предостатъчно време да си подготви декора. Подредил е рицарите и играчките, изчакал е да ги видя, после ме е провокирал да го подгоня. Знаел е къде ще отида, защото водеше той. И все пак — как го е направил? Не откривам нищо — нищо, — което би му позволило да изчезне така. Но пък той е фокусник, в края на краищата.

Ако имах ден или седмица, сигурно бих открил как го е направил, но не разполагам с време. Все още клатя глава, докато напускам гробищния парк на път за летището.

Майк Агилар е добродушен мексиканец, който не ми се сърди, че съм закъснял с петнайсет минути.

— Големи задръствания си имаме тук. — Клати глава. — Ако държиш да не закъсняваш за среща, направо можеш да се побъркаш от яд.

Барманът ни носи две бири, чипс и салса.

— Значи се интересувате от онзи Мерц — казва Агилар. — Честно казано, той си е интересен. Не съм изненадан, че някой задава въпроси за него.

— Разбрах, че сте конфискували някакви видеофилми от него и той е завел дело да му бъдат върнати.

Агилар клати глава.

— Че ни съди, съди ни, но ние не ги конфискувахме от него. Конфискувахме ги от негов служител, японски фотограф, който пристигна в Щатите от Хърватска или друго някакво проклето място. Касетите бяха сложени във фалшиви кутии, нали се сещате? Едната май беше на „Цар Лъв“. Точно това ме накара да ги огледам по-подробно. Помислих си, че може да е порнография. Защото онзи тип нямаше вид на детишар.

— И какво стана?

— Изгледахме по няколко минути от всяка касета и после ги конфискувахме.

— Значи наистина е било порнография?

— Не. По-лошо и от това. Според обществените стандарти — и хич не ме интересува дали говорим за Ел Ей или Фарго — тези касетки трябваше да бъдат изгорени.

— Но...

— Оказа се... Мерц плащал на онзи тип да обикаля света и да прави любителски филми на места като Босна, Албания, Сиера Леоне. На лентите имаше хора — как ги измъчват и убиват — в реално време! Като най-долна порнография, но без секс. Без политика, без контекст. Просто деветдесет минути, в които хора умират на преден план. Лично аз останах с впечатлението, че онзи тип е ходил от лагери за задържане в импровизирани затвори и подобни места, подкупвал е когото трябва и е режисирал действието.

— И съдията е позволил да му ги върнат?

Агилар кима.

— Да. Каза, че било изкуство.

— И с това се приключи? Не е имало разследване?

Митническият служител безпомощно свива рамене.

— Нищо не можехме да направим. Адвокатите на Мерц ни връхлетяха като оси веднага щом конфискувахме касетите. Имахме само запис на разговора с фотографа при конфискацията и нищо друго.

— Той каза ли нещо?

— Не много. Подразбрах само, че Мерц не е бил единственият. Имало нещо като клуб или... нещо подобно.

— Какъв клуб?

Митничарят клати глава.

— Не знам. Фотографът откачи, когато му взех касетите. Разкрещя се и ме затрупа с имена — хората, за които работел, щели да се погрижат да остана на улицата. Мерц беше едно от имената, които избълва. Но имаше и други. Някакъв шейх. Някакъв руснак, който се занимавал с петрол. Такива хора. — Той потрива палец и показалец. — Големи пари — казва. — От тия, дето бъркат дълбоко в кацата в меда.

Притискам Агилар за имена.

— Съжалявам, приятел, просто не ги помня.

— А разпита — пазите ли записа?

Той клати глава.

— Не, нали загубихме делото. Лентите бяха унищожени.

— Още нещо. Мерц какъв е по националност? Французин ли е?

Агилар клати отново глава.

— Белгиец.

Хрумва ми нещо, докато пълзя през натовареното движение по Сепулведа. Може би има начин да накарам Мерц да дойде при мен.

Хващам Джон Деланд на вратата на кабинета му в Замъка — тъкмо излиза да обядва.

— Само един бърз въпрос.

— Няма проблем, питайте.

— Онзи тип, Мерц — той колекционира неща за трика с въжетото. Има ли някоя конкретна книга, която е търсел?

— Нещо, за което наистина да е копнял като колекционер? Нека помисля. — Мисли в продължение на минута, но после клати глава. — Знаете ли, май ще е по-добре да попитам Кели. Да видим дали ще мога да се свържа с него.

Деланд поставя въпроса на Кели Мейсън, крещейки в телефонната слушалка. После си записва нещо.

— Би ли ми го казал буква по буква? Добре. Благодаря, Кели. Добре. Добре.

Деланд се обръща към мен.

— Има нещо, но Кели каза да ви предупредя — самият той не е виждал екземпляр на книгата.

— Коя е книгата?

Деланд поглежда написаното.

— „Автобиографични мемоари на император Джахангуеир“.

— Бихте ли ми казали последното буква по буква?

Вместо това той ми подава листчето, на което го е записал.

— Ако не можете да ми разчетете, книгата е написана през седемнайсети век — казва Деланд, — но изданието, което търси Мерц, е превод от един англичанин на име Дейвид Прайс. Публикувана през 1829. Според Кели в книгата се съдържа едно от най-пълните известни описания на трика с въжето.

— Колко би струвала такава книга?

Той се замисля за миг.

— Грубо казано? Хммм. Рядка е, но пазарът не е голям. Копърфийлд би могъл да наддава, за да я има в музея си, така че това би вдигнало цената. Трудно се намира. Според мен Мерц би бил доволен да плати пет хилядарки за книгата.

— Дължа ви едно питие.

— Разбирам накъде сте тръгнал, Алекс — казва той. — Внимавайте.

Отнема ми няколко минути да си създам имейл акаунт в Яху! Под име, което избирам от телефонния указател — Даниел Хелуиг. Правя едно бързо търсене в Гугъл, което ми дава съкратен списък на дилърите, занимаващи се с редки книги за магическото изкуство, после пращам имейл до групата.

Използвайки псевдоним, предлагам първо издание на „Джахангуеир“ за пет хиляди долара с уговорката, че книгата ще бъде на разположение само два дни. След това, пише „Даниел“, той щял да замине на продължителен престой зад граница — поради което и продава книгата. За да направи престоя още по-продължителен.

Изпратил съм имейла и нямам какво да правя, освен да си убия някак времето — и в пристъп на оптимизъм да си купя пищов.

Лиз мрази оръжията, омразна ѝ е самата мисъл за тях — така и не позволи да купим на момчетата пушки играчки, макар че отвращението ѝ явно не се простира и върху мечовете. Веднъж наказва Шон само защото той я застреля на шега с един банан. А мисълта, че имам оръжие, я подлудяваше, и аз се отървах от стария револвер „Бритиш булдог“, който бях получил в наследство от дядо си. Подарих го един от братовчедите си. Неговата съпруга няма нищо против оръжията.

Дядо ме научи да стрелям и какви грижи се полагат за огнестрелно оръжие. Не беше ловджия, но живееше на село, в северен Уисконсин, и въпреки недоволството на баба ми беше на мнение, че всеки трябва да знае как да се оправя с едно „пушкало“, както той се изразяваше.

Спирам пред банкомат, след което се отправям към Пламър Парк. Минал бях покрай него на път за гробището, така че го намирам без проблеми — зелено петно с много дървета напред бетонния град. Разликата беше някак още по-остра преди две години, когато снимахме тук за репортажа за руската мафия. Разхождам се и виждам, че паркът все още е любимо място за разтакаване на руските имигранти, които играят шах, дремят по пейките и спорят на сянка под дърветата. От приглушените разговори и разтваряните скришно палта, под които се крие нещо, разбирам, че паркът все така е и един вид пазар, мястото, където да идеш, ако ти трябва Ролекс втора ръка, краден мерцедес... или оръжие.

Минавам покрай тенис кортовете, където две латиноамериканчета си подават топката с мощни и прецизни удари.

Сядам на пейка. Половината издълбани в зелената боя надписи са на кирилица. След десет минути едно хлапе с торбести панталони се примъква на съседната пейка. С кожено яке е, въпреки жегата, пали цигара и се навежда към мен.

— Търсиш ли нещо, човече?

— Може би.

— Трева или крак?

— Пистолет.

Той свива рамене.

— Дай ми минутка. — Ръцете му са покрити с татуировки, няколко ластара се подават и над яката му. Татуировките са груби, от типа „направи си сам“, който е популярен сред затворниците. Хлапето вдига пръст. — Пари в брой. Триста кинта.

Кимам неангажиращо.

— Ако го харесам. Искам четиридесет и пети.

Връща се след пет минути с хартиена кесия на „Бъргър Кинг“. Изглежда малко нервен.

— Не се притеснявай — казвам му. — Не съм ченге.

Той се смее.

— Въобще не ми пука — казва той. — И без това в края на седмицата летя за Москва. Да ме арестуват? Тъкмо ще ме депортират за тяхна сметка. — Хили се самодоволно. — Може да се уредя и с място до прозореца.

Поглеждам в кесията. Пистолетът е трийсет и осми калибър, а не четиридесет и пети — факт, който изтъквам на хлапака. Изтеглям магазина.

— И има само три патрона.

Той пак свива рамене.

— Ми можеш да си напазаруваш и другаде. Аз това имам, сто процента. Ако щеш.

Взимам го.

И вече наистина нямам какво да правя, освен да си проверявам през десет минути пощата и съобщенията в очакване на реакция. Дълга нощ. Раздвижването се случва чак в 9:22 сутринта.

Един дилър от Сан Франциско има клиент, който се интересува от книгата. В зависимост от състоянието ѝ, цената е без значение.

Отговарям с имейл, в който питам за името и адреса на клиента. „Мога да изпратя книгата, за да я прегледа. Може да я получи още утре сутринта.“

Уви! Дилърът не иска да ми даде тази информация, явно го е страх да не си загуби комисионната. „Ако изпратите книгата на мен — пише той, — мога да я покажа на клиента си следобед. Аз, разбира се, ще ви възстановя разходите по изпращането и застраховката.“

Само че това е невъзможно. Книга няма. Нито има гаранция, че купувачът е Люк Мерц. И въпреки това — друга следа и друг план нямам.

Замислям се дали да не хвана самолет до Сан Франциско и да се срещна с дилъра, но... няма да свърши работа. Без книга той дори няма да ме изслуша.

Което ме оставя само с информационния брокер. Защото едно нещо е сигурно. Дилърът — `qjwupn@coastal.com` — трябва да се е свързал с клиента си, след като е научил, че книгата се предлага за продан. Така че двамата трябва да са разговаряли.

Обаждам се на брокера, който потвърждава, че може да открие с кого е разговарял дилърът предния ден — но не и преди края на сметководния цикъл на телефонната компания.

— Докато не обработят данните, няма как да се добера до тях — обяснява той.

Объркан съм и се обаждам на човек, който знае много за базите данни. Чаз ми е приятел от колежа и се занимава с компютърни симулации — военни игри — за Пентагона. Оказва се обаче, че си няма и идея как бих могъл да се сдобия със списък на телефонните обаждания на книжния дилър.

— А има и друго — казва той, — откъде знаеш, че му се е обадил по телефона? Може да му е изпратил имейл.

Добър аргумент.

— И как да се добера до имейлите му?

Чаз се замисля.

— Знаеш ли му потребителското име?

— Да.

— Тогавата ти трябва само паролата му.

— И как да я науча?

— Зависи. Ако работи с имейл програма, която му позволява да използва нешифровани пароли, можеш да заредиш автоматичен речник и да го пуснеш да проверява. Но това може да ти отнеме дни и най-вероятно ще те хванат.

— Защо?

— Защото ако сървърът има включена система за засичане на нарушители (което е почти сигурно), на всеки три секунди системата

ще те засича и акаунтът ти ще се записва в архивиращата програма на сървъра.

— Което не е добре.

— Най-вероятно ще те арестуват. — Чаз прави пауза. — Разбира се — казва той, — винаги можеш да се опиташ да я налучкаш.

— Да я налучкам?

— Паролата — обяснява той. — Девет от десет души — почти всички — използват една и съща парола.

— Каква? — питам аз.

— „Парола“. Това е най-популярното. Също „промениме“ — и това се използва много. Както и „променитова“. Също имена на домашни любимци. Той има ли куче?

— Не знам — казвам му. — Може и да има.

— Опитай Шаро и Черньо. Джак.

— Стига бе! Няма да опитвам Шаро.

— Ами недей. Той какво работи? Казвам ти — за да налучкаш нечия парола, не ти трябва висше образование.

— Продава книги. Предимно книги за фокуси.

— Опитай Худини. Нещо такова.

Така и правя. Опитвам ги всичките, включително и „Шаро“. Когато не се получава, опитвам с имена на известни магьосници от книгите за магическо изкуство, които съм изчел.

блакстоун
каланг
търстън
келър
копърфийлд
зигфридирой
зигфрид&рой
блейн
маскелин
зоркар
лансбъртън
пен&телър
пенителър

джонделанд
карлжавана

Нищо. Опитвам друга тактика:

абракадабра
сезамотворисе
сезам
фокусмокус
мокусфокус

И страницата се отваря.

Отивам в кутийката за получени писма на дилъра — има дузина имейли от вчера. Сред тях има и едно от lxmertz@sequoia.net.

Интересува ме, разбира се, но първо искам да видя книгата.

Сигурен ли си, че офертата е реална?

Прочитам го и пак го прочитам. Но това е всичко. Няма какво друго да се научи от текста. Влизам в sequoia.net, трудя се в продължение на един час, опитвайки се да пробия паролата на Мерц — но без успех. Белгиецът е твърде умен, за да използва нещо, за което всеки би могъл да се досети.

После се сецям — sequoia.net, е някакъв бизнес адрес. Включвам търсачката „Кой кой е“ и я пускам да търси, най-напред Sequoia Net, после Sequoia Networks, след това Sequoia Enterprises и така нататък, с всички типични корпоративни названия, за които се сецям. Предполагам, че компанията се намира някъде в Калифорния. (Иначе дилърът нямаше да каже, че ще покаже книгата на клиента си утре следобед.)

И ето я и нея:

Секвоя Солюшънс
11224 Фиш Рок Роуд
Офис 210
Анкър Бей, Кал

Влизам в глобалния сайт с карти и искам указания как да стигна дотам с кола и карта. Преписвам указанията на една от хотелските бланки, а от картата виждам, че Анкър Бей е само на няколко мили от Пойнт Арена — където е била пусната картичката на Байрън до Димент. Юрика — градчето, където момчетата Сандлинг са избягали в търговския център — също не е далеч. Хрумва ми, че е много вероятно Байрън и момчетата да са пътували към Мерц.

Възможно е връзките, които правя, да са повече пожелателни, отколкото правдоподобни. Може би Мерц просто има бизнес интереси в северна Калифорния и въобще не живее там. Може Мерц и Будро отдавна да не поддържат връзка. Може Будро още да е тук, в Ел Ей. Може всичко да е вятър и мъгла, както би казал Шофлър.

Но аз не мисля така.

Има петстотин четиридесет и пет мили от Лос Анджелис до Анкър Бей. Много дълъг път с кола. Ако до два часа успея да се кача на самолет, мога да стигна до Сан Франциско и оттам да продължа с кола.

След двайсет минути на компютъра вече съм готов да си запазя самолетен билет, когато си спомням — пистолетът!

Обмислям дали да не тръгна с кола, но това би ми отнело осем часа най-малко. Хрумва ми и да се откажа от пистолета, но вече така или иначе съм го купил и предпочитам да го задържа.

Запазвам си място на полета до Сан Франциско, после прескачам до универсалния. Купувам си голяма кутия солени бисквити, два тирбушона, ножица, запушалка за кухненска мивка, шкурка и руло алуминиево фолио. Багажът се проверява, вярно, но най-вече за експлозивни. От един репортаж, който Фокс неотдавна излъчи, знам, че доста престъпници успяват да пренесат оръжие в проверен багаж. Лесно е да прикриеш пистолет, като го сложиш в кутия заедно с други метални предмети и запълниш празнините със смачкано на топки

фолио, а после да увиеш цялата кутия с няколко пласта от същото фолио. Скенерът го отчита като метална форма с различна плътност.

Изхвърлям бисквитите и след пет минути съм готов да тръгна. След час и половина вече седя на място 23А на полет 1421 на Юнайтед и пътувам на север.

45.

Докато пресека моста Голдън Гейт след задръстването по пътя от летището, вече е почти пет. Адресът, който съм намерил в Мрежата, определено е на административна сграда, а не на жилището на Мерц. Сигурно ще се наложи да отида до съдебната палата на окръг Мендочино в Юкиа, за да открия каква недвижима собственост е регистрирана на името на Люк Мерц или на Секвоя Солюшънс, но засега се отправям директно към Анкър Бей. Градът не е голям. Ако Мерц живее наблизко, все някой ще знае къде.

Наближавам Кловърдейл, когато звъня на Шофлър. Мисля си, че той може би познава някого в местното шерифство, някой, който би могъл да ми помогне.

— Как беше във Франция? — питам аз, когато той вдига.

— Страхотна храна. Направо невероятна. — Пауза. — Кой е всъщност? Ти ли си, Алекс? Къде си, мътните да те вземат? Звучиш като от Луната.

— В Калифорния съм. Помислих си, че ще можеш да ми помогнеш.

— Знаеш, че ще го направя, стига да мога.

— Да познаваш някого в северна Калифорния? Крайбрежието над Сан Франциско?

— Защо? Какво си намислил?

— Мисля, че момчетата ми са тук.

— Къде?

— Близко до Анкър Бей.

— Къде е това?

— На около четиридесет мили южно от Мендочино.

— Хм. — Въздиша дълбоко. — По-добре ми разкажи всичко. Защо смяташ, че момчетата са там?

Колебая се.

— Дълга история е и няма начин да ти разкажа всичко по мобилния. Основното е, че знам кой ги е отвлякъл.

— Знаеш?!

— Казва се Байрън Будро и ако нещо се случи с мен, Рей, искам да ми обещаеш, че ще тръгнеш след него. Има си богат приятел на име Мерц. Люк Мерц. Мерц е белгиец.

— Хм. — Нова въздишка. — Виж сега, ако искаш да ти помогна, наистина трябва да ми разкажеш всичко, Алекс.

— Познаваш ли някого там или не?

Въздишка.

— Всъщност не. Преди познавах един тип в Хелдсбърг, но него го застреляха, докато разбиваха една контрабандна мрежа.

Телефонът пращи и жужи.

— Ако се случи нещо с мен — казвам му, — свържи се с един частен детектив на име Пинки Страйбър в Ню Орлиънс. Той ще ти разкаже всичко.

— Не ми харесва тази работа, Алекс. Няма да помогнеш на момчетата си, ако ти видят сметката. Задръж ден-два. Познавам няколко от колегите в Сан Франциско. Дай ми време да задвижа нещата.

Завивам на път към крайбрежието и си давам сметка, че си губя времето. Полицията няма да ми помогне. Всичките ми доказателства са косвени. Хартиени зайци и вуду погребения, пощенски марки и трикове с въже. А връзката с Мерц е още по-съмнителна.

Никой съдия няма да издаде заповед за обиск на основание на моите „доказателства“, още по-малко за жилището на мултимилionер като Люк Мерц.

— Пинки Страйбър — повтарям аз на Шофлър. — Улица Декатур, Ню Орлиънс. Записваш ли си?

— Казвам ти, Алекс, задръж малко. Мога да...

Натискам копчето да прекъсна разговора и продължавам към крайбрежието.

Лесно намирам адреса на Секвоя Солюшънс. Намира се в сграда в стил Дивия запад, където се помещават дузина малки офиса. Почти десет е и всички отдавна са си тръгнали с изключение на мъжа с уморен вид в офиса на „Коустъл хиропкатики“.

Той отваря предпазливо вратата и надниква над очилата си към мен.

— С какво мога да ви помогна?

— Познавате ли човека от номер двеста и десет, надолу по коридора? „Секвоя Солюшънс“.

Той клати глава.

— Не. Всъщност май никога не съм виждал някой да влиза в онзи офис — казва ми той.

— Един човек на име Мерц?

Той пак клати глава.

— Повечето от офисите тук нямат редовно работно време. Аз съм изключение. Съжалявам.

Питам го за телефона на агенцията, която дава офисите под наем, и той ми го казва. Те трябва да имат договор за отдаване под наем на помещението и следователно някаква информация за Мерц. Ще се свържа с тях утре сутринта.

Междувременно ми трябва стая.

Това се оказва проблем. Август е, тук няма много места, където да отседнеш, а и те отдавна са резервирани. В Анкър Бей удрям на камък. Поемам на север към Пойнт Арена, но и там удрям на камък. Навсякъде питам за Мерц и „Секвоя Солюшънс“. И в това удрям на камък. Никой не е чувал за него.

Служителят в „Буена Виста Котиджис“ в Пойнт Арена се смилява над мен и се обажда тук-там.

— Бинго — казва той. — „Брейкърс Ин“ в Гуалала. Имат една отказана резервация.

— Къде е това?

— Тръгнете на юг по шосе 101. Следващото градче след Анкър Бей.

— Много ви благодаря. Оценявам помощта ви.

— Е, и на мен може да ми се случи да закъсам някъде.

Почти единайсет е, когато спирам на паркинга пред „Брейкърс Ин“. Стаята ми е голяма с тераса към морето, казва ми хлапето на рецепцията.

Градината около мотела тежи от цветя и увити с трендафил арки. Оттатък спокойния естуар вълните прииждат и бягат. Всичко в това място, включително и щастливата двойка на опашката зад мен, навява

мисълта за романтична ваканция. Едва ли бих описал собствения си престой тук по този начин.

Хлапето взема кредитната ми карта и я прокарва през машинката. Решавам да карам направо.

— Да познавате един местен човек на име Мерц? — питам го аз. — Нисък, плешив, с много пари. Макар че всъщност не е местен. Има къща тук някъде, но е родом от Белгия.

— Съжалявам, господине. И аз не съм тукашен, идвам през лятото да покарам сърф.

— А да знаете някой, който може да ми помогне? — питам аз, когато ми подава ключовете за стаята.

Той се замисля.

— Хранителното магазинче — точно до мотела. Отворено е до полунощ. Там работят местни хора. Или пък в някоя агенция за недвижими имоти — тук бъка от тях. И те работят до късно. Има и два ресторанта в града, които предлагат и други неща, освен храна на туристите. Опитайте в „Клиф Хаус“.

Благодаря му и поглеждам към ключа, който няма прикачен номер.

— Къде е стаята ми?

— Вие сте в Канада — казва ми той. — По алеята, третата вляво.

— Канада?

— Всичките са наречени на различни места — обяснява хлапето. — И мебелировката е съответна. За да е по-оригинално, сецтате се. Някой е решил, че номерата са досадни. Прекалено йерархични.

— Това е толкова калифорнийско! — казва жената зад мен. — Направо страхотно, не мислите ли?

В хранителния магазин пускам една възрастна дама да мине пред мен, за което тя ми благодари многословно. Купува си кутия цигари „Салем Лайтс“, голям пакет чипс и половин литър кондензирано мляко.

Жената на касата е млада и огромна, поне метър и деветдесет и над сто килограма. С кръглото си херувимско лице прилича на гигантско бебе.

Слагам бутилката трапезна вода на лентата.

— Търся един човек — казвам й. — Може би го познавате?

Тя навежда шишето към скенера с опитно движение на китката и го маркира.

— Долар и дванайсет — казва.

— Един мъж, казва се Люк Мерц. Той е...

— ... проклет жабар, това е той — озъбва се касиерката. — Не, вика, не бил жабар, белгиец бил. — Клати глава. — Сякаш има разлика. Мразят ни и в червата. Големи съюзници сме, няма що!

— Значи наистина го познавате? — казвам аз.

Жената с бебешкото лице не пропуска да изкоментира с пръхтене глупавия ми въпрос:

— Хъ — казва тя. — Познавам го, я.

Стоя като ударен по главата. За миг усещам изненадващата и позабравена топлинка на късмета, който най-после е решил да ми се усмихне. Бях се настроил за поредното ходене по мъките.

— Той някъде наблизко ли живее?

— Наблизко, я. Навремето работих там, на бара. Гъзарско място, надолу при „Сий Ранч“. С жабарско име. — Тя се съсредоточава като малко дете, лицето й се сгърчва от усилието. — „Мистери“! — възкликва тя като участник в телевизионно състезание. — Нали се сещате, това е жабарското за мистерия.

Пъха водата ми в найлонов плик, слага вътре и касовата бележка и ми го подава.

— Къде е „Сий Ранч“? — питам я аз.

— Не знаете къде е „Сий Ранч“? — Явно вече губи търпение. Завърта очи. — Това сигурно е най-големият комплекс от тук до... чак до Сан Франциско. Тръгвате на юг по 101. И сляп да сте, пак няма да го пропуснете. Милион акра и повече. Гледайте за онези големи стари овнешки рога — това му е... — търси думата на тавана — логото на „Сий Ранч“. Има си агенция за отдаване под наем и всичко друго. Ресторанти. Тъй, значи на няколко мили след края на „Сий Ранч“ има малък път вдясно, викат му Пътя към имението. Тръгвате по него и в края му е „Мистери“. Железни порти с голямо старо „М“ в средата. С къщичка за пазач и така нататък.

Преди да изляза, хвърлям куфара си на леглото и измъквам пищова от фолиевата му какавида. Така или иначе го имам, защо да не

го взема със себе си. Мушвам го под седалката до шофьорското място в колата.

Пресичам границата между окръзите и от окръг Мендочино се озовавам в окръг Сонома. За мой късмет пътуването до съдебната палата в Юкай се оказа излишно.

След десет минути вече съм подминал „Сий Ранч“ и се движа по пътя към имението. Вече е почти тъмно и на минаване покрай имението на Мерц виждам само ярко осветения куб на къщичката на пазача и общия изглед на околността. Серия от полегати хълмове се спускат към морето, което е достатъчно далеч, за да не чувам шума на вълните. А после го чувам — приглушено и далечно туптене, като слаб сърдечен пулс. Луната се плъзва изпод един облак и за няколко мига осветява обсипан с големи скали участък от океана. На слабата лунна светлина ръбестите скални отломъци приличат на тълпа от чуждопланетни гиганти, които крачат към брега. Вълните се разбиват около тях и ги обсипват с фонтани от бяла пяна. А после луната отново се скрива зад облака и очите ми различават само грубите очертания на релефа.

Имението — то е долу някъде — е огромно, границите му са защитени от морето и от висока метална ограда, чиито вертикални части завършват с остри шипове. През двайсетина метра червени диоди бележат местоположението на охранителни камери.

Някъде по-надолу има къща.

И някъде в тази къща са моите момчета.

Сърцето ми сякаш е извън тялото.

Какво ли правят — Шон и Кевин? Дали някой от тях не репетира репликите си за представлението? Готви ли се другият за появата си в края на номера с широка усмивка за публиката?

Мога да си ги представя, двамата заедно, как Шон се подиграва на Кевин, когато той изскача от кошницата с вдигнати победоносно ръце като гимнастик в края на успешно съчетание. Виждам ги как се кискат, доволни от участието си в измамата, в номера с близнаците. Какво ли е казал Будро на детето, което е избрано да „възкръсне“ триумфално? Как ли е обяснил окървавените крайници и телесни части, набутани в кошницата върху свилото се там момче, което чака

уговорения сигнал? Хрумва ми, че кошницата сигурно е със специална конструкция — нещо като тигана за гълъби, който ми беше описал Карл Кавана — така че чакащото момче да няма контакт с отсечените крайници и отрязаната глава на братчето си.

Карам бавно покрай желязната ограда, изкушавам се да се изкатеря по нея още сега, но ме спират камерите. После пътят свършва при ръба на една скала. Границата на имота се вижда ясно. Металната ограда завива и продължава още трийсетина метра по протежение на равния ръб на скалата. После теренът рязко пропада надолу в скално свлачище и границата на „Мистери“ е очертана с ограда от бодлива тел, която се простира докдето ми стига погледът надолу в морето. Оградата е висока приблизително три метра и острите шипове улавят лунната светлина. Дори тук, където теренът би затруднил и скален катерач, охранителни камери са монтирани на върха на металните пръти, поддържащи бодливата тел, на всеки два пъти метра надолу към морето. От тихото жужене, с което се въртят бавно около основата си, ме побиват тръпки — роботизирани очи, които оглеждат без почивка мъгливата нощ. Надявам се да не съм навлязъл в обхвата им.

Връщам се в колата, обръщам и потеглям назад към магистралата.

Половин дузина идеи как бих могъл да се вмъкна в имението прелитат през главата ми — да обезвредя пазача, да се прехвърля през металната ограда, да наема малка лодка и да се приближа откъм морето, да срежа бодливата тел, да се престоря на доставчик — но след кратък размисъл ги отхвърлям всичките.

Всички те носят един и същ риск. Какво ще стане, ако ме хванат? Щом периметърът на „Мистери“ е толкова добре охраняван, със сигурност има и вътрешна охранителна система. А и къщата — с моите деца изолирани в нея? Къщата ще е охранявана като крепост.

Ако се опитам да вляза сега и ме хванат, Будро няма да се поколебае да ме убие. Ще прибере трупа ми някъде, докато мине представлението, а след това ще се отърве от мен заедно с телата на децата ми. Някъде далеч оттук, ако трябва да гадая. Или пък просто ще ни изхвърлят в морето.

Подминал съм портата, навлизам в един завой и виждам полицейска кола на пътя. Решавам, че просто патрулират, но колата изведнъж светва като коледна елха, после извива да ми пресече пътя.

Чакам зад волана като добър гражданин. Подсещам се да си поема дълбоко дъх. Като по-млад се държах нагло с ченгетата, които ме спираха за превишена скорост, но след десетина години влизане и излизане от военни зони се научих да сдържам нрава си пред властите. Понякога младите войничета на пропускателните пунктове са толкова нервни, уплашени или безразлични към живота на другите, че почти всичко може да доведе до престрелка.

Бъркам в задния джоб, вадя шофьорската си книжка и изваждам документите на взетата под наем кола от жабката. Ченгето не бърза да излезе от патрулката. Накрая почуква на прозореца ми. Аз го свалям. Млад е, на двајсетина и нещо. Кожата му е пълчива и носи едно от онези войнишки кепета с козирка.

— За какво става въпрос?

— Шофьорската книжка и талона — казва той.

Естествено. Въздъхвам и му ги подавам. Той оглежда документите, после тръгва назад към колата си. Стои там дълго, може би десет минути и чак тогава се връща, без да бърза. Подава ми документите.

— По каква работа сте тук, сър?

— Обърках пътя. — Той ме поглежда. — Хм.

Опитвам се да потисна импулса си да се разприказвам. Колкото по-малко казваш в разговор като този, толкова по-добре. Хлапето обаче е от търпеливия вид, а аз не мога да си държа устата затворена.

— Исках да погледам океана — казвам аз. — Може и да не е най-доброто време за такова нещо. През нощта. Къде все пак е пътят към обществения плаж? Мислех, че е тук някъде.

Той килва глава настрани.

— Наблизо ли сте отседнали?

— В „Брейкърс Ин“ — казвам му аз, доволен, че мога да отговоря смислено поне на този въпрос. „Брейкърс Ин“ е добро място, от онези, в които би отседнал един честен и платежоспособен гражданин.

Той кима.

— Знаете ли защо ви спрях?

Клатя глава.

— От „Мистери“ се обадиха с оплакване. Някаква кола се движела много бавно покрай имението. Реших, че може да е

контрабандист или пък някой, който оглежда мястото с цел обир.

— Не — казвам с усмивка аз. — Просто турист. — Посягам назад за предпазния си колан и го дръпвам през гърдите си.

— Излезте от колата, сър — казва той.

— Какво?

— Океана можете да го видите съвсем добре и от „Брейкърс Ин“.

— Но не можеш да се поразходиш по брега — възразявам аз. — Само това исках да направя. Хайде стига, аз...

— Нещо не е наред — казва той отсечено. — Излезте от колата.

Правя го. Той ми казва да опра длани върху капака. Обискира ме. Казва ми да остана така, докато се обади за „подкрепление“.

След двацет минути пристига втора патрулка с включени светлини. Следва кратък разговор — в резултат на който двамата полицаи решават, че имат основание да претърсят колата ми. Слагат ми пластмасови белезници като „предпазна мярка“.

През четиридесетте секунди, докато намерят пистолета ми, аз се боря с изкушението да изскоча от патрулката и да си плюя на петите. Заставям се да мисля за момчетата. Няма да им помогна, ако ме застрелят в гръб, което най-вероятно ще се случи, ако побягна. Как позволих да се стигне до това? Иде ми сам да се застрелям заради глупостта си — трябваше да оставя пистолета в хотела. Къде ми е бил умът? Какви са последствията за притежание на незаконно оръжие? Какви са законите за огнестрелните оръжия в Калифорния?

Два часа и половина по-късно, в 2:04 през нощта, процедурата е приключила. Облечен съм в оранжев гащеризон и се намирам във временния арест в Санта Роса, където е седалището на окръг Сонома. Прочели са ми правата. Ще бъда обвинен в незаконно притежание на огнестрелно оръжие. Самият пистолет е обект на отделно разследване. Мога само да се надявам, че не са убили някого с него.

Трудно ми беше да реша на кого да се обадя, но накрая реших това да е баща ми. Макар че го събудих и му изкарах акъла с обаждането си по това време, знаех, че той ще ми намери добър адвокат.

— Татко?

— Алекс, какво?

— Бързам. Няма много време.

— Какво искаш да кажеш? — пита баща ми, гласът му трепери от уплаха. Но после сам оттегля въпроса си. — Няма значение. Какво да направя?

Нощта продължава безкрайно. Отначало мисля само за това по колко много начина нещата могат да се объркат, как малкото оставащо време може да се стопи безвъзвратно. Онова, което съм чел за трика с въжетото, ме навежда на мисълта, че представлението ще се състои рано сутринта на десети август, преди мъглата да се е вдигнала. Сега е девети август. Кога отваря съдът? В девет сигурно. Кога ще се гледа делото ми? Кой знае?

Крача. Не мога да стоя на едно място. Когато публиката се е настанила и е готова да види легендарния трик с въжетото, когато едно от децата ми излезе с Байрън Будро на сцената като негов асистент (а другото вече е скрито и чака да дойде ред за триумфалната му поява), аз още ли ще бъда тук, безсилен в ареста на окръг Сонома?

А дори адвокатът да се появи и да ми издейства освобождаване под гаранция, как ще проникна в „Мистери“?

46.

Адвокатът клати глава.

— Едва ли е можело да ви се случи в по-неподходящ окръг — казва ми той. — Това е богаташки район с ниска престъпност и на оръжията не се гледа с добро око. Гаранцията ще излезе солена на баща ви.

— Но все пак смятате, че ще ме пуснат под гаранция, нали?

— О, да. Освен ако съдията не е изкарал много кофти нощ. Така де, досието ви е чисто. Приятелите ви се отзоваха да гарантират за вас — наложи се да ги вдигна посред нощ, но събрах необходимите показания. А и нека си го кажем честно — обстоятелствата са във ваша полза. Ако някой отвлече моите деца... сигурно бих постъпил като вас. Въпросът е — защо не сте го направили законно?

Аз само клатя глава.

— Единственият проблем е оръжието. Купили сте го в някакъв парк от нелегален имигрант? — Той примижава. — Кой знае?

В десет и петнайсет съм изправен на съд.

— Ваша чест, мисля, че щатът ще е в безопасност, ако господин Калахан бъде освободен срещу гаранция.

— Представите ни за безопасност се различават, господин Донкастър. Както изтъкна господин Хуарес — той кима към помощник окръжния прокурор, — господин Калахан не е свързан с нашата общност. Няма работа, няма местни контакти. В този смисъл съществува риск от бягство.

— Но това е първото му нарушение. Във всяко друго отношение господин Калахан е примерен гражданин. А и Ваша чест трябва да вземе предвид сполетялото го наскоро нещастие. Задължителни посещения при психоаналитик, които да насочат в правилна посока разбираемата му скръб и гняв, биха били подходящо отсъждане...

— Преди да продължите в същия дух, господин Донкастър, нека ви уведомя, че pistolетът на клиента ви вероятно е свързан с едно убийство в окръг Сан Диего.

— На коя дата е било извършено това престъпление?

Съдията наднича над очилата си.

— Миналия вторник, трети август.

Донкастър се навежда към мен.

— Тогава бях... в Лас Вегас, струва ми се. Или в Ню Орлиънс.

— Моят клиент не е бил в окръг Сан Диего на въпросната дата, Ваша чест.

— Това не е тема за предварителното изслушване, адвокат. Гаранцията се определя на сто хиляди долара.

— Но, Ваша чест...

— Следващото дело.

Минават час и половина, докато се уредят нещата с гаранцията, и е почти обяд, когато ми връщат портфейла, мобилния телефон и дребните пари, които са били в джобовете ми, и аз заставам пред съдебната палата на Санта Роса, повече или по-малко свободен човек. Колата ми е закарана на полицейски паркинг в Гернвил, което е на трийсет мили южно от Гуалала. За миг съм парализиран от чувство за безпомощност, не знам какво да правя. Да взема такси до Гернвил? Или да взема друга кола под наем тук, в Санта Роса?

Най-напред, макар и неохотно, се обаждам на родителите си да благодаря на татко и да им кажа, че съм добре. Истинско облекчение е да попадна на телефонния секретар.

Вместо да тръгна право към крайбрежието, отивам на гише съдебна информация и там една усмихната жена ме насочва към окръжната канцелария. След десет минути седя пред един компютър и разглеждам план-скица на участъка от брега, който ме интересува. Собствеността на „Секвоя Солюшънс“ обхваща петстотин двайсет и един акра с почти една миля брегова ивица. Един голям ромбоид и няколко по-малки показват разположението на къщата и прилежащите ѝ сгради. Прави впечатление, че са доста навътре от брега.

Огромният парцел на „Сий Ранч“ се простира северно от имението на Мерц. На юг има няколко тесни участъка земя от

магистралата до морето, които са собственост на различни хора.

Питам служителката дали в града има магазин, който продава туристическа екипировка. Тя ме насочва към един търговски център в покрайнините и по моя молба ми вика такси.

Карам шофьора да ме изчака, докато напазарувам. Осем минути по-късно излизам от магазина с туристически обувки, чорапи, раница, топло яке и голям фенер „Маглайт“. Фенерът е тежък. Но пък вече нямам пистолет, а едно опитно ченге от Вашингтон веднъж ми каза, че си има причина полицаите да харесват „Маглайт“. Те са по-добри от полицейските палки.

После питам таксиджията къде мога да си наема кола. Двайсет минути по-късно потеглям от паркинга на „Санта Роса Екзекутив Ренталс“ в сребристо беемве.

От Санта Роса до Гуалала са само седемдесет мили, но пътят гъмжи от малки и големи завои и зони с ограничение на скоростта. Пътувам повече от два часа, въпреки че натискам педала за газта при всяка възможност. Намерението ми беше да се върна в „Брейкърс Ин“, за да си взема куфара и най-вече лаптопа, но вместо това се отправям директно към офиса за даване под наем в „Сий Ранч“.

Блондинката зад бюрото явно не долавя нетърпението ми. Когато съм готов да наема едно свободно бунгало с изглед към океана в южния край на комплекса, тя иска да ми покаже всички други алтернативи.

— Не, благодаря, това ме устройва идеално.

— Цената е триста дваайсет и девет долара на нощ, минимум две нощи престой. Всъщност — казва тя, тракайки по клавиатурата, — резервирано е за понеделник, така че мога да ви настаня само за...

— И без това мога да остана само два дни. Устройва ме.

Плащам с Visa. Жената ми дава карта на комплекса, пропуски за различните атракции, талон за колата ми, програма на културните мероприятия и най-накрая ключовете.

Вече е пет и дваайсет, когато паркирам колата зад бунгалото. Влизам само за минута, колкото да взема двете безплатни шишета с

вода и двете увити в целوفан бишкоти. Слагам водата, бишкотите, портфейла си, фенера, мобилния си телефон и якето в раницата. Накрая преравам чекмеджетата в кухнята и намирам пакет залепващи се пликчета. Прибирам телефона си в едно от тях, портфейла — в друго. Взимам и кухненски нож.

А после се отправям към плажа в съседство със земята, принадлежаща на Люк Мерц. Минавам покрай сивокоса двойка, и двамата в добра форма, почти като деветнайсетгодишни. Жената има красива усмивка. Махат ми и си продължават по пътя.

Пейзажът е див. Векове наред вълните са се плискали в скалата, оформяйки архипелаг от назъбени колони, всяка с различна форма според твърдостта на скалния си състав. Водата ги е оформила като минарета или кубета на руски църкви. Сред тях тук-там стърчат монолитни скали и групи от изгладени камъни като гигантски топки за боулинг. Водата се блъска във всичките. Близо до брега петна от кафяви водорасли се носят по вълните, които са огромни. Когато се ударят фронтално в скалите, сблъсъкът е изумителен и гейзери от пяна се издигат на дващестина метра във въздуха.

Линията на прибоя е чиста, белязана от тъмна неравна черта от водорасли, дребни отломки и други боклуци, оставени от прилива. Ако погледнеш към сушата, отвъд прибоя, става ясно, че по-близките до брега скали не винаги са били извън обсега на водата. Назъбените форми достигат на двеста и повече метра нагоре по възвишението, където свършват с неравна скална стена, над която се провижда свежата зеленина на вълнистите поляни.

И тогава я различавам — спуска се право надолу през поляните — зъбатата бодлива тел по границата между „Сий Ранч“ и „Мистери“. Отлив е и аз се придвижвам предпазливо от страх да не навляза в обхвата на охранителните камери. Както и очаквах, оградата продължава и през скалистия участък, но свършва на метър-два от линията на прибоя.

Също като жителите на повечето щати, калифорнийците имат конституционно право да се разхождат по плажовете и земята между приливната и отливната линия се смята за публична собственост. Единственият проблем е достъпът. Неотдавна направихме репортаж за спора частна — обществена собственост върху плажовете, когато група активисти организираха „плажна“ стачка в Малибу. Застъпници

на свободния обществен достъп транспортираха стотици плажуващи с моторни лодки. Множеството окупира пясъка пред къщите на богатите и известните за няколкото часа до прилива.

Трябва да призная, че когато видях думата „плаж“ върху планшицата на „Сий Ранч“, си мислех за пясък, а не за камънаци. Панталоните ми са кафеникави на цвят и избрах яке в бежов цвят с цел да не изпъквам твърде много на фона на пясъка. Грешка. Тук няма много пясък. Само скали, а там където са мокри, цветът им е почти черен.

Има два начина да продължа. Единият е да изчакам нощта и да се опитам да се промъкна в „Мистери“. Но ще трябва да го направя тук, през скалите, а релефът е толкова насечен, че би било почти невъзможно. Луната би ми помогнала, ако небето се изчисти, но засега поне облачната покривка е плътна и ниска.

Другият вариант е да нагазя във водата и да се катеря от скала на скала, докато се отдалеча достатъчно от обсега на камерите. Охранителните камери обикновено нямат голяма дълбочина на обхвата. И след като заобиколя достатъчно, ще тръгна към брега. Разбира се, Мерц може да има някакво наблюдение и върху бреговата ивица, но се съмнявам. Никой не би могъл да мине с лодка и дори с кану-каяк през тези скали, без вълните да го смажат. Почти сигурно е обаче, че Мерц има наблюдение на къщата.

Часовникът ми показва шест и трийсет и пет. Кога се стъмва? В осем и половина? В най-добрия случай ми остават два часа дневна светлина.

Не мога да се изкача в район, близък до брега, защото камерите ще ме хванат. Това означава, че ще трябва да заобиколя от другата страна на прибоя, който е крайно неравномерен заради многото скали. Другият проблем е, че между отделните скали има разстояние.

Ясно ми е, че няма начин да остана сух. Водата е студена, много студена. Потапям ръка и се опитвам да преценя температурата ѝ. Десет градуса? Най-много дванайсет. Достатъчно студена ръката ми да изтръпне само след трийсет секунди. Толкова студена, че би трябвало да имам водолазен костюм. Катерачески обувки. Ръкавици. Клинове и въжета.

Опитвам се да очертая наум маршрут, който ще ме отведе от скала на скала отвъд прибоя. Вдигам си качулката, стягам връзките,

пъхам панталоните си в чорапите, навеждам глава и тръгвам.

Отначало е трудно, но не и невъзможно. Обувките ми са неподходящи, но скалите са толкова грапави, че лесно избирам подходящи места да стъпя. От един момент нататък вече не мога да избегна пръските на вълните и се поизмокрям. После обаче стигам до място, където нямам избор, освен да нагазя във водата, иначе трябва да се върна назад и да изгубя може би половин час.

Няма какво да му мисля. Просто нямам избор — нагазвам до хълбоците, като придържам раницата на гърдите си. Придвижвам се бавно и трмаво през студената вода. Подводното течение е силно и се налага да вървя странично като рак към следващата скала.

Когато най-после стъпвам на твърда земя, вече не си чувствам краката. Температурата на въздуха не може да е повече от четиринайсет-петнайсет градуса, така че не е голямо облекчение да изляза от водата. Продължавам напред и усилието ми помага да се стопля.

Колкото повече се спуска слънцето и пада температурата, толкова повече ще страдам от студа. Ще трябва много да внимавам да не падна.

Доста се катерех преди да се родят момчетата. Допадаше ми енергията, прецизността и концентрацията, които скалното катерене изисква. Най-много ми харесваше предизвикателството, обичах да се подлагам на изпитание — да разделям риска на контролирани дози.

В известен смисъл катеренето беше пълната противоположност на онова, което правех в работата си. Когато работиш във военна зона, също се опитваш да намалиш максимално риска, но не можеш да го контролираш. Опасността те връхлита отвън тотално.

При скалното катерене е различно — ти избираш къде да поставиш ръката или крака си. Единствено ти знаеш дали си достатъчно силен или достатъчно гъвкав за определено движение. Пак може да пострадаш, да попаднеш на ронлива скала, но в повечето случаи действаш в границите на собствените си способности и страх. Това ми харесваше.

Този път е различно. Първо, никога не съм се катерил по мокра скала. Второ, аз всъщност не се катеря към някакъв връх. Придвижвам се ту нагоре, ту надолу по труден терен. И за разлика от спортното катерене сега времето ме притиска и не съществува възможност да се

откажа заради схванат мускул или прекомерна умора. И вместо кадифената гума на катераческите обувки, които се прилепват сигурно към всяка неравност или пукнатина, нося туристически кубинки, които изискват много по-грапава повърхност за добро сцепление. Бих ги събул — възможно е да се стигне и до това, — но стъпалата ми ще се разранят само след няколко минути. Освен това са ледени. Вече изобщо не ги усещам.

И въпреки всичко напредвам. Преди да тръгна от „Сий Ранч“ си избрах най-високата двойка скални формации в границите на „Мистери“. Малко ми е трудно да преценя със сигурност, но ми се струва — равнявайки се по въпросните скални кули, — че съм се придвижил достатъчно, за да свърна обратно към брега.

Спирам за миг на една висока скала, която ми предлага добър изглед, и се опитвам да си избира маршрут през линията на прибоя. Тя не е нито права, нито ясно очертана, нито представлява равен плаж. Заради скалните форми и неравното дъно линията на прибоя е хаотична и широка. Там където вълните се блъскат в скалите, е невъзможно да нагазя във водата. Ще ми трябва скала или скали, които са достатъчно близо една до друга.

Бавно се придвижвам през прибоя, когато се случва — малък скок от една скала към следващата, лесен скок. Но скалата е мокра, стъпвам накриво, глезенът ми поддава и в следващия миг съм се озовал във водата.

Да кажа, че ми спря дъхът, ще е твърде меко. Студената вода не само изтласква въздуха от дробовете ми — самите ми дробове спират да работят. Паднал съм, когато вълните се отдръпват, миг преди да се втурнат обратно. Това си е чист късмет и отначало си мисля, че ще успея да се изкатеря обратно на скалата.

Това и правя, но преди да съм постигнал стабилност, ме захлупва вълна. Случва се сякаш на забавен каданс, вълната ме изтегля назад, откъсва ме от скалата и ме преобръща под себе си. Ревът е оглушителен.

Опитвам се да се хвана за някоя скала, раздирам пръстите си в търсене на нещо, за което да се хвана, вклинявам стъпало в основата на скалата. Успявам, докато водата не започва да се отдръпва. Чува се мощен всмукващ звук, хрущене на повлечен чакъл и скалата е

изтръгната от пръстите ми. Миг по-късно гърбът ми се удря с всички сили в друга скала.

За пръв път ме обзема чувството, че ситуацията сериозно излиза извън контрол. Все още не мога да дишам, освен това ми се струва, че съм си срязал левия прасец. Усетил бях нещо — не болка, защото телесната ми температура е твърде ниска за това. По-скоро усещане като от изгаряне.

Знам, че ако не се измъкна от водата сега, веднага, преди друга вълна да ме е повлякла, никога няма да изляза.

Отнякъде ми се влива сила. Мисълта за Шон и Кевин и какво ги чака? Да. Мисълта за потрошеното ми тяло в менгемето на вълните? Това също. В телата ни е заложена резервна система, сработваща в случай на крайна нужда, и сигурно точно тази конска доза адреналин ме изстрелва от морето. Изкатервам се по скалата като Спайдърмен, достатъчно високо да стигна до издатина, около която да увия ръцете и краката си. Поредната вълна ме връхлита и дърпа краката ми, но си мисля, че този път и бомба не би могла да ме отдели от скалата.

Наближавам брега в много лоша форма. Светлината избледнява, става по-студено, глезенът и прасецът ме болят и аз треперя неудържимо. Раницата е тежка. Замислям се дали да не изхвърля фенера — сигурен съм, че солената вода е повредила батериите, — но не искам да губя време с това. Придвижвам се напред бавно, от една скала към следващата, оглеждайки се за червените очи на охранителните камери. Или за някакво движение. Не виждам нищо. И после, най-накрая, стъпвам на суха земя.

Намирам си местенце на завет и пия вода от шишето. Събувам кубинките, изливам събралата се в тях морска вода, изстисквам вълнените чорапи. Глезенът ми е с размерите на малък грейпфрут. Обувам се и стягам максимално връзките за по-добра опора. Оглеждам набързо раната на прасеца си. Зейнала е като уста, щипе от въздуха, но не изглежда много зле. Солената вода сигурно я е дезинфекцирала.

Събличам якето, пуловера и тениската си. Изстисквам ги добре и пак ги обличам. Все още се треса.

Кухненският нож е изчезнал — сигурно е паднал от раницата, докато съм бил във водата. Фенерът не работи, но решавам все пак да го задържа, защото е единственото останало ми оръжие. Поглеждам телефона си, но уви — в пликчето е влязла вода. И той не работи.

Имам чувството, че и с кран не могат да ме вдигнат, но все пак съумявам да се изправа. Здрачава се — слънцето вече е залязло. Трябва да намеря мястото, където ще се състои представлението.

Сред скалите под притъмняващото небе не виждам двете каменни кули, които съм си набелязал. Сигурен бях, че именно те ще бъдат декора за утрешното представление, но докато залитам из скалния лабиринт — не минах ли вече оттук? — ме обзема съмнение. Може би в края на краищата ще трябва да си опитам късмета с къщата.

И тогава го откривам.

Не знам какво съм очаквал, но сцената ми взима дъха.

Заравнена, покрита с чакъл сцена е очертана с огромни бетонни урни, преливащи от цветя и зелени клонки. На това забележително място, с лице към сцената и морето зад нея, е издигнат малък амфитеатър. Отдалечени от сцената само на метър-два, три полукръга от излъскан гранит са вградени в естествения наклон на земята.

Малкият театър е толкова красив, че ужасното му предназначение изглежда още по-смразяващо. Вдясно от сцената един параван от дървени решетки с пълзящи по него лози и цветя скрива няколко заключени с катинар сандъка. А под голям брезент се крие огромна кошница.

Бих искал да поогледам още. Да разузная — пътеката, която води към театъра, например, — но вече съм се отказал от идеята да издебна групичката, когато тръгне насам да подготви сутрешното представление. Научил съм достатъчно за номера с въжето, за да знам, че Будро най-вероятно си има един, а защо не и двама помощници. Ще ме превъзхождат числено, а и съм невъоръжен — ако не броим фенера.

Единственият ми шанс е изолацията и изненадата. И понеже почти се е стъмнило, нямам време за друго, освен да се изкатери на една от кулите преди окончателно да е паднала нощта. И двете са доста високи, повече от двайсет метра, струва ми се. Не са напълно еднакви — все пак са естествени образувания, — но доста си приличат. Разстоянието между тях е почти сто метра. Широки в основата си, скалните кули постепенно и неравномерно изтъняват към върховете, които дори сега са скрити в мъгла.

При нормални обстоятелства кулите не биха затруднили дори катерач със скромни умения, но аз съм толкова уморен, че изкачването продължава сякаш безкрайно. Тъмнината ме затруднява допълнително. Над мен луната плува под дебели облаци, осигурявайки водниста и пресеклива светлина, която не ми помага особено.

Пет-шест пъти единият ми крак ми се плъзга и мускулите ми са толкова уморени, че с мъка успявам да възстановя позицията си. Преполовил съм височината, когато стигам много близо до края на физическите си възможности и почти... почти се отказвам. Това ме изпълва със страх и аз спирам за няколко минути въпреки обкръжаващия ме мрак. Продължавам бавно, като си почивам на всеки метър. Най-накрая откривам онова, което знам, че ще е там — дървена платформа.

Издърпвам се отгоре ѝ и се просвам по корем.

Квадрат със страна метър-метър и двајсет, платформата ми се струва като дворец. Такова облекчение е да не се налага да поддържам хват и да разпределям тежестта си. След няколко минути почивка вадя останалото шише с вода от раницата и изпивам половината.

Няма много светлина, но очите ми отдавна са се нагодили към мрака. Виждам двата кабела, опънати към отсрещната кула. Там обаче няма платформа — поне аз не я виждам в тъмното. Буквално се разхълцвам от благодарност, че съм избрал правилната кула. Никога не бих успял да се спусна обратно и да изкача другата.

Единият кабел е опънат под платформата, другият — на метър и нещо над мен. Този под мен е закрепен с махово колело и лебедка. Другият, горе, има няколко лоста и зъбни колела, както и масивен генератор, занитен за скалата.

На метър под долния кабел, провиснали в пропастта между кулите, се полюшват няколко тъмни примки. От кабела над мен виси някакво съоръжение, което изглежда има широка „уста“ от триъгълни метални зъби.

Минават няколко минути, докато се сетя как работи всичко това. Фокусникът хвърля въжето (като няколко пъти го оставя да падне за по-голям ефект), докато то не се преметне през някоя от висящите примки — които сигурно са покрити с лепящо велкро или нещо подобно. На този етап скрит помощник — или пък механизмът се задвижва с радиосигнали — задейства устройството на втория кабел,

премества го над въжето и го снижава, докато не захапне свободния край на въжето. След това механизмът бива повдигнат вертикално, докато въжето се изпълне.

Отначало си мисля — с ужас заради риска, — че Шон или Кевин, който от тях ще се катери по въжето, ще трябва да мине по кабела, за да стигне до платформата. Но не. Въжена примка, като онази за слизане с двойно въже, чака закачена към кабела над мен. Всеки, който се покатери по вертикалното въже, може да пъхне крак в примката и да се изтегли с ръце до платформата.

Сядам на платформата. Няма как да разбера дали механизмът се нуждае от човек, който да го задейства, или се задвижва с дистанционно управление. Просто ще трябва да изчакам.

Още съм мокър и от изпаряването на влагата ми става още по-студено. Концентрирам се да запазя телесната си топлина. Струва ми се невъзможно да заспя, но за всеки случай нагласявам алармата на часовника си за пет сутринта. Притискам колене до гърдите си стягам връзките на качулката, скръствам ръце пред гърдите, мушвам пръсти под мишниците си и започвам да чакам.

47.

Семеен излет. Харпърс Фери. Река Потомак. С Лиз и момчетата се возим на взети под наем черни вътрешни гуми, носим се по течението към края на заградения участък. Небето над разлистените клони е наситеносиньо. Водата е топла и дълбока само колкото да не остъргваме камъните по дъното. Момчетата гребат с ръце, за да ни изпреварят, но със спасителните си жилетки в огромните вътрешни гуми почти не стигат до водата.

— Ами ако има риби? — пита Шон.

— Да, може някоя да ме ухапе за дупето! — приглася му Кевин.

— Не мисля, че в река Потомак има хищни риби — казва Лиз.

— Какво е „хищен“?

— Хищен. Означава такъв, който се храни с месо.

— Аз не съм месо — протестира Шон. — Ъхх. Гадно е.

— Аз не съм много сигурен за рибите тук — казвам на Лиз. — Чух, че изгубили един човек в края на участъка.

— Татеее!

Не сме сами. Мъж и жена се носят по течението пред нас. Група тийнейджъри се чуват отзад. Те непрекъснато се избутват един друг от гумите, крещят и се заливат от смях. Това не ме дразни — те просто се забавляват, — но когато чувам досадния звън на нечий мобилен телефон, се ядосвам.

— Можеш ли да си представиш? — обръщам се към Лиз. — Няма къде да избягаш от тези неща.

— Току-виж ги направили и непромокаеми — казва Лиз и си намества слънчевите очила.

Звукът не спира и аз тъкмо се каня да извикам на младежите, че могат поне да отговорят, когато...

Часовникът ми е.

Будя се, рязко и в паника. Още е тъмно и толкова мъгливо, че се вижда само на метър. Изпивам последната си вода, като едва успявам да отвия капачката с ледените си пръсти. Чувствам се като на сто

години — цялото тяло ме боли. Чакам зрението ми да се нагоди. Опитвам се да се раздвижа.

След половин час небето започва да изсветлява. Зад платформата, от другата страна на скалата, има малка издатина, почти ниша. Дълбока е някъде петдесетина сантиметра, но скалната стена надвисва отгоре ѝ. Бих могъл да се вмести там само клекнал. Отхвърлям идеята.

Изкачвам се нагоре по кулата, търсейки място, където да се скрия. Бързо го намирам на четири-пет метра над платформата — мога да се вмъкна, без да се налага да пазя равновесие, или да издържам тежестта си на ръце. Виждам платформата и кабелите, центъра на пропастта. Но никой не може да види мен.

На всеки няколко минути поглеждам часовника си. След като минава един час, започвам да се притеснявам. Студът не ми дава мира. Захапвам яката на якето си, за да не ми тракат зъбите.

И тогава най-последно ги чувам, макар и чак когато приближават театъра — заради непрестанния трясък на вълните. Чувам стържене и потракване на обувки върху камък. Чувам гласовете на двама мъже... не, на трима... единият говори със странна интонация, сякаш на чужд език. И после — сълзи избиват в очите ми — смесени с ниските гласове на мъжете чувам високите сладки гласове на деца.

Шон се смее — характерното му пискливо кикотене, съвсем различно от еквивия смях на Кевин. Сърцето ми олеква в гърдите. Трудно ми е да дишам.

Чувам гласовете им, но не разбирам какво казват. Долавям звуците от превъртени в катинари ключове и отварящи се сандъци, от преместване и влачене на тежки предмети. Очевидно се подготвят за представлението, слагат декорите и мебелите по местата им. Някой започва да си свирука с уста.

Сдържам се с мъка. Обикновено умея да чакам. Това е нещо, което се научава на летищата.

Сега обаче неподвижността ми идва в повече. Замислям се дали да не се спусна надолу и да ги нападам. Не. Шансовете ми на земята

при трима срещу един са ужасни. Ще имам само една възможност и тя е тук, горе.

Един от мъжете започва да се катери. Не се опитва да се прикрива. Вдига много шум, което е добре, защото ми е лесно да преценя придвижването му.

На мен ми трябваше около половин час да се изкатери по кулата. На него му стигат десет минути. Виждам го секунди преди да стигне до платформата как изплува от мъглата. Главата му е обръсната. С лекота се прехвърля на платформата. Едър е, силен на вид, с екзотична татуировка, извиваща се изпод яката на шушляковото му яке. Отваря металния капак на кутията, занитена под горния кабел и премества някакъв превключвател. Вади уоки-токи от джоба си.

— Готово — казва той. — Действаме.

Сецам се какво е това — проба.

Някой хвърля въже нагоре и то се премята през една от примките. Механизмът, провиснал под горния кабел се задейства, явно командван дистанционно отдолу. Сигурно има някакъв отговорен механизъм, прикрепен към края на въжето, защото подобното на тръба устройство с нещо като подвижен ръкав се спуска, засича въжето и се стяга около края му. Макари и колела се включват в действието от двете страни на пропастта, изпъвайки докрай кабела — а с него и въжето. Машинарията е удивително безшумна, през цялото време се чува само едва доловимо жужене.

— Готово — прошепва едрият в уоки-токито. — Слизам при вас.

Натиска бутон в сивата кутия и механизмът се връща в първоначалното си положение, кабелите провисват леко, а челюстите се разтварят и освобождават края на въжето. То пада обратно на земята.

За мое облекчение едрият мъж също поема надолу.

След двацет минути чувам музика. Барабани и цитра. Скоро пристигат и гостите. Вдигат много шум, докато заемат местата си пред сцената.

Опитвам се да не мисля за „гостите“, докато звънът на стъклени чаши и звукът от разговорите им долитат до мен.

По едно време усещам гъдел в гърлото си и правя всичко възможно да задържа напирещата кашлица, чак сълзи избиват на очите ми. Вдървил съм се като камък и започвам да се притеснявам, че когато дойде моментът да се задействам, няма да мога.

И после представлението започва. Чувам гласа на Будро, докато той изпълнява различни фокуси, от време на време и гласа на Кевин — или е на Шон? — който се включва като контрапункт. Откъм публиката — бурен смях, шумни аплодисменти и възклицания на удивление.

Флейтиста прави фокуси.

И тогава се случва. Флейтиста хвърля въже нагоре.

— Стой там! — заповядва той. Въжето пада обратно на земята. — Не знам какво му става — казва той. — Небесата не ме слушат.

Накъсан смях откъм публиката.

— Налага се наистина да се концентрирам.

Въжето отново се свлича на чакъла.

И отново Флейтиста се оплаква, приканвайки публиката да му помогне да внуши на въжето да „се хване за небето“.

Детският глас казва нещо, което не успявам да чуя, но публиката откликва с одобрителен смях.

Нов опит. И после краят на въжето се появява пред погледа ми, издигайки се през мъглата. Колко нависоко трябва да го хвърли? Сигурно не е лесно.

И ето че успява — въжето се премята през примката. Публиката избухва в аплодисменти и насърчителни подвиквания.

Механизмът се включва и улавя края на въжето в челюстите си. Моментално се включват макарите и повдигачите, издърпвайки въжето от двете посоки, докато не се опъва докрай.

— Я да видим дали наистина е горе — казва Флейтиста. Въжето се разклаща — той го изпробва, за да е сигурен, че няма да падне от небето.

— Защо не се изкачиш по него? Да видиш какво има там горе? — предлага Флейтиста на сина ми.

— Не знам — отвръща Кевин. — Високо е.

— Направи каквото ти казвам — сопва му се Флейтиста.

— Е, добре де.

Оглушителни аплодисменти, когато момчето започва да се катери.

Флейтиста продължава да говори, но аз не го слушам. Въжето се клати напред-назад.

Наблюдавам ритъма на въжето и накрая го виждам — русата коса на Кевин се подава над мъглата.

Облечен е с набедрена превръзка и широк шарф през гърдите. Толкова се е съсредоточил, че изобщо не поглежда към платформата, докато не приближава върха. Когато ме вижда — със сълзи в очите ми и пръст на устните, клатещ трескаво глава в знак на предупреждение, — в очите му се появява израз на пълно объркване. За един ужасен миг ме обзема паника, че от изненада ще пусне въжето и ще падне.

Вмъква се в примката с отработена лекота и се издърпва към мен.

Вече е на платформата. Разперил съм ръце да го прегърна, но той носи микрофон, защипан за шарфа на гърдите му. Вдигам пръст на устните си, откачам микрофона, увивам го в края на якето си и го стисвам в юмрук.

— Тате — прошепва Кевин, лицето му — смесица от радост и объркване, — какво правиш тук?

Не знам какво да кажа.

Той продължава с трескав шепот:

— Той каза, че ще те видим чак на Коледа. Каза, че са дошли да те вземат на турнира от телевизията, че трябвало да заминеш по работа и че той щял да ни заведе у дома и там да чакаме мама. Купи ни близалки. И наистина ни заведе у дома, но само за малко. Опитвахме се да ти се обадим — каза, че си пътувал към летището. Аз се опитах да ти се обадя и ти каза „ало“, но после телефонът прекъсна. И после той ни каза, че си катастрофирал и че си много, много зле и че мама трябвало да се грижи за теб и затова не можела да се грижи за нас, че... — Гласчето му заглъхва. Лицето му се свива.

Сигурно е усещал, че нещо не е наред. На някакво ниво сигурно е разбирал, че го държат в плен. Но през всичките тези седмици се е държал, адаптирал се е към онова, което са му казвали, приемал е странния живот, който са водели с брат му, опитвал се е да убеди себе

си, че всичко е наред, че това е някакъв друг вид нормално съществуване. Но подсъзнателно сигурно се е тревожел за противоречията в историята на Флейтиста. Сигурно се е чудил защо не са ги потърсили бабите и дядовците им. Сигурно се е чудил за сто неща.

Сега пак е моето малко момченце и започва да плаче.

Накрая се притиска в мен и аз го прегръщам.

Не е възможно, наистина не е възможно да опиша какъв е този миг, каква е сладостта да видя отново детето си, да го държа на гърдите си.

Но не продължава дълго. Отблъсквам го внимателно назад и го поглеждам в очите.

— Кевин, чуй ме. Какво трябва да направиш сега? — Махвам с ръка към сцената долу. — Трябва да направиш всичко точно така, както сте го репетирали.

Той клати глава. Изглежда ужасен.

— Нищо. Тъ. Трябва да пусна това да се плъзне назад. — Раздвижва китка и праща примката обратно в средата на кабела. — После трябва да чакам.

— Колко дълго?

Той свива рамене.

— Докато той не ми извика.

— Слушай, Кев. — Слагам ръка на рамото му. — Трябва да разбереш, че...

— Мислех, че заради мене си катастрофирал — казва ми той, гласчето му е изтъняло и сякаш пропито със сълзи. — Мама винаги казва, че мобилните телефони са опасни.

— Кевин, изобщо не съм катастрофирал. Господин Будро те е излъгал.

— Кой?

— Господин Карефор?

— Доктор Карефор — поправя ме той. — Док.

— Добре. Така, няма значение кой е — той ви е отвлякъл. Не съм бил ранен, нито болен. С мама много се притеснихме и упорито ви търсихме. Мислиш ли, че мама не би потърсила момчетата си, каквото и да е станало?

— Но той каза, че така помагаме, каза че... — Сега гласът му е войнствен, несигурен. Отново започва да плаче.

— Кевин. — Млъквам и затварям очи. — Той смята да те убие — това е част от фокуса. Част от представлението му. А след това ще убие и Шон.

— Но защо?

Аз клатя глава.

— Сега ще имам нужда от помощта ти.

— Тате? Ще се оправи ли всичко?

— Абсолютно. Но трябва да ме чуеш добре. Трябва да направиш съвсем точно онова, което се очаква от теб. И после, докато той се катери по въжетото, искам да се скриеш. — Хващам го за ръката, обръщам го и му показвам малката ниша зад платформата.

— Ами ако падна? Тате... може да падна.

— Няма да паднеш. Бива те да пазиш равновесие. Помниш ли стълбата на Яков? Само ти успя да се качиш по нея.

Усиленият глас на Флейтиста долита до нас:

— Какво виждаш там горе, момче?

— Тате — прошепва Кевин, — на стълбата на Яков беше Шон.

Колкото и да е глупаво, това за миг ме парализира и не се сещам какво да кажа. Да объркаш близнаците е най-големият грях, който могат да извършат родителите им спрямо тях.

— Кев... можеш да го направиш. Има достатъчно място. Трябва да го направиш. Виж, ще ти дам раницата си. Искам да ми я пазиш. — И наистина му давам раницата, най-вече за да му възложи някаква задача, върху която да се съсредоточи. Преди това обаче изваждам фенера и го пъхам в колана си.

Отново усиленият глас на Флейтиста:

— Спиш ли, момче?

Кевин изглежда се е вкаменил.

— Попитах какво виждаш там горе, момче?

Отварям юмрук, вадя микрофона и го закачам за пояса на гърдите на Кевин.

— Отговори ми — прошепвам.

— Небе — казва Кевин, гласът му трепери.

Смях отдолу.

— Какво друго?

— Облаци. — Все още звучи, сякаш е на път да се разплаче.

Нов смях.

— Хайде връщай се, трябваш ми. — Гласът е делови.

— Но на мен тук ми харесва. Не искам да слизам.

Продължават да си разменят реплики, Флейтиста се ядосва все повече от нахалството на момчето.

Налага се да оставя Кевин и да се покатеря по скалата.

— Ако не слезеш долу моментално — казва Флейтиста със строг глас, — ще трябва аз да се кача и да те смъкна.

— Давай — казва Кевин. — Опитай се, старче. Бас ловя, че не можеш да се покатериш по въжето.

Сгушил съм се в старото си скривалище над платформата. Кевин вдига очи към мен. Давам му знак — време е да се скрие.

Въжето започва да се клати напред-назад, докато Флейтиста се катери по него.

Публиката го насърчава с викове.

И тогава го виждам, кестенявата му лъскава коса се появява през мъглата. Също като Кевин и той е облечен като факир и пак като Кевин се е съсредоточил върху изкачването. В неговия случай задачата му е усложнена от факта, че — по пиратски — държи нож със закривено острие между зъбите си.

Много бавно и внимателно започвам да се придвижвам надолу към него.

Когато стига до примката и провира ръката си през нея, поглежда към платформата. И се намръщва. Знам какво си мисли — къде е Кевин?

Издърпва се на платформата и вади ножа от устата си.

— Къде си, момче? — вика той, все още в ролята. — Писна ми от теб. Сериозно ти говоря!

Смях долита от публиката долу.

Фокусникът се изправя и започва да се обръща.

Не обичам да се бия. Не че по принцип избягвам конфронтацията. Просто почти не съм попадал в ситуация, която да

изисква физически бой. Там, където израснах, никой не се биеше — просто всички бяхме прекалено заети с организираните си занимания. Боят просто не беше в програмата ни. Веднъж цапардосах едно хлапе, което ми влезе лошо по време на футболен мач, но фактът, че наистина го ударих, си беше чиста проба лош късмет. Изгониха ме от играта, бях наказан за следващите две срещи и ми се наложи да изслушам десетки лекции за това колко е важно да се владееш.

Никога не съм ходил на школа по карате или бокс.

С други думи, нищо в миналото ми не ме е подготвило за онова, което се каня да направя.

И въпреки това връхлитам от онази скала като истински каскадьор.

Преди онзи дори да разбере, че съм там, преди да се е обърнал докрай, аз вече съм го ударил толкова силно с фенера, че чувам как костите на тила му се разтрошават. Внезапно навсякъде се появява кръв — по мен, по скалите, във въздуха, по него.

Залита, но за мое изумление не пада. Издава протяжен звук на ранено животно, който микрофонът улавя, после се обръща, очите му святкат, с нож в ръка. Бих могъл да се закълна, че се усмихва. После замахва странично към мен, пропуска първия път, но не и при обратния замах, който разпаря ръкава на якето и ръката ми над лакътя.

Стон излита от устата ми, когато Будро замахва към гърлото ми. Колкото и да е невероятно, светът е замлъкнал — или почти. В инжектираното с адреналин забавено действие на вероятното ми убийство аз чувам как вълните се блъскат в скалите долу, чувам и задъханото очакване — или объркване може би — на публиката под пласта от мъгла.

Замахвам с фенера и пропускам, после отбивам нов удар с ножа. Острието се плъзга по фенера, впива се в пръстите ми и кръв опръсква лицето ми.

Будро отстъпва крачка назад да заеме позиция. За миг застива, диша тежко и се олюлява, ножът виси покрай бедрото му. Има вид сякаш всеки миг ще припадне. Окуражен, аз правя крачка към него, после отскачам назад, когато той ме напада с рев. Като изпаднал в амок диригент, сече трескаво въздуха и ръмжи, зъби се, изпаднал в истерия. Лудостта се излъчва от него като горещина от фурна.

Зад себе си чувам Кевин да простенва, наполовина скимтене, наполовина вик. Този звук ми действа като токов удар. Едновременно обезумял и бесен, ужасен и яростен, аз се хвърлям върху фокусника и двамата падаме върху платформата в кълбо от кръв, ръмжене и викове на болка.

Не е за вярване, но аз съм отгоре, с подлакътника си на гърлото му, а дясната ми ръка е приковала китката му към земята. Той прави слаб опит да ме удари с другата си ръка, но не му е останала никаква сила. След миг мускулите му се отпускат, а очите му се смекчават.

— И сега какво? — пита той.

Сърцето ми се блъска в гърдите и минава сякаш цяла минута, докато си поема достатъчно дъх. Когато съм способен да стана, го правя, посягам надолу, грабвам в шепа косата на Будро и го издърпвам на крака.

Той се хили.

— И как си мислиш, че ще се отървеш от мен?

Казвам с нисък глас, почти ръмжене:

— Това е лесната част, копеле побъркано.

И с тези думи го хващам за врата, обръщам го и го блъсвам през ръба на платформата, откъдето той полита с крясък към фенклуба си на двайсет метра по-надолу.

В амфитеатъра цари хаос, всички крещат и викат. Кевин изпъзвява от малката ниша към мен, ужасен и хлипащ. Ранен съм, кървя като заклано прасе. Още съм на крака, треперя силно и има много кръв, но иначе съм добре.

Знам, че трябва да действаме бързо. Засега хората долу може би са решили, че падането на Будро е злополука. А може би не.

Не знам какво ме кара да мисля, че момчетата, които е трябвало да играят централна роля в шоуто, за кратко ще бъдат забравени от всички. Самият Шон като нищо може да се е зачудил какво става и да е излязъл от скривалището си, за да разбере. Но не мисля така. Мисля, че е в кошницата си и чака уговорения сигнал.

— Кевин — казвам аз, — трябва да измъкнем Шон.

Той не спори, очите му са огромни.

— Тате, тече ти много кръв.

— Няма нищо.

Кевин е роден катерач. Двамата заедно с лекота се спускаме по скалата. На половината път надолу излизаме от мъглата и аз му казвам да спре за малко.

— Сега трябва да внимаваме. Стой откъм морето, така че да не ни видят.

— Добре.

Кевин се спуска надолу, уверено и леко като майmunка. Даже от време на време му се налага да ме изчаква. Аз съм онзи, който има проблем. Ранената ми ръка е слаба. Дланта ми е на каша. Кръвта е хлъзгава.

Въпреки всичко след няма и пет минути сме на земята.

Трябва да си почина, да се облегна за миг на скалата. Откъм амфитеатъра долитат звуци на спор. Гласовете не са много. Явно част от гостите са решили да си тръгнат. Карат се какво трябва да се направи.

— Какво разочарование! — казва женски глас.

— Просто различна развръзка — казва мъж с британски акцент. — Също толкова драматична по свой си начин.

— Няма да се обаждаме на полицията — казва друг глас с акцент, който не мога да позная. — Не искам да плъзнат тук.

— Има път отзад — казва ми Кевин. — Мога да се промъкна. Ще поговоря с Шон. Той ще ме чуе през кошницата.

Тръгвам след сина си и двамата се промъкваме приведени към задната част на сцената. Шумът на приборя помага, защото съм слаб и следователно тромав и няколко пъти се спъвам.

Оттук мога да видя малката група от гости, виждам и единия крак на Будро, изкривен при коляното под ъгъл, който е несъвместим с живота.

Кошницата е в средата на сцената, на видно място.

Преди да съм спрял Кевин, той изчезва някъде. После го виждам как се приближава до кошницата, виждам и как кошницата помръдва леко. Не мога да повярвам, че Шон ще се измъкне от нея, без да го забележат.

И тогава се сещам — отклоняване на вниманието. Чакам капака на кошницата да помръдне и хвърлям фенера вдясно с всички сили. Той се премията през въздуха и се удря с оглушителен трясък в скалите.

Всички обръщат глави към звука и в същото време Шон се измъква от кошницата. Виждам как малката група в театъра тръгва бавно към мястото на шума, в същото време момчетата хукват към мен.

Не може да е повече от половин миля от амфитеатъра до плажа на „Сий Ранч“. Не се налага да нагазваме във водата. Съвсем лесен преход по твърд пясък, осеян със скали. Знам, че рано или късно някой ще тръгне след нас, и правя всичко по силите си да бързам. Сякаш минава цяла вечност преди да забележа бодливата тел по демаркационната линия между „Мистери“ и „Сий Ранч“.

Друга сивокоса двойка — или пък същата? — се разхожда по каменистия плаж. Обръщам се към тях, хванал по едно момче във всяка ръка. Сега те ме дърпат напред, толкова бавно се движа. После идва моментът, когато не мога да направя и крачка повече.

— Всичко е наред — казвам аз на момчетата, докато се опитвам да задвижа краката си. — Всичко ще бъде наред. — Спявам се и падам.

Кевин хуква като изстрелян и аз виждам трите фигури, елегантната двойка се навежда леко да чуе думите на сина ми. Кевин сочи... те поглеждат към нас.

Шон стиска ожесточено ръката ми.

Кевин и двамата непознати вече тичат, виждам, че мъжът държи мобилен телефон на ухото си.

Очите ми се затварят.

— Тате! — вика Кевин.

— „Сий Ранч“ — тъкмо казва мъжът по телефона си. — На плажа. Мег, ще ида да докарам джипа.

— О, мили Боже! — възкликва жената. Увива нещо около ранената ми длан. — Момчета, натискайте тук — казва тя. — Ето така, разбрахте ли?

— Да.

— Стан! Якето ти. — Тя увива ранената ми ръка и пристяга раната. — Притискайте момчета, точно така.

— Той ще се оправи ли? — пита Кевин и гласът му трепери.

— Да — отвърща уверено жената. — Всичко ще бъде наред.

И по някакъв начин, макар да подозирам, че го казва само за да успокои момчетата, аз знам, че е права.

Издание:

Джон Кейс. Убийството като шедевър

Редактор: Радка Бояджиева

ИК „Бард“, 2005

Оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов

ISBN 954–585–616–5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.